

Text relace „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně živému“ v redakci Anastasie Novych. (Poznámka: zkratky v textu – redaktorka Tatiana – T; Igor Michajlovič Danilov - **IM**; Žanna - **Ž**; Volod'a - **V**; Andrej - **A**).

Živý rozhovor

OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU

VĚDOMÍ A OSOBNOST

00:00:00 - 00:11:41

VIDEO č. 1

„Ve světě nás učí jen rozumu, paměti, vědomostem a logice. Ale při poznávání Pravdy je nutné osvojení si vyššího stupně sebezdokonalování, uvědomění a chápání těch hlubokých pocitů, které vycházejí z Duše. Vždyť duchovní zkušenost se nachází za hranicemi rozumu...“

Z knihy „AllatRa“

T: Dobrý den, milí přátelé! V průběhu života se měnily podmínky života společnosti, civilizace. Ale neměnným zůstává jedno – samotný člověk, jeho vnitřní dualita a otázka skutečného smyslu jeho přebývání zde. Tímto smyslem života po celou dobu bylo a zůstává Duchovní osvobození, kterého se dosahovalo skrze praktickou zkušenost poznávání sama sebe, své skutečné podstaty a také cestou sebezdokonalování v různých duchovních praktikách. Téma naší dnešní relace je – „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“.

VIDEO č. 2

VĚDOMÍ A SOBNOST
OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU
PROROCI. INKULTURACE. OBRAZ A PODOBA
MAGIE A REINKARNACE. ČLOVĚK JE STVOŘEN DVAKRÁT
AUTOGENNÍ TRÉNINK. MEDITACE. DUCHOVNÍ PRAKTIKA
CO LIDÉ NEVIDÍ?! CO JE TO SYSTÉM A VĚDOMÍ?!
OSOBNOST A DUCH. JAK SE STÁT SVOBODNÝM
FYZIKA NADPŘIROZENÉHO. NEPOZNANÉ
DUCHOVNÍ ZKUŠENOST. SKUTEČNÝ ŽIVOT
OTÁZKY. ODPOVĚDI PRAKTIKŮ
PRAVDA, USVĚDČUJÍCÍ SYSTÉM,
NAVŽDY TĚ MĚNÍCÍ!
V POŘADU:
„VĚDOMÍ A OSOBNOST.
OD PŘEDEM MRTVÉHO K VĚČNĚ ŽIVÉMU”.

T: Dnes jsou mými hosty: Igor Michajlovič Danilov, Žanna, Volod'a a Andrej.

Igore Michajloviči, po shlédnutí série pořadů, „Pravda je pro všechny jedna”, s Vaší přímou účastí, lidé z různých zemí světa poslali pozoruhodná vyjádření. Tyto reakce jsou různorodé, ale, co je důležité, že mnozí lidé, kteří viděli zejména předchozí pořad, poprvé v životě, pocítili Vaše mlčení, duchovně naplněné, na pro ně zcela nové úrovni duchovního vnímání. Mnozí z nich procítili, co jsou to hluboké pocity, to bezmezná a duchovní, jehož část je v nich samotných.

IM: To je ta neoddělitelná část, která by měla dominovat u všech lidí. Je to přirozený stav pro normální lidi.

T: A toto oni v sobě odhalili, toto hluboké chápání podstaty beze slov, které se výrazně liší od obvyklého myšlení a práce vědomí.

IM: To znamená, že není vše ztraceno.

T: Je potěšující, že si mnozí všimli toho, že nejdůležitější dialog ve skutečnosti neprobíhal pomocí slov, ale na úrovni hlubokých pocitů. A po rozhovoru srovnávali to, co se dělo, s objevením pramene nebo s oceánem nekonečné radosti ...

IM: A co je zajímavé. Často mi mnozí kladli otázku o jediném jazyce nebo prajazyce. A v minulém pořadu nás pochopili lidé, kteří absolutně neznají tento jazyk, kterým hovoříme. Myslím verbální.

T: Takový zajímavý moment ... lidé po zhlédnutí pořadů pronikli do hlubokého smyslu svého náboženství, jeho základu, k důležitosti těch duchovních Znalostí, které se předávaly skrze jejich

Proroky. A našli pro sebe ten počáteční opěrný bod v duchovnu, ze kterého začíná chápání základů jejich náboženství a víry ... V této souvislosti bych chtěla přečíst několik dopisů.

„Bismilláh rrahmani rrahim! (Ve jménu Alláha Soucitného a Milosrdného)

Džazákumu Alláhu khayran (Ať vás Alláh odmění dobrem)

Téma, které je dnes velmi aktuální. Pořad vyvolal velmi silný zážitek. Je v něm hluboký smysl pro pochopení mého náboženství, mé cesty. Je předán přes plod čestnosti. V jednom z hadís Prorok (mír jemu a požehnání Boží) říká v slovech Al-Hasana ibn Ali, že posel Alláha (mír jemu a požehnání Boží) řekl: „Zanech to, o čem pochybuješ, ve prospěch toho, o čem není pochyb. Skutečná pravda - to je klid, naopak lež - to je pochybování.”

BarakAlláhu fíkum (Ať vás Bůh požehná).“

A tady je druhý dopis, který přišel ze zcela jiné části země:

„Jsem křesťanka. Četla jsem Bibli a stále jsem se snažila představit si, kde se nachází to neviditelné Boží nebe, ta realita duchovní a ne materiální. Jak se tam dostat? Čím se začínal první záměr, první krok skutečné cesty svatých Otců? Moje chápání z rozumu bylo nejasné a neurčité. A jen dnes, díky tomuto neobyčejnému pořadu, jsem beze slov pochopila celou hloubku a jednoduhost pocitu Boží milosti. Opravdu tak, jak je v Bibli řečeno: „Nevidělo to oko, neslyšelo ucho a nevstoupilo to do srdce lidského, co přichystal Bůh těm, kdo Ho milují.” Teď, poslouchajíc v Kostece kázání, čtením Bible, začala jsem chápat celou hloubku a pravdivost Kristova Učení, které nám církev předala. Pochopila jsem, co znamená: „Království Boží je ve vašem nitru”. Pochopila jsem slova Ježíše Krista, když odpověděl: „Království Mé není ze světa tohoto.”

T: Igore Michajloviči, tyto i jiné dopisy odhalili klíčový moment - od čeho je ideální začínat praktické pochopení znalostí jakékoli duchovní cesty přivádějící k Bohu - od praktického kontaktu se svými hlubokými pocity. Dnes se mnozí šablonovitě a nezúčastněně chovají ke svým náboženstvím, pouze jako ke tradici. Ve společnosti chybí pochopení sebe sama, jako člověka, důležitosti žít Duchovním Světem. V lepším případě se lidé snaží prostudovat své náboženství, ale na základě představ svého vědomí ...

IM: Zde je jedno malé „ale”: Prostudování náboženství – to je jedno, ale cesta k Bohu - to je druhá věc. Všechna náboženství jsou dobrá, už jsme o tom mluvili a ne jednou, není špatných náboženství a ony všechny vedou k Bohu. Ale problém je v tom, co chce člověk, co on volí. Mnohým se jednoduše líbí účastnit se náboženství jako divadelního představení, prostě být účastníkem. Ale mnozí směřují k Bohu. A rozdíl je zde podstatný. Pokud lidé vstupují do nějakého náboženství proto, aby se na ně sousedé nedívali křivě, to je jedna věc. Ale pokud jdou do náboženství proto, aby skrze něj došli k Bohu, to je úplně něco jiného. A zde je třeba

zdůraznit, že všechna náboženství spojuje jeden cíl, mají jeden prostý společný smysl – cestu k Bohu.

T: Igore Michajloviči, v pořadech jste říkal, že každé náboženství obsahuje zrnka znalostí a že aby bylo možné jít po cestě, vedoucí k Bohu, je třeba alespoň v praktice pochopit, co je to jiné vnímání – pocitové vnímání hlubokými pocity ... Igore Michajloviči, ve světě existuje okolo 300 náboženství. A každý ve svém náboženství říká, že právě jeho cesta k Bohu je jediná správná a skutečná.

IM: To říkají lidé z rozumu. To říkají pouze ti, kteří vedou lidi jako Susanin do bažiny, z níž se nikam nedostanou. Ale opravdoví lidé, kteří sami znají tuto cestu, kteří po ní jdou, to nikdy neřeknou. Ve všech skutečných náboženstvích (ne těch, které lidé uměle vymysleli, ale opravdu skutečných) všichni, kteří nacházeli tuto cestu, chápou, že ve všech náboženstvích je stejné zrno - a to je cesta k Bohu. A všechno ostatní - to je kultura, to je dědictví a mnoho jiných atributů, přijatelné pro ty, či jiné národy, nic víc. Fakticky, toto všechno je tatáž cesta.

T: Igore Michajloviči, proč je vůbec cesta k Bohu rozdělena na tolik náboženství?

IM: Vědomí vždy rozděluje, ono jinak nemůže - boj o moc, boj o dominanci nad někým. To je materie, to jsou zákony hmoty, v tom je podstata - rozděl a panuj, proto lidé rozdělují. Ale právě ti, kteří dosáhnou pochopení, ti se naopak snaží spojit.

T: Igore Michajloviči a s čím se setkávali Proroci, kteří přicházeli do tohoto světa?

IM: S tímtež, s čím se setkávají i nyní - s lidmi a jejich vědomím.

00:11:53 - 00:37:31

VIDEO č. 3

IM: Nic se nemění ... alespoň v metodách, kterými systém působí na lidi přes jejich vědomí. S čím se setkávali Proroci? V první řadě s nepochopením lidí, vyžadováním magie a všemožných zázraků v tomto světě pro potvrzení toho, že jsou Proroci. Nevíra, nespokojenost, posměšky, všelijaké urážky až do otevřeného odporu - to je to, co museli Proroci zakusit nejen od těch, kteří měli moc, ale i od obyčejných lidí. Vždyť vědomí neodděluje, kdo má moc a kdo ne. Ono naladí všechny na jednu vlnu Živočišného rozumu, v první řadě na spotřebitelskou vlnu. A když přichází Prorok, tak je to pro systém ve skutečnosti hrozba a proto se začíná všemožně bránit skrze všechny své otroky. Ale otroci - to nejsou jen ti, co mají moc. Mezi těmi, co mají moc, je také mnoho dobrých lidí. Ale bohužel i mezi takzvaně „obyčejnými lidmi“ je velmi mnoho otroků systému.

V podstatě toto všechno odhaluje tvář systému Živočišného rozumu, to, jak pracuje. Systém Živočišného rozumu neví a nechápe, co je to Duchovní Svět, to v první řadě, proto i všemožně odporuje. A Proroci jsou pro něj hrozbou jeho totální moci nad Osobností člověka. Proto i působí

přes vědomí lidí, přes pýchu vnucenou jejich Osobnosti těmito metodami, čímž je agresivními, vyvolávající v nich strach. A strach vyvolává přímý odpor.

Opět ten strach ... Zajímavé by bylo zdůraznit, proč člověk zakouší strach před Prorokem nebo Duchovní bytostí? Vždyť mu nic nehrozí. To jsou mírumilovné bytosti. Při střetnutí se s Prorokem nebo osvíceným, s nějakým duchovním člověkem, lidé nacházející se v blízkosti těchto bytostí zakoušejí nefalšovaný strach, neklid, protože to zakouší vědomí, protože to ohrožuje systém. A vědomí aktivuje svůj vliv na Osobnost právě v negativním čili se takto snaží zahnat jej do ohrady. Přes vědomí, přes pýchu, agresi a strach právě rukama samotných lidí, jako svými otroky se snaží systém odporovat jakýmkoliv duchovním projevům. Především odporovat tomu, co lidem dává skutečnou svobodu od okovů systému.

T: Opravdu, když čteš příběhy o životě Proroků, chápeš, že se absolutně nic nemění v problematice vzdorování systému duchovnímu vzestupu v materiálním světě.

IM: Přesně tak. Vezměme například proroka Mohameda. Při své činnosti se mnohokrát setkával s podobnými projevy, které aktivoval systém přes vědomí lidí, kteří ho obklopovali, někdy skrze jeho nejbližší. Projevovalo se to různými agresivními projevy, nespokojeností. No, jednoduchý příklad. Co od něj v první řadě požadovali mocní, kteří vládli v Mekce? V první řadě požadovali od něj přímé bezprostřední důkazy toho, že je Prorok, takového druhu, že „přesuň horu, obrať tok řeky“. Tak jako vždy - tj. projev zde, v trojrozměrnosti, Boží vůli, změň a udělej cosi, dokaž nám, že jsi Prorok. Je samozřejmé, že lidé požadují od Proroků zázraky ...

T: ... protože to vědomí vládne nad lidmi a vyžaduje magii a nekonečné zázraky pro sebe.

IM: Ano, můžeš lidem ukazovat kolik chceš zázraků, stejně budou pochybovat. Budou zpochybňovat každý zázrak, který by jim Prorok ukázal. Je to skutečně tak. Protože potřeba zázraků jde, řečeno jazykem islámu, od Iblísa, od šajtanu, či ďábla.

T: Vždyť právě pýcha, namyšlenost, se staly příčinou pádu Iblísa.

IM: Ano, v Koránu, v patnácté sůře, se popisuje takový moment: „Nejvyšší Aláh řekl Iblísovi o tom, že ty máš moc pouze nad zbloudilými, kteří tě budou následovat. Ti všichni jsou v budoucím životě odsouzení k pekelnému, mučivému trestu žhavým planoucím ohněm. A opět, co znamená žhavý planoucí oheň, který postihuje člověka po smrti? Řečeno dnešním jazykem – je to stav subosobnosti.

T: Tedy i dnes se ve všech svatých písmech, bez ohledu na jejich početné překlady, přece jen dochovala zrnka poznání...Velmi dobrá slova...

IM: Ale, ony jsou dobrými jen pro ty, kteří chápou jejich podstatu. Zde znovu trochu odbočím...Jak toto vše přijímá člověk? Toto vše přijímá vědomím jako pohádku, nic víc, nic máň. Pouze ten, který získal zkušenost, ten chápe, že to není pohádka, ale pravda. V tom je potíž.

T: Jak se říká: „Není proroka ve své domovině“.

IM: „Ježíš jim řekl: „Nebývá prorok bez cti, snad jen ve vlasti své...v domě svém“. Skutečně je to tak. Zde je jednoduché pochopení. Žil člověk, který tě znal, nebo skupina lidí. Spolu jste vyrůstali. A potom k tobě přichází nebo sestoupí zjevení a ty se stáváš Prorokem. A kdo je to Prorok? Prorok, to je mluvčí Boha, to je ten, kdo přináší Pravdu poslanou Bohem. Ale lidé tě

znali, vyrostli vedle tebe. Co je jako první zarazí? Budou poslouchat, co jim říkáš? Ne. Budou se dívat na tebe a přemýšlet: „Jak to? On vyrůstal se mnou nebo ona vyrůstala a nyní hovoří o Bohu?!“ Copak to není tak? Závist. A co to v nich vyvolá? Nenávist, která se v nich zrodí zejména pýchou. Protože ne k nim sestoupila inspirace, ale k tobě. Proto ve své vlasti Proroka není. Řekl bych to takto – Proroka není v tomto světě pro ty, kteří žijí tímto světem.

T: A jak zareagoval systém na objevení se Ježíše Krista v tomto světě? Tím samým – agresivitou, počínaje odsouzením ze strany vládnoucích žreců a konče pronásledováním, jejich nenávistí ke všemu svatému. No a co žádali lidé od Ježíše, když měli tuto jedinečnou šanci žádat o Věčné? Znovu magii...

IM: Ano, podobně to bylo i s Ježíšem. Lidé od Něj žádali stejné hmotné statky pro sebe, především zdraví. A celkově je třeba říct, že nejen s Ježíšem...Je to takový zažitý názor, že pokud je člověk duchovně osvícený, tak musí být ideálně zdravý, šťastný, bohatý v tomto trojrozměrném světě a podobně. A pojem štěstí není bohužel v lidském chápání spojován s Duchovním Světem a skutečným Životem ve skutečné svobodě od trojrozměrného světa. Představa štěstí pro lidi – to je zdraví, bohatství a moc. Především – moc, tajná moc. Nejen, že tě tam vybrali za nějakého vedoucího nebo co, ale tajná moc, kde můžeš tajně diktovat těmto lidem a oni plní „tvou vůli“. Skutečně tvou? To je otázka.

T: Zdraví, bohatství a moc, t.j. všechny atributy vědomí v této trojrozměrnosti. V podstatě vše, co je chvilkové a pomíjivé, vše, co je smrtelné a dočasné.

IM: Ano, vypadá to tak, že všechny materiální atributy systému se vnucují do vědomí lidí. Proč se mnozí lidé snaží o poznání tzv. „duchovních znalostí“? Ve skutečnosti usilují o poznání magie, o ovládnutí nějaké skryté Božské síly, která jim umožní mít moc nad jinými lidmi...v trojrozměrném světě. Ale to přímo protičeří Světu Duchovnímu. Ve světě Duchovním pojem moci neexistuje. Tam je pravá svoboda od všech těchto trojrozměrných problémů. Proč? Protože tam není zlo, tam není trápení, není závist. Tam je štěstí a svoboda. Pro lidi je to obtížné pochopit, když se nacházejí v otroctví vědomí, protože pro člověka, který žije podle zákonů tohoto trojrozměrného světa, pro něho je skutečná svoboda – když si může dělat, co chce. Pro něho je skutečná moc, když může působit na někoho. T.j. magie, obyčejná magie. Když se ho bojí, když si ho váží, když je bohatý, nezávislý. A je mu jedno, že to trvá, jen velmi krátký časový úsek. Proč? Protože vědomí povídá: „No, vždyť si všeho dosáhl“. Nebo vědomí nejčastěji říká: „Vždyť ty se to naučíš, budeš se zabývat těmito tajnými znalostmi, magií a budeš to ovládat.“ Ale většinou ono tyto znalosti lidem nedá, jen jim je slibuje. I když mnohým svým adeptům systém dá i moc pozemskou, i bohatství, některým dokonce i zdraví...Jen toho potom více ale odebírá.

T: V těch časech, stejně jako dnes, bohatství bylo a zůstává předmětem pýchy lidí ve světě. A očividně proto lidé, nacházející se v moci vědomí, nechápali, proč Prorok žije a nepožaduje pro sebe od Boha jakékoli pozemské statky.

IM: A toto nepochopení ještě více vzbuzovalo u lidí, a stále vzbuzuje, agresi, rozpolcení, proč Proroci neprosí Boha o jakékoli pozemské statky v první řadě pro sebe? A v jejich vědomí to vyvolává pochybnosti: „Pokud jsi Prorok, pokud máš, pozemským jazykem řečeno, spojení s Bohem a můžeš od něho žádat všechno, co chceš, tak proč nežádáš v první řadě pro sebe? Jak můžeš někomu něco dát, když sám si nebereš?“ Jednoduše dochází k nepochopení lidí toho, že

Prorok nikomu nic nedává. On pouze přináší Znalosti. Lidé sami berou to, co chtějí. Chtějí sloužit Bohu – slouží Bohu. Slouží Bohu proto, aby získali víc, to, co nikdy nekončí. Ale když začínají, modlí se k Bohu, prosí o pozemské, tak se nemodlí k Bohu, modlí se k Satanovi. Vždyť není možné chtít od Věčnosti něco dočasné. Není možné požadovat od Života smrt, to nelze.

A jakákoli pozemská prosba, materiální prosba, ať už by byla jakkoli drahá lidem...Chtěl bych zde rozebrat jeden moment...V obyčejném lidském životě mají lidé připoutanosti. Mají příbuzné, blízké, pro ně drahé lidi. No a svůj vlastní život. Zejména, když někdo z blízkých onemocněl, lidé mu chtějí pomoci, začínají se modlit, prosí Boha, aby dal zdraví příbuzným, blízkým, pro nich drahým lidem. Slibují, že se budou modlit k Bohu a podobně. T.j. smlouvají s Bohem. Smlouvají o co? O zdraví. Vždyť oni neprosí Boha o nesmrtelnost, o spasení duše, jak se to nazývá náboženským jazykem, pro své příbuzné a blízké. Oni prosí o zdraví – to, co je neoddelitelnou součástí materiálních statků. Prostřednictvím koho prosí? Prostřednictvím vědomí. A kdo jim to napovídá. Vědomí. A ke komu se obrací v těchto svých modlitbách? K systému. K tomu, kdo vládne nad tímto materiálním světem. K tomu, komu tento svět patří.

Vždyť prakticky ve všech náboženstvích se tak či onak o tom mluví – že existuje Kníže tohoto světa. T.j. tady v tomto trojrozměrném světě, existuje vlastní Kníže, který řídí tento svět. Vždyť právě on poskytuje tyto materiální statky lidem, když si to zaslouží, zdraví též, ale výměnou odebrává Život. Lidé tomu nerozumí. Protože mnozí, opět pod diktátem vědomí, se domnívají, že: „Raději třicet roků krásného života, než nějaká Věčnost – a zda vůbec je, či ne? To raději si to zde užiji. A potom, co bude, to bude.“

Lidé jednoduše nechápou, že třicet roků, sto roků – to je pouhý okamžik. Člověk nikdy nestihne zbohatnout, nabažit se života. Ani zdraví moc nebývá. Všechno to přejde. Všechno je ve skutečnosti jednoduché a všechno je dané. Chceš být zdravý – leč se, dbej o své zdraví. Chceš být bohatý – uč se, pracuj, jinak to nejde. A to si neprotiřečí žádným zákonům. Chceš moc - běž do politiky, získej tuto moc. Budeš-li chtít, docílíš toho. Otázka spočívá v něčem jiném – nesmí se používat magie na získávání nějakých pozemských statků. Proč? Co to je magie? Magie – to je především spotřebovávání životních sil, těch sil, které jsou ti dány na uskutečnění duchovních tajemství. Ale ty je používáš na svoje tužby a zaměřuješ se na dosažení něčeho materiálního. Cokoli materiální získáš, i tak je to dočasné. V tomto dochází k záměnám.

No, co naděláš, systém je silný. Nic se nemění. Lidé, jak byli lidmi, tak i zůstali. Přesněji, ne lidé, ale jejich vědomí. Vždyť systém je jeden a ten samý. Údajně jsou lidé různí, vědomí jsou různá, ale systém je stejný. Vezměme si, moderním jazykem řečeno, jakékoli komunikační zařízení – telefony, tablety, notebooky. Jsou různé, ale programy mají prakticky stejné a při přístupu na internet vstupují na ten samý internet a získávají ty samé informace. Tak nějak to je...s vědomími, se systémem. Ale zde je velmi důležité, aby operátor chápal, které programy je možné aktivovat a které netřeba a co za to zaplatí.

T: Kolik přicházelo Proroků a v podstatě všichni hlásali ty samé Znalosti, o cestě k Duchovnímu Světu, o tom, co je třeba v sobě překonat, o dualitě, o systému, o tom, že Kníže tohoto světa působí přes vědomí samotných lidí.

IM: A především mluvili o tom, že je třeba naučit se nedůvěřovat svému vědomí: nepřemýšlej o tom, nepromítej obrázky, a podobně. O tom skutečně hodně mluvili Proroci. Ale v čem spočívá

problém lidí? V tom, že ve skutečnosti lidskému vědomí Proroci nejsou potřební, ani Znalosti nejsou potřebné. Nebo, když to zevšeobecníme, tak **lidé nepotřebují Proroky, oni potřebují džiny, kteří splní jejich přání**. Ale zde by bylo správnější říci – ne lidé, ale lidské vědomí.

Kdo je to člověk? Člověk je především Osobnost, tedy ten, koho neřídí vědomí, ale kdo řídí své vědomí. Ale když člověk není schopen ovládat své emoce, své vědomí, je podřízený Satanovi. A přirozeně, v tu chvíli tento člověk především sbírá kameny. Na co? Aby „uvítal“ Proroka kameny.

T: ...kameny pochybností, pýchy, závisti, systému...Podívejte se, s čím se setkávali Proroci...i od blízkých, od bratrů...šablonovitá fráze vědomí na jakýkoli projev Duchovního, prý „dokazuj mi jak chceš, já ti stejně neuvěřím“.

IM: Ale, kdo promlouval ústy tohoto bratra? To mluvil Satan, tj. vědomí: „Jakkoli mi to budeš dokazovat, já to i tak nepřijmu.“ Proč? Protože vědomí nenávidí svět Boha. A zde se ukrývá samo prvotní, to, proč lidské vědomí odmítá všechno Božské. Protože lidské vědomí je smrtelné. To je jako tvůj starý počítač, není věčný, jednou ho vyměníš.

T: Igore Michajloviči, zdá se, že dokud žil Prorok, ty Znalosti, které přinesl na svět, byly v principu živé, nezkreslené, dá se říct, že díky jeho, no...autoritě...

IM: Ne. Pouze se tak rychle nezkreslovaly, ale zkreslovaly se i při něm. Opět, pokud si vezmeme Mohameda, hovořili jsme o tom, každý se může s tím obeznámit, zjistit si to – za jeho života začali lidé zkreslova to, co říkal, a už v té době se objevilo několik lidí, kteří začali zkreslovat islám v průběhu života samotného Mohameda. A když si vezmeme Ježíše, jaké podvrhy a záměny vznikaly současně ještě během jeho života? Ale Proroci mohli lidem říkat Pravdu, byli zde, v tomto světě a mohli alespoň trochu obhajovat toto všechno. Ale proč chodit daleko, proč brát velké Proroky? Vezměme jednoduše knihu AllatRa a podívejme se, co se dnes děje.

Vždyť kolik se dnes objevilo lidí, kteří ji z rozumu interpretují jednoduše po svém. A kvůli čemu to interpretují? Pro své výhody, aby získali co? Moc nad sebou podobnými. Vytváří nějaké uzavřené skupiny. Vypráví, že jsou nějakými autoritami v hnutí ALLATRA, nebo něco podobného, že jsou lídry ALLATRA, nevím co ještě. Přitom jim lidé věří, člověk přečetl knihu, něco pochopil, snaží se pochopit víc a v tom se k němu přitočí autority, které někdy ani nečetly tuto knihu „AllatRa“ a začíná se hra. A to se děje v současnosti, kdy člověk může vzít, sám přečíst, prostudovat a začít pracovat. Vždyť o tom se i píše, i mluví. Vždyť to vůbec není složité. A, chce se o tom podebatovat s druhým člověkem.

A znovu – kolikrát vyprávěli, kolik povídali o tom, že když hledáš cestu duchovní, tak hledaj duchovní. Ale co lidé potřebují? Zdraví, řešení svých problémů a dozvědět se, co bude zítra. No, nic se nezměnilo.

T: Ale co mají lidé dělat, aby se i s AllatRou nestalo to samé, co se stalo se Znalostmi v dávných časech?

IM: No, to je lidská volba – co zvolí, to se stane. Ti, kteří směřují k Životu, ty nic nezastaví. Ale ti, kteří směřují ke službě systému..., no copak je možné ochránit mrtvého před smrtí?

Ž: Nyní vidíme nejenom špatné příklady, ale i mnoho dobrých – i v hnutí, i mezi těmi lidmi, kteří se probouzejí. Těch je výrazně víc. Je větší radost z toho, že lidé slyší, že lidé cítí...

IM: A zde je klíčové slovo – „větší radost“. Je to radost. Vždyť kvůli tomu to je.

T: Tedy oni ve svém nitru násobí radost duchovní prací nad sebou, svými činy, jednáním.

IM: Správně, oni brání pozice Světa Duchovního v materiálním světě, čímž vnáší radost. A radost – to je jako světlo v temnotě. A čím víc se takových ohníčků rozhoří, tím více tma ustupuje, tím víc je radosti. Vidiš, jak je všechno jednoduché.

Ž: Jednoduché, velmi jednoduché.

T: Jako světlo a tma...Vždyť díky temnotě vědomí dochází k odmítání všeho Svatého, především odmítání všeho Svatého v sobě jako Osobnosti. No a co může zrodit mrtvé? Mrtvé právě tak rodí mrtvé.

IM: Ale Živé právě rodí jen Živé. Ono rodí tu vnitřní duchovní Lásku. A to je velmi důležité.

Ž: Velmi důležité...Velmi důležité je najít v sobě tento Pramen, protože on rodí bezbřehost vnitřního Života. Ono otevírá nevysychající Pramen štěstí, radosti. Nemá hranice a je nekonečný. A dává Život těm, kteří jej přijímají v hlubokém pocitu. Dává Život těm, kteří již udělali svoji volbu a žijí ní každý den.

IM: V Bibli...V Janovu Evangelium je jeden moment, kdy Ježíš požádá ženu napít se vody pozemské. A řekl jí, že „... kdokoli, kdo bude pít tuto vodu, znovu dostane žízeň, ale kdo bude pít vodu, kterou mu Já dám, ten nebude trpět žízní navěky, protože voda, kterou mu dám, se v něm přemění na pramen vody tekoucí do věčného života“.

Toto jsou hluboká slova, pochopit je lze pouze s otevřeným srdcem, jak říkají v náboženství. Ale pokud se k tomu přistupuje pomocí vědomí, tak se to vůbec nedá pochopit. Znovu, kam to vše stočíme? K pohádce.

Tak, je možné věřit Prorokovi? Vědomím – ne, Duchem – ano. Osobnost nepotřebuje potvrzení, ona ví, kdo je Prorok, protože to cítí a tíhne k němu. Ale vědomí se staví do cesty Osobnosti, která tíhne k Prorokovi. Proč? Protože opět jde o pýchu a moc. A ono začíná vyprávět Osobnosti: „Nevěř, žeň ho, vem kámen a hod' po něm, protože je stejný jako ty, je z masa a ty jsi také z masa. Ale Duch není vidět. Pokud by byl Prorokem, dal by ti vše, co si zamaneš, potom bys uvěřil. Ale pokud ti nedává a jen povídá o tom, co nevíš, tak jak mu můžeš věřit?“ A vědomí vždy pomocí argumentů utvrzuje Osobnost v tom, že to tak není. „A to, co cítíš“, říká, „to je chyba, to je tvoje naděje. Bůh, to je ten, který ti dá vše, co si jen přeješ. On je jako rodič“. A skutečně, zkus proti tomu argumentovat. „Když prosíš rodiče o vodu, copak ti dají místo vody, no řekněme...rozžhavené olovo? Ne, samozřejmě, jsou to rodiče. Milují tě. Když si žádáš jídlo, dají ti kameny? Ne, samozřejmě, jsou to rodiče, dají ti chléb, nebo to, co si přeješ, abys nasytil své tělo. Stejně tak Bůh – ty ho poprosíš o peníze a on ti je dá, protože tě miluje, pokud je to skutečný Bůh.“ Tak argumentuje vědomí.

Ale pravda spočívá v tom, že pro Svět Duchovní je čas pozemského přebývání zde, časem nebytí, kde si člověk volí: Žít nebo umřít, dát se zlákat nebo se osvobodit. A všechno tělesné, co přichází od Iblíza či d'ábla, nebo jak se říká od vědomí, či od Celosvětového rozumu (pro ateisty,

aby to pro ně bylo příjemné), všechny vznikající materiální přání, které jsou diktované vědomím, jsou dočasné a nenesou s sebou nic. A touha poznat Boha, vycházející z vědomí, je vždy zkreslená a vždy z toho dělá tajemství. A říká: „No, jak můžeš dojít k Bohu, tj. do Duchovního Světa? Jakkoli dlouho o tom budeš přemýšlet, On i tak nepřijde. Ale pokud chceš něco poznat, naučit se něčemu – běž, uč se a dělej. Chceš postavit dům, nastuduj si, jak se staví, běž a stav. Dům si můžeš postavit. Ale může-li si člověk pro sebe vybudovat Duchovní Svět? Nemůže. Proč? Protože ho nezná. Když ho neznáš, to znamená, že neexistuje.“ Takto se Osobnost dostává do závislosti a otroctví jednoduchým přemlouváním, a také zdánlivě logickými vysvětleními od vlastního vědomí. Ale zde je třeba se zastavit a popřemýšlet. Pokud jsi sám sobě pánem, proč takové myšlenky pouštíš ke své Osobnosti? Proč plýtváš silou, kterou ti dal Duch pro Život a Spasení, na to, abys poslouchal pohádky? Proč prahneš po zlu a proč činíš zlo v tomto světě? Pokud chceš Žít, tak proč usiluješ o smrt? Nad tímto je třeba se zamyslet.

VIDEOTEXT

VE SVÉ VLASTI

PROROK NENÍ.

LIDÉ NEPOTŘEBUJÍ PROROKY,

POTŘEBUJÍ DŽINY,

PLNÍCÍ JEJICH PŘÁNÍ.

POKUD CHCEŠ ŽÍT,

TAK PROČ USILUJEŠ

O SMRT?

00:37:33 - 00:58:58

IM: ... Kdo je proti? Vědomí je proti. Již jsme zmínili, že vědomí je vždy proti všemu, co je spojeno s tím druhým, myslí se tím, s Božským Světem. Proč? Protože pro vědomí je, tam, cesta uzavřená a to je pro ně strašné, proto vznikají takové problémy.

T: To znamená, že Prorokovi, za jeho života, ne vždy rozuměli.

IM: Rozuměli mu ti, kteří směřovali k Bohu. A ti, kteří žili podle zákonů hmoty, ti, kteří usilovali o moc, jen využívali jeho Učení k tomu, aby vytvořili, řekněme, svůj směr a nějaké manipulativní školy. Jsou to lidé, kteří nekládají sílu své pozornosti tam, kde je to potřeba a žijí zákony vědomí.

T: Igore Michajloviči, k zahájení duchovní cesty, od snad prvního kontaktu s Bohem k životu v duchovním světě, jsou potřebné nějaké nástroje. U někoho je tímto nástrojem modlitba, meditační techniky. Přičemž tak to je po celý čas, od starověku až po současné náboženství. V této filozofii lze nalézt hodně... Stejně jako u Platóna, který v Egyptě hledal jakési mystické...

IM: Ale on nehledal cestu k Bohu. On hledat prostředky manipulace...

(Poznámka red.: ve studiu zhaslo světlo).

IM: Ano, vidíte, vypnuli světlo. Systém je vždy proti tomu, aby se říkala pravda, něco se podnikne. A toto, v principu, i je celá jeho magie.... Tak jsme se zrovna zastavili u Platóna. Platón nehledal cestu k Bohu, hledal prostředky manipulace – magii, nic víc.

T: A lidé, kteří skutečně hledají cestu k Bohu? Zde se ještě jednou vracím k tomu, že každé náboženství nabízí své nástroje: meditace, modlitby....

IM: Ale to je podmíněno tím, jaké jsou opět – tradice, co bylo pro koho přijatelné. Někde používají více meditační praktiky, jinde modlitební. Ale ve skutečnosti se všichni snaží dosáhnout zejména pocitového vnímání. To je stav při modlitbě, už jsme to kdysi v jednom z pořadů říkali, modlitba Ježíšova – to je dosažení pocitového vnímání.

Rovněž existují mantry. Je to v zásadě stejná modlitba, kde se po dlouhou dobu opakují stejná slova, s cílem vyvolat nejdříve asociativní a pak skutečně reálný hluboký pocit. Také některé meditace jsou zaměřené na pochopení uspořádání svého vědomí. Následně přecházeli na duchovní praktiky pro pochopení právě samotné cesty nebo pocitového vnímání. To vše se nazývá duchovní cestou, právě duchovní cesta, to je, když se člověk snaží.... Rozdíl ve všech těchto nástrojích je velký, ale podstata, na co jsou zaměřeny, je jediná. I když, pokud vezmeme nejstarší školy, vše bylo snadné.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

IM: Co vede k Bohu? Samozřejmě, že cesta k Bohu vede přes duchovní praktiku. Ale znovu, co by se dalo nazvat duchovní praktikou? Ano, všechno: i autogenní trénink lze nazvat, i meditace a modlitbu - to je duchovní praktika, je to práce na sobě v poznání Duchovního Světa.

Někteří lidé jdou velmi snadno a rychle. To znamená, že jsou schopni uvědomit si podstatu tohoto procesu a velmi rychle přecházejí do pocitového vnímání. Ale to je ... řekněme trochu složitější. Tedy, pokud budeme mít kolektiv, tak z tisíce lidí to bude nanejvýš jeden člověk. A ostatní, pokud se snaží, pokud mají takovou potřebu, budou muset projít delší cestou, která je ověřena tisíciletími - je to autogenní trénink, meditační praktiky. Jen musí být seriózní přístup, jako k nástroji. A následně již i duchovní praktiky. To není tak složitá cesta, a nezabere příliš mnoho času, pokud se tomu pilně věnuješ a skutečně o to usiluješ. Ale problém je ještě v tom, že lidé to nechtějí dělat. Vědomí jim brání. Nebudou ani dělat autogenní trénink kvalitně, ale budou o tom mluvit a toužit po tom.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

IM: Mluvili jsme o etapách pro toho, kdo cítí vnitřní potřebu, ale nemůže zvládnout své vědomí a podobně. Co je nezbytné? Od nepaměti existoval dobře vypracovaný vzorec: pokud budeme mluvit současným jazykem, je to autogenní trénink, meditace, duchovní praktika. Dříve autogenní trénink nazývali jinak. Bylo tam hodně vymyšleného lidmi. Ale díky Schulzovi, který odstranil veškerou vymyšlenou filozofii, metafyziku, kterou dříve přidávali k banálnímu autogennímu tréninku... Odstranil toto a vyčlenil běžnou formulaci autosugesce, a to bylo vše. To znamená, práce vědomím nad vlastním tělem. Ale to byl jen první základní krok.

Druhá etapa – meditační praktika. To je, když pracujeme se svým vědomím, s jehož pomocí poznáváme i vědomí a více složitější techniky autogenního tréninku (je to práce s čakrami a se vším ostatním). V čem tyto praktiky spočívaly? Jedná se o pokročilejší autogenní trénink, o nic víc. V autogenním tréninku se pracuje se svým tělem pomocí vědomí. To znamená, že se člověk učí správně dávat sílu své pozornosti, správně přeměňovat svou pozornost, se zaměřením na konkrétní oblasti svého těla. Tímto způsobem člověk odtínal nebo zastavoval proud myšlenek ve své hlavě. Vybíral pouze to, co bylo nutné.

Později, při meditační praktice, je již více práce vědomí s vlastním vědomím. To znamená, že člověk učí své vědomí disciplíně. A samozřejmě, v prvních etapách práce s tělem. Prakticky je to stejný autotrénink, pouze se přidávají pocity a vnímání proudu energie, práce čaker apod. V podstatě je to autotrénink. Není to nic jiného než meditační praktika.

Duchovní praktika - to je čistě duchovní praktika, to již s vědomím nemá nic společného, to je pocitové vnímání. Existují přechodné... změněné stavy vědomí. Co jsou změněné stavy vědomí? Jsou to formy vědomí. Je to stejné vědomí, ale se změněným vnímáním. Ale to není svoboda Osobnosti.

T: Takže změněný stav vědomí - je prostě změna frekvence, například ...

IM: ... Autogenní trénink, meditace, hypnóza, a různé věci. Tedy to všechno jsou nástroje vědomí, nic víc. Pro pochopení, duchovní praktika je za hranicemi možnosti vědomí.

Pokud budeme hovořit jazykem fyziky, naše vědomí aktivně pracuje v trojrozměrnosti. Může dosahovat až šesté dimenze. Výše nemůže pracovat. Vyšší magie, celá probíhá na úrovni šesté dimenze, kdy pomocí vědomí, pomocí sugesce, s využitím doplňujících sil, může člověk ovlivňovat tento svět nebo jiné lidi. To není tajemství, tak to bylo odjakživa. Ale nad šestou dimenzi nemůže – protože tam již začíná vliv Duchovního Světa.

Duchovní praktika – to není odpojení vědomí. Pokud odpojíš vědomí, přestaneš vnímat trojrozměrný svět. Bez vědomí ho nikdy nebudeš moci vnímat. Vědomí - je prostředníkem mezi Osobností a tímto světem. Díky vědomí komunikuješ, vidíš, cítíš, rmoutíš se nebo si užíváš tohoto světa – žiješ v něm nebo existuješ v něm, řekněme, každý si pro sebe vybírá po svém. Ale vědomí – to je nezbytný nástroj pro komunikaci v trojrozměrnosti. Proto **duchovní praktika** - to není odpojení vědomí, **to je výstup Osobnosti za hranice, ve kterých může fungovat vědomí.**

VIDEOTEXT

Duchovní praktika – to je výstup Osobnosti
za hranice, ve kterých
může fungovat vědomí.

IM: A třetí etapa - to je čistě duchovní praktika, kdy si už člověk uvědomí, že je Osobnost. A když už tohle člověk zvládl, začínal konečně chápat a uvědomovat si, že je Osobnost, že se stává tím, kdo může ovládat své vědomí, kdo si může vybírat jemu nabídnuté myšlenky: některé vyloučit, některé přijmout. Proces se stával řízeným, a tehdy přicházelo pocitové vnímání, tj., člověk už chápal, že je tím, kým je. A přesměroval sílu své pozornosti právě na pocitové vnímání Duchovního Světa uvnitř sebe. Ne na hledání někde zvenčí, ale uvnitř sebe. Nakonec to přirozeně přivádělo k otevření, jak se dříve říkalo, velkých tajemství. Ale kdo to říkal? Vědomí lidem říkalo, že: „Nemůžeš to pochopit, protože je to velké tajemství... bez učitele nebo bez někoho jiného. Je třeba zabývat se meditacemi dvacet let, a až teprve potom přejít k duchovní praxi.“

Ve skutečnosti je všechno jednoduché. Ale znovu, poznání toho, že člověk není vědomí, ale Osobnost, že je jen (jak jsme již několikrát probírali) pozorovatelem v divadle stínů, přichází postupně. U někoho velmi rychle, ale to jsou jedinci. Ale většinou to probíhá pomalu a po etapách a lidé se často mýlí. Vědomí často překáží, říká jim „Ale ne, to není tak... Nepodaří se“. Lidé ze zvyku začínají poslouchat a nic se jim nedaří. A ti, kteří skutečně směřují k Bohu, kteří skutečně dychtí po poznání, ti poznají rychle a snadno.

T: Takže člověk si už osvojuje duchovní praktiku pomocí hlubokých pocitů...

IM: Duchovní praktika se vykonává hlubokými pocity, ale nevykonává se pomocí vědomí. Skeptici a ti, kteří rádi hledají potvrzení, čili ti, kteří nechtějí samostatně poznávat a jen hledají potvrzení: „A kdo o tom mluvil?“. Tito občané mohou svobodně zalistovat v historii těch duchovních starců, lidí, kteří toho dosáhli, a uvidí, jak ti popisovali svoje duchovní zkušenosti pochopení Duchovního Světa. Co je nezbytné při provádění modlitby nebo meditace? Odmítnout jakoukoliv myšlenku, jakoukoliv emoci: ať už bude dobrá, či špatná. To znamená vše, co pochází z mysli, odmítnout a pouze pocity poznávat Duchovní Svět. I kdyby kdokoliv cokoliv řekl – tohle je jediná cesta, protože vědomí nemůže pochopit Duchovní Svět. Je to stejné jako oheň a voda, banálně neslučitelné věci.

A tuto cestu absolvovali mnozí. Ale vědomí některých diváků se může nyní rozhořčit: „Co oni tady sedí, vykládají, a podobně. Svátí otcové nikdy nedělali autogenní tréninky, ani meditace. Oni se modlili a tak poznávali.“ Samozřejmě, poznávali. Ale pokud odstraníme veškeré pozlátko, co zůstane? Zůstane mantra. No, modlitba, mantra – opakování téhož s cílem dosáhnout modlitebního stavu. Právě tento modlitební stav – to i je pocitové vnímání. Potom to postupně rozvíjeli a poznávali Duchovní Svět. Ale já bych položil otázku těm, kteří se s námi dohadují před obrazovkou: „Kolik svatých otců to ve skutečnosti pochopilo?“ Jedinci. Ale z těch, kdo o tom psal (bereme, otevíráme písmo a díváme se na lidská slova, i když jsou psána ve znacích), snadno vidíme, kdo co pochopil, a kdo u koho co opisoval, aby dosáhl významnosti. Ale znovu, proč se to děje? Napodobování, snaha vypadat, ale nebýt apod.

Ale ve skutečnosti všechna náboženství jsou jednotná. Bůh je jeden, a všichni tím prochází. Není možné přijít k Bohu žádnou jinou cestou než skrze sebe, odmítnutím vědomí a pochopením Boha.

Jakákoliv, i sebemenší, myšlenka během modlitby neguje celou modlitbu. Není to tak? Je to tak. Kdo o tom nemluvil? Pouze ten, kdo to nechápe, kdo jen rozumem omílá. Srdcem se musí „klepat“ (*na dveře*). Ale znovu, co je to za výraz „srdcem klepat“? To přece neznamená... Srdce je orgán. Ve skutečnosti to byla jen metafora. Mluvílo se o pocitovém vnímání, protože srdci, jako orgánu, připisovali chápání lásky, pocitů apod. A Bůh – to je štěstí, Bůh – to je Láska. Duchovní Svět, to je především... Ten, kdo to v minulém pořadu pochopil, ten ví, co je to. A ostatní musí pobožovat se svou myslí, jim nemá smysl o tom vyprávět jednoduše proto, že nenajdeme slova. Není to proto, že oni nejsou schopni to přijmout, ať se tedy neuráží. Jakkoliv bych to popisoval, bude to opakování stejných slov, vše skončí banálním: láska, štěstí, radost, nekonečno, no .... všechna slova, která limitují realitu.

T: Čili dialog člověka, Osobnosti s Bohem, probíhá zejména...

IM: ... prostřednictvím pocitového vnímání. Duchovní praktika - to je nástroj. Modlitba, meditace – to nejsou nástroje komunikace, to jsou nástroje k dosažení komunikace. Je to klíč, řekněme, od dveří, za kterými je Nekonečný Svět. Je třeba se naučit je používat, otáčet správným směrem a nebýt líný je otevírat. Nebo ještě lépe odstranit dveře a nezavírat.

T: Igore Michajloviči, aby člověk rozvíjel pocitové vnímání, musí začít od autogenních tréninků?

IM: Člověk může začít s tím, s čím chce. Každé náboženství má své základy, mají zkušenosti svých mudrců. Ale pokud současný člověk opravdu chce a snaží se, tak je mnohem snazší nadále používat banální jednoduché věci, které opravdu pomohou člověku v krátké době dosáhnout toho, o co usiluje.

T: Igore Michajloviči, a co autogenní trénink... jak ho vlastně správně provádět? Velmi často lidé, při uvolňování, pronášejí tuto frázi: že „*Nejsem tělo. Nejsem vědomí. Jsem Osobnost. Ovládám tělo a vědomí. Jsem duch*“.

IM: Lidé velmi často dělají podobné chyby. Proč? Protože v psychologii se popisuje, že si máš vsugerovat: „jsem odvážný“, „nebojím se“... Na tomto principu je i postaven autogenní trénink, banální autosugesce. Vědomí začne skutečně pracovat podle tohoto programu. Ale jestliže si člověk bude vsugerovávat, že „*Nejsem vědomí, jsem duch*“, tak vědomí se přizpůsobí a začne mu vyprávět: „Ty už jsi duch, už nic nemusíš... Už jsi svatý nebo anděl“ – no, jak chceš, bude tě nazývat, podle tvého náboženství. „Co jsi chtěl? Poznat Boha? Tady to máš... to jsou Jeho obrazy“. I Boha ukáže... v trojrozměrnosti nakreslí. A člověk bude komunikovat s tímto Bohem, s kýmkoliv, se svatými s bradkami, kteří budou k němu přicházet, sedět, povídat s ním, tak jak my s tebou. Tak uvidí a řekne: „To je meditace! To je síla! To je vážné“ Nebo „To je autotrénink!“ **Duchem je třeba se stát a ne o tom jen omílat dokola.**

VIDEOTEXT

Duchem je třeba se stát
a ne o tom jen omílat dokola.

IM: Duchem je třeba se stát, a ne o tom jen omílat dokola. Není třeba vědomím přesvědčovat své vědomí, a prostřednictvím něho i sebe samého, opět využívající své vědomí a jeho programy, protože to jsou zrovna programy kontroly vědomí nad Osobností. Pamatuješ si, vykládali jsme si o „hercích“ a divácích. Když Osobnost je divák a „herci“ - to je vědomí. Rozdělí se a vykládají... jeden druhému říká: „Ty jsi duch, ty jsi duch! Už jsi vše poznal. Dívej se, jak krásně.“ Hned se promění, jako démon, v jakéhokoliv svatého nebo někoho jiného, jak je libo. A o čem hovořili skuteční svatí otcové? Kdokoliv se před tebou objeví v obraze... lidském, žeň ho, protože je to démon. A mnozí to nepochopili: „Jak to?! To je přece ... hřích, to je ... zrovna tobě se zjevil...“. Ale nikdy v trojrozměrnosti se nikdo neobjeví. V trojrozměrnosti jsou lidé a démoni.

VIDEO č. 4

(Poznámka red.: video je vytvořené na základě úryvků z [pořadu](#) „Život“).

IM: Už jsme mluvili o „hercích“ na jevišti, o obrázcích, které ukazují. Proč? Protože v tobě vyvolávají prudkou emoci, ty do ní vkládáš svou pozornost. A čím jasnější obraz, tím více vkládáš pozornosti. A to je financování „herců“.

Už jsme o tom mluvili, že vše je jednoduché. A zde jedni a titíž „herci“, kteří... tlustý zdravý strejda zobrazuje nějaké tenké, s prominutím, stéblo trávy. A on jej zobrazuje a vnucuje ti ho. Ale ty vidíš, že je to nesoulad. Stejně tak i Osobnost cítí nesoulad a tyto záměny. A ona chce a touží, stejně tak, jako ty bys chtěla vyjít ven a uvidět tu travičku, a ne tlustého strejdu, který jí zobrazuje, je to tak? Osobnost se přece nachází v hluboké tmě, dokud nezíská „duchovní zrak, duchovní sluch“ (je takový výraz, je výstižný), když vidí skutečnost. A dokud to neovládá, je jako dítě, nachází se v sále a poslouchá vše, co jí vykládají. Nic víc.

Za tímto divadlem absurda je obrovský svět. Jediný, z tohoto divadla, kdo se může dotknout Duchovního světa – jsi ty jako divák, tedy jako Osobnost. Když Osobnost vychází za dveře, jako divák, ztrácí své "herce". Ale nač jsou jí klauni, když je Skutečné? Nač se dívat na iluzi, když je Realita? Nač se držet dočasného, když je Věčnost?

00:58:59 - 01:35:57

IM: Obecně, v duchovních praktikách různých náboženství je zvláštní pozornost věnována zbavování se iluzorních obrazů. Tj., i v křesťanství, i v islámu, i v buddhismu, i v dřívějších náboženstvích, zdůrazňovali zejména to, že nesmí být žádné obrazy, myslíc tím trojrozměrné. Především v duchovních praktikách.

Ž: Ano, a zde je rozdíl. Pokud o tom poprvé slyšíš nebo čteš, tvé vědomí se rozhoří: „Jak to, proč nesmí být žádné obrazy?!“ Ale úplně jiná věc je, když to poznáš sám v praktice, když už máš své vlastní chápání v podobě zkušenosti, proč tomu právě tak je.

T: Takže veškeré tyto zmínky v náboženské literatuře se stávají srozumitelnými, pokud to sám již používáš v praktice.

Ž: Ano, právě vlastní zkušenost dává toto pochopení, a ty už víš, nejen z doslechu, co je to za jev a proč tě odvádí od toho nejdůležitějšího. Zmínek o tom je víc než dost. Například staroperský traktát v sufizmu – kniha Al-Hujwiriho s názvem „Odhalení skrytého za závojem“. Je v ní výrok od islámského teologa 9. století Junayda al-Bagdadiho, ve kterém se říká: „Pokud mi Hospodin řekne: „Podívej se na Mě“, odpovím mu: „Nepodívám se na Tebe.“ A proč? Protože v lásce očí, to je jiné (ne Bůh) ... V tomto světě se mi stalo zvykem vidět Ho bez pomoci očí. Uchýlím se tedy k jejich pomoci v onom světě?“

Zajímavým se to stává, jakmile tomu rozumíš díky praktice – že pro to, abys pocítil Boha v hloubi duše, nepotřebuješ ani obvyklý zrak, ani sluch pozemský, ani žádné iluzorní trojrozměrné obrazy. Protože to jsou překážky od vědomí, od systému. To je to, co ruší...

IM: Ano.

T: Vždyť v křesťanství je o tom rovněž velmi mnoho zmínek. O tom, aby člověk nepodléhal pokušení iluzorně si představovat duchovno. A svatí otcové varovali, že mysl sama o sobě může mít sílu snít, může velmi snadno vytvářet iluzorní obrazy, a proto, aby nezapříčinila škodu, musí se uchovat bezbarvá, beztvará a bez obrazů. Například v knize „Filokálie“, v pátém svazku, ctihodný Řehoř Sinajský ...

IM: ... No, pro ty, kteří nevědí, je pravoslavným svatým 13. století, který obnovil na Athosu praktikování Ježíšovy modlitby.

T: Ano, naprosto správně, byl jedním z prvních hesychastů... Také psal o tom, že pokud při vykonávání své činnosti uvidíš světlo nebo oheň, jedno co ... venku či uvnitř sebe, či nějakou tvář, například Krista nebo Anděla, nebo někoho jiného, nepřijímej je, abys neutrpěl škodu. A sám od sebe nevytvářej představu, které se samy vytvářejí, nesleduj je a nedovoluj mysli hromadit v tobě dojmy z nich, neboť toto všechno, zvenčí podmanivé a představované, slouží k pokoušení duše.

IM: Mnoho svatých, ještě před dobou Řehoře Sinajského, také mluvilo o tom, že při provádění duchovní praktiky nesmí být v mysli žádné obrazy a myšlenky. A nezáleží na tom, zda jsou dobré či špatné... To znamená, že i když nejsou špatné, stejně se na ně nelze soustřeďovat. A tvé zaměření, tedy pozornost, musí být na vnitřním obsahu podstaty, tedy na pocitovém vnímání Duchovního Světa.

T: To je pro praktikující velmi důležité... o myšlenkách, že je jedno, zda jsou dobré nebo špatné. Jsou to myšlenky! Lidé nemají jasno v této otázce a říkají: „Ale pokud ke mně při meditaci přicházejí dobré myšlenky, není to hrozné, že? Vždyť ony jsou přece dobré.“ No, je to všechno následek toho, že v jedněch náboženstvích to říkají tak, ve druhých zase jinak, celkem vzato... říkají. A ten, kdo hledá svou vlastní cestu, zpravidla hledá všude. Ale vědomí okamžitě začne vše míchat dohromady, proto i dochází k takovému nedorozumění. Bez Znalostí je pro člověka velmi obtížné pochopit, co k čemu.

IM: Ať děláš svými myšlenkami cokoli, je to stejné, jako pohárem nabírat oceán. Nemá to smysl. Nikdy nedosáhneš poznání, pokud půjdeš k Bohu pomocí myšlenek. Myšlenka je část vědomí. A vědomí je součástí toho, čemu lidé říkají Iblis neboli ďábel. Jak můžeme nástrojem, který dal ďábel, poznat Boha? Nemůžeme. Proto říkali: „Vnímej srdcem“. Nevpuštěj svou myšlenku do Božího tajemství. Neboť nebude Boží, nýbrž satanské. A to je důvod. Hovořili to ti, kteří to poznávali.

No, ale jiní říkali přesně naopak: „Čistota mysli, koncentrace mysli, musí být. A ve svých praktikách nalaď svou mysl na dobré myšlenky. Vnímej jen to dobré, neboť mysl (vědomí) se dělí na dvě kategorie: špatná a dobrá. A smysl tkví v tom, že proto, aby ti v životě bylo dobře, musíš to rozdělit: špatné nepřijímáš, přijímáš jen to dobré. Ale špatné stejně poleze k tobě, a jakmile se odvrátíš od dobrého, znovu přijdou špatné myšlenky a zaplní tvé vědomí. A proto je třeba držet svou mysl v čistotě. Zaměřit se pouze na dobré myšlenky a vždy přemýšlet o dobrém. Ze začátku je to těžké, ale potom bude líp a líp“. Jsou taková náboženství, ve kterých tomuto lidi učí. A celá jejich meditace je zaměřena na to, že musíš udržovat pozornost na myšlence či bezmyšlenkovosti.

Víte, k čemu bych to přirovnal? Já bych to přirovnal... Bez urážky řečeno. Mám ke všem náboženstvím dobrý, opravdu skvělý vztah. V každém náboženství je zrno a v každém náboženství, ať je jakékoliv, je ukázána cesta, a dál – to už je věc lidí. Takže, co tím chci říct. Tyto praktiky bych přirovnal k lékům proti bolesti při rozvoji smrtelně nebezpečné nemoci. Člověk, užívající analgetikum, se cítí lépe, klidněji, prakticky zdravý, a přitom se smrtelná nemoc stále rozvíjí, a nevyhnutelně povede ke smrti. Proč? Protože je to znečitlivění, nikoli léčba, proto se choroba nerušeně a neviditelně vyvíjí dál. To není správné.

Jakákoli práce s myšlenkou je jen tahanice na pískovišti, na materiálním, trojrozměrném pískovišti. O dobrém přemýšlíš nebo o špatném – stejně přemýšlíš, nepoznáváš hlouběji. Použil bych ještě jedno přirovnání: přišel jsi k jezeru a kocháš se hladkostí jeho hladiny. Znamená to, že jsi poznal toto jezero, jeho hlubiny, jeho vody? Dokud se neponoříš, nepoznáš. Proto, abys poznal, co je v těch vodách, musíš se ponořit. Ale dívat se na vodu a rozmýšlet o tom, co na ní plave, samozřejmě můžeš, ale nedozvíš se, jaké je to jezero doopravdy. Tak nějak.

Ž: Ano, a všechny tyto obrazy – to je jako iluze na tomto jezeře, jako výpary v horkém dni. A tady je další věc. Vědomí vytahuje všechno, o čem jen ví. Vždy udělá záměnu. Vždy si domyslí. Vždy překrouť a dokreslí jakási svá zdání. Vše proto, aby zlákal člověka. Vytáhne z komůrek své paměti všechno, co ví, všechno, co se mu hodí. Ale to se děje pouze tehdy, když člověk stojí na břehu a neodvažuje se vstoupit do těchto vod, do tohoto jezera, což znamená, že se nehýbe dopředu. Ty obrazy, to je způsob, jak přitáhnout pozornost. Tj., pro člověka, který hledá toto jezero, je to jen přitahování jeho pozornosti. Ale pro toho, kdo už chce poznat hloubku, pro toho, kdo se chce ponořit do tohoto jezera, začínají odvádět.

IM: Naprosto správně. Jak už jsme říkali – obrazy odvádějí. Naopak – naladí Osobnost... No, co se děje? Pojďme si to rozebrat – máme obraz. Obraz je vždy trojrozměrný a je asociován s něčím, pro naše vědomí, obvyklým v trojrozměrnosti. Pro Osobnost... Vždyť Osobnost vnímá nejen trojrozměrnost...

T: Ale ona tady není aktivní, v trojrozměrnosti, že?

IM: Ano, Osobnost vnímá trojrozměrnost pouze prostřednictvím vědomí. Sama o sobě nemůže vnímat tento trojrozměrný svět tak, jak ho vnímáme my přes vědomí s jeho obrazy. Znamená to, že jakýkoliv obraz musí přijít skrze vědomí, tj., přes takový mezičlánek.

Může člověk vstoupit do Duchovního Světa prostřednictvím vědomí? Nemůže. Ale informace, i tytéž Znalosti, se šíří především v trojrozměrnosti. A když člověk cítí, že jsou pravdivé, začíná praktikovat a s pomocí téhož vědomí se osvobozuje. A tady vědomí funguje jako jakýsi prostředník, který sám sebe ničí.

Tak například, čím se odlišují Znalosti ve své čistotě od zkreslených znalostí? Právě Znalosti vždy mluví jednoduše a ukazují cestu, nic víc. Je v nich čistota, kterou Osobnost cítí. Vždy se v nich zachovává síla, vycházející z Ducha, kterou vlastně i předávají Proroci, no, anebo ti, kteří o nich mluví, řekněme věstníci. Ještě jednou, když se ve Znalostech objevují zkreslení, přitahuje to vědomí, ale ne Osobnost. Osobnost to může zlákat, jen když budou Znalosti částečně pozměněny, to znamená, budou záměny, ale nevýznamné, se zachováním podstaty řečeného. Takové záměny jsou nebezpečné, rozptylují, ale zároveň zachovávají alespoň trochu té podstaty a vnitřní síly, kterou v sobě nesou. A i zde má Osobnost šanci osvobodit se.

Pokud však již ve velké míře běží obrazy, když vzniká touha po magii nebo něčem jiném, ale obraz, to je především trojrozměrnost. A za trojrozměrností stojí vždy touha po magii, touha po získání hmotných statků, po moci a podobně. Právě o tom mluvili ti, kteří šli touto cestou, chápali to v podstatě v každém náboženství. A proto svým učedníkům radili zbavit se v první řadě všeho pozemského, tj., obrazů v duchovní praxi, a prahnout celou Duší, „celým svým srdcem“ (tak říkali Osobnosti) po Bohu. Tedy pocitovým vnímáním usilovat o Duchovní Svět, o splynutí, o spojení s tím světem, a tehdy i vědomí ustupuje.

Znovu zdůrazňuji – vědomí zde sloužilo jako mezičlánek. To znamená, pokud člověk nedosáhl svobody a je závislý na trojrozměrnosti, je s ním možné mluvit pouze přes jeho vědomí. A tady je důležité, co je předáváno a jak je předáváno. Pokud jsou Znalosti čisté a vše probíhá čestně, jak se říká – bez záměn, dojde k předání a ony se dostanou k Osobnosti, a člověk to vše cítí. Nejčastěji, první věc, kterou člověk vnímá, je pobouření svého vědomí. Vědomí spustí povyk, ale člověk cítí. Tento pocit upřímnosti překonává neochotu vědomí poznat tuto Pravdu. A tak se rodí... samotná Pravda.

T: To znamená, že vědomí často manipuluje, klame a podvádí člověka právě pomocí obrazů. Například, potkal jsi člověka a jeho vnější vzhled, jeho obraz, vytváří ve tvém vědomí jeden dojem, jeden obraz. Vědomí si nakreslilo jakýsi stereotypní ideál, nebo naopak, že „všechno je špatné“. Pak společná práce nebo život s tímto člověkem – a celý ideál, tvou iluzi, ti tvé vědomí samo zničilo. Proč? Protože tvé vědomí se dozvědělo, co říká vědomí tohoto člověka. To znamená, že člověk v dobrém podvědomě tíhne k duchovní části druhého člověka, ale pak zasahuje vědomí a všechno se proměňuje v pýchu a moc nad sobě podobnými. Ale pokud pracuješ na sobě a žiješ jiným vnímáním – hlubokými pocity, pak odlišuješ Pravdu od Lži, tyto záměny. Vědomí ti říká a zobrazuje jedno, ty však cítíš něco zcela jiného.

Ž: Ano, už chápeš, že v trojrozměrnosti jsou jen obrazy, které existují pouze ve tvém vědomí a pouze tehdy, když ty sám je živíš pozorností.

T: Ano, celá společnost je u nás vybudována na pýše a moci nad sobě podobnými, tj., na dominanci vědomí... Všechno na obrazech, všechno na určitých domnělých představách o sobě, o lidech, o světě jako celku. Televize, Internet... vezměme třeba firmy, organizace, reklamu – všude se klade důraz na obrazy.

IM: Obraz je nástroj magie.

T: To znamená, že pokud v člověku dominuje vědomí, obraz může sloužit k jeho zotročení, protože na obraz, na ten jsme si zvykli. To dává pochopení, proč bychom se při hledání cesty k Bohu neměli fixovat na obrazy.

IM: Naprosto správně. Vezměme si například inkulturaci. Co je to inkulturace?

T: To jsou přece samé obrazy... Jedná se o přizpůsobení nového náboženství kultuře místních národů a tímto způsobem nahrazení tradičního náboženství novým.

IM: Naprosto správně. Vezměme křesťanství. Co se dělo, když začali šířit křesťanství?

T: ... Docházelo právě k nahrazování jedněch obrazů jinými. Vždyť v historii první pokusy církve o inkulturaci křesťanství... To všechno přece začalo od Pavlových kázání, když se snažil

zakořenit nové náboženství mezi Řeky a Římany. A když se křesťanství stalo oficiálním náboženstvím (nejprve jednou organizací, pak se rozdělila do několika), v misionářské činnosti například, se jak začaly zdobit katolické chrámy v různých zemích? Tak, aby se přiblížily místní kultuře.

IM: Ano, to je pravda.

T: Například, co zobrazovali na ikonách? Znovu obrazy... obrazy hlavních biblických postav: Ježíše, Panny Marie, apoštolů. Ale zajímavé je, jak byly zobrazeny? Zobrazovali je s rysy obličejů, které se shodují s vnějšími fenotypickými zvláštnostmi místních národů.

IM: Naprosto správně. Začali zařazovat do své misionářské činnosti určité záměny. Například Ježíše nebo Marii v afrických zemích vyobrazovali v ikonografii jako Afričany s tmnou pletí. To byl běžný obraz, který místní neodmítali. Proč? Protože bílé by většina podle všeho odvrhla. Pouze někteří, kteří cítili, že toto učení nese v sobě zrnka pravdy, to mohli přijmout... A vzhledem k tomu, že náboženská organizace je v první řadě organizací, pro niž je důležitá masovost, zaváděli takové záměny, ve kterých už svatí měli tmavou pleť. Byli jim blízcí, africká populace je chápala a přijímala s lehkostí.

Inkultura se uskutečňovala nejen záměnou obrazů, ale i mnohých svátků určitých náboženství, které křesťanství nahrazovalo. Byly částečně začleněny kultovní obřady těch náboženství, která převládala na územích, do nichž se křesťanství zavádělo. No, a takovým způsobem, jednoduše řečeno, nalákali ty lidi, na jejichž území právě probíhalo zavádění křesťanství, tj., v doslovném slova smyslu – probíhalo zavádění.

T: Ano, existuje mnoho příkladů... Třeba staroslovanské Svátky, které již pod vlivem křesťanství začaly být spojovány s vánočními rituály, jejichž atributem byla svíčka, jako oheň života, a zrcadlo. A nejen v křesťanství existují svátky, které byly převzaté z dřívějších náboženství.

Například v zemích Střední Asie, kde tradičně vyznávají islám, se slaví svátek — Novruz-Bayram, tedy Nový rok. To je jeden z nejstarších svátků. Slaví se v noci před jarní rovnodenností. A je zajímavé, že tento svátek se každoročně slaví na počest vzkříšení Dobrého Ducha zpod země, který přináší světlo a porážku Zlého Ducha. Skoro jako moderní Velikonoce. Zajímavé je, že jedním z hlavních atributů stolu byly svíčky, zrcadlo a malovaná vajíčka. Vše má symbolický význam, a tento význam je spojen s duchovní interpretací těchto symbolů. Například, svíčka – to je vnitřní oheň člověka, jeho životní síla. Vejce symbolizuje zrození duchovního života člověka. Ovšem svátek Novruz slavili ještě v době rozkvětu starobylého náboženství zoroastrismu, který předcházel jak křesťanství, tak i islámu.

VIDEO č. 5

„Život nemůže být dočasný, dočasnou je pouze existence“.
Rigden Djappo

Celý tento dočasný svět je iluze zrcadlových překřížení poutajících pozornost člověka svými lživými, avšak realisticky vypadajícími, stíny, jejich hrou vzájemného sledování. To jsou mnohočetné zrcadlové odrazy, které jsou podstatou iluzorního světa – světa mnohonásobných pseudokopii. Tato zrcadla při svém otáčení deformují odražené světlo a nejeví se světlem ve své podstatě. Iluze vzniká kvůli připoutání člověka k tužbám tohoto světa a jeho neochotě proniknout do skutečné reality. Existuje mnoho odrazů, které člověka lákají a nutí ho soustředit svoji pozornost na mrtvém. Pravá podstata (vtroušeniny síly Allatu) se srovnávala s hořící svíčkou. Zmiňovalo se, že jakmile hořící svíčka zmizí, zmizí i všechno viditelné a změní se v nic. Svíčka znázorňuje nepřetržitě hoření a zrcadla nepřetržitě odrážení. Vše je odrazem něčeho, důsledkem i příčinou. Co více přitahuje pozornost člověka v jeho životě zrcadlová hra mnohonásobných odrazů hmotného světa nebo skutečný duchovní zdroj – součástí toho se ve svém výsledku stává. Jen ten, kdo není připoután k viditelnému, oblažuje svoji duši. („Prapůvodní fyzika ALLATRA“, allatra-science.org).

T: A tak se to v historii děje... Neustálé obnovení dobře zapomenutého starého, když jedno náboženství nahrazuje jiné, ale přitom aspiruje na svou unikátnost.

IM: A znovu, je to dobré nebo špatné? Na jedné straně můžeme říci, že je to špatné, ale na druhou stranu, pokud se podíváme – co je na tom špatného? Jedno náboženství bylo nahrazeno druhým. Člověk má právo si zvolit, komu bude sloužit a jak se bude chovat. A znovu, kdo to udělal? Lidé. Pomocí čeho? Pomocí svého vědomí. Proč? Pro popularizaci své víry. Tedy z dobrých pohnutek použili určité nástroje trojrozměrnosti k dosažení určitého cíle.

Je to dobré či špatné, ať každý sám posoudí. Já v tom, například, upřímně řečeno, nevidím nic špatného. Na jedné straně lidé nahrazovali svými náboženstvími ustálená náboženství, vždyť to jsou také organizace. Pokud provedeme paralelu s jakoukoliv organizací... Vezměme si například organizaci, která vyrábí sportovní oblečení: všude kolem je její značka – popularizace, reklama jejího oblečení. Pokud je v určitém regionu nějaká slavná či uznávaná osoba, stačí ji obléknout do své sportovní soupravy, a lidé hned začnou napodobovat. Je to přirozené, a znovu se vrátíme k primátům, k tomu, jak funguje vědomí.

Byl použit nástroj vědomí, toť vše. Ale kdo ho použil? Lidé, kteří se především starali o to, aby jejich organizace prosperovala a rozšiřovala se, stejně jako například organizace, která prodává sportovní oblečení anebo ho vyrábí. No, a co můžeme chtít od lidí? Je to dobré, špatné? Pro organizaci je to dobré, a pro lidi, kteří dostali tyto znalosti? No, pokud dostali znalosti a nepoužili je..., a jak už jsem říkal, špatná náboženství nejsou, všechna jsou dobrá. V jakémkoliv náboženství, jako v každé organizaci, jsou špatní lidé, kteří slouží přímo opačnému, neodpovídají svému náboženství, neodpovídají těm Zásadám, o kterých se v jejich náboženství hovoří. Ale znovu, jsou to pouzí otroci systému, pouzí otroci satana, co naděláš? Lidé jsou lidé.

T: Ano, bohužel, žijeme ve spotřebitelské společnosti, ve které je pro každého člověka přirozená duchovní cesta omezena v lepším případě na rámec toho či onoho místního náboženství. A náboženství, ta jsou také v rámci nějaké konkrétní organizace, tudíž jejich popularizace v takové

společnosti, ve spotřebitelské společnosti, nejde přes pocitové duchovní vnímání lidí, ale skrze obrazy a přání vědomí. No, a proto doteď existuje takový fenomén, jako inkulturace...

IM: Pokud se podíváme hlouběji, co je to inkulturace? No, pokud odhodíme vše... Je to reklamní tah, nic víc. Je to přirozený evoluční vývoj té či oné organizace.

VIDEO č. 6

Video o inkulturaci křesťanství ve světě. V něm jsou ukázány ikony z celého světa s obrazy Panny Marie, Archanděla Gabriela, Ježíše Krista, křesťanských světců, jejichž rysy obličejů se shodují s vnějšími fenotypovými vlastnostmi různých národů. Uvádí se příklady křesťanského umění v Severní Africe, Asii, Severní Americe a dalších částech světa. Je zmíněno, že na světě existuje více než 700 různých obrazů Marie. Uvádějí se části textu Bible v čínském dialektu Hakka, v arabštině, v hindštině a dalších jazycích.

T: Igore Michajloviči, z vlastní zkušenosti vím, že může vzniknout taková otázka, protože svého času se pro mě stala informace o inkulturaci, upřímně řečeno, šokem. Protože jsi najednou zjistil, že tvé vědomí pevně věřilo například tomu, že Ježíš nebo Panna Marie jsou „tvými“, podobnými tvému národu, že jsou právě takoví, jakými jsi je viděl v dětství na ikonách. Tedy věřil jsi tomu, vyhovovalo ti to, ale zároveň tě to omezovalo. Můžeme říct, že kvůli vlastní lenosti a pýše, jsi dále ve svých duchovních poznatcích nepokročil. No, a proto se šablony vědomí zhroutily. A vědomí okamžitě začalo hledat někoho, komu by to dalo ve vnějším za vinu. . Ale díky Bohu pokračovala práce na sobě, přišla určitá pocitová pochopení, a proto jsem pochopila, že nepřítelé máme uvnitř nás, že to vědomí mě omezovalo, že to ono nutilo věřit obrázkům namísto hledání duchovní podstaty, o níž se hovořilo v Učení daného náboženství.

Ale pořád tu byla jedna otázka. Když jsem poprvé zjistila, že nejde o obrazy, střetla jsem se s další šablonovitou myšlenkou od vědomí: „Jak to? Vždyť to je samotný Ježíš! Vždyť to je Maria! Jak já je mohu odhánět od sebe v modlitbách, to není správné.“

IM: Když člověk provádí nějakou praktiku, anebo k němu přichází obraz nějakého svatého, přichází trojrozměrný obraz, nenech se rozptylovat. Mnoho svatých mluvilo o tom, dokonce, když se ti zjeví Ježíš nebo Marie, vyžeň tento obraz. Ne, je vyžeň, ale obraz vyžeň. Proč? Protože vědomí to všechno proměňuje v obraz. To znamená, že účel tohoto obrazu je odvádění. To znamená, že člověk není v duchovním stavu, ale pouze ve změněném stavu vědomí. A tento trojrozměrný obraz není nic jiného než klam, dokonce i tehdy, když říká správné věci. Podtext však bude člověku rozhodně na škodu, a ne k užítku. Ale když je člověk v duchovní praxi, vnímá tytéž představitele z Duchovního Světa tak, že je procítí, tj., není tam zjevná trojrozměrná forma.

Ž: Takže zde on už cítí, ale nevidí.

IM: On cítí.

Ž: Už nepřesměrovává svou pozornost...

IM: Samozřejmě.

Ž: A vždyť lidem neříkají, například, že Bohorodička je Duch. Co vlastně je Bohorodička? Protože pokud je pojem „Duch“ ztracen, zůstává pouze hmotné chápání, chápání ve smyslu, že to je „Matka“, že to je „ochrana a péče“. A tady vědomí hraje s lidmi takovou velmi podlou hru, protože prostřednictvím týchž náboženství aktivně propaguje obrazy, jako prvek magie. To znamená, že tam, kde by se lidé měli skutečně naučit chápání a schopnosti žít Duchovním Světem, Božím světem, hlubokými pocity, tam je něco zcela jiného. Lidé uvíznou na obrazech a dále než tyto obrazy nejdou, protože vědomí se v této chvíli snaží soustředit sílu lidské pozornosti na této záměně - na magii. Takže člověk, vzývající obrazy, nakreslené jinými lidmi, začíná spotřebitelsky žádat o něco pozemského.

IM: Říkáš to správně.

T: Když jsem začala studovat tuto otázku, uviděla jsem Znalosti z knihy „AllatRa“ zcela novým způsobem, pochopila jsem, že zpočátku, v raném křesťanství, prakticky nebyly žádné obrazy, byly tam pouze znaky a symboly.

IM: Správně, a právě proto v obnoveném náboženství, které přinesl prorok Mohamed, se jasně mluvilo o tom, že „nevytvářejte žádné obrazy“, a proto odstoupili od obrazů. Proč jsou u nich zakázány ikony, je zakázáno zobrazovat samotného Mohameda a všechny ostatní? Aby vědomí nevytvářelo obraz. Je třeba vnímat pocity, je třeba se naučit pocitovému vnímání. Mohamed tomu učil své učedníky – vnímat Duchovní Svět pocity a stejně tak i představitele z Duchovního Světa. Ale ne vizuálně, ne vizualizací, ne pomocí halucinací. V tom je ten smysl.

T: Ano, vždyť v islámu neuznávají obrazy ve výzdobě svatyně. Muslimové vytvářejí abstraktní vzory a kresby...

IM: Přesně tak.

T: ... Používají pro to epitety, jména Boha nebo verše Koránu z arabského písma.

IM: Správně, sami muslimští imámové říkají, že ti, kteří si myslí, že Alláh má podobu, ať je to světlo, mladík nebo stařec, neznají Nejvyššího Alláha, nevědí, že je to jen jejich představivost a fantazírování, tedy jejich iluze, ve skutečnosti neexistující. A problém těchto lidí spočívá v tom, že nechápou existenci bez těla, proto neustále připisují k Alláhu i tělo, i vlastnosti člověka. Ale v Koránu se říká, že „Není nic Jemu podobného“ (má se na mysli Alláh) ...

Ž: Ano... Bůh nemá hranici, aby bylo možné si Ho představit, a pochopit myslí Jeho povahu.

IM: Ať hledáš ve svých myšlenkách jakkoliv, nenajdeš nic, čím bys popsal Jeho velikou tvář, neboť On nemá tvář. Je tak veliký, že není nic Jemu podobného...

VIDEOTEXT

At' hledáš ve svých myšlenkách jakkoliv,
nenajdeš nic,
čím bys popsal Jeho velikou tvář,
neboť On nemá tvář.
Je tak veliký,
že není nic Jemu podobného...

T: V zásadě je dnes dáno rozsáhlejší vysvětlení toho, co to jsou obrazy na ikonách Panny Marie a kdo je ve skutečnosti Bohorodička, jako Duch. Ale tehdy vznikala ještě taková otázka z vědomí: „Ale jak tak... vždyť obrazy Matky Boží se lidem zjevují po celém světě?”

IM: Proč systém často používá obrazy? Z toho důvodu, že prakticky po celém světě, nábožensky naladěni lidé, dokonce i ti, kteří nejsou nábožensky naladěni, často zažívají vidiny představitelů Duchovního Světa. Tedy v obvyklých obrazech. Velmi často vidí Pannu Marii, jako rychlou pomocnici, ale znovu, ve většině případů je to právě vytvoření antipodu Marie. To znamená, že vědomí používá známý obraz proto, aby připoutalo lidi zejména ke hmotnému. A všimněte si, člověk, když se nachází v chorobném stavu, modlí se, zjeví se mu obraz Marie, a on se uzdraví. Co se bude dít s tímto člověkem? Posílí se v něm víra... víra ve vědomí, avšak uvnitř – pochyby. A člověk už se dále sám duchovně nerozvíjí, chytil se právě na tom, že jeho vybrali, že je vyvolený, přišli k němu, zachránili ho. Copak tím, že se vyléčil z nemoci, se člověk spasil?! Jednoduchá otázka. A co...ted' neumře? Stal se nesmrtelným? To je léčka vědomí. Co se v něm zrodí? Zrodí se v něm, ano – víra, ano – pochopení, ale také strach. Strach, který ho nepustí do Duchovního Světa.

O co žádal? O materiální statky, o řešení nějaké konfliktní situace, zlepšení života. A co ve výsledku dostal? Dostal tu možnost. Ale co se děje potom? Bojí se to ztratit. Co překáží? Strach. Má možnost? Má. Ale strach z neznáma je strach vycházející od koho? Od vědomí, od toho, kdo prosil o pomoc před ikonou. A tím ho zablokuje.

Ž: Spotřebitelský vztah k Duchovnímu světu. To znamená, že bude znovu prosit, pokud...

IM: Rozhodně, bude prosit vždy. Sám se snažit nebude. Proč by se snažil sám, když může poprosit a dostat? Je to jednodušší.

Ale bývá i tak: člověk skutečně cítí zásah... Člověk, který má něco v životě udělat, něco dobrého, anebo stojí na prahu, řekněme, před volbou, cítí přítomnost. A chápe, že to je vliv Marie, právě její. Trojrozměrný obraz však nevidí. Toto je pocitové vnímání. V tom spočívá smysl: pocitové vnímání, i tehdy, kdy už začíná magie. A magie, ta vždy pochází ze systému.

Nepochází z Duchovního Světa. Duchovní Svět nepotřebuje magii. Proč by měl zasahovat do tohoto světa?

Bývá i přímý zásah, jde o vzácné výjimečné případy, ale častěji je to, řekněme, kredit důvěry, nazvěme to tak. To je projev té síly, která přichází na pomoc lidem pouze pro duchovní rozvoj Osobnosti, když ji člověk může pocítit i na fyzické úrovni. To je pomoc lidem. Ale mnozí lidé používají tyto síly k rozvoji metafyzických schopností. Lidé to opět všechno překrouťují ke své škodě. Proč to všechno překrucují? Vědomí diktuje. Copak on, jako Osobnost necítí a nechápe, že tyto kapičky životodárné rosy musí zachovat, aby je použil na cestě přes poušť?

T: ... To znamená, znásobit je.

IM: Správně. Musí je nejenom zachovat, ale díky nim i projít tuto cestu. Ale vědomí okamžitě odvádí a říká: „Pojď, vlož je sem, a člověk vložil, uviděl efekt. - Vidíš – jde to! Už jsi něco v trojrozměrnosti získal“. A co takového zde můžeš získat, aby ti pak zůstalo? Nic. Všechno je iluze, všechno je dočasné. Další obrázek ve tvém vědomí. Tak pracuje vědomí.

T: To je, jak jste říkal, nutí neustále se vracet ke Zdroji...

IM: ... chtít ho, tento Zdroj. A člověk touží po tomto Zdroji, avšak sám se jím nestává, jenom po něm touží, aby znovu vzal a použil na trojrozměrnost.

Ž: Přichází pro dodatečné síly.

IM: Naprosto správně, hromadění sil, nic víc. Dává se to ve výjimečných případech, kdy je to potřebné pro pomoc lidem, ale ne více. Proč se tyto nástroje používají málokdy a ve skutečnosti se dávají jen zřídkka? Protože lidé to často používají v první řadě na trojrozměrnost, a ne pro duchovní růst. No, někdy se to používá jako potvrzení, anebo „pečet“, jak se tomu říkalo. „Pečet moci“ – to je to, co se projevuje...

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

01:35:58 - 02:18:42

T: Igore Michajloviči, zrovna jste mluvil o projevech Boží Matky, andělů a podobně. Lidé si pokládají otázku: „Čím se liší duchovní vidění od výplodu jejich představivosti? Co je to duchovní vidění?“

IM: Duchovní vidění – to je pravé vidění skutečnosti. I teď, ve snaze toto vysvětlit, opět mohu lidi jen zmást. Protože vědomí (představivost, halucinace vědomí) vždy vykresluje vše v obvyklých formách: v těch, které si můžeme představit, v těch, které vidíme. Nuže, podívej se do vědomí, ukáže ti toho hodně. Ale jak je možné uvidět projev Svatého Ducha, anděla nebo ještě něco? Pouze vnitřními očima. Ony však neukážou trojrozměrný obrázek.

T: Ano... pouze vnitřními očima... Je zajímavé, že lidé, kteří skutečně, na praktice, jdou po duchovní cestě, chápou jeden druhého, nehledě na příslušnost k tomu či onomu náboženství, protože Pravda je pro všechny jedna. Chápeš to, když čteš dopisy z různých koutů světa, mluvíš s lidmi, kteří vyrůstali v různých kulturách či náboženských tradicích.

Například, v křesťanství, v sufizmu, jak se mluví o pochopení Boží Lásky? V súfijských traktátech praktici popisují, co znamená poznat Boha uvnitř sebe, to je – žít, srdcem pozorující Boha. Přičemž pod „pozorováním“ si představují právě „duchovní vidění“. Oni zdůrazňují, že někteří lidé upadají do omylu, když si myslí, že duchovní vidění a „pozorování“ znamenají nějaký *obraz* Boha, který formuje a vydává jejich vědomí na základě jakýchsi svých představ, vzpomínek nebo intelektu.

IM: Jak jinak, vždyť je to program šablon vědomí...

T: Ale skutečné pozorování – to už je následek horlivosti v upřímné vroucí Láске. V lásce, která povznáší tebe jako Osobnost do takové výše, kde se samotný vnitřní život stává jedinou aspirací k Milovanému, k Bohu, k Duchovnímu světu... je pouze pro Něj. Je to vnitřní pochopení, že kromě Něj nic jiného neexistuje.

Ž: Ano, protože chápeš, že **práce na sobě se především projevuje skrze upřímnost a čestnost**. A to vše probíhá v sebedisciplíně. Tedy – ne někdo jiný to potřebuje, potřebuješ to v první řadě ty sám. Zde už vzniká vnitřní potřeba žít Božským, žít Duchovním Světem. A ty už prahneš po tomto vnitřním doteku, po ponoření se do této bezmezné radosti Lásky, po životě hlubokými pocity, protože on přináší to skutečné, dává ti Život, živí tě Láskou. Cítíš, že ona tě naplňuje, cítíš radost z toho světa, která nemůže být dočasná, jak se přelévá přes okraj, jak je jí mnoho, jak se skrze vděčnost a Lásku projevuje ve své bezmeznosti.

Chápeš, že je to tak jednoduché! A z toho cítíš takovou vděčnost, nacházíš se v takové blaženosti... je velmi složité ji vyjádřit slovy. Jednoduše se spojuješ se zdrojem této Boží Lásky a stáváš se její částí. Toužíš neustále vyzařovat tuto Lásku a přebývat v ní. Protože v takových chvílích chápeš, že... Duch je ve svobodě!

IM: Ano... pro připojení k Duchovnímu Světu, je třeba být na straně Duchovního světa a sám se stát Duchem, pak se připojíš. To znamená, že Duch se může sblížit s Duchem, materie s materií, oheň s ohněm, voda s vodou. Avšak oheň s vodou se nesmíchají.

T: Igore Michajloviči, ještě taková otázka z dopisu od člověka, praktikujícího sufismus. V týchž súfijských traktátech je popis, že když člověk vykonává „*mudžáhadu*“ což znamená vnitřní džihád proti svým nízkým vášním, otevírá se mu „mušahadát“, čili toto blažené pozorování nekonečné Lásky, tento trvalý úžas nad velkolepostí a mohutností Boha... A otázka zní: „Když se člověku otevírá toto duchovní vidění, stírají se rozdíly mezi pozemským světem a Duchovním Světem?“

IM: Ve skutečnosti, když se člověku otevírá „mušahadát“, tak se rozdíly nestírají, v žádném případě. Prostě se získává nové vnímání, odlišné od vnímání, na které si člověk, jako Osobnost, zvykl (na vnímání, které mu podsouvá jeho vědomí). On získává nové. Nemůže být s ničím asociováno v tomto světě, a dokonce je těžké ho popsat. Například, jak popsat Boží Lásku? Zkoušíme pozemskými slovy, mnohokrát o ní mluvíme, ale stále je to zkreslení, stejně je to pozemské pojetí tohoto štěstí. My říkáme – štěstí. A co je štěstí v lidském chápání? Je to dočasný, chvilkový, rychle pomíjející jev. Ale tam ono je nekonečné. Říkáme – bezmezný štěstí, a srovnáváme bezmezný oceán s kapkou na tvé dlani. A právě tuto kapku na dlani nazýváme bezmezným štěstím v tomto světě. A ve skutečnosti – je to oceán, je bezbřehý, nemá ani začátek, ani konec. Je opravdu těžké to vyjádřit.

T: Takže rozdíly mezi pozemským světem a Duchovním Světem se nestírají, a...

IM: ... rozdíly se nestírají, stávají se naopak zřejmými. K čemu to vedu? Podobné předávání znalostí nebo zkušeností tímto způsobem je krásné pouze filozoficky. Zní to, mluví se o tom a píše. Vždyť pro vědomí je přijatelné, že se hranice stírají, je to pro něj lákavé. Právě pro vědomí je lákavé, že „se hranice stírá a tento svět hladce přechází do tamtoho, a ten svět se stává součástí tohoto“, jako jin a jang.

No, je jasné, že Duch je přítomen v tomto světě, a všechno živé je živé právě proto, že existuje Duch, odstraň Ducha – a zmizí všechno. Takže část Duchovního Světa je přítomná zde, avšak je přítomná pouze jako pohyb, nanejvýš. A dále se už všechno děje tak, jak se děje. Děje se to však podle vůle Knížete, který to řídí. A tato moc je mu dána ne proto, že povstal, že je silný či rovný Bohu a že si vybojoval svůj svět – ne, v žádném případě. Už jsme o tom hodně mluvili, nebudeme to opakovat. Ale smysl tady spočívá v tom, že pro systém je výhodné, aby to vědomí lidí tak vnímalo, lichotí to jeho pýše. A ve skutečnosti se vše razantně mění, protože právě obrazy mizí a je pochopení prázdnoty tohoto světa.

A proto se o tom mnohokrát hovořilo a znovu zopakují, že Osobnost nevnímá trojrozměrný svět. Osobnost začíná vnímat tento svět z mnohem vyšších dimenzí. No, a z mnohem vyšších dimenzí, dokonce i v jazyce fyziky, se tento svět proměňuje v nic. Je směšný, je opravdu směšný. Pokud by bylo takové zrcadlo, které by pro vědomí odráželo to, co vidí a jak vnímá tento svět Osobnost, myslím si, že by to byla nejprvotřídnější podívaná, která by v tomto světě mohla být. Proč? Protože to, co považujeme za život, je ve skutečnosti prázdnota, která se pouze pohybuje, měnící iluze.

Proto jsou podobná vysvětlení pro lidi poněkud zavádějící a posilují bohužel vliv vědomí na Osobnost. A pro lidi, kteří zabíhají do jakýchsi úvah o podobných výkladech, je těžší se vysvobodit. Protože Osobnost dostává informace od vědomí o tom, že „hranice musí zmizet a všechno se stane jednotným.“ No, a tak hledá cestu tam, kde je všechno jediné... Avšak rozdíly jsou. **Živé nemůže být mrtvým a tím víc mrtvé Živým.**

Ž: Ano, to je opravdu velmi užitečná informace pro praktikujícíího. Velmi častý příklad, a sama jsem se s tím na začátku cesty setkávala, že zrovna, když člověk začíná praktikovat, první na co narazí, je strach od vědomí, tedy strach vyjít za hranice obvyklého. Když se například člověku poprvé povedla praktika a on se dotknul... první zkušenost kontaktu s duchovním... tak tento první kontakt s neznámým, ten jakoby vyvolává ještě i útok vědomí. Čili vědomí mu vnucuje strach. Za prvé strach z toho, že člověk může ztratit svoji sebeidentifikaci. Opravdu svou sebeidentifikaci? To je otázka. Vždyť vlastně své „Já“ může ztratit pouze vědomí.

T: Vědomí se bojí nového, obzvláště v té chvíli, o níž jsi mluvila, ve chvíli kontaktu s duchovním, s nedostupným pro něj, protože vědomí ho nezná a cesta tam je pro něj uzavřená, vědomí neví, nerozumí tomu. Jak řekl Igor Michajlovič, v tomto okamžiku prostě dochází k „vystoupení Osobnosti za ty hranice, v nichž může vědomí fungovat“.

Ž: No, ano, a pokud se člověk nepoddal prvnímu strachu, pak vzniká druhý strach od vědomí, že „už se ti to nikdy nepovede“.

T: Ano, ale nejdřív říká: „Tak, hle, zapamatuj si tyto pocity, které jsi teď měl anebo které jsi měl minule, a určitě si je příště zopakuj“.

Ž: No, samozřejmě, protože ono ví, že příště se to člověku stejně nepovede. Proč? Protože příště, když začneš vykonávat duchovní praktiku, namísto ní budeš napínat vědomí a vzpomínat si, jaké to bylo minule...

T: A vědomí navíc ještě přikráší tuto tvou „hrdinskou minulost“. A už má tvou pozornost... Ne praktika, ale jakýsi film o supermanovi od vědomí, kde režisérem je tvá pýcha. No, a co ti vůbec může tvé vědomí ukázat? Ukazuje jen další iluze, obrazy, vše zdánlivé... Protože to je všechno, co ono umí.

IM: Poznamenali jste naprosto správně, že vědomí vytváří iluzi a snaží se k téže iluzi připoutat Osobnost. Ale všimněte si, nikoliv k praktice, k předchozí zkušenosti, ale k té iluzi, kterou vytvořilo vědomí na pozadí předchozí zkušenosti. Takže člověk při vykonání duchovní praktiky (nezáleží na tom, jestli je to modlitba, meditace a podobně), dostává pocitovou zkušenost, opravdovou zkušenost, zkušenost vnímání Duchovního Světa. Projevuje se v něm to, co nemůže být popsáno slovy. A zde Prvotní vědomí, jelikož má dostatečně výrazné spojení s Osobností, dostává jen odezvy, záchvěvy. Nedostává tu informaci, kterou přijala Osobnost.

Prvotní vědomí dostává pouze odezvy. Ne plameny ohně, ale řekněme, vzdálené záblesky a jemné teplo. Ovšem na základě toho vytváří svou iluzi. A po tom, co člověk vyjde z duchovní praktiky nebo z modlitby, po nějakém čase ho přiměje analyzovat: „*Co jsi cítil? Co jsi vnímal?*“ A už vnucuje své... v interpretaci systému. To už zdaleka není ta zkušenost... **Osobnost získává pravou zkušenost a vědomí na základě této zkušenosti vytváří iluzi.** A dále už začíná vyprávět Osobnosti, že „*musíš pocítit to a to*“, čili odvádí ji do hmotného světa. Nutí člověka procítit fyzické projevy toho, co cítil během praktiky.

Ale znovu, co se dělo během praktiky? Když Osobnost přicházela do kontaktu s tím, pro vědomí neznámým, a získávala duchovní zkušenost, samozřejmě, že probíhaly jiné procesy, silnější projevy jiných druhů energií. To je banální fyzika. Ve fyzickém těle se rovněž tyto projevy odrážejí. A vědomí, znovu zdůrazňuji Prvotní vědomí, je vnímá. Následně navádí Osobnost a

říká: „*Nic se ti nepodaří. Dostal ses tam náhodou. A proto nyní, aby ses tam dostal a zakořenil, musíš v sobě nejprve vyvolat tyto pocity ve fyzickém těle. Musíš mít změněný stav vědomí...*“ No, a začíná vyprávět to, co vnímalo, ale opět, vždy se záměnou. A člověk ve snaze něco udělat, už to dělá s pomocí vědomí, ale nedaří se mu.

Později mu vědomí začíná vyprávět: „*Opravdu tam byla ta zkušenost, nebo to byla iluze? Anebo to byla nějaká autosugesce, autohypnóza? Možná to byla halucinace, možná to byla shoda náhod, že jsi to procítil. Jak vidíš, ve skutečnosti to neexistuje. A to, co o tom říkají jiní lidé, oni jen upadají do omylu, do iluze. To z nich mluví nějaký fanatismus, no, hraničí to až s nějakou psychickou poruchou, a proto vidí to, co neexistuje. A když budeš toto praktikovat a zabývat se tím, budeš mít stejné potíže. Proto to raději ani nedělej. Proč? Vyzkoušel jsi to, a nepovedlo se ti to. To znamená, že to neexistuje*“.

A tak často vědomí prostě odvádí lidi od skutečné cesty a nahrazuje ji nějakými obyčejnými, řekněme, divadelními představeními v trojrozměrnosti, nutí člověka fyzicky něco dělat, vykonávat nějaké praktiky, správně sedět, správně stát. Ale jaký je rozdíl, v jaké pozici je tvoje tělo? Jaký je rozdíl, co děláš v trojrozměrnosti?! Mlátíš do bubnu, skládáš kameny nebo provádíš ještě nějaké rituály - to vše je jen obřadnost, jen to, co ti vnucuje systém.

Bůh – On je blízko. Je skutečně mnohem blíže než tvá krční tepna. Je velmi blízko a je velmi snadné k Němu přijít. Ale na cestě stojí mnohem více než hory. Na cestě stojí vědomí, a ono je součástí systému. To znamená, že na cestě k Živému stojí mrtvé. Toto je třeba si pamatovat.

A v žádném případě se nesoustřeďovat na to, co ti vědomí vypráví. Je třeba duchovní vzlet, duchovní zkušenost. Je třeba se naučit... jednoduše Žít. A Život – ten je překrásný. A ať ti vědomí vypráví cokoli, ať tě jakkoli přemlouvá, že „*se ti nic nepodaří a ty nic nedokážeš*“ – tebe se to netýká. Mluví pouze o sobě. Vědomí se to skutečně nepodaří. Ono skutečně nic neví o Duchovním Světě. Jen ty odezvy, o nichž vypráví lidé, kteří něco pochopili, a z toho vědomí vytváří své iluzorní obrázky. Proto je nejdůležitější jít a nevzdávat se. A neposlušat Susaniny, kteří vedou kdovíkam... měl jsem na mysli vědomí. Protože tvé vědomí – ono není tvé, je součástí systému, a na to se nesmí zapomínat. Pak bude vše v pořádku, pak se všechno podaří.

Ž: Ano... a když žiješ pocitovým vnímáním, ty jednoduše Žiješ. A v tom je obrovský rozdíl, protože je to stejné jako dýchat vzduch. Ty jednoduše uvnitř víš... jak... se dýchá... a to je vše. Vědomí nedává svobodu Osobnosti. Je třeba prostě vědět, že pokud se ti to jednou povedlo, podruhé nemáš snít, nemáš vinit všechny kolem sebe z toho, že se ti to nepodařilo, protože je to takový trik, je to pozdrav od vědomí, které hledá nepřítele ve vnějším. Je třeba jednoduše pochopit, že vědomí může klást takové překážky, jelikož pro něj je nevýhodné, aby ses duchovně osvobodil. Ale když si uvědomíš, že to je jen práce vědomí, že ono tak působí, nebojuješ s ním, jen se víc otevíráš svobodě. Chápeš, že všechno se stává velmi snadným, že už nemáš připoutanost k minulosti, ani k budoucnosti. Chápeš, že v **duchovní praktice – je trvalé „ted“**, protože toto je skutečný Život. A **ve skutečném Životě je každý okamžik jedinečný.**

T: Naprosto správně.

Ž: Pak jednoduše žiješ vnitřním, jsi uvnitř naplněn. Vidíš ten rozdíl, když se díváš na člověka pozemskými očima, a když se díváš vnitřním duchovním pohledem. Stává se velmi snadné odlišit Pravdu od Lži, protože aniž by někdo cokoli říkal, ty už cítíš, co se ve skutečnosti děje... Člověk je pro tebe jako na dlani: jsou vidět všechny jeho myšlenky od vědomí, je vidět on celý

ve své duchovní podstatě, protože ty cítíš, a pocity nelze oklamat. Cítíš, kdo je uvnitř prázdný a nemá duchovní zkušenost, o níž hlásá jeho vědomí.

Taktéž cítíš ty, kteří se jako ty nacházejí v neustálé praktice, ty, kteří žijí Duchovním světem, kteří jsou naplněni touto Boží drahou Láskou. Vidíš jejich duchovní podstatu, protože ji cítíš uvnitř a chápeš, že za tím je něco většího, to, co vás spojuje. A tato zkušenost není podobná té, která byla v běžném životě, když jsi svou pozorností krmil vědomí. Protože v trojrozměrnosti *jsi živil obrazy... živil jsi své vědomí*. A když jsi začal žít Duchovním světem, tak celá tvá pozornost... je zaměřená přes hluboké pocity k Bohu. Tvá pozornost směřuje k blízkému, ke Zdroji. **Ty prostě žiješ Duchem**. Každý si vybírá, jak žít, každý vybírá sám.

IM: Podotkla jsi naprosto správně. Duchovní vidění se výrazně liší od pozemského zraku. Duchovní vidění dává pochopení Pravdy, vidíš to, co skutečně je. Ale pozemský zrak - to je jen to, co ti chce vědomí jako Osobnosti vnutit či ukázat. Čili vytváří další iluzi, tu, které musíš uvěřit, která by tě měla odvést od tvého skutečného úkolu, od toho, kvůli čemu jsi zde. V tom je obrovský rozdíl.

Ještě o lži... Lež – to je prvek systému. V Duchovním světě lež není a ani nemůže být. V Duchovním Světě existuje pouze Pravda. Proto duchovní vidění, znovu podotknu, vždy ukazuje to, co je ve skutečnosti. Důležitá věc je, že lidé tíhnou k magii pro to, že ve skutečnosti Osobnost tíhne k duchovnímu rozvoji.

T: Takže Osobnost cítí tuto potřebu duchovního rozvoje, rozvoje něčeho, co je za hranicemi, ale vědomí tuto potřebu jednoduše nahrazuje magií?

IM: Ano. To dává smysl. Spočívá právě v tom, že Osobnost se snaží poznat Pravdu. Osobnost usiluje o svobodu, o skutečnou svobodu. Osobnost nemá a ani nemůže mít nepřátele, mám na mysli v Duchovním Světě. Z pozice chápání Duchovního světa je Osobnost absolutně svobodná. Hledá tuto svobodu, usiluje o ni. A vědomí, jak jsme již nejednou říkali, dělá vše pro to, aby se Osobnost nemohla vyvíjet jako Duchovní bytost. Tedy pro to, aby si zachovalo svou moc, svou iluzorní moc nad Osobností.

Správně... Naprosto správně jsi to řekla. Chci poznamenat, že naštěstí velmi mnoho lidí tomu začíná rozumět. A skutečně dnes už s mnohými je možné mluvit mlčky. Řeknu to dopředu, že s každým rokem bude takových lidí stále více a více. A to potěší... to opravdu potěší.

Smysl spočívá v tom, že jazyk praktikujících neboli lidí, jdoucích po duchovní cestě a skutečně usilujících o Boha, bez ohledu na jejich náboženství, vyznání víry nebo něco jiného - on je jeden, a lidé jeden druhého cítí. Bůh je ve skutečnosti jeden, Duchovní svět je jeden a lidé nemají co dělit. Vědomí rozděluje. Vytváří nepřátelství, vnucuje iluzi jen kvůli moci a dosažení dominance nad Osobností. Avšak když lidé pochopí, že Duchovní Svět skutečně existuje, stávají se jednou rodinou, bez ohledu na národnost, náboženské názory, ať už byl člověk ateistou nebo kýmkoliv předtím než dokázal procítit, že Duchovní svět existuje. Jakmile to člověk procítí, uvědomil si a pochopil, stává se součástí duchovní rodiny, skutečné rodiny, pravé, celistvé, té rodiny, kde je život Věčný, on nekončí a samozřejmě, že není v trojrozměrnosti, není v pozemském.

Vše pozemské je konečné, ať je to cokoliv, všechno je dočasné. Dokonce i ty iluze, které vnucuje vědomí, jsou dočasné. A odtud vznikají takové momenty, že lidé vírou a pravdou slouží v

náboženství celý svůj život, avšak do svého posledního dne pochybují: „A Bůh existuje?“ Proč? Protože sloužili... sloužili vědomí. A tady je ten moment, komu sloužili svým vědomím? No, rozhodně ne Bohu, rozhodně ne Duchovnímu Světu. Sloužili pouze systému: v zájmu nějaké organizace, v zájmu svých tužeb nebo něčeho jiného, ale nejčastěji aby vyhověli cizím přáním, vnucených jim cizím vědomím, dokonce ani ne svým vlastním. Ale když lidé reálně poznávají na praktice, když získávají Znalosti, už nepotřebují slova. Oni to chápou, oni vědí. Vědí, kdo jsou, kam jdou a proč. Toto je nejvyšší hodnota. Právě proto sem lidé přicházejí, proto, aby se narodili... narodili se Živými.

Ž: Ano...

T: Igore Michajloviči, velmi se mě dotklo to, co jste teď řekl, zejména to, co jste řekl o jednotné rodině v duchovním smyslu. Ale vědomí banálně vše překrucuje a vydává především pozemské představy o tvé rodině. Hned to drobí a rozděluje... Ukazuje ti nějaké konkrétní lidi, obrazy... Jak se říká, ukazuje příbuzné z masa a krve. Přičemž první, na co si vzpomeneš, jsou právě emocionální vztahy s těmito lidmi, přesněji vztahy s jejich vědomím.

Nejzajímavější je, že dříve, ve vzájemných každodenních vztazích s těmito lidmi, sis ani nepomyslel, že tito lidé jsou ve skutečnosti... že v těchto lidech, stejně jako v tobě, je část Ducha Svatého, že oni jsou Osobnost, Osobnost v nemateriálním chápání tohoto slova.

A proč jsi dříve takto uvažoval? Protože jsi jen myslel, ale necítil, protože ty sám jsi byl a žil vědomím. A vědomí přirozeně vždycky všechno má postavené na vlastním egoismu. A pokud se upřímně podíváš na vztahy se svými blízkými, tak ve chvílích, kdy žiješ pod diktátem svého vědomí, k čemu dochází? Tvé vědomí neustále v něčem snižuje významnost druhých ve srovnání s tebou. Má všechno ve skrytých myšlenkách, a vědomí se bojí tyto myšlenky ohlásit. Bojí se čistoty vzájemných vztahů, upřímnosti, jednoduchosti. Proč? Protože touží po moci, je zaujaté svou korunou: kdo a co špatného o tobě řekl, anebo naopak, kdo tě pochválil. A tak mezi tím vším plyne celý tvůj život, přesněji řečeno, probíhá život tvého vědomí. Ale když si uvědomíš, že jsi ve skutečnosti Osobnost, pak už v druhém člověku v první řadě vidíš jeho duchovní potenciál, vidíš duchovní Osobnost. A co je nejdůležitější, cítíš jej bez ohledu na to, co ti tvé vědomí říká.

IM: Naprosto správně. Jak naše vědomí vnímá co je „rodina“, co jsou to „příbuzní a blízcí“? To je opět maminka, tatínek, děti, babičky, dědečkové, bratři, sestry, no, a jakoby celá rodina. Ve skutečnosti, když lidé získávají duchovní zkušenost, pak chápou, že všichni jsou jednotní bez ohledu na barvu pleti, bez ohledu na to, kdo a kde bydlí. To je jedno, jeden celek, to je lidstvo. Každý má duši. A ubližovat někomu – to není správné, to je stejné, jako bys ubližoval nejbližšímu člověku. Nenávidět někoho – to není správné, dokonce, i když je to zlý člověk a udělal ti něco špatného, je třeba rozumět, že to je jeho vědomí. Nemluví o tom, že *když udeří do pravé tváře*, nastav levou. Když je před tebou systém, musí se také přivést k rozumu, jinak nepochopí. Chci však zdůraznit, že Osobnost, jako potenciálně Duchovní Bytost, je u všech stejná a náleží více Duchovnímu Světu. A jen když se vzdává, prohrává svůj osobní Armageddon a stává se částí systému, pak prostě umírá... Ano, pomalu... Subosobnost – to je problém, posmrtná muka jsou též těžká. Ale ani ne to hlavní... Stejně je to konečné, ona stejně přestává existovat.

Ale dokud je člověk naživu, má šanci, má možnost připojit se k Nekonečnému Světu, k Duchovnímu Světu a stát se součástí obrovské rodiny. A tady je důležité pochopit, že jakékoliv zlo, které člověk svým vědomím množí, se skutečně staví mezi Osobnost a Duchovní Svět a oddaluje tě od nejbližších lidí. A jak jsem řekl, nejbližší je každý člověk. To zejména cítí a chápou lidé, kteří na praktice dosahují vnímání Duchovního Světa. Oni to všechno chápou.

Přirozeně, že existuje i negativní moment, řečeno pozemským jazykem. Proč? Protože, jak už bylo řečeno, je cítit i lež od vědomí. Když přichází člověk „ruku v ruce s ďáblem“, mluvíc náboženským jazykem, a hlásá věci od ďábla, je to samozřejmě nepříjemné. Škoda jeho Osobnosti, škoda jeho... nevyužitého momentu dosažení duchovního poznání. Ale zároveň, když si připouští, že jemu jako Osobnosti diktuje vědomí a skrze něj se děje zlo – ano, není to příjemné, ale člověk alespoň zná Pravdu. On už ví, s kým mluví: komunikuje s Duchem či komunikuje s ďáblem. To je též neméně důležité.

Ž: Ano, a to je jeden z vedlejších účinků duchovního rozvoje, kdy cítíš člověka ještě předtím, než začne o něčem mluvit, kdy cítíš, od koho teď bude hlásat a co ve skutečnosti chce. Znáš už konečný cíl jeho příchodu. Protože to není jakási extrasensorika, když lidé zachytávají útržky myšlenek. Ne, tady je všechno mnohem vážnější. Máš celostní objemné chápání. Máš celostní, objemné vnímání. Rozumíš příčinným souvislostem, to znamená, že vidíš hlouběji, ty víš, od koho pochází to, co člověk hlásá: od Ducha nebo od systému. A ty víš, co chce samotný systém. Ty prostě víš...

VIDEOTEXT

Živé nemůže být mrtvým

a tím víc mrtvé Živým.

IM: Pokud se podíváme pravdě do očí, tak vědomí manipuluje člověkem. Sice i pomáhá: vždyť komunikujeme a vnímáme jeden druhého s jeho pomocí. Ale zároveň pod rouškou svých zprostředkovatelských, takovýchto diplomatických možností mezi Osobností a trojrozměrností, manipuluje člověkem.

Osobnost není tak docela materiální. Jestliže je vědomí materiální, Osobnost materiální není. Pro pochopení tohoto procesu vysvětlím, jak to probíhá. Vědomí je mezičlánek a má přímé spojení s Osobností. Právě proto vnímáme, vidíme, cítíme, a všechno ostatní. V tomto procesu Osobnost dostává tu informaci o trojrozměrnosti, kterou jí předává její vědomí v podobě, ve které jsme zvyklí ji vidět. Ale když se člověku otevírají možnosti vnitřního vidění, trojrozměrnost se mu jeví zcela odlišně a představa takového dvounohého obrazu nebo ještě něčeho, no, ne úplně odpovídá skutečnosti.

T: To znamená, že se ztrácí hodnota samotné materie?

IM: Ano. Jeden člověk hezky vyjádřil tento projev. Zeptali se ho: „Jak vidíš druhého člověka?“ A on odpověděl: „A vy jste viděli pohyb elektronu, elektronový oblak? No, je to něco podobného jen více špíny.“

T: A tu je další častá otázka: „Co znamená jiné vidění druhého člověka?“ Třeba, když člověk neviděl nic jiného než trojrozměrnost a nemá tuto praktickou zkušenost pocitového vnímání, co mu jeho vědomí ukáže v druhém člověku? Pouze tělo, tedy, v jazyce fyziky, trojrozměrný obraz, protože tak je naladěno vnímání jeho vědomí.

IM: Ano, tak to je. Člověk vidí v jiném člověku trojrozměrnost, banálně - ručičky, nožičky a vše ostatní. Ale pokud se podíváme na trojrozměrnost z pocitového vnímání, skutečně z pozice duchovního vnímání, tak co vidíme, když se třeba díváme na jiného člověka? Vidíme objekt - je to rozmazaná skvrna. Je to podobné... no jako pohyb téhož elektronu okolo jádra atomu. Jen rozmazaný obláček, a jdou vidět všechny jeho komponenty. Ale my nevidíme při pocitovém vnímání trojrozměrný objekt. A tady nám, samozřejmě, je nápomocné vědomí. Čili prostřednictvím vědomí vidíme objekt. A z toho plyne, že když už je člověk dostatečně duchovně rozvinutý, tak je svobodný, on cítí jedno, avšak vidí - druhé. Dobře chápe, že vidí objekt pozemskými očima. Vidí však tentýž objekt i duchovníma očima. Vidí, zda je člověk duchovně naplněn nebo není. Je-li uvnitř prázdný nebo plný. A opět v jakém stavu se nachází jeho Osobnost - v otrockém stavu nebo už získala určitý stupeň svobody.

A proč vám tolik účastníků píše dopisy (četli jsme je krátce před přenosem) a kladou takové otázky: „Proč nyní cítíme, že ti, které jsme považovali za duchovní, jsou uvnitř prázdní?“ Právě v tom spočívá smysl, že lidé, kteří se sami rozvíjejí, začínají cítit. A pocitové vnímání - to je pocitové vidění. A proto oni cítí, že člověk říká správné věci, avšak uvnitř je prázdný. Ale stejně tak i vědomí může hrát nad lidmi. Člověk přijde do chrámu a místo toho, aby se modlil k Bohu, začíná se s ním, jako na pískovišti, poměřovat s lopatičkami, vznášet na Boha požadavky. Proč? Protože člověk sám je uvnitř prázdný.

Vědomí mu nedovoluje pochopit, nedovoluje mu vnímat nic božského. A on chce... a vědomí říká člověku, že by měl pocítit projevoování Duchovního Světa na fyzické úrovni. Něco se skutečně musí stát právě teď, potom uvěříš. Ale kolikrát v historii lidstva tímto lidé procházeli, kdy skutečně existovaly fenomény s metafyzickými projevy a podobně. A co lidé?! Jak to vnímalo jejich vědomí? Začínalo si vymýšlet, vysvětlovat přírodními jevy, nějakými metafyzickými otázkami, magií, začínalo obviňovat člověka, že je v něm démon. V první řadě, co řekne vědomí? „Ten je posedlý ďáblem a ne Duchem Božím.“ Proč? Protože je mnohem jednodušší obvinít a odmítnout, jen aby Osobnost nezískala svobodu. Pokud Osobnost vidí příklady, uvědomuje si, že i ona může. A pro vědomí je to katastroficky děsivé. Tak ono začne obviňovat, říkat: „Ne, to je naopak, jsou tam démoni... magie.“

Ž: Protože pro systém není výhodné, aby se člověk duchovně osvobodil.

IM: Samozřejmě, protože pak systém začíná pracovat pro něj.

Ž: No, ano, a pak systém místo toho, aby získával...

IM: ...získával, tak ztrácí. A v tom je fenomén: nikdo nechce ztrácet. To je pro něj špatný byznys.

T: Také bych se chtěla podělit jedním momentem ze své vlastní zkušenosti, protože chápu, že může vzniknout ještě taková otázka od vědomí u lidí, kteří jdou duchovní cestou. Aspoň u mne vznikla tato otázka v počátečních etapách. Když jsem se poprvé setkala s těmito Znalostmi, tak uvnitř jsem pocítila – no něco velmi drahého. A tam, hluboko uvnitř, bylo jednoznačné: „Ano!“ Ale vědomí mi neustále podsouvalo pochybnosti, celou dobu zvažovalo jakási „pro“ a „proti“. Pochopení toho, co získám na duchovní cestě – to bylo vnitřní pochopení, pochopení mimo vědomí. Tento neopakovatelný pocit svobody... Byla zde jakási absolutní hluboká jistota... Ale vědomí předhazovalo myšlenku: „A co já ztratím na duchovní cestě?“ A to samozřejmě, byla léčka, protože v té době jsem neměla odpověď na tuto otázku. No, mohu říct, vznikal dokonce strach ve vědomí... Ale dobrého, samozřejmě, uvnitř bylo více.

IM: Na duchovní cestě člověk neztrácí nic, kromě trápení a smrti. Člověk získává. Proto strach jít duchovní cestou pochází pouze z vědomí. Proč? Protože ono nasazuje své okovy Osobnosti. A Osobnost na duchovní cestě je ztrácí. Mnoho lidí se obává, že až pochopí, skutečně pochopí duchovno, tak mohou ztratit ty pozemské dovednosti, které člověk získal. Neztratí. Nic se neztrácí. Přichází nové pochopení, přichází nové vnímání. Přichází pochopení toho, co je vědomí. Ale pro vědomí je to nevýhodné, proto ono vnucuje své mínění, že člověk může něco ztratit. Neztratíš nic, pouze získáš. A získáš něco, co nelze získat v trojrozměrnosti. Protože to, co získáš - je Věčné. A jestliže je to Věčné, znamená to, že se to neztrácí. A všechno, co bys zde získal, ztratíš. To je důležité, je to třeba vědět před začátkem své cesty. A předtím, než člověk udělá první krok, musí si uvědomit a pochopit, že na duchovní cestě se nelze opírat o vědomí. Pokud budeme poslouchat jeho napovídání, může přivést k nemocem, tragédiím a čemukoliv jinému. Ale, promiňte, kde je zde duchovno, když se opíráš o zlámané berle svého vědomí?

Není třeba se o nic opírat. Jen je třeba Milovat. A když opravdu miluješ - jsi také milován. K čemu jsou opory tomu, kdo nemá tělo? Opory potřebuje hmotné tělo, ale to je dočasné, dočasné jsou i jakékoliv opory. A to je důležité.

Ž: Ano, protože chápeš, že praktická cesta k Bohu – to je cesta především tvých vnitřních pocitů a jednání. To je velmi důležitý moment – především jednání. To znamená, že nesedíš, nečekáš, že někdo přijde a něco ti dá, ale konáš, vyjadřuješ své pocity, miluješ, jsi v tomto pocitu každý den. Pocity sděluješ svůj záměr, projevuješ ho v okamžiku „tady a teď“. A toto je tvůj osobní život - to je život Osobnosti. Velmi se to liší od osobního života, který zná tvé vědomí, ono tě nutilo strádat kvůli myšlenkám, nutilo tě přemýšlet o vnějším... Protože v těchto chvílích hluboké radosti chápeš, že tvůj Duch – není zotročen, že tvůj Duch - je nad intelektem. Chápeš, že Duch – on je svobodný, a víš, že jeho síla – je v Lásce. Chápeš, že **hlubinné sebevyjádření tvé nekonečné Lásky – to je praktická cesta k Bohu a především toto je na praktice nejdůležitější.**

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

IM: Když jsou lidé navzájem otevřeni a dominuje v nich více pocitové vnímání, tak trojrozměrnost pouze doplňují. Skutečně, snadno rozumí, snadno chápou jeden druhého. A jakmile vědomí zaútočí: „Jak to, že si navzájem rozumíme? Já přece neznám tvůj jazyk.“ Konec, přestávají si rozumět... Proč? Ne proto, že se vědomí odvrátilo, ale proto, že pocitové vnímání se uzavřelo. Vždyť člověk je tam, kam vkládá sílu své pozornosti. Pokud ji vkládáš do vědomí, do materie, tak pocitové vnímání se zavírá.

T: Existuje názor, že když člověk začne víc cítit, tak systém na něj začne víc reagovat. Igore Michajloviči, mohl byste se k tomuto vyjádřit?

IM: Je to skutečně tak, protože systém vždy reaguje a dělá vše proto, aby člověka, řekněme, oddělil od vnímání Duchovního Světa. Staví překážky na jeho cestě. Skutečně, když se člověku něco stane, tak dává pozornost tomu, co se děje, no a ze zvyku se rozptyluje. A systém se ho, skrze jeho vědomí, snaží odtrhnout z duchovní cesty, aby on co nejméně pociťoval. Ale to se stává tehdy, když člověk začíná cítit.

T: Igore Michajloviči, a kdy se člověk stává neviditelným pro systém?

IM: Když žije Duchovním Světem, systém si ho jednoduše nevšímá. Vidí ho jen tehdy, když žije hmotným světem, když je tady zpátky, tak jako my tady sedíme, mluvíme a podobně - teď jsme viditelní.

T: Takže první krok na duchovní cestě - to je poznání sebe sama.

IM: Ano. Ve skutečnosti je tato cesta, o které mluvíme, jednoduchá, elementární, dává možnost pochopit celou podstatu, hloubku. A opět, prozkoumat, jak funguje tvé vědomí, dojít k pochopení, že vědomí – není celkem tvé, i když to zní paradoxně, a nejobtavnější je – že to nejsi ty. No, už jsme to s tebou projednávali v pořadu, že, sláva Bohu, dnes už to můžeme ozvučovat. Proč? Protože je to už potvrzeno mnohými neurofyziology, no i jinými lidmi, kteří studují, alespoň sami sebe pozorují. A potýkají se s tím, že jak se ukazuje, vědomí více hází klacky pod nohy, než pomáhá při procesu poznat ho...

T: S čím je to spojeno?

IM: S tím, že vědomí každého jednotlivce je součástí celku. Je to jako podhoubí. Systém skutečně existuje. A to, o čem se hovoří v náboženstvích, v Bibli, že ďábel existuje... Ano, samozřejmě existuje, nikdo se nepře. Je možné ho nazvat různě: Celosvětový rozum, je možné ho nazvat Absolutno, je možné ho nazvat Informačním polem, jakkoliv. Ale vhodnější je nazývat ho systémem.

Na duchovní cestě člověk neztrácí nic,
kromě trápení a smrti.

01:35:58 - 02:18:42

T: Igore Michajloviči, a co lidé nevidí? Co se s nimi globálně děje?

IM: To je dobrá otázka: „Co lidé nevidí?“ Lidé nevidí nic. Ve skutečnosti, když vezmeme člověka jako Osobnost, jako diváka, který je přítomen v divadle života, tak člověk nevidí hlavní věc. Lidé nevidí, že jsou Osobnostmi. Lidé nevidí a nerozumí tomu, že se skutečně mohou stát nesmrtelnými. Nevidí a nechápou elementární věc – kvůli čemu jsou tady, tedy to nejjednodušší – v čem je smysl jejich existence.

Na co spoléhají? Na obvyklé věci: na to, co si osvojili od dětství, čemu je naučili. A čemu je naučili? Aby byli rozumní, poslouchali vědomí, byli vychytralí, žili, přežívali. Žili a přežívali kde? Zde je správné zaměření – přežít. Vždyť žít – to je správné. A žít dobře - je také správné. Ale žít kde? Život věčný se nahrazuje dočasnou existencí. A co se děje s člověkem? Je jako slepý. A to, co mu ukazuje vědomí ... No jasně, ukazuje mu: „*Tady je strom*“. Člověk se přiblížil, dotkl se - strom. „*Zde je kámen*“. Člověk přišel, zkusil, ano, je to kámen. Může ho zvednout, je těžký. A vědomí říká: „*Copak, proti tomuto se dá něčím argumentovat? A věda to též potvrzuje. A vy mluvíte o nějakých duchovních věcech*“:

A kdo potvrzuje? A pomocí čeho se potvrzuje? Pomocí vědomí. A co je to vědomí? Člověku se právě zdá, že vědomí - to je on. A je to opravdu on? A zde je největší hádanka a největší slabost toho, koho nazývají ďáblem či systémem. V tom je slabost.

Mnozí tvrdí, že síla Satana spočívá právě v tom, že se mu podařilo dokázat, že neexistuje. A každý člověk, který nastoupil na Duchovní cestu a začal poznávat všechny složitosti této cesty, její jednoduchost a krásu, první co vidí, je, že vědomí není jeho a neslouží jemu. Vědomí je právě tím diktátorem, částí systému, který jím manipuluje, a dělá z něj, ze svobodné Osobnosti, otroka. V tom je smysl.

Ale proto, aby to člověk uviděl, musí v první řadě prahnout po vnitřní svobodě. Ne chtít, ne přát si, ale prahnout! To musí být jeho potřeba. A tehdy, když člověk cítí tuto potřebu, tehdy může projít touto cestou. A pokud on jen „*chce*“ a „*přeje si*“, pak všechna „*chci a přeji si*“ stejně prochází přes vědomí. Pokud veškerou svou zkušenost s „duchovní cestou“ (nazvěme ji tak, v uvozovkách) propouští přes své vědomí, bude schopen někam dojít?

Také jste se v tom zmítali. No, a co? Je možné něčeho dosáhnout prostřednictvím vědomí? Ničeho. Protože udělá vše tak, abys nepokročil. Proč? Protože opět zákony hmoty: „říd' a panuj“, „vlastni, alespoň dočasně, ale vlastni. Je to mnohem lepší, než zde, ve hmotném světě, nemít nic“.

Ž: No, ano, ale pokud vědomí ztratí svou moc nad Osobností, jednoduše nedokáže přežít. Zde je takový moment a je velmi důležité ho pochopit, že dokonce i potom, co se člověk během života duchovně osvobodí, vědomí stejně zůstává s ním v komplexní sadě s tělem. Ovšem když skutečně získáš tuto vnitřní svobodu, když skutečně cítíš Duchovní svět a žiješ jím každý den, tak se stává nedílnou součástí tvého života. No a samozřejmě, ovládání svého vědomí se stává velmi snadným. Jasně, že vědomí stále pokračuje ve své agresi vůči tobě jako Osobnosti, stále se pokouší ti takovými šablonami vnutit své programy. Osobnost však už chápe, v čem spočívá Pravda. A v tom je ten smysl. Je třeba poznamenat, že vědomí napadá mnohem méně, protože tento proces se stává pro vědomí jednoduše nevýhodným, úbytkovým.

A když už tělo dožije svůj pozemský čas, svobodná Osobnost, která ještě za života těla dosáhla duchovního osvobození, jednoduše odchází do svého Rodného Domu, vrací se do Duchovního světa. Vědomí však přestane existovat navždy. A právě když Osobnost po tomto prahne, když cítí tyto vnitřní impulzy, když skutečně odpovídá na vnitřní volání, na duševní Lásku, na pocity, které vycházejí z duše, právě proto, když se ty duchovně osvobozuješ, vědomí o tom ví a velmi se bojí fyzické smrti těla, protože pro něj tento proces, jakož i pro fyzické tělo, je prostě smrt.

IM: V přímém smyslu, ano. Tato část systému, která se nazývá lidské vědomí, ve skutečnosti přestává existovat po smrti těla duchovně osvobozeného člověka. Ale systém také ztrácí moc nad člověkem, když se člověk během života duchovně osvobodí, tedy stává se svobodným – v tom je význam svobody. Je svobodný! To znamená, že ovládá své vědomí.

Kdokoliv řekne: „*Ovládám své vědomí. Je to přece moje vědomí. Dělam si, co chci*“. O tom jsme hodně mluvili. Ale sedni si s tužkou a listem papíru a zapisuj vše, co ti ukazuje a říká. A pak si přečti a podívej se: Chtěl jsi to? Objednal sis tyto myšlenky? Objednával sis tato přání? A proč se to všechno děje?

T: To je velmi dobrá praktická rada - když se ti vědomí snaží vnutit trojrozměrnost, velmi pomáhá vyjít z bodu zúžení pozornosti a uvědomit si, kdo jsi. Já pro sebe právě píšu, jak jste říkal, jak jste radil - vše tak, jak to je, jednoduše pro sebe, bez přikrášlení, bez nějakých logických výkladů. V opačném případě, jak jste tehdy správně poznamenal, když víš, že to bude někdo číst, vědomí začne aktivně přikrášlovat text, aby si o tobě nikdo nepomyslel nic špatného, nebo spíše o tvém vědomí. Čili není ta čestnost jako v případě, když píšeš jen pro sebe, jak se říká, pro čistotu experimentu.

A když takto čestně píšu vše, co se honí v myšlenkách, a potom si to všechno přečtu, jasně vidím, že mi vědomí podsouvá jakési blouznění nemocného zvířete - příručku klamu, lži a pomluv tvého vědomí. Útržková reklama egoismu vědomí ve směsi s nějakými nutkavými prožitky, s podceněním tvé významnosti, stále stejnými fragmenty z minulosti, které se míchají s fragmenty denních informací. No prostě jakýsi mišmaš. A v tom všem se mění náměty, avšak podstata zůstává tatáž... A celkově je to nesmysl, který se šablonovitě opakuje ze dne na den. Prostě opičí show. A moderní psychologie, ta má daleko k rozřešení těchto problémů...

IM: Ano, můžeme se pokusit dokázat z hlediska psychologie, neurofyziologie a dalších věd, proč tomu tak je, proč vědomí právě toto ukázalo ... jeho šablonovitost. Celá psychologie je založena na šablonách vědomí, no, aby to bylo jasné. Studují tyto šablony a učí se techniky manipulace těmito šablonami s pomocí jiných šablon. Opět tatáž hůl, jen tím druhým koncem.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému

Ž: V každodenním životě, v trojrozměrnosti, Osobnost vždy slyší své vědomí. Osobnost neslyší své vědomí pouze tehdy, když je zcela zotročena vědomím. A pak je pro tebe vědomí – jakoby ty sám.

T: Ano, tedy člověk, již v takovém stavu, který teď popisuješ, je pevně přesvědčen, že je právě tím, co nazývají vědomí.

IM: Přesně tak.

T: Igore Michajloviči, je zde také takový zajímavý moment, že systém v podstatě nemůže ovlivnit svobodu volby člověka. Ale co dělá? On...

IM: ...odvádí...

T: ...snaží se vsugerovat, že...

IM: Odvádí. A co je to sugesce? Sugesce je navozování. Navozování obrazu, obrázku. To je podněcování přání. Je to opět hra na co? Především na egoismus. Individualizace jednotlivce, řekněme, i bez toho již existujícího. Čili: „*Vždyť to jsi ty! Jsi oddělený. Jsi vůbec, no jak... Vždyť všechno se musí točit jen pro tebe, kolem tebe se musí točit*“. No, nechť se točí. Ale jak dlouho? Čas běží tak rychle, že se díváš, a už je konec, přestalo se točit. A co zítra? Zítra už nemáš. V tom je smysl. Ale to je zcela jasné z pozice, kdy máš nejen zítra, ale máš před sebou Věčnost, pak je každý den pro tebe jasný, že je to – nic.

A pro smrtelného člověka, žijícího vědomím... (Opět zdůrazňuji, smrtelného. Proč smrtelného? Protože je skutečně smrtelný). Pro něj každý den - to je život. Vědomí se chopí každého dne a snaží se ho udělat více vzrušujícím, naplněným. Ale někteří řeknou: „*Jak tak vzrušujícím, naplněným, když jsem nedělal nic?*“ A právě v nicnedělání, v kňourání, v apatii, je bouřlivý projev vědomí.

Třeba člověk, jak se říká, je vyčerpaný, nemá náladu nebo má depresi. Co je deprese, pokud to rozebereme? Může být vůbec deprese? Nemůže. A co to je deprese? Je to část egoismu nebo

jedna z forem manipulace samotným člověkem. Vědomí mu prostě diktuje a on se v tu chvíli nachází v krajně negativních emocionálních stavech.

T: Pozice oběti...

IM: Pozice oběti... Čemu člověk dává pozornost? Neustále své ukřivděnosti. Svému kňourání. Co bude s tímto člověkem? Je to stejné jako s krávou, kterou špatně krmí, ale od rána do večera neustále dojí, vymačkávají z ní každou kapku. Organismus nestihl vyprodukovat mléko, a už ho vymačkali. No, a to jsou tyto depresivní stavy, nebo naopak, přehnaně veselé - pouhá manipulace. Je za tím něco opravdového? Ne. Prázdnota. Tedy pokud se podíváme na podstatu, je prázdná.

A co je skutečné štěstí, skutečný život a opět z pozice duchovního života, kdy člověk přichází do kontaktu s Pravdou? To je... může existovat něco jako je deprese? To je směšné. Může vůbec být špatná nálada? To je směšné. Ano, tělo může vypadat unaveně, smutně, ale co se děje s člověkem uvnitř?

Ž: Ano, tam žiješ Duchem. Tělo je třeba unavené, ale Duch vytváří radost uvnitř.

IM: Proč je Duch Svatý? Protože je s ním veselo, Svatě, Svátek. Sváteční Duch, právě tak to můžeme nazvat, protože je to vždy Svátek. Co může být lepší? Nic. Je možné čímkoliv pozemským nahradit alespoň jediný okamžik tam? Ničím. Proto, když se člověk skutečně dotkl toho světa, už nedělá hlouposti. Už se snaží, nechť cestou necestou, nechť přes vědomí, ale dere se k němu. Když se dotkl nikoliv jakýchsi odrazů, řekněme, stínů tohoto vědomí (i když i toto už je dobré), myslím, když už skutečně... pak to není možné ničím nahradit.

Ž: Ano, třeba příklad v praxi, když jsi fyzicky velmi unavený, málo jsi spal a strávil celý den nějakou fyzickou námahou

IM: Ale to je problém těla ...

Ž: ... a v určitém okamžiku chápeš, že tě to v žádném případě neodvádí od toho, co je uvnitř. Ba naopak jakoby zesiluješ tyto pocity...

T: Jsi rád, že tělo je zaměstnáno, že mozek je zaměstnán a nepřekáží Osobnosti...

IM: Žít...

T: ...v Duchovním Světě.

Ž: Dokonce, i když se necítíš dobře, využíváš to ve prospěch svého duchovního stavu. Řekněme, tělo je znepokojeno svým zdravím. Avšak ty chápeš, že nejsi tělem ...

IM: Tělo je zaujaté zdravím, odpočinkem, ale tebe to nezajímá.

T: Ano, odpočinek od pýchy a foto na památku tvému egoismu - už tě to nezajímá, protože to je iluze včerejšího dne.

IM: Když Osobnost pochopí to, co má pochopit - Duchovní Svět, osvobozuje se od těchto iluzí. Jistě, že roste, poznává svět. Ale v každém případě ho začíná vidět takovým, jakým je. A trojrozměrnost, řekněme, není nejzajímavější dimenzí pro poznání, myslím, pro duchovní

Osobnost. Protože síla pozornosti je již převedena v poměru 70% ku 30% na to, co se nedotýká hmotného světa.

VIDEO č. 7

Video vypráví, jak systém využívá prostředky masové komunikace k posílení vlivu vědomí na Osobnost. Manipulování, podvod, skryté psychologické taktiky kontroly a manipulace, síla slov, frází a slibů, přelstění oponentů a dosažení zisků, psychologie davu, magie v prodeji, zázrak manipulování společníkem bez jeho vědomí, psychologická strategie nedobrovolného impulzivního nákupu – to a mnoho dalšího, co dělá z člověka otroka vědomí a probouzí v něm to nízké.

Ale může to být jinak? Může. Informace, která pobízí člověka k práci na sobě, k poznávání systému, dává pochopení toho, čím se Osobnost liší od vědomí, jak se lze zbavit otroctví vědomí a získat svobodu, jak Žít Duchem. Vypráví o zkušenostech a praxi z duchovní historie lidstva. Nejlepší příklady Duchovní Lásky, názory lidí z různých zemí světa o potřebě Žít hlubokými pocity, o důležitosti Žití Duchovním světem. Celá tato informace vytváří podmínky pro to, aby se Člověk stal svobodným a šťastným. Výběr je na Člověku!

IM: K čemu dospěla moderní věda? Ti, kteří se o to zajímají, si sami mohou najít celou tuto informaci (dnes je k mnoha pracím volný přístup) a samostatně se přesvědčit, že lidé, kteří začínají studovat, jak pracuje vědomí a čím se doopravdy jeví, docházejí k pochopení, že člověk neřídí své vědomí, nýbrž že vědomí ve skutečnosti – to je něco cizorodého, jež člověka manipuluje a ovládá jej.

Ž: Kromě toho, vytváří ještě iluzi právě pro konkrétní Osobnost.

IM: Jak jinak, samozřejmě.

Ž: Čili člověk vidí jen 10 %, zatímco zbývajících 90%, jak tvrdí dnes věda... že mozek vnímá 10% procent...

IM: Vědomí ne mozek.

Ž: Ano, vědomí...

IM: Mozek přijímá to, co mu předává vědomí, a opět platí, v rozsahu jeho funkčnosti, nic víc. A vědomí – ano, je to hlavní manipulátor. Větší část informace prostě prochází mimo Osobnost. K Osobnosti se vůbec nedostává.

Ž: Je to tak... Mimochodem, další důležitý moment z praktické zkušenosti poznávání vědomí - vědomí představuje Osobnosti informaci už jako hotovou odpověď, aniž by ji podložilo fakty. A

vždy se snaží vložit, pokouší se podstrčit Osobnosti jakýsi svůj hotový závěr. **Ale vědomí se bojí faktů a praktiky.**

IM: Ano, to je pravda. A znovu vezměme herce na jevišti. Co vidíme? Skutečnost, že vystupuje na pódiu a hraje nějakou roli. Avšak celý život herce zůstává za pódiem ... No, všechno se, v tomto hmotném světě, fraktálně opakuje ... Zajímavý příklad, ale příjmení nebudeme uvádět. Jeden člověk hrál v divadle krále Šalamouna. Mnozí obdivovali jeho hru a považovali herce za stejně moudrého, jako samotného krále Šalamouna, natolik přesvědčivě hrál tuto roli. Ale v životě - banální alkoholik. To je ta spravedlnost.

T: Král...

IM: To máš krále. Ale lidé ho podvědomě vnímali, jakoby to byl sám Šalamoun.

T: Ano, vědomí vždy oklame člověka, který žije podle materiálního měřítka. Jednoduše si s ním hraje jako kočka s myší. Výsledek této hry je v podstatě již předem znám. A všechno je samozřejmě postaveno na lidské pýše...

IM: Co je ještě dost zajímavé a dokazuje, že vědomí si s námi jenom hraje ... Mnozí studují mozek, snaží se v něm najít vědomí. Ale *mozek je již důsledek, nikoliv příčina*. Uvedu jednoduchý příklad. Když člověk reálně vidí nějaký děj, prohlízejíce si jeho mozek na přístroji MRI, dochází u něj k excitaci určitých neuronů. Pokud si člověk jen představuje nějaký děj – dochází k excitaci stejných neuronů. To znamená, že *vědomí nerozlišuje jednu iluzi od druhé*. To je také důležitý moment. Proč? Protože **to, co se děje v lidském vědomí, je pro Osobnost realitou.**

Ž: A to je velmi smutné, protože pokud Osobnost není duchovně svobodná, existuje pro ni jen jedna realita, kterou jí ukazuje Prvotní Vědomí.

IM: Naprosto správně ... Například spánek. Už jsme o tom mluvili, že ve snu se člověk cítí jako ve skutečnosti. Cítí tvrdost tvrdého materiálu a měkkost měkkého, cítí vodu jako vodu, a oheň jako oheň. Přitom je to iluze.

T: Igore Michajloviči, rovněž takový zajímavý moment, no je to sice blíž svobodě volby, že od sedmdesátých let se aktivně provádějí experimenty, *aby se zjistilo, zda existuje svoboda volby u člověka či nikoliv*. A v poslední době se aktivně medializuje skutečnost, že mozek rozhoduje dřív, než člověk provede určitou akci nebo si uvědomí toto rozhodnutí.

IM: A je to skutečně tak. Vědomí člověka přijímá rozhodnutí mnohem dříve, než ukáže Osobnosti výsledek a než si to vlastně Osobnost může uvědomit. To znamená, že ve sporu... kupříkladu, vedeme s tebou o něčem spor, výsledek je našim vědomím již znám, avšak my pokračujeme ve sporu. Vědomí se však už dávno rozhodla, kdo vyhraje. A jak to může být jinak, jestliže tvé vědomí, mé vědomí a vědomí všech, kteří nás uslyší, pokud budou chtít - jsou součástí jednoho celku. Je to jako hrát šachy se sebou samým: bez ohledu na to, jak jsi chytrý, bez ohledu na to, jak se pokoušíš sebe oklamat, ty stejně vyhraješ, ale ty i prohraješ.

T: Ano, šach a mat... Můžeme říct, „Ideální mat“...

IM: Paradox spočívá v tom, že výsledek tohoto sporu je předem znám. Ale ne oběma diskutujícím. Jsou pouhými pěšáky ve hře systému. Oba chrlí emoce, oba to prožívají, vkládají

sílu své pozornosti do určitých slov a chytají se na určité emoce. Avšak z dlouhodobého hlediska systém již předpověděl výsledek tohoto sporu.

T: Ano, a výsledek takové hry je zřejmý a nezvratný, pokud je tvá pozornost ve hře.

IM: Ano. Člověk ve skutečnosti má svobodu volby. Ale tato volba se neuskutečňuje ve vědomí a už vůbec ne v mozku. Prostě lidem chybí pochopení toho, že člověk je především Osobnost. A Osobnost je nemateriální struktura. A **síla pozornosti, kterou Osobnost, jako nehmotná struktura vkládá, se nachází v Duchu, nikoli ve hmotě. Abychom se stali skutečně svobodnými a žili šťastně, opravdu šťastně a skutečně získali svobodu, je prostě třeba vkládat tuto sílu pozornosti právě do rozvoje pocitového vnímání a směřovat ji na stranu duchovního rozvoje.** Ale nekládat do nepotřebných myšlenek, do těch iluzorních obrázků, které podsouvá vědomí. A rozhodně ne do nějakých nepotřebných emocí, navazovaných vědomím. Je prostě třeba šetřit a rozumně vkládat, jako prostředky. Pak získáš to bezmezné, o něž usiluješ, ale jen pokud se skutečně upřímně o to snažíš.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

Ž: V poslední době začali vědci hlasitě prohlašovat a publikovat v masmédiích své předpoklady o tom, že člověk je údajně zbaven nejenom své volby, ale je také zbaven ještě i vůle. Ale to se neděje jen tak...

IM: Ve skutečnosti člověk nemůže mít vůli. Člověk může být průvodcem vůle. Dokud je rozdělen, on není jeden celek. A část nemůže mít sílu celého. V tom je ten smysl. A vůle - to je projev celého.

V čem spočívá smysl? Člověk může provádět buď vůli systému (od ďábla) nebo vůli Duchovního Světa. Ale jako Osobnost může vybírat, co bude přijímat. Tedy svobodu volby člověk má. Ale vědomí ho prostě někdy staví do takové slepé uličky. Jednoduchý příklad. Klidně si jdeš, přemýšlíš o duchovnu nebo odříkáváš nějakou modlitbu, a najednou na tebe zezadu zaštěkal pes. Jaká bude reakce? Co ty na to, nedáš tomu pozornost? Dáš, jak jinak, rozhodně. Je to přehnané, já jen vysvětluji.

T: Dokonce i teď se vědomí některých diváků může zachytit psa a hlásat: „hle, vidíš, nemáš svobodu volby“. I když tu mluvíme o banální trojrozměrnosti.

IM: Mimovolně budeš dávat sílu pozornosti na zachování svého těla. To je zákon zachování života. A vědomí je povinno reagovat na to, že na tebe štěknu pes. Je to normální a je to přirozené. Otázkou je - kde jsi byl ty? Pokud ty, jako Osobnost, se v tu dobu nacházíš na

pocitovém vnímání Duchovního Světa, stejně tvé vědomí zareaguje, stejně vložíš pozornost. Ale to tě nepřivede jako Osobnost zpět pod nadvládu tvého vědomí.

Není to jako v počítačové hře, ne, v žádném případě. Ne tak, jak kreslí matrici, nebo ještě něco. Je to jako pozorování vnějšího zevnitř. Nebo vnějšího ze strany. Proč? Protože to vše vidíš jako celek. Zareaguješ normálně, ale to tě nedokáže vyvést z toho stavu a znovu přimět k otroctví vědomí, pokud opravdu žiješ Duchovním Světem.

Ale když člověk nemá tuto zkušenost, vědomí mu bude vyprávět opačné, že bez ohledu na to, jak sedíš ve své meditaci, bez ohledu na to, jak provádíš modlitbu, kdyby něco, tak rozhodně zasáhne. Vědomí zasáhne, jak jinak. To je jeho funkce. Musí zareagovat a zachovat svou existenci.

T: Právě proto říká: „zabývej se duchovním, ale nežij“.

IM: Zabývat se můžeme sportem nebo něčím jiným, ale duchovním je třeba žít. Dokud to člověk nepochopí, vědomí mu vždycky bude vyprávět: „*Jdi si zacvičit, jdi se pomodlit, zamedituj si nebo vykonej duchovní praktiku*“ Nezáleží na tom, jak se to bude nazývat. Člověk se tím bude zabývat, ale nebude tím Žít. A rozdíl je velký. Zabývat se – to můžeme fyzickým tělem. Znamená to dělat něco s pomocí vědomí ... Ale Žít je třeba Duchem.

Ž: Ano, protože duchovno, to není pouhá záliba, je to hlavní vnitřní potřeba. Potřebuješ ji víc, než všechny pozemské věci dohromady. A bez toho – je prostě peklo, a ne existence.

IM: A zde je právě to hlavní: proč vědomí pobízí lidi zabývat se duchovním? **Duchovním se musí Žít, ne zabývat se.** Proč k tomu dochází? Protože vědomí nevnímá Duchovní Svět. Neví, jak žít Duchovním Světem. Proto vědomí pobízí lidi, aby utráceli čas a ztráceli svou sílu (v první řadě sílu pozornosti) na to, aby se pokoušeli stát duchovními, přepínali svou pozornost z jednoho na druhé. Lidé, kteří jsou ovládáni vědomím, neustále hledají - vždy hledají nějaké náboženství, nějakou magii nebo něco jiného...

T: ... nějakou novotu.

IM: Rozhodně. Novost je přitahuje. Právě za touto novostí se vědomí honí. Čili - vědomí honí lidi, řekněme, od kultu ke kultu, z jedné náboženské komunity do druhé. To znamená, že se vědomí neustále nachází v hledání, v hledání magie - v první řadě pro sebe, a ve druhé řadě pro odvádění lidí z pravé cesty.

T: A pokud člověk žije duchovním?

IM: Pokud však člověk žije duchovním, pak vědomí ... ono pracuje, plní funkce, a také štěká stejně jako ten pes, ale neodvádí.

T: Takže systém vytváří podmínky: situace, iluze, provokace. A to vše dělá pro odvádění pozornosti člověka od nejdůležitějšího. A ta situace, která se nyní vyvinula ve vědeckém prostředí... právě ta zátka, zarážka ve studiu vědomí. Vždyť s vědomím souvisí všechno v této trojrozměrnosti: počínaje myšlenkami člověka a konče konfrontacemi a válkami mezi lidmi, které jsou označovány, zdůrazňují, jako „hlubinný konflikt vědomí“.

Ž: Ano, a v čem spočívá tento hlubinný konflikt? V tom, o čem hovořil Igor Michailovič, že vědomí v první řadě vzdoruje Duchovnímu světu, jakýmkoliv vzestupům Osobnosti, která se snaží žít uvnitř sebe Duchovním světem. Systém se snaží udělat vše proto, aby Osobnost nezískala tuto vnitřní svobodu a zůstávala v otroctví agrese a strachu.

T: Ano, a proto jsou znalosti o vědomí velmi důležité. A vědci, kteří studují vědomí, si stěžují, že odpověď na otázku: „Co je to vědomí?“ vyžaduje překročení hranic standardních vědeckých metod. Koneckonců, problém při studování u nich vzniká již v etapě pokládání samotné otázky „Proč existuje vědomí?“ Vědci mají dokonce takový termín – „obtížný problém vědomí“.

Ž: Ano, existuje takový.

T: Ano, ve vědeckém prostředí je tento problém důležitým předmětem výzkumu, jak v moderní filozofii vědomí, tak i v psychologii, v neurovědách a rovněž v kvantové fyzice. Vědci rozpracovávají různé teorie o vědomí, zkoumají možnosti včetně introspekce, tedy sebezpozorování.

Problém však spočívá v tom, že provádí z větší části zejména teoretické studie, tj., studují vědomím takřkajíc „řezy“ téhož vědomí, a vyvozují závěry pomocí vlastního vědomí, zůstávají přitom ve svém životě otroky samotného systému, otroky vědomí... Dokonce je poznamenáno, že jak se ponořují do problémů vědomí, jejich zdraví se narušuje, a tito lidé začínají být nemocní. Ale v podstatě právě samo vědomí plní roli této univerzální zarážky ve studiu samotného systému.

IM: Systém se staví proti tomu, aby člověk mohl poznat systém. Čili lidé, kteří se snažili vědecky prozkoumat vědomí prostřednictvím svého vědomí, vždycky skončili ve slepé uličce. A ti, kteří se dostali dost blízko, jen ztráceli své zdraví, přičemž mnozí navždy, především ti, kteří byli příliš vytrvalí. A jiní třeba jen na dobu, po kterou se zabývali tímto studiem. A tímto si prošlo velmi mnoho výzkumníků.

Jakmile se přiblížili k něčemu zajímavému - celá skupina onemocněla, ale jen co zastavily experimenty – uzdravili se. Čím víc naléhali, tím těžší byla onemocnění. To je fakt, který je zaznamenán, přičemž takových skupin bylo mimochodem velmi mnoho.

A mnozí, kteří se střetli s těmito projevy, jednoduše přerušovali své výzkumy. Proč? Protože začínala metafyzika, nevysvětlitelné. A mnozí moderní neurofyziologové, vědci z jiných oblastí, kteří skutečně studují, jak pracuje vědomí, jaké jsou jeho funkce, jsou si dobře vědomi toho, že se potýkají s nějakými paranormálními, metafyzickými jevy, a bojí se dokonce o tom mluvit. A kdo se v nich bojí? Znovu to stejné vědomí: „*Co si o nich lidé pomyslí? Vždyť přijdou o svou učenost*“.

T: To znamená, že vědomí jim nabízí vložit pozornost do jeho programů strachu a pochybností.

IM: Ano. Mnoho lidí přišlo o zdraví, mnozí přišli o život, když se snažili s pomocí svého vědomí prozkoumat vědomí. No, je to jako vzpoura na lodi - loď je obrovská, a najednou se pár námořníků rozhodlo udělat rozruch, řekněme to tak. No, samozřejmě je buď zklidnili nebo vyhodili přes palubu dle zákonů té doby.

T: Takže systém nedovolí, aby byl studován.

IM: Systém samozřejmě nedovolí, aby byl studován, pokud v člověku dominuje Vědomí a ne Osobnost. Ovšem systém je možné studovat, a je třeba jej studovat, ale pouze z pozice Osobnosti jako Duchovního Pozorovatele – to je při dominanci Duchovní podstaty v člověku, nikoliv Druhotného vědomí materiální podstaty, jež pochází ze systému, nebo toho, koho v náboženstvích nazývají d'áblem. Jednoduchá otázka: může d'ábel ukázat cestu do ráje? Ne, samozřejmě. Může ukázat cestu k sobě, ke svému kotli, ale ne do ráje.

Systém je skutečně snadné studovat pro toho, kdo se stává částí Duchovního Světa. Ani nemusí nijak zvlášť studovat. Vše je vidět jako na dlani, ani namáhat se není třeba. Ale ten, kdo se snaží poznat systém, a přitom je ovládán samotným systémem přes své vědomí, jako část téhož systému, no... k ničemu dobrému to určitě nepovede. To není možné.

O tom, tak či onak v různých časech, mluvili moudří lidé, jež byli nazýváni Mudrci lidstva, ti, kteří skutečně poznávali Duchovní Svět, tvrdě pracovali ve zkoumání svého vědomí, jež je částí systému. Dříve nebo později přicházeli k pochopení toho, že oni nejsou součástí systému, ale jsou součástí Duchovního Světa. A právě tehdy se jim otevírala všechna tajemství tohoto malého nicotného trojrozměrného světa, ve kterém ve skutečnosti ani nejsou žádná tajemství.

Největším tajemstvím tohoto světa je, že d'ábel existuje, a d'ábel – to je nedílná součást každého člověka. Ve skutečnosti všechno spočívá pouze ve volbě - komu sloužíš. Člověk nemůže nesloužit. Dokonce, když vůbec nic nedělá, snaží se o ničem nepřemýšlet a ani se nehýbat - slouží d'áblu. Nečinnost, zejména v Duchovním aspektu, to je služba d'áblu. A služba Bohu - to je služba Bohu. To je rozvoj pocitového vnímání. To je to, co tě naplňuje Pravou Láskou a dělá Nesmrtelným. A právě toto je Život. Žádný jiný ani být nemůže.

T: Ano, to znamená, že jedinou otázkou je, čím žiješ ve svém nitru každý den, čím se naplňuješ. Duchem, vděčností, Boží Láskou, anebo žiješ pýchou, touhou mít nad někým moc, jakoukoli moc, jen abys vypadal, aby tě jednoduše považovali za někoho ... Ale opět v systému.

IM: Systém vládne v trojrozměrnosti. Ale vědomí každého člověka duplikuje část systému. Systém neboli d'ábel, on se vždy snaží, aby se stal Bohem, každopádně, aby ho za takového považovali. Systém přece chápe, je si vědom toho, že je nic, on se nemůže vyrovnat a nemůže mít stejné možnosti a schopnosti, které má Duchovní Svět. Snaží se však alespoň vnutit takový názor Osobnostem, které ho poslouchají. Opět platí - skrze co? Skrze svou část — skrze vědomí. Ale dokonce i tato část — vědomí, která je částí celku, má individualitu, a vždy se snaží sama sebe postavit proti všemu. Čili - tento paradox je podmíněn mnohočetným drobením, rozdělením. Drobí dokonce i jediné celé. Ale stejně zůstává řízené jednotným vědomím nebo tím, co nazýváme systémem. Žádná složitost zde není. Zde je vše jasné, vždy je vše na svých místech. Systém nikdy nedovolí, žádné z jeho částí, mít moc nad samotným systémem.

T: Takže člověk, který následuje duchovní cestu, musí v podstatě pochopit, že...

IM: Člověk, který se snaží, který má vnitřní, skutečnou, nepozměněnou ... Řeknu to tak, člověk by měl především pochopit sebe sama - opravdu potřebuje jít po duchovní cestě? Pokud si chce hrát, ať si hraje. Pokud chce, aby o něm takto přemýšleli – no, tak ať, ať se baví. Ale pokud člověk skutečně po tom touží, pokud je to opravdu jeho volba, pak by měl pochopit, že není nic jednoduššího, než duchovní cesta. Opravdu nic není blíž, než Duchovní Svět. Je vždy s tebou, je

vždy nablízku, prostě je třeba racionálně používat svou pozornost. A to je vše. Je to velmi jednoduché.

T: To znamená, že je tím třeba žít, a ne se snažit zapůsobit na publikum.

IM: Ano. Pokud člověk pouze říká, že je to jeho potřeba, pokouší se něco procítit jen kvůli experimentu, pak je to svým způsobem hra, hra na to, aby ho ostatní považovali za duchovního člověka. Tráví hodiny v modlitbách nebo společně s druhými lidmi v meditacích, předvádí se před ostatními. Čili - snaží se v trojrozměrnosti udělat dojem před vědomím druhých lidí, jakési určité mínění o sobě, ale ve skutečnosti nepracuje na sobě, nežije pocity, a toto je velmi cítit. Jen si hraje. Nestuduje ani to nejzákladnější, jak pracuje jeho vědomí, jak ho ovládá a kdo ho pobízí k těmto činům. On to nechápe, prostě provozuje takovou hru od systému, a je jasně, že takovým hraním s iluzí nikam nepřijde. Ztratí se v této iluzi a samozřejmě, že v ní pak zůstane, dokud se sám nestane tou samou iluzí.

V takových případech jsou u podobných lidí vždy přítomny pochybnosti, obavy... no, běžné šablony vědomí. Navzdory vnější hře na publikum, ve skutečnosti tito lidé o všem pochybují, především o Bohu a o všem, co je spojeno s Duchovním Světem, a proto si hrají. Ovšemže k takovému jednání je pobízí jejich pýcha. Pýcha je přece část vědomí, která pevně svazuje člověku, řekněme obrazně, ruce i nohy a nutí jej dělat to, co je výhodné pro systém.

VIDEO č. 8

IM: *Prvořadě je poznávání sebe samého. A všichni procházejí touto cestou. Jinak to nejde. Dokud nepochopíš, že tvé vědomí si s tebou skutečně zahrává, a mnohé co ti ukazuje, a co jsi pokládala za reálné, se takovým nejeví – no, je to jenom boj o tvou pozornost. Dokud si to neuvědomíš, tak nepochopíš více.*

Co je to tento svět? Je to pouhá iluze, jsou to stíny křivých zrcadel septonů. Existuje nějaká síla, ze které všechno vzniká, to vše se pak zkresluje a nakonec přechází ve vlnu, tato vlna se stává materií, a z toho vyplývá, že jsme všichni iluze. Ale my cítíme jeden druhého, sebe, ruce, stůl a vše ostatní. Pro nás je to důležité. Ale kdo cítí, co cítí, proč cítí? A co za tím stojí? ...

O tom, že je něco jiného, to, co stvořilo veškerou materii, a to, co se jeví samotným Životem... Vždyť pokud odebereme to, co nazývají Svatým Duchem nebo Božím projevem - pak všechno zmizí. Díky tomuto světlu uvnitř septonu jeho zrcadla odráží a vytvářejí iluzi. Vždyť ony odrážejí vnitřní světlo, to ony tvoří materii. Pokud se podíváme na to, čím materie je ve skutečnosti: materie – to je iluze. Avšak čím hutnější je tato iluze, tím více materiální se stává. A materie vnímá materii jako materii..

Všimni si, že dokonce spánek... Vezměme jednoduchý příklad - práci myslí. Všimni si, ve spánku všechno cítíme reálně. Není pro nás rozdíl, zda tady či tam. Jen zřídka si uvědomujeme, že je to sen. No, a tak je to pro nás všechno reálné. Opět z pozice pozorovatele či diváka vidíme toto divadelní dějství, v němž tvrdé se nám jeví tvrdým, materiální materiálním, cítíme vůně, chutě, pro nás život běží absolutně reálně... stejná iluze je i zde. Čím se liší? No, řekl bych delší dobou trvání. Ještě se liší jedním zásadním způsobem, tím, že v této iluzi máme možnost získat ŽIVOT.

Radost bývá různá. Radost bývá z vědomí, ze získání něčeho, avšak je rychle pomíjivá. Proto radost pocitové jednoty s Duchovním Světem je nevyčerpatelná, ona nepřestává. Ona je vždy a každý okamžik je nový. Je to nekonečnost nových pocitů, pocitového vnímání. Je to vroucí život, je naplněný Životem. Život naplněný Životem, jinak to nenazveš. A v materiálním světě – krátkodobá iluze.

Jestliže člověk přišel do tohoto světa a neodešel odtud Živý, znamená to, že jednoduše promarnil svůj život. Proto je třeba poznat své vědomí. Ale zde je jeden drobný fenomén. Když člověk pozná své vědomí, zhrozí se. Vědomí se zhrozí. Ale když si Osobnost uvědomí, že ona je Osobnost, prožije neuvěřitelné štěstí. Proč to tak je? Protože v tu chvíli se každý z nich setká s tím, kdo jej stvořil.

03:01:30 – 03:44:20

T: To znamená, že pokud se člověk stává účastníkem těchto iluzorních her vědomí, pak v něm samotném jsou přítomny pochybnosti a strachy...

IM: Pochybnosti, obavy - to vše vždy pochází z vědomí. Vždyť vědomí nevnímá duchovní. Proč ho přitahuje magie? To je něco, co vychází nad rámec pochopení vědomí: „*zde se to projevilo, tak se to stalo*“ a podobně. Skutečná magie se projevuje zcela jinak a pro vědomí je téměř neviditelná. A vědomí ji vnímá jako přirozené procesy. Právě to je skutečná magie. Ale ani jí by se neměla dávat pozornost. A strachy a pochybnosti – to je vše z rozumu, z vědomí, ono musí pochybovat. Ale ty nežij jím, žij duchovním, a to je všechno. Když člověk začíná žít duchovním, pak doslova všechny strachy, které existují v hmotném světě, zmizí. Proč? Protože velmi dobře chápeš, že je to iluze.

Ty už si neděleš starosti... Třeba ráno ses vzbudil, a jestliže se ti zdál sen... No, zdál se člověku sen. Ráno se probudí a prožívá tento sen, dokud neodvedl pozornost. Odvedl pozornost – a sen ztratil význam. A tak stejně i život tady, tato celá existence – to je jen dočasná existence, která velmi rychle pomíjí. O tom můžeme hodně mluvit, ale skutečně se to dá pochopit jen tehdy, kdy ty začínáš Žít.

T: Systém velmi aktivně propaguje mezi lidmi tuto přitažlivost magie, samozřejmě, vycházejíc ze svých zájmů. Ale mnozí lidé, kteří se nacházejí pod vlivem svého vědomí, to berou velmi lehkovážně.

Ž: Oni prostě nechápu veškerou zhoubnost magie, její vážné následky pro ně. Protože to je přímá cesta k sub-osobnosti. To je nabíjení systému ... Lidé prostě nechápu, že i samotné pokušení ovládat to nebo toužit po tom – to je přímá cesta do pekla...

IM: Správně jste poznamenali, že samotná touha ovládat magické schopnosti – už je daleko od duchovního. Proč? Protože touha ovládat magické schopnosti - to už je tajná touha po moci. A

moc se snaží získat pouze vědomí. No, řekněme to takto, systém prostřednictvím vědomí. A tak vědomí všechno buduje proto, aby mělo moc nad jinými lidmi, tedy nad jejich vědomím. A vše dělá proto, aby víc a víc získávalo tuto moc, proto stále touží...

System vždy hledá především duchovní tajemství. Proč? Proto, aby si alespoň prodloužil svou existenci. Ne, aby získal věčný život, ačkoli o to usiluje a touží po tom, jelikož chápe pomíjivost času. Vždyť systém je velmi rozumný, vnímá sebe jako „Já“, a proto staví sebe proti Bohu. Ale všimněte si, mnozí pokládají otázku: „Proč systém... vždyť jako rozumná bytost chápe, že je smrtelný, tak proč se stále vnucuje a staví proti Bohu, a nejde ke smíření a tak dále, a nezachrání si život?“ No, za prvé, je to antipod, systém nikdy nepůjde na smíření, protože právě pro to byl vytvořen. To zaprvé. A za druhé, jak se chovají sami lidé? Vždyť jakmile člověk získá nějakou dovednost nebo přinejmenším alespoň malou moc, tak i nadále ukazuje svou významnost a už vypráví... vyvyšuje se nad ostatními.

V hnutí známe mnoho lidí, kteří, řekněme, neumí udělat ani autogenní trénink, ale běhají a vypráví jiným, že již jsou „bódhisattvové“ a podobně. Proč? Protože pro ně je důležité, aby o nich takto uvažovali, za takové je považovali. A vždyť systém se chová úplně stejně. Vnucuje Osobnosti vnímání sebe jako Boha. A tvoří, ukazuje, léčí nemoci, může dokonce porušit všechny zákony, které sám zformoval, projevit různé metafyzické jevy. Ale na co? Proto, aby se v očích dokonce tak nicotné bytosti, jakou je člověk (v porovnání se systémem), zdál Bohem. Ostatně lidé se chovají stejně. A zde je právě fraktální opakování malého od velkého.

T: To je zajímavé, nakolik šablonovitě funguje vědomí. Igore Michajloviči, zrovna jste se zmínil o lidech, kteří se povyšují nad ostatními, ale přitom sami na sobě nepracují... A vědomí ihned v myšlenkách soustřeďuje tvou pozornost konkrétně na nějaké lidi, které znáš ve svém městě, ve své zemi. Ale o těchto lidech nevědí ti druzí, například lidé, kteří žijí v jiných zemích. A tak ono každému z vlastní pýchy maluje iluzi jakési místní konfrontace, přitom vymyšlenou jeho vědomím. Čili pro jednoho – to je Pěťa, pro druhého – to je Vang a pro třetího to bude například John. Vědomí každému již vkládá svou hotovou odpověď z pýchy, to je to, o čem mluvila Žanna.

Pokud však vyjdeš z bodu zúženého vědomí, pak už vidíš situaci globálně, v níž není místo pro tvou pýchu. A situace spočívá v tom, že chápeš, jak po celá staletí systém všeobecně šablonovitě funguje. Tímto způsobem, prostřednictvím lidských přání z pýchy, prostřednictvím touhy po moci, proniká do přineseného Učení, do toho, co je jednotné z Duchovního Světa. A systém toto vše rozděluje, rozděluje jednotné na množné a převrací ve směry, které má pod kontrolou, a náboženství se svými autoritami, se svými „čárkami“, a pořád se stejnou touhou po moci. Tak jak jste říkal, vše se fraktálně opakuje.

Copak je rozdíl v tom, jací lidé toto dělají? Oni prostě v danou chvíli slouží vrtochům svého vědomí, to znamená, že plní vůli systému. Ale kde jsi v tuto chvíli ty? Systém má dnes jedny průvodce, zítra další, ti, kteří ve skutečnosti touží po moci a nazývají sebe, například, svatými (v každém případě moc chtějí, aby je lidé považovali za takové). I když globálně, příčina není v konkrétních lidech, ale v systému, v tom, jak on funguje.

A když o tom víš, ty už chápeš a obracíš pozornost na své vlastní vědomí, na své reakce. Jsi ve vnějším? V konfliktu? V rozdělení? Maluje ti vědomí dalšího nepřítele? Nebo cítíš Pravdu, globálně se díváš na projevy systému a nepodléháš jeho provokacím? Pokládáš si otázku, komu

právě teď sloužíš? Kde je teď tvá pozornost? Cítíš Duchovní svět v sobě? Co teď v sobě pěstuješ?

Ž: To znamená, že když v tobě dominuje vědomí, co se v tobě v tento moment rozvíjí? Právě roste pýcha, mánie velikášství, touha po moci. A ty prostě vkládáš sílu své pozornosti do těchto her vědomí.

T: Přičemž každý je fixován na své hře. Jeden - na fanatismu nějakého náboženství, druhý - na magii, třetí (který úplně popírá jak náboženství, tak magii) se zaměřuje například na vědu a tak dále.

IM: Satan je chytrý: nechceš Boha, nechceš magii - tak tady máš vědu. No, není to odvádění pozornosti? Hlavní je, abys dával svou pozornost na materiální a dočasné. A dokud jsi vykořisťován – Satan žije. Když tě vychovává jako egoistu, s pocity pýchy, nadřazenosti, tak čím více je v tobě pýchy, tím více jsi jeho otrokem. Říkej si, co chceš, je to tak. Čím výš vynášíš sebe ve svých myšlenkách a povyšuješ se nad ostatní, tím více se stáváš nejnižším, protože se opravdu stáváš otrokem, kterého manipuluje a řídí Satan. Když na někoho nadáváš – tak jsi otrok. No, to je samozřejmé.

T: Ano. A tak vědomí lidí neustále nadává jedno na druhé, kvůli nějakému vnějšmu rozhodnutí, nějakému dalšímu vnějšmu oddělení. A lidé ztrácí tolik energie a nervů, hádají se, někomu něco půlku života dokazují. A mezitím čas plyne, leccos se mění ve vnějším, tělo stárne, možnosti se ztrácejí. Lidé v takový moment cítí, že v podstatě je to znovu klam, znovu rozčarování. A ve výsledku uvnitř mají pusto, a jsou nešťastní.

IM: Naprosto správně.

Ž: A ve skutečnosti je vše jednoduché – nesluž systému.

IM: Ve skutečnosti lidské vědomí, ať ho vynášíme jakkoliv vysoko, je velmi primitivní. No, pokud porovnáme s moderními technologiemi, je to jako první Pentium. Ono prostě sebe asociuje s určitou svobodou, má samoidentifikaci „Já“. Jen co dostane trochu svobody a právo volby – a už začíná být agresivní. Ale toto je imaginární právo volby. Ve skutečnosti si vědomí nic nevybírání, to jsou všechno stanovené programy. Osobnost si vybírá z těchto programů, které jí podsouvá vědomí. Ale znovu, podsouvá šablonovitě, takříkajíc, ze svého seznamu. Natolik je to vše banální a jednoduché, nic nového.

T: Skutečně, od století ke století to samé. Jedny a tytéž myšlenky ve vědomí člověka, které ho pokouší, které jím manipulují. V literatuře existuje takové množství příkladů, zejména v náboženské literatuře, kde jedny a ty samé jevy pojmenovávali různými pojmy. V zoroastrismu se třeba nazývali „dévami“, v islámu se stejné jevy nazývaly „džiny“ a v křesťanství - „běsy“ nebo „démony vášní, pýchy, tužeb“.

IM: „Démoni“ – tak je nazývali dříve. Dnes můžeme mluvit jiným jazykem – jazykem IT technologií. Můžeme jim říkat programy. Proč? Znovu – vědomí má přece strukturu pole. To je blíže k pochopení, pro současného člověka je to jednodušší.

Jedná se o strukturu pole a stanovené programy, které, jakmile se dostanou do našeho vědomí, rozkliknou se (otevřou se), jako v počítači, a začnou pracovat. A my jsme se na ně podívali,

řekněme tak, soustředili svou pozornost nebo vložili sílu své pozornosti. Provedli jsme akci, aktivovali jsme tento program, on začal pracovat, a to je všechno... Představ si však, jak se toto mohlo vysvětlit lidem dříve: „dévy“ - nějaké neviditelné bytosti, které přicházejí a svádí tě. Ale to jsou opět jen slova. Uplyne čas a budou je nazývat jinak. Smysl je v tom, že se nic nemění, podstata zůstává taková: **nejsi ten, kdo řídí tento proces, to ty jsi řízen.** A není rozdíl, zda s pomocí nějakého zavírovaného programu nebo pomocí nějaké „dévy“ jež tě svádí. Hlavní je, že se necháváš svést. A pokud se necháváš svést, znamená to, že jsi otrok.

Ž: Ale pokud máš znalosti, můžeš žít jinak.

IM: Musíš žít jinak. Ve skutečnosti proto, abys Žil, je třeba jednat jinak. Vědomí se musí podřídit. Toto však nic nemění. Vidíš, znovu jsme se vrátili k tomu, co mnoho lidí nechápe: „Jak já budu kontrolovat vědomí? A jak tehdy budu moci řídit auto? To jako nemám myslet?“ Ale ne, i auto se dá řídit, i ostatní. Prostě se život stává krásnější a zajímavější, protože začínáš žít tam, v Duchovním Světě, zatímco jsi ještě v těle, a vědomí se stává snadno ovladatelným a je pod tvou kontrolou.

Je to jako počítač. Například ty ses stal chytrějším, ale tvůj počítač je starý. Ochranné programy jsou staré. A dostávají se do něj různé viry, různé programy, které nechceš. Ale to je přece počítač, nemusíš v něm rozklikávat (aktivovat) to, co nabízí, je to tak? Třeba se objevil nějaký obrázek, který tě pokouší. Ty přece velmi dobře víš: otevřeš ho – a počítač se zasekne na dlouho. Tak proč bys ho otevíral? Zavřel, odložil, šel dále pracovat. Vše je jednoduché a snadné.

T: Také zajímavý moment: právě Osobnost má tu svobodu volby, kterou v podstatě systém nemůže ovlivnit. Ale v čem je vidět působení systému v poslední době? V tom, že on prostě nabízí člověku uvěřit, že tuto svobodu volby nemá.

Ž: No, ano, a my jsme zrovna právě ozvučili jasný příklad o vědeckých experimentech a závěrech, že vědomí přijímá řešení mnohem dříve, než jej člověk vyjádří... A toto prohlášení vědců je nyní velmi aktivně propagováno v médiích. No a jaké závěry z toho udělá vědomí člověka? Jaké vůbec u něj vzniknou myšlenky, když se mu předkládá taková jednostranná informace od systému, v níž není vysvětlena podstata?

T: Vznikla myšlenka...

IM: ...že jsi otrok a není pro tebe východisko. Skutečně, zkusme vysledovat, kdy začal tento proces? Ještě nedávno se tvrdilo, že Duchovní svět neexistuje a to vše je pouze pozůstatek minulosti, pouze jen rudiment vědomí z předešlých omylů.

T: Systém skutečně začal nějak intenzivně oddalovat lidi od pochopení Duchovního světa... Co prorokoval ve vědomí lidí v posledních stoletích? Ukazuje se, že se lidé přeli pouze v rámci světónázoru systému Živočišného rozumu: „*Hmota* je prvotní a vědomí je druhotné, anebo naopak“?

IM: Materie se vždy snaží dominovat a vnucovat svou prvotnost, zejména nad Duchovním Světem. Ona nabízí, lépe řečeno vkládá do vědomí lidí, že hmota tvoří vše v tomto světě a celý svět se skládá výhradně z hmoty.

Ž: Ano, a můžeme říct, že zrovna od toho začíná učebnice filosofie v jakémkoliv vyšším učebním institutu, že údajně „hmota tvoří jednotnost světa“... se vši touto vyumělkovanou filosofií od vědomí: materializmu, idealizmu a podobně. Ale po absolvování výuky lidé zpravidla stále nechápou celou tuto filosofii, protože pochází od rozumu. Ona se jen snaží dotknout duchovních otázek. Proč se to ale děje? Protože je to běžná hra systému. Vědomím se mnohokrát komplikuje jednoduché, přidává se význam prázdnému, a u lidí vzniká obtížnost chápání. Protože ti, kteří psali tuto filosofii pod diktátem vědomí, jednoduše nemají pochopení duchovní podstaty. Proto místo praktikování vznikají nekonečná uvažování „o podstatném“, a právě proto se jednoduché komplikuje. Ale to není proto, že lidé jsou špatní. Jednoduše se systém snaží tímto způsobem zavést do pochopení člověka, že jakoby hmota je prvotní. Místo toho, aby se člověk duchovně zdokonaloval, jen o tom donekonečna uvažuje právě těmito vysokými kategoriemi.

T: Vzniká taková hra od systému: „*V čem mi uvěříš? V dialektickém materialismu nebo idealismu?*“ Pro příští generaci systém vymyslí ještě něco.

IM: No, a jakže... má takovou funkci, vymýšlet stále nové...

T: Ale ve všem se bude srovnávat s Duchovním světem. Ale jeho rukopis je velmi šablonovitý a rozpoznatelný. Jako například tady: v jednom i druhém případě systém propagoval sám sebe, prostě si přisvojovala vlastnosti Duchovního Světa. To, co jste říkali, že systém se vždy snaží stát pro člověka Bohem.

A jednoduchým příkladem toho je, když **vlastnosti Duchovního světa, že je věčný a nekonečný**, systém v materializmu vnucuje (totéž) o sobě, totéž říká o hmotě, která ve skutečnosti je i smrtelná i konečná. A systém tvrdí, že „*neexistuje ve světě nic, kromě různých stavů hmoty*“ a že „*právě hmota tvoří jednotu celého obrazu světa*“. Ale ve skutečnosti od nepaměti lidé věděli, že **Bůh je jeden a že zdrojem všeho je Duchovní svět**.

Ž: Ano, a jak systém na tomto sám sebe propaguje, požívá pozornost tím, že překrucuje informace z Duchovního Zdroje, čili je jako sojka napodobující hlasy. Ale všechna tato překrucování, jdoucí od systému, jsou jasně cítit. Cítíš je jako prázdno, protože pokud máš skutečnou praxi v duchovním rozvoji, tak tehdy jasně cítíš, víš, kde je skutečné od duchovního, a kde je jen prázdno od systému.

T: Ano. Anebo takový příklad: ten, kdo žije Duchovním světem, chápe, že počáteční fáze poznání Duchovního světa - to je pocitové vnímání, je to vnímání hlubokými pocity. Systém toto velmi primitivně adaptuje na sebe, připoutává spíše k tělesným pocitům. Prý, „*po pocitovém vnímání přijde nějaká vyšší úroveň*“... *od systému* - úroveň jakéhosi „abstraktně-logického myšlení“ místo vnímání hlubokými pocity, kterému vědomí jednoduše nerozumí.

A totéž se děje, pokud se díváme na vnímání světa z pozice systému, ale již prizmatem idealismu, kde se zdůrazňuje právě aktivní role vědomí a tvrdí se, že vědomí konstruuje svět, přidává se vědomí, jakýsi mysticismus, ale v podstatě je to prostě magie.

IM: Systém má vždy dva extrémy, jako na houpačce: buď železná logika z pýchy, nebo panický strach, mystika z nevědomosti. To je normální...

T: Ano, a systém se pokouší provést nějaké paralely při srovnání sebe s Duchem. A opět, na co se klade důraz? Na *vědomí, na logiku*. Například hlásá o tom, že „*lidské vědomí se rozvíjí cestou překonání tělesného obalu při sebepoznání absolutního ducha*“. Klíčovým je zde to, že právě lidské vědomí, a nikoliv Osobnost jako Duch. Můžeme říci, že všechen idealismus je postaven na nové verzi úsudků pro současníky, ale na základě vědomí filozofů starověkých Řeků, Římanů, zrovna těch, které jste zmiňoval na začátku pořadu, kteří hledali magii a ne duchovní cestu.

Pro systém je vždy nejvyšším duchovním (poznáním) magie, protože on je omezen v tomto pochopení. K duchovnímu poznání je pro něj cesta samozřejmě uzavřená. A jak jste správně poznamenal, že skrze vědomí, skrze dialogy v hlavě je nemožné na praktice poznat Duchovní svět. Protože toto je možné samozřejmě pouze přes hluboké pocitové vnímání.

Ž: Ale když znáš tyto duchovní klíče, začínáš chápat, v čem se skrývá podraz systému. Všechny zamotanosti a složitosti jsou jen příznakem práce vědomí, to jsou hry systému. Ovšem duchovní, skutečné praktické znalosti zde vůbec nejsou.

IM: Protože **duchovní cesta – ta je vždy jednoduchá, ale u vědomí je vždy hodně komplikovaná a plná prázdných rozhovorů.**

Ž: ... princip práce systému, vědomí.

T: A pokud se vrátíme k vědě, jasným se stává, odkud pochází takové zaměření – od systému. Pokud půjdeš pracovat vědecky, na úrovni světového názoru tvého vědomí, musíš nutně souhlasit zejména s politickým zaměřením minulých staletí – s materialismem – s tím, že „*vědomí je funkcí mozku, odrazem objektivního světa*“. V opačném případě, začalo to ještě v 19. století, a trvá to dodnes, tě nikdo s jiným světovým názorem k vědě prostě nepustí. Proč vůbec vznikly takové politické konvence?

IM: Podobný politický postoj vznikl v první řadě proto, že se lidé v 19. století velmi těsně přiblížili k takovému pojmu jako „éter“. Samotný éter dával nekonečnou, volnou energii, která by mohla lidem poskytnout potřebnou energii zdarma a v jakémkoliv množství. A to v žádném případě nebylo v zájmech mocnářů tohoto světa. Protože na čem by pak vydělávali a jak by ovládali lidi? To je jedna strana. A druhá strana, že samotný důkaz existence něčeho nemateriálního, které vytváří hmotu, které dává energii – to je velmi blízko k Duchovnímu Světu. Takováto paralela. To způsobilo napětí a strach mezi mocnými tohoto světa, a proto na toto téma uvedli zákaz.

Samozřejmě, světová elita vše rychle zastavila a určila systémová politická konvence, která přivedla civilizaci do takové spleti materialismu, že dosud je těžké se z toho dostat ven. A samozřejmě, jako následek, odrazilo se to ve vědě, na blahobytu lidí, na duchovním rozvoji, a na jiných faktorech.

Na jedné straně by se dalo říci: ale jak tyto události mohou ovlivnit duchovní vývoj? Zdálo by se, co má společného volná energie a duchovní rozvoj? Vždyť ve skutečnosti člověku nic nebrání v duchovním rozvoji. Ale opět, narazíme na co? Narazíme na vědomí. Představte si však jednoduchý příklad, když se věda v oblasti fyziky vyvíjí do té míry, že dokazuje to, že existuje Něco přesahující, co vytváří tento svět a dává světu tuto energii. A ukazuje se, že uspořádání

našeho vesmíru je zcela odlišné od toho, jak nás učili ve škole nebo na univerzitách. Je mnohem složitější a za ním je to, co lidé nazývají Duchovním Světem. A vědomí tomu nemůže odporovat, protože je to pravda. Ovlivnilo by to duchovní rozvoj? Samozřejmě, ovlivnilo by to zásadně.

To by přiblížilo všechny lidi k pochopení toho, že existuje Duchovní Svět, svět Boha. A pokud ano, to znamená, že vylučuje jakoukoliv pochybnost ve vědomí, protože existence Duchovního světa by byla dokázána vědou. Přirozeně by lidé začali žít podle duchovních zákonů, podle jiných zákonů, oni by získali duchovní svobodu. A pak je jedno, kdo by jim co vykládal, no jak ovládat takovou společnost, která směřuje k Duchovnímu Světu? Copak je možné takové lidi svést k soutěžení o obohacení, hromadění nebo ještě něco? Není. A rozvíjet nenávisť jedněch proti druhým, vnutit jim myšlenku o osobní nadřazenosti nad druhými, když jsou si u Boha všichni rovni? To by se nepodařilo. Samozřejmě to vyvolalo spoustu otázek a obav mezi takzvanou elitou. Proto stále používáme uhlovodíky... Proto se v dnešní době ti, kteří si říkají „vědci“, bojí dokonce zmínky o tomto tématu, předstírají, že to jakoby neexistuje. Takový je systém.

T: Čili znovu tvrzení a programy navozované systémem... Nyní nepřekvapuje, proč se ve vědeckém prostředí ostřílení ateističtí vědci až příliš snaží vyjadřovat o jejich materiálních pohledech. Otázka je jenom v tom, zda jsou jejich? Jak tady horlivě brání pozice materialismu, hájí vědomí: že vědomí bylo, že se díky evolučnímu vývoji zformovalo, že vše je materiální a vše se děje v mozku, a podobně. A druzí, kteří jsou mladší, prostě přitakávají, aniž by chápali skutečný důvod vzniku tohoto, řekněme v uvozovkách „vědeckého světonázoru“. Protože systém již působí s předstihem na vědomí lidí a bohužel ještě neztrácí své pozice.

IM: Naprosto správně. Podívejme se pravdě do očí... Začaly se trochu šířit Znalosti. A velmi mnoho lidí začalo mluvit o jiném. A tak, jak se říká, jako mávnutím kouzelné hůlky jednoho dne do hlav lidí, kteří se zabývali studiem neurofyziologie, psychologie a podobně, začaly přicházet myšlenky: „*Ale jak funguje naše vědomí? A proč se to děje?*“ A všimni si, že vše je vždy u Satana v protiváze. Přišly Znalosti – přišlo odůvodnění. Ale odůvodnění přišlo v něčem jiném.

T: Takové odůvodnění od systému s jeho záměnami, jako odpověď na duchovní vzestup a na Znalosti, které přišly do tohoto světa.

IM: Ano. Takže člověk, který začne používat to, o čem jsme mluvili (proces pozorování sama sebe), uvidí, že myšlenky přicházejí. Ale jemu už před námi, tytéž „dévy“ nebo programy, které fungují, vysvětlily, že: „*Není žádné východisko. Ano, myšlenky přicházejí dřív, než jsi pomyslel. Ano, neřídíš je*“. Někteří vědci, kteří narazili na tento jev, jej začali studovat, a oni říkají: „*Ne, nepůjdeme dále, protože to zavání metafyzikou a vůbec něčím přesahujícím hranice. Toto nemůže být*“. A dokonce to odmítají studovat dál. Ale přesto potvrzují, že: „*Ano, existuje takový fenomén, který ukazuje, že člověk je řízen. Ale nic nemůžeš změnit, protože se ukazuje, že nedisponuješ žádnou vůlí, plníš něčí vůlí, která přichází zvenčí*“.

T: Jednoduše můžeme říct, že u vědců se objevuje strach studovat dále, strach ze ztráty svého vědomí. Jakoby zde bylo nepochopení toho, že se s vědomím člověk stejně nerozloučí do konce svého života. Jedinou otázkou je to, zda tě řídí vědomí, nebo ty, jako Osobnost, se stáváš svobodným od moci vědomí.

Ž: Ano, takže vědomí prostě tají, že svoboda Osobnosti - to je Život v Duchu. Protože právě Život v Duchu je pro vědomí nesrozumitelný a pro duchovně rozvíjející se Osobnost je to přirozené - Život v Duchu.

IM: Samozřejmě. No, znovu vidíš, jak to vše zajímavě a symetricky funguje, dokonce běží trošku napřed. Vždyť jen co byly přineseny Znalosti, jen co se vše začalo rozvíjet – a hned začaly práce v tomto směru. A proč to předtím nebylo? Proč dosud o tom nemluvili? Ačkoliv v náboženstvích se v minulosti o tom všem mluvilo. I Proroci o tom mluvili. Je to zajímavé....

T: Ano, ale slyšeli je lidé? Ještě přesněji, kdo v nich slyšel a reagoval? Vždyť vědomí je celé postaveno na pýše, u něj je vše oddělené, velmi rozdrobené, nesmiřitelné.

Ž: Ano. A bohužel takhle vědomí otroků systému tříští Znalosti, přinesené duchovní Znalosti a interpretuje je svým způsobem. Jak vědomí lidí začíná tyto Znalosti předělávat?! Vždyť toto můžeme pozorovat nyní, to se děje doslova před našima očima. A kterou pákou řídí systém v hlavách lidí? Pýchou. A otroci systému si toho nevšímají, protože oči mají zaslepené závojem pýchy a vlastní významnosti.

T: Ano. Ovšem dnes už je pochopení, proč systém... proč vědomí, když se přinášejí duchovní Znalosti, začíná zavrtávat své šrouby i v náboženství, i ve vědě. Ukazuje se, že proto, aby se pak lidé na tomto základě sráželi jeden s druhým. A dobrým příkladem je, třeba vezměme takovou vědu jako primatologie, tedy vědu o studování opic. Když si přečteme historii jejího vzniku, všechny problémy, s kterými se ona potýkala, přičemž problémy ve většině případů byly spojeny zejména s psychologickým vnímáním společnosti právě těchto výsledků studia, sledování biologie opic, biologie člověka a porovnání těchto výsledků. Pak se stává srozumitelným, proč se tak stalo, proč se lidé tolik báli jakéhokoliv ztotožňování sebe s primáty a brzdili rozvoj této vědy. Samozřejmě neposlední roli zde hrál právě náboženský aspekt. A doteď se z tohoto důvodu vedou spory.

A to vše proto, že ve společnosti jsou bohužel klíče k duchovním Znalostem ztracené, a lidé nechápou sami sebe, nechápou svoji duální povahu. Třeba na příkladu primatologie je možné jasně porozumět tomu, jak systém, na rovném místě s pomocí interpretace od vědomí, vytvořil velký problém a srazil lidi, studující tuto vědu, a lidi studující náboženství, přímo čely proti sobě.

IM: To je pravda. O tom málokdo z lidí ví, protože málokdo se o to zajímá. Ale ve skutečnosti vývoj dítěte a vývoj opičky, do určitého věku, je naprosto totožný. Jsou zajímavé práce ohledně tohoto.

T: Ano. Je to skutečně tak. Dokonce tuto skutečnost zaregistrovali vědci, i když její příčina zůstává pro ně neznámá (alespoň nebyla do vysílání tohoto pořadu). Ale lidé z různých náboženských organizací se začali rozhořčovat na vědce: „Počkejte, ale jak to? A co víra? Vždyť v Bibli je řečeno, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podle své podoby“. A co mohou odpovědět vědci, když jsou také jen obyčejní lidé, kteří vědomím studují hmotu? Mohou operovat pouze s fakty a hypotézami... A pak ještě vědci zjistili u šimpanze schopnosti právě k jazykové komunikaci. A to už spustilo lavinu kritiky na tyto experimenty jako následek, takřikajíc, ještě jednoho „náboženského traumatu“. No, zkrátka, narazila kosa na kámen. A spustila se vzájemná agrese, protože v hlavách lidí vládne vědomí. Vědomí natolik zmátlo a

rozzuřilo jednoho proti druhému, chytlo je na pýše, na strachu, na nevědomosti... a dokonce i na termínech.

Dokonce i slovo „primates“, které z latinského překladu znamená „primární“, „první“, jímž vědci pojmenovali v biologii skupinu nejvíce vysoce rozvinutých živočichů. A jak se ukázalo, tento termín byl používán v církevní hierarchii. A není náhodou, že v roce 2006 byl jeden ze starých velkolepých titulů Římského Papeže, s obecným názvem „Patriarcha Západu“, oficiálně odstraněn z papežské titulatury. Při rozšifrování tohoto titulu existuje celá řada pojmenování, mezi nimi i titul „Primatus Italiae“. A právě tento titul ukazuje na to, že římský biskup je „*první mezi rovnými*“ mezi italskými biskupy.

Vědomí prostě žertuje s lidmi. Zužuje vnímání lidí na konflikt. Pokud se celkově prostě podíváme, co se děje ve světě: zde odebírají tituly, za oceánem se dohadují, pořádají „opičí procesy“ na protiváhu hypotézám, tedy výmyslům vědomí. A v Indii vůbec vytvořili kult Hanumana, boha opic, boha fyzické síly a magie a ctí ho jako učitele v naukách. Přitom je to jeden z nejpopulárnějších bohů v hinduismu a je mu věnováno velké množství chrámů a oltářů s jeho obrazem.

IM: Tak vidíte, jak pracuje vědomí.

Ž: Ano, vědomí vytváří potíže. Vždyť ono nerozumí duchovnímu a neustále překrucuje jeho podstatu.

T: Přesně tak. Lidem prostě chybí pochopení a smíření. Pokud by všichni znali odpověď na otázku, co skutečně znamená, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobě, co znamená duální povaha člověka, jak nás vědomí klame a proč opice žije v každém z nás... Pokud by znali odpovědi na tyto otázky, pak by nebyly žádné otázky ani k náboženství, ani k vědě, která pouze studuje materii, nic víc.

A pokud jde o primatologii, je pravda, že faktům z biologie živočichů nemůžeš oponovat. Naopak, oni nám dokonce otevírají oči na to, jak pracuje vědomí, jak standardně funguje systém. A v principu, jak jste nám dříve říkal, Iгоре Michajloviči, že na příkladech ze zoologie, z takových jejich oborů jako je primatologie, etologie, při studii pozorování chování zvířat, a také lidí, lze pochopit tato schémata, tyto primitivní šablony systému, tedy to, jak on pracuje.

A samozřejmě, upřímně řečeno, když jsem se poprvé setkala se studiem této problematiky, bylo to pro mne jako studená sprcha na hlavu. Protože se ukazuje, že člověk myslí, že je tělo, že je myšlení, že je emoce. Je na to pyšný. Ale když narážíš na primatologii, chápeš, že takto v tobě myslí právě opičí povaha.

Video č. 9

Video obsahuje zajímavý výběr vědeckého materiálu z primatologie, který ukazuje na biologické příbuzenství opice a člověka, na pozoruhodnou podobnost: od molekul DNA až k chování.

Obecná charakteristika primátů, intelekt, biologická, fyziologická podobnost, schopnost učit se znakové řeči. Unikátní video o podobnosti chování opic a lidí: pýcha, agrese, podráždění, strach, deprese, hromadění majetku, chamtivost, lži, tajnůstkářství, „ekonomické vztahy“. Experiment s opicemi a penězi, o pocitu spravedlnosti, experiment „Tady je tak zvykem“. Historické zmínky v různých epochách o tom, že lidské tělo pochází ze živočišného. Označení symbolu opice v různých starověkých civilizacích.

Takže v čem se liší člověk od opice, jestliže má jeho biologie, emoce a intelekt tak zdrcující shodnost?

IM: Do osmého dne se člověk ničím neliší od živočicha. Zcela rozvinuté Prvotní vědomí má i šimpanz. Analogie je velmi blízká. Děti opičky a člověka se, přibližně do věku tří let, do pěti let, rozvíjí prakticky analogicky. Ale potom se člověk začne vyvíjet mnohem rychleji. Proč se to děje? Protože právě osmý den po narození se člověk, jako nádoba, naplní lidskou Duší, a Duše, ta vytváří Osobnost.

T: Duše a Osobnost – to je právě duchovní složka člověka. A proč se člověk stal Člověkem a proč byl stvořen k obrazu a podobě, protože v něm byla část z Duchovního Světa.

IM: Osobnost je právě to, čím je ve skutečnosti Člověk. To je ten, kým jsi.

T: Igore Michajloviči, lidé píší hodně dopisů o tom, jak si podrobit vědomí během dne?

IM: Právě když se člověk ptá: „*Jak mohu kontrolovat své vědomí během dne?*“ - tato otázka pochází z vědomí. Čili ono může před tebou hrát... Jeho herci na jevišti se budou snažit podřídit si jeden druhého, budou hrát a říkat ti, že všechno je v pořádku.

Když člověk získává alespoň nějaký stupeň svobody od vědomí, pochopí, že Osobnost nepotřebuje moc nad vědomím. Přichází pochopení, že je to jiné. To je tvůj počítač. A když budeš odcházet, nemůžeš si ho s sebou vzít, protože je starý, velký, nepohodlný. Nepotřebuješ ho.

T: Pro Osobnost je právě důležité, aby se dostala z jeho vlivu, z jeho moci a nevládla nad ním. Ano?

IM: Absolutně správně. Prvním vítězstvím je dostat se z jeho moci a správně přerozdělovat to, co nazýváme pozorností. No a pozornost v tomto případě funguje jako cukříček v cirkuse nebo nějaká jiná pochoutka pro medvěda, který jezdí na kole. Proč medvěd jezdí na kole? Chce jíst. Stejně tak i vědomí, začíná pracovat pro Osobnost, když to Osobnost potřebuje, protože chce jíst. A cukříčkem pro ně je naše pozornost.

T: Igore Michajloviči, ještě taková otázka, že...

IM: A ještě toto je zajímavé. Je zřejmé, že jakkoliv budou potom naši zvukoví operátoři čistit tento záznam, přesto zůstane hodně šumu. Všimli jste si toho, ano? Kolikrát jsme natáčeli

pořady, tak jakmile se dotkneme seriózních tajemství systému, okamžitě začne běsnit příroda: vše rámusí, vše se boří. Nestací, že se vypnulo světlo, tak ještě hluku tolik: od psů až po všechno ostatní. Jak zajímavé...

T: Je zajímavé, že vědomí skutečně, takřikajíc, vzdoruje a nedovoluje, aby mohlo být studováno...

IM: Být uvnitř systému a poznat systém, je nemožné. Je třeba vyjít za jeho hranice, tehdy ho budeš studovat.

VIDEOTEXT

Svoboda Osobnosti – to je Život v Duchu.

03:44:20 - 04:21:43

T: Igore Michajloviči, tyto Znalosti, které jste nám řekl o systému, Znalosti od Pozorovatele mimo systém, jsou velmi cenné. Ve spojitosti s tím chápeš, nakolik systém odvádí pozornost lidské civilizace do svých spletitostí, stále více oddaluje lidstvo od základního cíle existence – od duchovního rozvoje. Jednoduchý příklad z uvedené primatologie, když se lidé, věříc, že nejčennější v nich je rozum (intelekt) bez pochopení charakteru vzniku vlastních myšlenek, snažili naučit opici myslet. Ale vzhledem k povaze primáta, tedy primitivnímu intelektu, to nikam nepokročilo. A nyní se provádějí pokusy naučit myslet stroj, to znamená, vytvořit určitý samovzdělávací umělý intelekt, takový rozum, který by imitoval psychické procesy člověka a modeloval by jeho inteligentní chování, můžeme říct, že by dokonce překonával člověka.

Někteří vědci vkládají velké naděje na moment, kdy bude vytvořen. Zda je to dobře nebo špatně, to samozřejmě závisí od toho, co bude dominovat ve společnosti: buď duchovní složka lidí, nebo to co dnes – algoritmy systému Materiálního rozumu v myslích lidí.

IM: Pokud se chceš dozvědět, na co myslí systém, podívej se pozorně, o čem sám přemýšlíš. Vše je jednoduché.

Ž: Prostě být čestný sám před sebou.

IM: Správně. Říká se tedy: „Umělá inteligence, umělá inteligence...“ A co je to naše vědomí? Naše vědomí je právě touto umělou inteligencí. To, čeho chtějí moderní vědci dosáhnout, je už dávno vytvořeno. Proč je náš intelekt umělý? Protože tento svět se nezrodil zcela tak, jak nám například vysvětluje současná astrofyzika: že vznikl z bodu, došlo k Velkému třesku, vznikla hmota a tak podobně. Ve skutečnosti je vše mnohem jednodušší a zároveň složitější. Složitější pro pochopení současnou vědou. A jednodušší proto, že ve skutečnosti je vše jednodušší.

T: Ano, současná astrofyzika, ostatně i fyzika, se nacházejí, jak se říká mezi lidmi, ve velké pasti. Myslím tím více ve stádiu otázek než odpovědí. A je zde mnoho nevyřešených, tak zvaných „velkých problémů“: počínaje otázkami z kosmologie raného Vesmíru, rozpínání Vesmíru, od problémů spojených s rostoucí entropií, nevratností a „šipky času“ a konče otázkami různé interpretace a nepochopení mnohých procesů kvantové mechaniky. Tak například, dosud není odpověď na známou otázku: „Kam dopadne elektron?“

A samozřejmě, do seznamu „velkých problémů“ fyziky patří také otázka o vztahu fyziky a biologie, tzv. problém redukcionismu, tedy spojení zákonů biologie se souhrnem fyzikálních zákonů. Totiž lidské vědomí by chtělo vysvětlit život a vznik života na základě přesných fyzikálních vzorců. A zde je zajímavé, jaké otázky se vyčleňují jako hlavní – jsou to otázky o *původu života a vzniku vědomí*. A to vše je směřováno k myšlence vytvoření „*umělé inteligence*“ a vytvoření „*života ve zkumavce*“.

Takže otázek, jak ve fyzice, tak v astrofyzice, je víc než dost. Ale odpovědi na ně jsou v současné etapě rozvoje vědy velmi skoupé.

IM: Naprosto správně. Pokud jsme se dotkli otázky astrofyziky, tak si myslím, že nemůžeme neříct, že vědci, při studii mikrovlnného pozadí (které vzniklo, jak předpokládají, po Velkém třesku), již přicházejí k takovým závěrům a předkládají hypotézy o tom, že náš Vesmír je holografický, že tento svět může být jedním velkým hologramem. A že naše trojrozměrné vnímání, to, co lidé nazývají „realitou“, je ve skutečnosti pouze iluze. Proč? Protože všechny myšlenky, informace, ty obrázky, které, jak se domnívají, přijímá mozek našeho těla (i když ve skutečnosti, jak jsme již říkali, nikoliv mozek, ale vědomí), všechny tyto myšlenky přijímá dvojrozměrně. Tedy veškeré obrázky, které máme v naší hlavě, jsou dvojrozměrné. A pouze tehdy, když na ně Osobnost obrací svou pozornost nebo jim dává sílu své pozornosti (nebo jak se říkalo dříve – soustředí se na něco), tak až tehdy jsou vnímány vědomím jako trojrozměrné.

Takže *pokud kdokoliv bude sledovat, jak k němu přicházejí myšlenky, a to skutečně z pozice Prvotního vědomí, tak uvidí, že myšlenky jako takové ve slovech nejsou*. To jen tehdy, když probíhá dialog, když, jak jsme již říkali, se herci baví v hlavě, tehdy jsou v hlavě i slova a spory. A tak celkově nám přicházejí obrázky: jeden nahrazuje druhý, anebo jich, stejně jako na obrazovce počítače, může být i více, jeden překrývá druhý. Ale jsou dvojrozměrné. Stačí obrátit pozornost, vložit sílu své pozornosti – to je, jako bychom, dejme tomu, navedli kurzor, otevřeli, tj. aktivovali nějaký obrázek a on se okamžitě stává v naší hlavě trojrozměrným.

T: Ve všech těchto případech se skrývá *hlavní odpověď na otázky všech těch neurobiologů, matematiků, fyziků v podstatě všech, kteří zkoumají zrovna tyto otázky: „Jak vzniká a funguje myšlení? Proč pro mozek neexistuje žádný rozdíl mezi skutečností a fantazií? Proč žijeme jako v počítačové simulaci a právě v takovém vnímání času a prostoru?“* Otázky o dvojrozměrnosti, o trojrozměrnosti...

Ž: ... A proč v našem běžném trojrozměrném vnímání vzniká taková, řekněme, „slepota ke globálním změnám“, kterou způsobuje systém v člověku. Vždyť on ho v podstatě obelhává a přeměrovává jeho životní síly na svou výživu...

T: To znamená, že v tom všem jsou též základy pro pochopení toho, proč je myšlenka materiální.

IM: Otázka je v něčem jiném. Celý tento svět je iluzorní, on je skutečně iluzorní. Když vnímáme svým vědomím to, co vidíme jako tvrdé, ve skutečnosti (nejednou jsme o tom hovořili), když se podíváme hlouběji, vidíme velké vzdálenosti mezi atomy, a rovněž atomy se skládají z menších částic. To vše již tak tvrdé není. Ale když to ohmatáváme, například tentýž kámen nebo stůl, tak jsou pro nás tvrdé. Naše vědomí je přijímá jako tvrdý, pevný objekt. Je tvrdý, ale v trojrozměrnosti. Pokud se díváme z pozice vyšší, sedmé dimenze (ale tohle může pouze Osobnost, vědomí nemůže, o tom pak ještě trochu pohovoříme), tak se ukazuje, že stůl vůbec neexistuje. Proč? Protože Osobnost je Duch, není to tělo. A vědomí je část připoutaná k materiálnímu tělu a může vnímat hmotu pouze jako hmotu. Pro vědomí pochopení toho, co je to „Osobnost“, „Osobnost jako Duch“ nebo „Člověk je ve skutečnosti Duch“, - toto vědomí nevnímá. Vědomí to nemůže logicky vysvětlit. Ovšem může srovnávat: zde je šálek, stojící na stole, a stůl je pevný, je to keramika, je to dřevo, zde má vědomí s čím porovnávat. Ale porovnávat, to co samo nezná, vědomí nemůže.

Kvůli tomu vznikalo mezi lidmi mnoho nedorozumění - co je to Duchovní Svět, odtud pochází mnoho různých interpretací a velmi mnoho zkreslení ohledně tohoto. Například o stvoření samotného člověka. Vezmeme třeba Bibli... Bibli dosud vykládají různě. Čili pokud budeme vycházet z kánonů Bible, tak Bůh stvořil člověka dvakrát. No a právě v tom je zmatek, o tom také ještě pohovoříme.

T: Ano, první kapitola Genesis má ale překvapení...

Ž: M-ano, a ještě jaká...

T: Igore Michajloviči, proč dnes systém začíná postupně otvírat nějaké tajné stránky informací o svém mikrosvětě v této své trojrozměrnosti? A proč se lidé střetávají s dvojrozměrným jevem, trojrozměrným a podobně?

IM: На самом деле ничего она не открывает. Всегда это было известно. Если мы посмотрим внимательно на древние религии, вот мы сегодня зороастризм вспоминали, даже в нём проскакивают вот эти понимания о природе той же мысли, о типичных программах системы, об истинной природе человека. Мы с вами как-то уже беседовали на эту тему.

IM: Ve skutečnosti systém nic neodhaluje. Toto bylo známo vždy. Když se pozorně podíváme na dávná náboženství, dnes jsme třeba vzpomínali zoroastrismus, tak dokonce i v něm probleskují tato pochopení o povaze myšlenky, o typických programech systému, o skutečné povaze člověka. Již jsme spolu hovořili na toto téma.

T: Ano, opravdu v zoroastrijských textech existuje spousta zajímavých míst, o kterých jste nám Vy předtím vyprávěl. Například je tam konkrétní ukázka, že Ahriman (tj. Satan v křesťanství) to je „soustředění na zlé myšlenky, pronášení zlých slov, konání nějakých zlých skutků, náboženství čarodějnictví, šíření kacířství, cesta klamu“...

Ž: ... A zlé myšlenky se nazývají „zlí duchové“, právě tito pomocníci Ahrimana – „dévy“.

IM: Ano, a zásadní je zde právě člověkem soustředěná pozornost na zlou myšlenku, což znamená živení systému, vědomá volba člověka na stranu Živočišné podstaty.

T: Existují ještě zmínky o tom, že Ahriman napadá Božská stvoření jako dotěrná moucha. Ale přece myšlenky, které má člověk v průběhu dne, jsou opravdu jako roj much, i když je nechceš poslouchat, stejně neustále bzučí.

IM: Nu ovšem, je to přece program, podobně jako reklama na Internetu. A v podstatě odkud je reklama zkopírována? Z šablon vědomí. Vše je fraktální...

T: ... Zajímavé, že v zoroastrizmu jsou také popisovány rysy systému, právě ten *lidský nepřítel, který se skrývá v podobě vědomí*... Ahriman nechce, aby ho lidé poznávali, protože ho pak prostě nebudou následovat. A tak se snaží všemožně skrývat před nimi své skutečné úmysly, žije se lidskou podrážděností, komunikuje se zlými a mstivými lidmi. A nejčastěji obelhává lidi právě pochybnostmi, chamtivostí. Posílá na ně slepotu, hluchotu, nepřátelství.

IM: Ano, duchovní slepota a hluchota jsou to, co vidíme všude v současné civilizaci.

T: Zde se jasně ukazuje jeho cíl: že cílem Ahrimana je rozhádat lidi s Ohrmazdou (čili s Bohem Dobra v zoroastrizmu) a učinit je svými přáteli. V podstatě, jsou tam uvedeny nástrahy systému Živočišného rozumu.

Ž: ... Tam jsou právě některé zajímavé momenty, které ukazují na to, že kdysi se toto aktuální náboženství zformulovalo z pozůstatků učení o Duchovním světě.

T: Naprosto správně. Jsou tam také dozvuky takových znalostí, jako o nekonečném času, který existoval od začátku (v zoroastrizmu nazývaný „zurvan“); znalosti o existenci Duchovního světa, který byl označován jako „ménók“, čili to, co v překladu znamenalo „neviditelný“, doslova „duchovní“; znalosti o tom, že Bůh sídlí v říši „nekonečného světla“, že On je Vševidoucí, že On je Vševědoucí. A také že Bůh stvořil člověka dvakrát, o duchovním hledání, o posmrtném osudu, o Soudu na mostě Činvat a mnoho dalších informací. Zoroastrismus - to je první tisíciletí před naším letopočtem. Byl už obnovenou kopií starobylých učení, jelikož toto náboženství bylo vytvořeno ze starších učení a náboženství Indoíránců, Árijců.

Ž: Všechno je, jen se ztratily klíče duchovního chápání. V průběhu času, různými překlady, a samozřejmě interpretacemi od rozumu, vědomí zastřelo lidem to hlavní.

T: To znamená, že všechny tyto znalosti tu byly odedávna. Kdo hledá, ten vždy najde.

IM: Absolutní pravda. Existuje realita, která je za hranicemi hmoty, existuje i dočasný svět plný iluzí. Ale zde opět vzniká vnímání z pozice vědomí – když lidé vnímají tento svět pomocí vědomí, vzniká u nich taková disonance, nepřijetí, nepochopení například toho, že vědomí může být smrtelné a člověk nesmrtelný, tedy jako Osobnost. „*Ale jak to, když já jsem vědomí*“, jestliže člověk asociuje sebe s vědomím, tak to znamená, že „*vědomí by mělo být nesmrtelné*“. A odtud pochází mnoho takových výkladů.

A tento paradox, samozřejmě, přivádí mnoho lidí do takové slepé náboženské uličky, kdy lidé sami sobě nemohou objasnit pomocí svého vědomí. Ale to je pobízí k různým hledáním cesty k Duchovnímu Světu. Zevnitř oni cítí tuto potřebu, opírají se však o zlámané berle – o vědomí. Poznávají různé nástroje z různých náboženství, z různých sekt, různých interpretací, ale ve výsledku jsou jako ten Čekatel (rusky Ždun) sedí a čekají.

Vědět oni vědí, a také vnitřně touží po Bohu, ale vědomí je drží na místě. Říká jim: *“Ty už všechno víš, kam bys, člověče, chtěl jít? Vždyť ty už všechno víš: naučil ses celou Bibli, Korán a mnoho mnoho dalšího, budhismus, Vědy, vše, vše znáš, dokonce Kabalu umíš nazpaměť. Ty už jsi člověk osvícený, duchen obdařený, můžeš se dát do sporu s kdejákým imámem a dokazovat mu svou pravdu, kam správně umístit čárku“*. V tom je celý trik.

Ty víš, kde musí být umístěna, sám se sebou na toto téma mluvíš, i s ostatními, ale k Bohu ses nepřiblížil ani o milimetr. Proč? Protože jsou to pouhé *rozhovory*.

T: Ano, ukazuje se, že systém produkuje pouze teoretiky znalostí, ale ne praktiky.

IM: Proč vzniká taková paradoxní situace: lidé mluví hodně o Bohu a opravdu míří k Bohu, ale oni jen mluví a dále nedělají nic? Protože systém je tak nastaven. Nyní jsme se dotkli umělé inteligence a je tu takový ukázkový příklad... Kluci provedli experiment. Vzali „boty“ (roboty)... Boti, to je umělá inteligence, to je to, co někdy na počítači komunikuje s lidmi, a někteří lidé si myslí, že to jsou také lidé. Oni se postupně učí, rozvíjí intelekt a šablonovitě odpovídají na určité otázky. Takže vzali dva boty... (Tento příklad mohou lidé najít na Internetu, podívat se, je to dost zajímavé). Dva boti, které v průběhu mnoha let komunikovali s lidmi, provedli každý milión rozhovorů. Zkrátka, tito boti zmoudřeli, stali se takovými chytrými a osvícenými, skoro jako lidé. A když je spojili dohromady kvůli experimentu, aby zjistili, o čem dva boti budou mluvit, tak oni si krátce promluvili o běžném, jako lidé, kteří se málo znají, a potom jeden bot navrhl druhému botu: *„Pojďme, pohovoříme o Bohu“*. A právě toto je klíčový moment. Pro mnohé to vyzní jako samozřejmost. Ale zde je malinký klíč pro pochopení toho, jak pracuje systém. A systém právě tak pracuje, vědomí u všech lidí pracuje takto: *“Pojď, pohovoříme o Bohu!“*

Čili nikoliv: *„Pojď, půjdeme, přiblížíme se k Duchovnímu Světu, vynaložíme úsilí pro poznání Boha“*. Ne, systém se snaží naladit Osobnost tak, aby seděla a poslouchala, jak před ní budou herci mluvit o Bohu. Herci v našem chápání znamenají vědomí. Tedy právě tato scéna rozhovoru sebe samotného se sebou nebo s někým... A jaký je rozdíl?! Pro lepší pochopení ještě jednou upřesním, zbytečné to nebude: že vědomí každého člověka je individuální, ale zároveň je částí celého systému, částí toho, co mnozí nazývají Absolutnem, Vyšší inteligencí, Vyšším rozumem a podobně. Ale to se v žádném případě nijak netýká Duchovního Světa, Boha.

A z toho plyne, že dokonce naše vzájemná komunikace na úrovni vědomí, je to stejné, jako když systém hraje sám se sebou šachy. Odsud i vzniká... Již jsme mluvili o tom, že když se dva dohadují - oni ještě ani nezačali, ještě se ani nepotkali, a výsledek jejich sporu je již předem určen. Jako když hraješ sám se sebou šachy: když chceš, aby vyhrály černé, tak vyhrají černé. No, v tom případě nemůžeš dát sám sobě bílými mat! Tak je to i zde.

V tom je celý smysl, v tom je, řekl bych, celá iluze klamu. Spočívá v tom, aby člověk seděl jako Čekatel (rusky – Ždun) a čekal, kdy k němu přijde Bůh a řekne: *„Tak půjdeš se mnou do ráje. Ty jsi přece hodný. Podívejme se, všechno jsi přečetl. Všechno víš, a uvnitř toužíš jít ke mně, už si to zasloužíš“*. Systém tak člověku povídá. A nejen že půjdeme, ale prý *„ty ještě v těle přijdeš“*...

T: Vzkřísíš se v těle...

IM: ... Ano, vzkřísíš se v těle... a budeš mít spoustu hmotného štěstí a blaha a všeho nejlepšího. To je přece ráj a v ráji musí být vše.

T: A tak systém ukazuje skrze vědomí lidí to, o čem sám sní, právě o své nesmrtelnosti. Odsud vznikají u člověka takové materiální tužby od vědomí, jako sny o vzkříšení v těle a o materiálním ráji... Mimochodem, lidé se často ptají, co je to „ráj“.

IM: Různá náboženství se různě zmiňují o ráji. Ale ráj to je asociativní vyjádření. Proto někteří ve své době, *pod diktátem vědomí* při vytváření náboženství, vnesli v plné vážnosti, a v plné vážnosti pak vědomí ostatních lidí se toho chytilo a věří, že po smrti, po určité době, se lidé vzkřísí v tělech se svým vědomím v nějakém hmotném prostoru. A budou tam žít věčně...

T: Se zvířaty...

IM: Samozřejmě, s různými zvířátky, kde bude klid a mír. Ale zde se zase zapojuje logika. Pokud je to ráj - nemělo by být zabíjení. Znamená to, že lev bude hryzat mrkvičku a sedět se zajíčkem u říčky a spolu se budou kochat, jak plave štika s karasem, a objímají se. Ale copak rostliny jsou horší? No, zajíce jíst nesmí, to je přece zabití. A mrkvička, ona nechce žít nebo co? Mrkvička je přece také duchem obdařená. Nějak neseriózně to vše vypadá. Stejně vše směřuje k tomu, že jeden druhého požívá. Ale co je to za ráj, když jeden druhé požívá? To není správně.

Proč dokonce i lidé, kteří sloužili celý svůj život ve vysokých pozicích v různých náboženstvích, pochybují o existenci ráje? Protože si toho od vědomí sami sobě tolik navymýšleli, že jejich vlastní vědomí tomu nechce věřit. A proč? Protože oni cítí něco jině.

T: Ano, svět Boží je možné pocítit pouze hlubokými pocity. Hluboké pocity dalece přesahují za hranici šesti dimenzí. A systém je omezen pouze šesti dimenzemi.

IM: Svět Boží, to je jiný svět. Je za hranicemi jakýchkoliv dimenzí. Je nekonečný. A dimenze jsou proto dimenze, že je lze měřit.

VIDEOTEXT

Svět Boží – to je jiný svět.

Je za hranicemi jakýchkoliv rozměrů.

T: Zajímavě jste poznamenal, Igore Michajloviči, že žijeme v oduchovnělém (duchem obdařeném) světě... Lidé velmi často pletou a zaměňují podle významů dva různé pojmy: oduchovnělý (duchem obdařený) a oduševnělý (obdařený Duší).

IM: A to je také fenomén. Vezměme například, náboženské příběhy. Když Bůh stvořil člověka, stvořil i rostliny, i živočichy, vše, co je oduchovnělé (duchem obdařené). Pod slovem „**oduchovnělé**“ se rozumí to, co je živé. Vše, co je živé - žije díky Duchu, ne Duši.

A mnozí to pletou... Lidé argumentují: „*Má pes duši nebo nemá*“. No, pes žádnou duši nemá a ani mít nemůže. To, že je oduchovnělý tvor, je samozřejmé, jinak by nemohl žít, kdyby byl neoduchovnělý. Vždyť každá rostlinka, malý mikrob, žijí díky tomu, že jsou oduchovnělé.

A teď bych navrhl lidem provést takový myšlenkový experiment: donutit své vědomí, aby trošinku zapracovalo pro Osobnost, pro ně samotné. Představte si, vezmeme... no, cokoli chcete. Například jako v té anekdotě, vezmeme rybu nebo blechu: pokud by na rybě rostla srst, pak by na ní byly blechy. Vezmeme blechu, slona a člověka. A teď se podíváme - jsou zcela odlišní. Ale jestliže je rozložíme na částice a dokonce půjdeme až za kvanta (za hranici kvantu), uvidíme jenom pohyb energií, z nichž se vytvářejí určité struktury pole nebo, jak je můžeme nazvat - vlnové struktury, které nesou informaci. A už z nich se tvoří prvotní stavební cihličky Vesmíru, ze kterých se tvoří kvarky, pak větší - atomy. Z těchto atomů se vytvářejí molekuly, z kterých se skládá tělo. A právě tady už vidíme rozdíl.

Čili právě formování molekul, všimněte si, molekul (a to už je bůhví jaké spojení), právě z nich se už díky určité informaci tvoří v jednom případě slon, v druhém případě - blecha, a ve třetím - člověk. Ale člověk se od nich od všech liší, je zvýhodněn. Čím? V něm je Duše. A samozřejmě, díky tomu, že má Duši, má Osobnost, je v něm to, kým Bůh kdysi stvořil člověka - nehmotnou bytostí, to znamená bez těla. My se k tomu ještě vrátíme, je to také zajímavý moment, ale o něco později.

Tak tedy, jak blecha, tak i slon nemají ani Duši ani Osobnost. Ale mají určitá, řekněme, vědomí. Dokonce i tatáž blecha má jisté dovednosti přežití. Má určité reflexe, jak existovat. Neskáče přece na strom a nesnaží se do něj zakousnout? Ne. Skáče na psa, na člověka nebo na někoho dalšího a živí se krví - to je její potřeba. A odkud pochází potřeba? Zase z vědomí.

K dnešnímu dni mnozí již, díky Bohu, mluví o tom, že jak ryby, tak ptáci, mají poměrně výrazné vědomí. Mohou používat nástroje pro přežití a podobně... A opravdu, dokonce ptáček může pomocí hůlky vytáhnout odněkud červíka, a to už je používání nástroje. Některé ryby také používají určité nástroje k získání jídla, anebo pro vytváření lepších podmínek pro zimování či ještě něčeho. Není to jenom nějaká genetická paměť, která je přiměje k pohybu. Je to svým způsobem vědomí, někdo má větší, někdo má menší. Avšak zvířata nemají Duši.

Když provedeme paralelu mezi živými bytostmi, můžeme konstatovat, že se lidské tělo, řekněme na molekulární úrovni, ničím neliší od těla téže blechy nebo téhož slona. Tedy stejné prvky, ale v jiném pořadí, v jiném množství. No, a teď budeme sledovat řetězec zpátky: k atomům, od atomů k částicím, až do kvantových stavů, pak půjdeme za kvantovou hranici, a dostaneme se tam, kde jsou vlny, čemu říkáme energie - pohyb vln podle v nich založených určitých informací, které se přetvářejí do těch či oněch částic.

A pokud půjdeme ještě trochu dál, uvidíme primární energii, to, co v náboženství nazývají „duch“. Je těžké vysvětlit, co to je, dokonce v moderním jazyce. A dřív to bylo ještě obtížnější. Proto to vezměme jako definici, řekněme, jako určité síly, nebo jednodušeji, Allat - síly přicházející od Boha, čili primární stav, to, co vzniká. Právě odsud se to začíná utvářet.

Právě tato síla (Allat) dává život i lidskému tělu, i tělu blechy, slona a také travičce. A z toho vyplývá, že všechno, co žije - je oduchovnělé (duchem obdařené). Ale to neznamená přítomnost Duše. Proč? Protože Duše - to je něco jiného. Porovnal bych to s tím, mluvic moderním

jazykem, že Duše je něco jako portál, je to to, co je přímo a vždy spojeno s Duchovním Světem. Právě skrze ni se Osobnost může kontaktovat s Nekonečností a Bezmezností. To je to, díky čemu Osobnost může skutečně vnímat Duchovní Svět.

T: Takže na základě toho všeho vyplývá, že prvotní povaha všeho kolem, včetně člověka, je odlišná, tedy ne taková, jakou ji naše vědomí obvykle vnímá. A vědomí nám navozuje víru a vnímání světa již v zúženém, omezeném, dokonce i v trojrozměrném rámci, tj., prostřednictvím hmatových vjemů, zraku, sluchu atd.

IM: Systém samotný má zájem o to, aby Osobnost koncentrovala pozornost na trojrozměrné objekty. Čili neukazuje člověku v jeho vědomí to, z čeho se skládají ve své podstatě... Teď jsme právě prováděli myšlenkový experiment, donutili jsme se o tom popřemýšlet. Ale opět platí, při pohledu na tento pohár, při pohledu jeden na druhého, nevidíme molekuly. Není nám dáno, abychom to všechno viděli pozemským zrakem. Pro nás v trojrozměrnosti platí: tady máme formu, máme obrazy a svými rukama ohmatáváme stůl – ten je tvrdý, ohmatáváme pohár – je tvrdý. V tomto je právě fenomén celé této trojrozměrnosti, že *nacházejíce se v systému, studovat systém je krajně obtížné.*

Proč se lidé často střetávají, když studují systém, nacházejíce se v něm, že u nich začínají, jemně říkajíc, komplikace? *Systém nikdy nedovolí, aby jeho vlastní část (vědomí), ho poznalo.* A umělá inteligence, právě s ní jsme začali, nikdy nebude vytvořena v té podobě, o níž někteří lidé sní. Proč? Systém nedovolí vytvořit svůj vlastní klon. Bude si to hlídat... Ano, je možné vytvořit velmi rozumnou umělou inteligenci, která bude hodně vědět, bude se tvářit jako vědomí, napodobovat člověka. Může vyhrávat šachy, no, to už dnes existuje. Mnohé přepočítávat, počítat... Ale nikdy nebude oduchovnělá.

T: ... Tedy živý, svobodný a nezávislý objekt, protože bude v systému a pod kontrolou systému.

IM: Ano. A zde samozřejmě vzniká ještě jedna otázka, o devátém dni... Ale pokud se jí dotkneme, budeme muset jít daleko za hranici kvant a hovořit o věcech, které byly od nepaměti uzavřené pro masy. No, myslím si, že lidi to bude zajímat. Proto, pokud je zájem, můžeme probrat tuto otázku.

T: Dobře, bylo by to zajímavé. Ale nejprve bych chtěla shrnout: takže systém zamlčuje, že tento svět je svět iluze...

IM: Svět iluze a klamu, uměle vytvořený samotným systémem. O tom systémem mlčí.

T: Igore Michajloviči, ale pokud je Osobnost svobodná...

IM: Pokud je Osobnost svobodná, ve svém vnímání Duchovního Světa, žádný systém ji nemůže ovlivnit. **Skutečná realita je pouze jedna – to je Duchovní Svět.** *A všechno ostatní – je jen dočasně existující. Vše, co existuje dočasně – nemůže být reálné, jelikož existuje v určitém bodě, za určitých podmínek a jen určitý časový fragment, ne více.*

Proč říkám fragment, nikoliv úsek? Protože to pro nás čas plyne. Má svůj začátek a konec. A my máme vnímání časového bodu. Avšak při pohledu z Duchovního Světa, čas – ten je jako linie, a můžeme se podívat na jakýkoliv jeho fragment.

Ž: Ano... z reality Boha... Vnímání hlubokými pocity – právě ono dává plnost vnímání Skutečné reality, a právě toto dává pochopení, proč celý tento dočasný svět existuje.

IM: Celý tento svět samozřejmě existuje za určitým účelem, a jeho účel je ve skutečnosti jednoduchý.

To, co vyprávějí o chaosu, a dalším - žádný chaos není, vše je uspořádané. A především je uspořádáno samotným systémem. Bůh do tohoto procesu nezasahuje, to je jisté. Ano, svět byl stvořený Bohem, avšak v něm je systém – to je ten drobný antipod, který se snaží, řekněme to takto, vnutit lidem o sobě názor, že právě on je bohem.

A zde je zajímavý moment. Pojďme se podívat, řekněme, na tytéž ateisty, kteří říkají: „*Nevěřím v Boha*“. Samozřejmě, že tohle říká jejich vědomí. Ale Osobnost se nachází v natolik nevýhodném, uštvaném stavu, že se tomu sama ani nemůže postavit...

T: Ale oni tvrdí: „*Věřím v Absolutno, věřím ve Vyšší Rozum*“, což znamená „*věřím v systém*“, „*věřím v d'ábla*“ nebo „*sloužím d'áblu*“. Jednodušší a správnější by bylo říct: „*Jsem otrokem boha, který není ničím jiným než d'áblem*“. Čili přitakávají svému vědomí, nebo, jak už nyní lidé říkají, „*otevívají pusu pouze z vůle vědomí, pouze z vůle systému*“. Zde opět vidíme tuto hru od systému na „*věřte nevěřte*“.

IM: Zde se dotýkáme otázky víry... Vždyť proč lidé říkají: „*Věříš v Boha nebo nevěříš?*“ Přece člověk, který skutečně poznává Boha, nikoliv pouze věří... No, pojďme trochu hlouběji. Pokud se podíváme do hloubky této otázky, pojem „*věříš v Boha*“ vůbec neexistoval. Bylo: „**Znáš Boha**“, „**Já znám nebo poznávám Boha**“. To znamená, že lidé, kteří znají Boha, jsou ti, koho nyní nazýváme Svatými, právě takový to má význam. Oni jsou v kontaktu s Duchovním Světem, žijí Duchovním Světem. Už teď jsou nesmrtelní. Je možné zabít jejich tělo, ale je samotné nikoliv, jsou pro systém nedosažitelní, protože oni jsou Živí.

Ale člověk „*jdoucí k Bohu*“ nebo „*poznávající Boha*“, pokud převedeme na jazyk současnosti, tak poznávající Boha – to je člověk, který míří k Bohu, cítí, že On je... Koneckonců každý člověk cítí. Dokonce i ten nejhrošlivější ateista, pokud zapřemýšlí a provede na sobě banální myšlenkový experiment, uvidí, že má několik vědomí, a že je v něm ten, kdo pozoruje vědomí, a také je ten, kdo pozoruje toho, kdo pozoruje vědomí. To není hříčka slov, to je realita.

A právě ten, kdo pozoruje pozorovatele, pozoruje vědomí, jedině on může cítit majestátnost Duchovního Světa, proudící touto „*stříbrnou nití*“ (kdysi jsme o ní mluvili v rozhovoru o Duši). Ale Duše – to už je část Duchovního Světa, tedy část Boha.

T: Igore Michajloviči, hovoříte právě o velmi důležitých poznacích. A samozřejmě, slovní hříčka to může být jen pro ty, kteří nestudovali nejdůležitější otázky moderní vědecké filozofie, kteří jednoduše nemají ponětí o problémech, jež řeší ontologie, gnozeologie a filozofická antropologie. A je zřejmé, že i teď, i v průběhu celého pořadu v podstatě odpovídáte na hlavní otázku: „*Jak je možné dosáhnout Pravdy?*“ A to už je více než jasné... Ale vždyť hlavním cílem vědy, stejně jako náboženství je především poznání Pravdy v jejím prvotním základu.

Všechno je tak jednoduché... Ale lidské vědomí udržuje pozornost Osobnosti na neustálých pochybnostech, vyžaduje důkazy, ale důkazy opět pouze v rámci trojrozměrnosti, nabádá bát se budoucnosti, dokonce v náboženstvích slepě věřit bez pochopení...

IM: No... vědomí vnucuje něco jiného. Říká právě: „*Musíš být věřící, ale ne Znající*“. Učí tě, jak věřit v Boha, ale neučí, jak Ho poznat. Vědomí to aktivně podporuje. Paradoxem je, že aktivně podporuje zejména všechna náboženství, všechny metody, všechny dovednosti, které vedou k víře, které nutí lidi jít k jakýmsi svatým místům, nebo ještě něco, překonávat, bojovat, usilovat, ale všechno jen v trojrozměrnosti.

A pokud se podíváme, odhodíme trojrozměrnost a pohlédneme z pozice sedmé dimenze, tak uvidíme, že člověk se v duchovním rozvoji nepohybuje. Ukazuje se, že je pouze ten Čekatel, sedí a čeká, až k němu někdo přijde. Nepřijde. U Boha jsou dveře vždy otevřené, ale lidé je před sebou sami zavírají. A jak už jsem říkal, **Bůh miluje pouze ty, kteří milují Jeho. A zná pouze ty, které miluje.**

T: Ano...

IM: Když se člověk opravdu duchovně rozvíjí a nestojí na místě, pak dříve či později dospěje k pochopení, že tento svět, řekněme, zrcadlově odráží Duchovní Svět, jenom se změnou znaků a své podstaty. A tyto zrcadlové odrazy u sebe systémem fraktálně kopíruje, jako, řekněme, jakousi hru stínů kolem svíčky. Čili všechno přesně naopak: tady je oheň, a tady je tma. Dříve nebo později člověk přichází k pochopení, že právě ve hře stínů je založena veškerá podstata a lež samotného systému, celá jeho iluzornost.

Ale když už člověk chápe hlouběji, když začíná vnímat pocity a vidět duchovníma očima, mám na mysli vnímat Duchovní Svět a vidět duchovníma očima, přijde k němu pochopení a podstata celého tohoto iluzorního světa, že to jsou jen stíny od septonových zrcadel, nic víc, veškerá tato materiální zaujatost. ***To, co lidé nazývají životem, není nic jiného, než prázdnota.***

Když se podíváme v časovém intervalu... Pro mnohé není jasné, proč prázdnota? „*Vždyť já žiji, existuji. Zaujal jsem nějaký určitý prostor. Já jsem*“. Ano, my jsme, ale pouze z naší pozice. Avšak, když se podíváme z pozice alespoň jedné miliardy let, žil-li vůbec člověk? Když se podíváme z pozice alespoň jedné galaxie, existoval-li vůbec tento člověk? Vždyť galaxie je obrovská, má miliardy planet. A pozemský člověk žije pouze na jedné opuštěné velmi vzdálené planetce, v malém prostoru. Vše závisí na tom, z jaké strany pozoruješ.

Když se člověk duchovně osvobozuje, stává se Andělem. Zná ho celý Nekonečný Duchovní Svět. Není možné si ho nevšimnout. A tady je paradox (paradox je jen pro hmotu): malý, drobný, nenápadný človíček, který existuje velmi krátký časový úsek, získává Život, zbavuje se otroctví samotného systému, a stává se Andělem, kterému se raduje celý Duchovní Svět, bezpočet stejných jako on. Ale nepřichází jako otrok, přichází jako rovný. Právě v tom je podstata.

Otroctví a zlo jsou jen tady, protože tady je to, čemu říkají smrt. Odsud to vše začíná. Je zde jednota a boj protikladů, touha po moci, nenasytnosti a všemu ostatnímu. A dokonce i ten nejhodnější, nejmilejší, nejlaskavější člověk, kterého znáš, když se mu podíváš do hlavy – přicházejí mu stejné myšlenky jako tobě, a také chce to stejné, co chceš ty. No, jediný rozdíl je, že ty chceš čaj, a on – kávu. Ty sníš o „Mercedesu“ a on - o „Volze“, anebo on nepotřebuje „Volhu“, on chce zebra, vždyť to je jedno.

Nejde o věci a ani o jejich názvy. Jde o to, že všichni usilují (myslím všichni ti, kteří žijí pod diktátem svého vědomí, nebo všichni otroci ďábla) o jedno – zařídit si pohodlný život v tomto trojrozměrném světě a snít o Tamtom Světě. Tedy sedět a snít, a věřit, že to přijde. Ale bez ohledu na to, do jaké míry věříš, nepříjde, pokud nepůjdeš ty sám. **Chceš Lásku Boží – nauč se Milovat** a dostaneš ji. **Neboť ten, kdo Miluje, nemůže být odmítnut, protože on už je.**

VIDEOTEXT

Chceš Lásku Boží – nauč se Milovat.

Neboť ten, kdo Miluje, nemůže být odmítnut,

protože on už je.

04:21:43 - 05:05:28

T: Igore Michajloviči, pro mnoho lidí se jeví velmi důležitá otázka, co to znamená: „Bůh stvořil člověka k obrazu Svému a k podobě Své“?

IM: Je to zajímavá otázka. Mnohé zajímá, co znamená k obrazu a podobě. Myslím, že pro hlubší pochopení bude lepší, když nahlédneme například do Bible, Starého Zákona, knihy Genesis, její první kapitoly, ve které se píše, jak po oddělení Světla od Tmy, po stvoření světa, se rozhodl Bůh stvořit člověka. A jak víme, to se stalo šestý den tvoření: „*A Bůh řekl: stvořím člověka k obrazu Našemu a podobě Naší*“. Je tam rovněž velmi zajímavá zmínka o tom, že *stvořil Bůh člověka k obrazu Svému, stvořil muže a ženu. Zde vzniká otázka, co to znamená „k obrazu Našemu a podobě Naší“*. Ne jednou jsme o tom hovořili v diskuzích i v jiných pořadech, protože mnozí si doslova vykládají, že je člověk stvořen k obrazu a podobě Boží. Je zde však jistá nesrovnalost, a jako vždy, ve vědomí. „Bůh stvořil k obrazu a podobě Své“ - vědomí vnímá sebe jako obraz a podobu Boha.

Ale v Novém Zákoně, v Janově evangeliu (kap. 4, verš 24) se říká: „*Bůh je Duch*“. To je to, co Ježíš říkal svým učedníkům, že **Bůh je Duch**. A proto **stvořil člověka k obrazu Svému, jako bytost duchovní a v člověku je to, co je podobné Duchovnímu Světu, tedy Duch, nebo to, čemu říkáme Osobnost**. Ale Osobnost –ta, s prominutím, není materiální, ale duchovní. Takže obraz a podoba není nic jiného než duchovní složka člověka.

A v mnoha náboženstvích se snažili vysvětlit, že člověk je duch, duchem rozený...

T: ... a že Bůh stvořil člověka dvakrát, jak jste se zmínil.

IM: Ano. Bůh stvořil člověka dvakrát. Ti, kteří opravdu hledají a skutečně usilují o duchovní poznání (nejenom že, pod diktátem vědomí, věří všemu, co je přijatelné pro systém, ale cítí vnitřní touhu), ti, zpravidla hledají nejen v jednom náboženství, ale všude, kde jsou zmínky o

Bohu. A oni, myslím si, ne jednou naráželi na informace ze starších náboženství, i ze zoroastrismu, o němž tu hovoříme, že kdysi lidé byli netělesné bytosti, neměli tělo... Dozrávali, stávali se těmi, koho například v současném náboženství nazývají Andělem a odcházeli.

T: ... Takže byli neviditelní, duchem bez těla.

IM: Samozřejmě, pro lidi nyní je jasné srovnání s Anděly, ale v dávných dobách lidem byly více srozumitelné asociace trojrozměrnosti spojené například s místními rostlinami, živočichy nebo ještě s něčím jiným, tedy s tím, co lidé každý den viděli a vnímali. Když se například vrátíme k zoroastrismu, tak obraz prvního člověka – muže a ženy, podotýkám, jako jediné neviditelné bytosti, se asociativně přirovnával k ušlechtilé reveni. Je to rostlina, která rostla v místech, kde se zrodilo samotné Učení. Jedná se o dvoumetrovou rostlinu, jejíž kmen je podobný dvěma proplétajícím se hadům. Určitě jste často viděli tento symbol...

T: Ano, tento symbol, v podobě dvou propletených hadů (caduceus), byl často používán v dávných dobách v různých kulturách, jako symbol narození, shody, univerzálního pohybu, jako symbol harmonie dvou podstat v člověku - jing a jang. Dříve byl používán jako atribut bohů na holích žreců. A nyní je caduceus znám jako jeden ze symbolů medicíny.

IM: Ano. Ale zde je ještě jeden důležitý moment, na který bych rád poukázal. Proč se dávalo takové srovnání a propletení mužské a ženské podstaty? To nyní v materii máme muže a ženu. Ovšem první lidé neměli pohlaví, stejně tak, jako Anděl. Anděl nemá tělo. Anděl nemá pohlaví. To je třeba chápat. Dříve, řekněme, tato mužská a ženská podstata byla sloučena v jedné bytosti. Proto se i říkalo, že první lidé byli podobní rostlině reveni, to znamená muž a žena byli jedinou propletenou bytostí a farr Ahura Mazda... to znamená farr Boha se rozprostíral nad nimi, tedy oni byli v Lásce Boží. Mimochodem, stejně tak zobrazovali první bohy staročínského panteonu – Fu-xi a Nüwa (Njújva)...

T: ... o kterých je zmiňováno v knize „AllatRa“.

IM: Ano. A podle volby, především podle lidské volby, co udělal Bůh? Udělal je materiálními.

T: ... Jak se říká v pověstech Zoroastrismu, že „oni oba se proměnili z obrazu rostlinného v obraz lidský a farr, jako Duch, do nich vstoupil ...“

IM: ... jako Duch. A opět - přešli z jednoho obrazu do druhého. Jejich hlavní podstata však nebyla v obrazech, ale v duchovním jádru, tedy v jejich duchovní složce. Nicméně zde již vidíme a čteme jen pozůstatky, předané vědomím. Stejně to, o čem se teď vypráví (srovnání s revení a podobně), to bylo pouze srovnání...

Ale opět, v ještě starším učení je zmíněno, že i přesto, že získali hmotu, stejně zůstávali svou podstatou. Čili v první, počáteční etapě, nebyli ani muži ani ženy. To je také zajímavé. A tak, jak jsem říkal na začátku, mužská a ženská podstata byla sloučená do jedné bytosti.

T: Takže existoval takový jev, jako androgynie prvního člověka, to znamená jednotnost, spojení mužského a ženského pohlaví v jedné osobě... Takový hermafroditismus, tedy schopnost samooplodnění, při němž v jednom organizmu se tvoří vajíčka i spermie, takže jak jeden typ pohlavních buněk, tak i druhý. Tento fenomén je rovněž vlastní i živočišnému světu.

IM: Ano, analogie je zachována.

T: Velmi zajímavé je, že v Bibli, v páté kapitole knihy Genesis, je zmíněno, že Bůh stvořil člověka - muže a ženu a nazval je jménem „člověk“. A dále právě stojí, že Adam porodil syna. Jenže to my se nyní kvůli překladům mylně domníváme, že Adam - to je muž. Ve skutečnosti v originálním jazyce toto slovo, pokud se používá bez člena, tak nevyjadřuje vlastní název, tedy mužské jméno, ale slouží pouze k označení člověka jako takového, čili přísluší jak muži, tak ženě.

IM: Toto je ukázkový moment... Později ovšem Bůh schválil takový rozdíl v pohlavích, a lidé byli rozděleni na muže a ženy proto, aby u nich vznikli, řekněme... No, hovořme přímo, aby jim znesnadnit cestu Domů.

Proč to bylo uděláno? Opět, ve vědomí některých lidí může vzniknout nepochopení: „Proč ztěžovat cestu Domů? Vždyť Bůh naopak by měl ochraňovat své děti“. Odpovím analogií trojrozměrnosti: my přece posíláme své děti studovat. A záleží nám na tom, aby naše děti nejen absolvovaly školu, ale také získaly určitou profesi, něčeho v životě dosáhly, aby se staly dobrými lidmi, alespoň v našem chápání. Každý má své vlastní chápání toho, co je to dobrý člověk. No, aby se staly dobrými lidmi, aby v životě našly samy sebe. No, je to trochu odlišné, ale alespoň přibližně.

A opět platí, to všechno bylo na žádost samotných lidí. Vždyť první lidé, vycházejíce ze zoroastrismu, sami požádali o tělo proto, aby mohli překonávat určité těžkosti, aby zaslouženě dosáhli Boží Lásky. No, a toto právě vytvořilo překážky. To právě přivedlo k tomu, že byl vytvořen hmotný svět, bylo vytvořeno tělo. Pak toto tělo bylo definitivně rozděleno na muže a ženu. No, a pak začaly záměny v pochopení Pravé Lásky na lásku lidskou.

Ovšem lidská láska, jak víme, je dočasná. Jednoduchý příklad – jak si vědomí hraje s lidmi. No, vznikla láska mezi mužem a ženou. Milují jeden druhého, ale myslí a chtějí někoho jiného. Je to láska? No, samozřejmě, že není. A tak to všechno začínalo.

To vše vlastně vytváří jisté potíže a dává vědomí určitý nástroj. Když se objevilo tělo, objevilo se rovněž vědomí. Jelikož byla těla rozdělena, vědomí dostalo velký zájem o „svou druhou polovinu“. No, a opět platí, je to „jeho polovina“? Vznikl mýtus o tom, že „je potřeba najít vlastní polovinu“, že „ona určitě existuje“ a podobně. A tak „reven“ běhá a hledá svou druhou část.

Zajímavé, jistě. Zdaleka ne všechny legendy jsou prázdné, v některých je hodně smyslu. Prostě je třeba, umět je chápat.

Ž: Ano, velmi zajímavé, když vezmu do úvahy ještě to, co jste nám řekl dříve: že žena má více sil Allatu, ale je méně stabilní a muž je stabilnější, ale v něm je méně sil Allatu ve srovnání se ženou. Zde samozřejmě není otázkou, kdo má více, a kdo méně. Je to soupeření v myšlenkách – jsou to hry od vědomí. Ve skutečnosti všeho je pro všechny dostatek, pokud racionálně vkládáme svou pozornost. Otázka je v jiném, kam svou pozorností tyto síly Allatu přeměrováváš? Co v sobě hromadíš: smrt nebo Život?

T: Ano, je to vskutku zajímavé. Víte, teď už má člověk hlubší pochopení, do jak značné míry mu jeho vědomí komplikuje život. Jak vědomí vytváří spoustu spotřebitelských, negativních myšlenek, konfliktů mezi lidmi, mezi mužem a ženou a proč ve vztahu mezi nimi nejsou

skutečné hluboké pocity. Chápeš, jak vědomí svádí a připoutává ženy k vnějšimu, odvádí sílu jejich pozornosti od pravé Lásky, od pravého Zdroje, který je v nich samotných. Jak je vědomí vrhá do svých lží, své vychytralosti, klamu, hromadění prachu (hmoty), do jakýchsi falešných cílů a jednoduše nutí utrácet život na tyto iluze.

Protože pokud se podíváte, tak čím žije žena ve svých myšlenkách? Na co utrácí život? Na magii: hledání vnější lásky, ztrátu a její návrat, na konflikty, na zaklínání. Čili samá magie.

A muži? Vždyť oni touží po Lásce. Ale vědomí, i zde všechno překrutí ve svůj vlastní prospěch, pro sebe, vnucuje ti takovouto hru v trojrozměrnosti, jejímž výsledkem je prázdnota a zklamání ve všem. A vědomí vtahuje muže do neuspokojeného egoismu, závisti, v neustálou konkurenci, v honbu za významností, dokazování, kdo je silnější, kdo je „namachrovanější“, kdo je bohatší. A v konečném výsledku k čemu to vše přivádí? K agresi, válkám, trápení. A tak stejně jejich vědomí jedná se ženami. Prostě jim vnucuje myšlenku, že mohou vlastnit ženu jako nějakou věc, což znamená, nikoliv milovat, být s ní v harmonii, ale právě vlastnit, jako věc. Čili ztročení vědomím božského principu...

A nyní si uvědomuješ, že dříve jsi právě takto žil, pod diktátem vědomí, že jsi neustále něco od ostatních pro sebe vyžadoval. Avšak hned vzniká otázka: „Opravdu pro sebe?“ Tobě samotnému to přinášelo trápení. Nevěděl jsi o této vnitřní Boží Lásce a nerozvíjel jsi ji v sobě.

VIDEOTEXT

Bůh stvořil člověka dvakrát.

T: Takže při stvoření člověka byly dvě hlavní etapy: je to etapa... duchovního narození a etapa... přetvoření v materii... Ted' se na chvíli zastavím a přece ozvučím ty myšlenky, které právě zazněly v hlavě. Myšlenky od systému, jenž se snažil vnutit svou hotovou výslednou odpověď, a málem jsem neozvučila, že „existovaly dvě hlavní etapy: před stvořením hmoty a po ní“. Systém se vždy snaží podstrčit a prosadit jako první myšlenku o jeho... v uvozovkách, takové své „super důležitosti“... vždycky se snaží prosadit významnost hmoty a přitom zastírá význam duchovního... A už pokolikáté se přesvědčuješ, jak důležitá je kontrola nad tím, co právě říkáš, a co chceš říct ty, a nikoliv tvé vědomí.

Ž: Ano, a jak řekl Igor Michajlovič, že říkat od vědomí a promlouvat od Ducha, to je zcela jiné. Protože vědomí vždy chce být partnerem pro Osobnost a což je horší, ještě i diktátorem. Avšak Osobnost – ona přece není partnerem, není otrokem vědomí. Osobnost je Pánem. Je právě ten, kdo financuje celou tuto prezentaci vědomí. Je ten, kdo nese odpovědnost za výsledky. Když o tom víš, je velmi snadné být sama sebou a nebát se odhalit své vědomí.

T: Ano, musíš být upřímný sám k sobě, upřímný v praxi...

Ž: Ano.

T: Takže, při stvoření člověka existovaly dvě hlavní etapy a klíčovým je zde právě moment volby člověka – volby sloužit Duchovnímu Světu dokonce i tehdy, když je uvězněn zde, ve hmotě.

IM: Zcela správně. Zpočátku se lidé rodili jako, řekněme malí andílci, rostli, rozvíjeli se a stávali se součástí Duchovního Světa. Neznali trápení, neznali zlo. Prostě radost, nádhera, dobře. Ale lidé si zvolili těžší cestu. Právě v zoroastrismu je správně řečeno, že přijali řešení, zdůrazňují, lidé přijali řešení mít tělo a vzdorovat zlu. Tedy stát se materiálními.

T: Ano, v posvátných knihách zoroastrismu je zmínka o pověsti, že se Bůh zeptal lidí, zda je má chránit před Ahrimanem, anebo zda mohou sami, ale již v tělesné schránce, „v tělesné podobě“ s ním bojovat a zvítězit nad ním, a až potom se stanou nesmrtelní. A tak si lidé vybrali to druhé.

IM: Je to volba samotných lidí. Chtěli v tělech čelit Ahrimanovi, pod jeho mocí začínat, začínat z duality. Byla to seriózní volba a to proto, aby přicházeli do Duchovního Světa ne jako andílci, nýbrž jako Andělé. Toto bylo přeneseno do materiálního světa, kde se rodili lidé, rozvíjeli se a potom vědomě vybírali, že chtějí do Duchovního Světa. Radostně, zajímavě, když přicházejí Andělé, vždyť to je nádhera.

T: Uvedu rovněž zajímavý moment, že v knihách o zoroastrismu je řečeno, že Bůh Dobra (Ahura Mazda) stvořil svá stvoření právě v podobě duchovních bytostí. A ještě přesněji řečeno, On stvořil „duchovní obrazy všech stvoření“ a až potom stvořil materiální svět a dal stvořenému tělesnou podobu. A že Jeho stvoření, vtělené v „tělesné podobě“, dokáží přemoci Ahrimana a jím vytvořené zlo, že hlavními bojovníky s Ahrimanem jsou právě samotní lidé.

Ž: Ano... Ještě jeden z takových klíčových momentů, jež jsou tam poznamenány, že vítězství je možné pouze s aktivní účastí samotného člověka, že si člověk musí pamatovat, že pochází z Duchovního světa, že je duchovní bytostí a nikoli pozemskou a právě proto duchovní záležitosti jsou mnohem důležitější než pozemské.

T: Naprosto správně. Je tam poukázáno na to, že Ahriman chce velmi skrýt před lidmi to, co se ve skutečnosti s nimi stane, když budou následovat jeho záměry, čili skrýt trest za hříchy a „konec (veškerého) dění“. A co se týká Ahura Mazdy, tak Ten naopak, velmi chce, aby Ho poznávali, On je všem otevřený. A ještě zajímavá je zmínka, že po dosažení 15 let, člověk již musí znát odpověď na otázku, komu patří: Ahura Mazdovi nebo Ahrimanovi.

IM: 15 let bylo stanoveno později v souvislosti se zpožděním vývoje některých lidí. Avšak zpočátku to bylo 11-12 let. Do 11 -12 let musel člověk udělat své konečné rozhodnutí, komu bude sloužit.

Ž: Je to spojené se vzestupem?

IM: Ano, je to podmíněno druhým vzestupem a člověk již dělal samostatnou volbu, s kým bude: s Ahura Mazdou nebo s Ahrimanem.

Když se podíváme, v mnoha náboženstvích je zmínka o tom, že ďábel je mazaný a neviditelný, že se schovává před očima, a že stačí odhalit ďábla a ten hned ztrácí svou moc. Ve skutečnosti je zde hluboký význam. Už jsme mluvili o práci vědomí a podobně. Když si člověk začíná uvědomovat a chápat, že vědomí s ním hraje zlou hru, a že člověk nemá svou vůli, pouze plní

vůli buď Duchovního světa, nebo systému materiálního světa, on si může vybírat, čím vůli bude plnit. I zde bych se chtěl dotknout takového momentu, o kterém jsme se již zmiňovali: člověk není Božím otrokem, v žádném případě. On se může stát pouze otrokem svého vědomí. To znamená, že člověk si může vybírat, komu bude sloužit: Ahrimanovi nebo Ahura Mazdovi, nebo, takřikajíc obvyklým jazykem současnosti, Satanu nebo Bohu. Komu on slouží? Pokud on slouží Ahrimanovi (Satanovi), tak se stává otrokem. A pokud slouží Bohu, tak se stává svobodným.

T: Víte, ve své době se mě tato informace hluboce dotkla, že vše začalo a proběhlo zrovna kvůli lidské volbě. Vždyť právě to je Skutečné hrdinství... Pro vědomí ovšem, je obtížné pochopit důležitost a význam toho, co se děje. Vždyť ty se v podstatě nacházíš v hlubokém týlu nepřítelů lidí. Protože jsi, jako Osobnost, uzavřen v konstrukci s materiálním tělem, s aktivním vědomím a ještě ze všech stran jsi obklopen umělým systémem.

Ž: Čili nacházíš se uvnitř mrtvého. A s rodným, s Živým tě spojuje pouze tvá Duše. A skutečně je nutné bezmezně Milovat svět Boha, abys měl tuto ohromnou sílu Ducha, postavit se systému, v němž jsi uzavřen a sloužit Duchovnímu Světu proto, aby ses vrátil Domů s vnitřním, zralým, skutečným vítězstvím...

T: Ano... Igore Michajloviči, zcela správně jste poznamenal, že staré legendy nejsou tak jednoduché, jakými se zdají na první pohled.

IM: Absolutně správně.

T: I v zoroastrismu i v křesťanství, vezměme třeba příběh o tom, že Bůh stvořil člověka dvakrát. Teď tuto otázku probíráme...

IM: Ano, v Bibli je popis, že Bůh stvořil člověka nejen šestého dne, ale i osmého dne. Ukazuje se, že ho stvořil ještě podruhé. Ale zde se to píše již úplně jinak: „*I stvořil Bůh člověka z prachu zemského a vdechl do jeho úst dech života a člověk se stal živou duší*“. To je kniha Genesis, kapitola 2, 7. verš, kdokoliv si ji může otevřít a přečíst.

Tak tedy, jestliže On ho poprvé vytváří k obrazu Svému a podobě Své, to znamená, že tvoří toho, kdo nemá tělo. Byla to oduchovnělá (duchem stvořená) bytost, nemateriální. A bylo jen otázkou času, kdy dozraje, spojí se a odejde již zralá. Ovšem zde vidíme, že osmý den Bůh stvořil člověka ze zemského prachu. Vlastně mnoho všeho se vztahuje k osmému dni. Setkáváme se s velmi zajímavým jevem, a pokud nyní pomíjíme Bibli, jako obnovenou verzi starobylých náboženství, a budeme vycházet ze samotných starobylých náboženství (ačkoliv i v pozdějších náboženstvích to zůstávalo, například je zmínka o tom v křesťanství, v islámu, i v mnohých dalších náboženstvích, hodně rozšířená je rovněž v judaismu), tak proč právě osmého dne se člověku dávalo jméno a podobně?

T: Ano, mnoho národů zachovalo příběhy a posvátné tradice spojené právě s osmým dnem od narození člověka...

IM: Naprosto správně, protože **právě osmého dne do lidského těla, jako do nádoby, vcházela Duše a vznikala Osobnost**. A odtud jsou tato slova, že Pán Bůh „vdechl do jeho tváře dech života“, to znamená stvoření Osobnosti...

T: ... s příchodem Duše.

IM: Ano. Potom Osobnost, nacházející se v lidském těle, dozrávala a musela se spojit s Duší.

T: Čili **nacházejíc se uvnitř mrtvého**, v samotném systému, nastaveném proti všemu božskému, přičemž uzavřený v části tohoto systému, **ty jako Osobnost, jako Živý Duch, zůstáváš neposkvrněný ve své obětavosti, ve službě Duchovnímu světu, v znásobení duchovní Lásky, dokonce zde, právě v takových podmínkách...**

IM: A přesně v tom je hrdinství. Proč se to právě tak stalo? Dokonce i pro rozum je v tom logika, protože živá bytost, která bojuje o život, která prochází nepřízní, vykonává určitý hrdinský čin: **vítězí nad d'áblem, vyhrává svůj Armageddon a získává Život. A přichází zralý Anděl.** A toto se stává skutečnou událostí, která se odráží v celé nekonečnosti Duchovního Světa.

Ž: To znamená, že **uvnitř předem mrtvého se ty stáváš věčně Živým.**

VIDEOTEXT

Uvnitř předem mrtvého
se ty stáváš věčně Živým.

T: Igore Michajloviči, teď jsme hovořili o stvoření prvních lidí a bylo by velmi zajímavé probrat ještě jednu velmi důležitou otázku. To, co se v různých náboženstvích nazývá hříchem a pádem prvního člověka, v křesťanství je označováno jako „prvotní hřích nebo dědičný hřích prarodičů“. A odsud vzniká pro myslícího člověka taková znepokojující otázka: „Jsem-li i já hříšný od narození, následkem toho, že lidé jsou od prvopočátku hříšní jako lidský rod? Jsem od prvopočátku hříšný, a co například moje děti, nebo nemluvňata, která ještě nic špatného neudělala?“

Zkrátka, co ví obyčejný člověk o tomto problému? To, co je psáno ve třetí kapitole knihy Genesis, že pád do hříchu byl spáchán prvním lidským párem – Adamem a Evou v ráji, kde oni, pokoušeni d'áblem, kousli do zakázaného ovoce ze „stromu poznání dobra a zla“ nebo jak mu ještě říkají „stromu života a smrti“. A na základě toho byli vyhnáni z ráje a stali se smrtelnými bytostmi, a proto se později stali všichni lidé hříšníky. A dnes existuje velmi mnoho různých výkladů tohoto příběhu z knihy Genesis.

Co děsí a trápí věřícího? Že je hříšný od narození, že je pošpiněn hříchem. Co uslyšel v chrámu? Že očista, osvobození od moci „dědičného hříchu“ se koná ve svátém tajemství Křtu – rituál, který v křesťanství je považován za duchovní narození člověka, to znamená, že jakoby formálně umírá pro hříšný život a rodí se již do nového požehnaného života. A že zejména díky Křtu, mu bude darována svoboda od tyranie d'ábla. Lidé tomu věří, ale ve většině případu to vírou skončí. Jak je pravidlem, lidé spoléhají na rituál, ale ne na svou vlastní transformaci, ne na vnitřní práci na sobě.

Mezi teology různých organizací, vyznání a směrů také neexistuje společný názor na tuto otázku, každý se prostě odvolává na své autority, na ty, kdo, co, kdysi říkali o této otázce, o tom, zda je člověk od narození hříšný.

V podstatě *Ježíš to neřikal, to řekli lidé*. „Prvotní a dědičný hřích“ - to je čistě teologický termín v křesťanství. Do křesťanství byl zahrnut až 400 let po Ježíši, v době, kdy křesťanství získalo status státního náboženství. Obecně jako vždy platí: že i když lidé chodí kolem Pravdy, jakmile však se snaží pochopit rozumem, vzniká tento odvěký spor, kde správně musí být čárka, jak jste správně poznamenal.

IM: Když hovoříme o hříchu, je důležité pochopit, že člověk je od počátku svobodný a za ním není žádný hřích. Člověk – mám na mysli člověka jako Osobnost. Co to je „prvotní hřích“? Často v různých náboženstvích narazíme na to, že člověk je od prvopočátku hříšný. Avšak tady je třeba pochopit, co to je hřích.

T: Ano, otázka právě spočívá v tom, že pojem hřích, který spáchal první člověk, o jeho hříšném pádu, existuje také v pověstech jiných náboženství, například ve jmenovaném zoroastrismu. Ale vrátíme se k tomu později. Opravdu skutečně je velmi potřeba pochopit, jak to opravdu je...

IM: Prvotní hřích ve skutečnosti – to je moment **prvního z nejprvnějšího hříchu, kdy člověk, jako Osobnost, uvěřil vědomí. Toto je první víra v lež. Právě toto je prvotní hřích.** Když podlehl pokoušení od vědomí, jako Osobnost se nechal zlákat iluzí vědomí na něco materiální.

No, a následně můžeme prostě říct, že člověk jako Osobnost není od prvopočátku hříšný. Ale pak vzniká otázka: jestliže člověk jako Osobnost není hříšný, tak proč přechází do stavu subsobnosti, nebo, jak se říká v náboženství, proč se dostává do pekla, když není hříšný? Je zde ovšem takový pojem jako **nečinnost**.

Člověk jako Osobnost přichází na tento svět proto, aby získal svobodu od hmotného světa a spojil se s Duchovním Světem, tedy, aby přišel jako zralá bytost do Duchovního Světa. Ale kvůli jeho nečinnosti jako Osobnosti, kdy člověk žije světem iluzí a celou svou pozornost vkládá do iluze vědomí, do své nenasytné, iluzorní podstaty, jinak to ani nelze nazvat, on prostě promrhá svůj život. Je jako, řekněme, ženské vajíčko, které bylo neoplozené. A taktéž Osobnost, jestliže „není oplodněná“, stává se subsobností. Samozřejmě pokračuje ve své existenci, jelikož zákon o uchování informací nikdo nezrušil a dokud je energie, dokud je nositel, informace bude existovat. Proto člověk zůstává právě ve stádiu subsobnosti.

Ale hřích, jako takový, zanikne, jakmile člověk jako Osobnost, zdůrazňuji, se osvobozuje od otroctví vědomí. Člověk začíná již existovat samostatně. Nedopustí se ničeho špatného. **Své hlavní úsilí a veškerou svou pozornost dává zejména k Duchovnímu Světu, zpočátku k hledání této cesty a potom k setrvání v tomto stavu, dokud nezíská Život.**

Takže hřích, jako takový – to je relativní pojem a spíše se vztahuje na Osobnost. Vše je jednoduché. Ve skutečnosti je vše jednoduché, velmi jednoduché. Je vědomí, je Osobnost, je Duše jako průvodce nebo řekněme transportní prostředek, můžeme ji tak nazvat. Pokud Osobnost stihla spojit se, tedy vymanila se z moci vědomí a shodila své okovy, tak uviděla realitu, procítila Duchovní Svět. A když procítila Duchovní Svět, tak již z něj nechce odcházet.

T: Ano, je to opravdu jednoduché. A snadno to můžeme pochopit, dokonce po přečtení v Pravoslaví, že původně člověk neměl zkušenost neblahodatného (nepožeňnaného) stavu. Že pád do hříchu, jako takový, to je ztráta blaženého, vznešeného stavu setrvání s Bohem, to je ztráta Života v Bohu. A tato blaženost je spojena s přítomností v člověku od samotného stvoření milostí Ducha Svatého. A že v Prorocích působil Duch a učil je, i uvnitř v nich byl, i zjevoval se jim. I v Adamovi Duch, kdy chtěl, přebýval s ním, a Adam znal blaženost Boží Lásky.

Ž: ... Ano, a že Duch Svatý je Láska a blaženost Duše... A kdo poznal Boha Duchem Svatým, ten nenasytně dnem i nocí prahne po Živém Bohu.

T: Ano... A to také vysvětluje, proč důsledkem odloučení od Boha se stala smrt: nakolik se člověk vzdálil od Boha, natolik se přiblížil k smrti.

IM: Ano. Když se Osobnost nachází v otroctví vědomí, žije iluzí, právě (vědomím) navozenou iluzí. Toto můžeme nazvat stavem hříšnosti. A samozřejmě, nikdo tě z hříchu nevymodlí. Nikdo ti ho nemůže odpustit, pokud ty sám neodejdeš. Jednoduchý příklad, vezměme starověk: člověk se nachází v otroctví u faraóna. Potkává stejného otroka a ten mu říká: „Ty nejsi otrok, jsi svobodný, můžeš jít, kam chceš. Okovů si nevšimej. Co na tom, že můžeš chodit jen na přesně určeném místě, jaký je v tom rozdíl, ty jsi přece svobodný. Buď spokojený s tím, co máš, raduj se, chval svého pána“. Protože právě pán je pro otroky bohem, on může s jejich životem udělat cokoli. Ale opět platí, že život se zde rozumí jen jako dočasná existence. No, proto přemýšlejte sami.

T: Ano, otroci neznají Boha, proto jsou otroky. Vnímají svého pána jako Boha... Víte, chtěla bych se také podělit jedním okamžikem z mého dětství... Ovšem, v současné společnosti se nehodí hovořit o svých pocitech z dětství, protože vědomí vnucuje nějakou hru na obraz, autoritu, „obraz sebe, jako hodného“. Některé historiky a vyprávění o sobě, podle názoru vědomí, mohou pokazit tvou reputaci. Ale upřímně řečeno, již mě omrzelo žít podle jeho pravidel... A když pro sebe přijímáš to, že „pravda je pro mě cennější“, pak se stává mnohem jednodušší ozvučit, jak vědomí pracuje. Takže v dětství jsem vskutku cítila v sobě „vtroušení“ špatného, této hříšnosti takřka, něco od Živočišné podstaty. Ale já jsem chtěla být tou hodnou. To špatné však neustále tlačilo a chtělo mě to tohoto stavu zbavit. Nicméně bylo to velmi dotěrné. Tehdy jsem ale nerozuměla tomu, proč se to dělo...

IM: Správně jsi vznesla otázku. Ve skutečnosti v dětství, obzvláště ve věku 5-6 let, no trochu starší, tak do 10-11 let, lidé cítí jakousi dualitu. Oni cítí, že jim vědomí něco navozuje. Oni cítí, že toto nechťejí, ale ono jim to vnucuje. Oni se nechťejí bát, ale přesto se bojí. Nechťejí konat špatné nebo lhát, ale lžou. Oni chápou, že něco v nich jim vnucuje dualitu. Avšak pokud jim nikdo nevypráví o Osobnosti, pokud je to pro ně skrytá informace, Osobnost ztrácí tu sílu pro odpor vědomí, nechápe, jak dosáhnout této svatosti, jak dosáhnout této svobody.

A co je to svatost? Je to především osvobození se z okovů vědomí, to je právě vykoupení z hříchu. Vykoupení z hříchu – to je právě odmítnutí diktatury vědomí, když se stáváš opravdu svobodným člověkem, to znamená Osobností, nezávislou na materiálním světě. Ale mnozí řeknou: „Jak můžeš nebýt závislý na těle?“ Tělo je závislé, vědomí je závislé, Osobnost – ta jen dočasně přebývá tady. Co je důležitější? Je třeba se nad tím zamyslet.

Ale to neznamená, že je třeba ukončit, řekněme, veškerou komunikaci se svým vědomím, v žádném případě. Jakákoliv snaha urychlit proces – pochází z vědomí. Pouze vědomí může diktovat člověku spáchat sebevraždu, nebo taky: „*Ted' přijdeš k Bohu. Jen prostě lež, nic nedělej, nejez, nepij, zítra umřeš, pouze se modli – a přijdeš k Bohu*“. No, nikam nepříjdeš, staneš se subosobností. Proč?

Protože cesta k Bohu je především práce Osobnosti, je to její aspirace. Jestliže vezmeš a utrhneš nezralý plod – zůstane nezralý. Vše musí dozrát. Tak je to i zde. Jiná věc je to, že někdo dozrává dříve, někdo později. Ale po tu dobu, která je mu dána k přebývání zde (dokonce i když člověk mnohé pochopil, má právo odejít, začal Žít, došlo ke spojení), on stejně zůstane zde. Proč? Sloužit Duchovnímu Světu, protože je to potřeba. A pokud nemá potřebu Sloužit, znamená to, že nedosáhl chápání Duchovního Světa, chápání důležitosti tohoto, není v něm celistvost. A to znamená, že je to iluze od vědomí, jen další iluze.

T: Mnozí lidé mají pochopení, že jsou blízko k Pravdě, ale vědomí... Vědomí se skutečně bojí faktů a praxe.

Mimochodem, ještě je zajímavé, jak je zmiňován prvotní hřích v zoroastrismu. Zrovna dnes jsme vzpomínali na stvoření prvního páru lidí z reveně, o tom, co je napsáno v příběhu z 15. kapitoly „O podstatě lidí“, svaté knihy zoroastrismu „Základ stvoření“ (Bundahišn). A tam je zajímavé, že podle této pověsti, když se lidé přeměnili do lidské podoby (to znamená, když získali hmotu, tělo), tak čím i nadále Žili uvnitř sebe? Tím, čím skutečně byli podle svého Ducha. Žili Radostí, Radostí v Lásce Boží, tímto stavem duchovní blahodati (blažeností), jako zdrojem jejich pravého Života.

Podle pověsti, Bůh (v zoroastrismu Ho nazývali Ohrmazd, je to zkratka z Ahura Mazda) řekl prvnímu lidskému páru, kteří se jmenovali Mašja a Mašjana, že... Nyní budu některé momenty citovat... „Stvořil jsem vás z nejdokonalejších a nejlepších pohnutek. **Čestně** konejte podle víry, mějte dobré myšlenky, říkejte dobrá slova, konejte dobré skutky a neuctívejte dévy“. A zpočátku oba si právě tak pomysleli, že pomyslí jeden na druhého, že on je člověk pro něj. A první věc co udělali... oni (právě takto) pomysleli... A první slova, která řekli, byla: „Ohrmazd stvořil vodu, zem, rostliny, živočichy, hvězdy, měsíc, slunce a veškeré blaho, jehož původ a plody – výsledek projevu bezhříšnosti“.

A důležitým momentem v pověsti je, že: „Mezitím se nepřítel dostal do (jejich) myšlenek a znesvětil tyto myšlenky. A oni zakřičeli: „Zlý duch stvořil vodu, rostliny, zvířata a všechny ostatní věci, které jsou pojmenovány“. Tato lživá řeč byla vyslovena pod vlivem dév a Zlý duch získal z nich (svou) první radost. Kvůli této lživé řeči se oba stali hříšnými a jejich duše (zůstaly) v pekle až do posledního vtělení“.

IM: Uvěřili vědomí... V daném případě, když probíráme zoroastrismus, ve kterém se vykládá o tom, že lidé pomysleli na špatné a Ahriman se zaradoval z jejich hříchu, tedy oni se postavili proti Bohu, proti Duchovnímu Světu, je to právě o tom, že oni uvěřili vědomí.

T: Ano, oni prostě uvěřili svému lživému materiálnímu vědomí.

IM: Správně. Čili lidé cítili, od začátku věděli, jako Osobnosti, že tento svět je stvořen Bohem. Ale vědomí jim vnutilo záměnu a oni tomu uvěřili. A oni řekli nahlas, že tento svět postavil Ahriman a že mu patří.

T: Ano, začali pronášet myšlenky a přání systému, že systém je jakoby tvůrcem světového řádu. To znamená, že začali sloužit d'áblu. Víte, to mi něco připomíná: Vesmírný rozum, Absolutno, ateismus, hmota je prvotní, Velký třesk, samoorganizace hmoty...

Ž: Tak-tak.

T: A pak se na příkladu alegorií příběhu o prvním lidském páru vypráví, jak probíhalo toto odcizování lidí od své pravé duchovní podstaty a převedení pozornosti již na myšlenky z vědomí. Podle příběhu, když vypili mléko bílé kozy, tak Mašja řekl Mašjaně, že: „Radost má byla z toho, že jsem nepil toto mléko, a nyní, když jsem (ho) vypil, má radost se zmenšila a tělu je špatně“. Po této druhé lživé řeči dévovská síla se zvětšila...

Ž: Takže došlo k vložení síly pozornosti, těchto božských allatovských sil, do myšlenek o zdraví svého smrtelného těla, do hmoty.

T: Ano. A pak je zmínka, že když si oni připravili první jídlo na ohni z masa ovce, tak jednu hrst hodili do ohně a řekli, že je to „podíl ohni“ a druhou hrst hodili k nebi a řekli, že je to „podíl bohům“. Ale „kolem nich prolétl pták-sup a ukradl toto maso, zatímco to první snědl pes“. Čili je to alegorie toho, že v trojrozměrnosti již začalo spotřebovávání sil Allatu na magii, na to, co je potravou pro systém. Tyto síly nebyly vloženy do znasobení Lásky a Radosti v Boží blahodati (milosti).

A pak čteme v příběhu, že „kvůli nevděčnosti, kterou projeví, dévy se rozlobily a (Mašja a Mašjana) začali mimovolně cítit (jeden k druhému) hříšný hněv. Oni se postavili jeden proti druhému, bili (jeden druhého), trhali (jeden druhému) vlasy a (škrábali) tváře“. Tehdy dévy zakřičely ze tmy: „Vy – lidé, uctívejte dévy, aby si váš dév zlosti odpočinul“. A dále se mluví o tom, že Mašja šel a provedl v podstatě magický rituál, a z toho dévy se staly ještě silnější, a oni oba (Mašja a Mašjana) se stali tak bezmocnými, že dlouhou dobu nemohli plnit to, co měli. A až po 50 letech od tohoto momentu se u nich objevily děti a potomci, kteří vytvořili lidské rasy.

Ž: Takže v podstatě hřích prvních lidí spočíval v tom, že oni uvěřili svému vědomí, začali ztrácet pocitové vnímání Duchovního Světa, hlubokou radost z komunikace s Ním. A prostě začali utrácet síly Allatu na lživé myšlenky, na myšlenky o zdraví svého těla, na pozemská přání – na magii. A koneckonců to je to, co se dnes děje u většiny lidí.

IM: A opět, co je příčinou? V daném případě je to vkládání své víry, svých sil do iluze, do klamu s nadějí, že se něco získá. Prostě je to počáteční stádium vývoje systému v lidském světě.

VIDEOTEXT

Člověk jako Osobnost
z prvopočátku není hříšný.

05:05:30- 05:42:42

T: Igore Michajloviči, lidé často pokládají následující otázky, avšak v odpovědích mají zmatek. Například „Kdo je to Já?“ anebo „Pokud moje Já není spojeno s tělem, tak jak tedy mohu slyšet?“ Anebo „Jak tedy mohu slyšet sám sebe?“, či „Jak Já může pozorovat stav svého vědomí?“ Anebo další otázka: „Jak rozlišovat v sobě, kde jsem Já jako Osobnost, a kde je mé vědomí?“. A vůbec, „Jak funguje vědomí?“, „Jaký je život Osobnosti jako Ducha?“ A mnoho dalších otázek. Jednoduše, lidé nemají v těchto otázkách jasno.

IM: Ano, lidé tomu nerozumí, a to je podmíněno intenzivním rozvojem psychologie, filozofie, různých náboženských proudů a směrů, což zesílilo pozici našeho vědomí. A Osobnost moderního člověka se nachází v méně výhodném postavení, než například člověka žijícího alespoň o 1000 let dřív. Proč? Protože je příliš silný informační potok, příliš mnoho nabídek, které odvádí různými směry. Osobnost se v tom jednoduše ztrácí a vědomí je aktivní. Systém je aktivní. Vždycky byl aktivní, ale nyní je navíc i dobře vyzbrojen. Vyzbrojen svými spisy, které vytvořil. Vyzbrojen moderními technologiemi, nejenom knihami, jako dřív, ale i internetem, televizí a vším ostatním. A Osobnost se tak nachází v méně výhodném postavení než vědomí. Vlastně proto lidé nazývají toto období obdobím Křížovanky, anebo obdobím lidské volby, kterou cestou se vydat.

Ž: Ano... lidské volby mezi předem mrtvým a věčně Živým.

IM: Přesně tak. No, a abychom to ještě lépe pochopili, musíme nakouknout za kvantovou hranici, kde se uspořádává pro vědomí zdánlivý chaos, a podívat se na běžné materiální objekty, které se nacházejí do šesté dimenze. A zároveň nakouknout za hranice šesté dimenze, kde se nachází to, čemu lidé říkají duše. Možná je opravdu třeba o tomto trochu pohovořit.

No, pojďme se podívat za kvantovou hranici a rozebrat to z pozice obyčejného člověka, pro snadné pochopení toho, co je to vědomí, jak funguje, a co je to Osobnost. Začneme tím nejjednodušším. No, logici se mohou dohadovat, když chtějí, já to však řeknu tak, jak to je, bez zbytečných komplikací. A ti, kteří s tím nebudou souhlasit a budou chtít najít důkazy, mohou vyhledat odpovědi v jiných zdrojích, vždyť kdo chce, ten vždy najde.

Začneme jednoduchým. Co je to vědomí člověka? Z čeho se skládá a proč, což je nejdůležitější, velmi mnoho uzavřených náboženských (zdůrazňuji!) organizací sní o „devátém dni“? Co to vůbec znamená „devátý den“ a odkud se vzal tento výraz? A vždyť tento příběh má stovky a stovky let. A dodnes existuje klan žreců, který dělá velmi mnoho pro to, aby se tento „devátý

den“ uskutečnil. Je to zajímavé. Týká se to celosvětových spiknutí, (je to pro ty, kteří se zajímají o téma spiknutí). Je to samozřejmě směšné, ale je to pravda.

Takže, pro pochopení, začneme z toho, jak se člověk rozvíjí a jak to všechno probíhá.

T: Ano, byla by to velká pomoc pro lidi - pochopit čím je ve skutečnosti vědomí, a kdo jsi ty, jako Osobnost.

IM: Ano, jistě. Existují dva typy vědomí. První vědomí, nazveme ho prvotním vědomím, je hlavní a rodí se spolu s fyzickým tělem. Je to vědomí primáta, živočicha. Ovšem další „nadstavba“ vědomí, která vzniká jako protiváha projevu Osobnosti v lidském těle, to už je druhotné vědomí. Druhotné vědomí je moderní vědomí, či nové vědomí. No, ještě jej nazývají lidským vědomím. Zde je důležité pochopit, že *druhotné vědomí, to je to, díky čemu jsme předběhli opice ve svém intelektuálním rozvoji.*

T: To je přece velmi důležitý moment. To je právě odpověď, kterou hledají neurofyziologové už mnoho let. Avšak jsou tam, kde byli... Alespoň dodnes, do tohoto historického okamžiku.

IM: Ano, je to tak. Tedy, toto nové vědomí je velmi agresivní a aktivní. I když, stejně jako ta část vědomí, tak i tato, není nic jiného, než část celého systému, a je jasné, že obě mají strukturu pole. V žádném případě to nejsou neurony mozku a podobně. Neurony mozku (už jsme o tom kdysi v jednom z pořadů mluvili) – je to, řekněme, pouhá fyzika. Neurony – to jsou struktury, které přetvářejí informaci přicházející z vědomí, majícího strukturu pole, na fyzické, pak chemické reakce, a potom zpátky na fyzické atd. V žádném případě to není to místo, kde vzniká myšlenka, a kde působí. Dnes, díky Bohu, naši vědci už dobře vědí, že pozorují jenom reakci. I když se snaží zachytit myšlenku, uchopit něco, vidí a pozorují však pouhou reakci.

T: To znamená, vidí následek, a ne příčinu.

IM: Ano. Takže, trochu se vrátím. Při vzniku samotného člověka, když se ještě nachází v děloze matky, spolu s rozvojem jeho mozku, se rozvíjí tzv. prvotní vědomí. Proč právě prvotní? Protože se rozvíjí ještě uvnitř dělohy. Po narození člověka je prvotní vědomí bezprostředně spojeno s celým organizmem lidského těla. Právě ono řídí celou chemii a vše ostatní. Ale má, řekl bych, slabý intelekt, tj. vědomí je omezené. Je zároveň spojené i s druhotným vědomím.

A zde je zajímavý moment: **lidská Duše vchází do člověka právě osmý den.** *Do osmého dne se člověk ničím neliší od živočicha.* Prvotní vědomí má i šimpanz, přičemž docela rozvinuté. Vždyť je velmi podobná analogie: děti, řekněme, opice a člověk přibližně do věku 3 let, do pěti, se rozvíjí prakticky stejně. Ale potom se člověk začne vyvíjet rychleji. Proč se to děje? Protože právě **osmý den po narození se člověk, řekněme, jako nádoba, naplní lidskou Duší, a Duše vytváří Osobnost. Osobnost je právě to, kým je ve skutečnosti člověk. To je ten, kým ty jsi.**

T: Duše a Osobnost – to je právě duchovní složka. A proč se člověk stal člověkem? A proč byl stvořen podle Božího obrazu a k Boží podobě? Protože v něm je část Duchovního Světa.

IM: Znovu, zajímavý okamžik, nechtěl bych ho nechat bez povšimnutí. Mnozí lidé si asociují Duši s něčím, co je moudré a vševědoucí. Ale Duše, to jsou dveře, řekněme, do Akademie Věd. V Akademii Věd jsou rozumní lidé, kteří znají všechno. Řekněte mi však, dveře samotné mohou něco vědět? Skrze ně rozumní vchází. Ale samy o sobě jsou pouhé dveře. Takže Duše – to je

portál, otevřené dveře do světa Boha. Osobnost je právě tím studentem, nebo mladším vědeckým pracovníkem, který přišel pracovat do této Akademie a může toto všechno poznávat. A Duše není nic jiného, než brána ke Znalostem. Samozřejmě, jsou to pouhá slova, je to vše alegorie. Ovšem je to pokus na současné úrovni, vysvětlit, co to je.

T: Igore Michajloviči, a praktika „Kdo jsem“, o níž je zmínka v knize „AllatRa“, a také Vy jste o ní vyprávěl v jednom z předchozích pořadů. Vždyť ona právě naznačuje, že je třeba jít hlouběji až do pochopení, že „Já“ to jsi právě ty, jako Osobnost.

IM: Ano, pochopení, že „Já“ - to je Osobnost. A Osobnost je právě tím, co je přímo spojeno s prvotním vědomím. Praktika „Kdo jsem“ rovněž naznačuje, že člověk musí najít toho, kdo je tím „Já“, to znamená Osobnost.

T: To znamená, „Já“ jako Osobnost, která je spojena jak s Duší, tak i s prvotním vědomím (s vědomím primáta, o kterém jste hovořil výše, že rozvoj opičky a rozvoj dítěte je identický do určitého věku).

IM: Přesně tak, čili s vědomím primáta. Ve svém rozvoji zůstává na úrovni dítěte, tedy na úrovni 5-6 letého dítěte maximálně, ale často ještě mladší.

T: A toto prvotní vědomí, vědomí primáta, spojuje Osobnost s trojrozměrným světem?

IM: Ano, samotné prvotní vědomí je přímo spojeno s trojrozměrným světem. Je spojeno se zrakem, sluchem a se všemi našimi hmatovými vjemy. Je spojeno se vším, pomocí čeho vnímáme trojrozměrný svět. Prvotní vědomí – je právě to, co poskytuje naší Osobnosti informaci o trojrozměrném světě.

T: Je to velmi důležitý moment pro pochopení, protože systém nám od dětství vypráví, že právě ta informace, kterou dostáváme přes smyslové orgány, formuje to, jak člověk vnímá svět a sám sebe. Ale ve skutečnosti Osobnost má úplně jiné vnímání, odlišné od vnímání hmoty, jako takové. Odlišné od vnímání těla v trojrozměrnosti, kontrolovaného prvotním vědomím pomocí mozku. Je to globální podvod systému, záměna v pochopení kdo doopravdy jsi.

Čili jak nás z dětství učili: že právě ty vnímáš tento svět pomocí pěti smyslových orgánů: zraku, sluchu, chuti, čichu a hmatu. Že právě ty cítíš bolest, rozdíl teploty, tlak, pocit rovnováhy, polohu v trojrozměrném prostoru, zrychlení v něm, svou hmotnost, různé kinestetické smysly. Hovoříc vědeckým jazykem, toto vše je o nocicepci, termocepci, ekvibricepci (mysl pro rovnováhu) a propriocepci těla.

V podstatě se to týká vjemů těla, odrážejících se v prvotním vědomí. Ale systém dělá rovnítko mezi tebou a tělem. I když veškeré tělesné vnímání trojrozměrnosti – to je pouhý produkt prvotního vědomí, nic víc. Veškerá informace o trojrozměrnosti, všechny události, situace, prožívání, toto vše je odvozené od vědomí. To nejsi ty.

A v čem je záměna? Že ne vědomí vnímá, ale jakoby ty to vnímáš. Systém znovu vyměnil klíče k pochopení. Je to jako v pověstech zoroastrizmu, o nichž jsme se již zmiňovali - kdy na začátku člověk věděl, že „Óhrmazd stvořil vodu, zemi, rostliny, zvířata...“ atd. Ale pak mu jeho vědomí řeklo, že to „Ahriman stvořil vodu, rostliny, zvířata...“ atd. Čili lež a záměna -to jsou principy

působení systému, jehož částmi jsou prvotní a druhotné vědomí. A toto se týká všeho: i života člověka, i smyslu jeho existence, i otázky - kdo je člověk doopravdy.

Ž: Ano, Osobnost a vědomí... Člověk je duální. A vědomí, jako část umělé inteligence, jako část systému, dělá všechno proto, aby se rozvíjela pouze jedna část, aby převládalo vědomí. Dokonce i v náboženstvích... Co pozorujeme? Že modlitby, mantry, které se vyslovují nahlas, anebo se mnohokrát opakují potichu, co rozvíjí? Prvotní anebo druhotné vědomí. A co Duch?

IM: Ano...

T: Takže lidé, aniž by tomu rozuměli, dělají všechno možné, aby dominovalo vědomí, tedy lidská podstata. Ale andělská podstata, to, čím ve skutečnosti jsou, je jednoduše zotročena. Lidé vnímají sebe, jako vědomí (se spoustou myšlenek v hlavě, s emocionálními vzestupy), ale duchovní je opomíjeno. Duch se bohužel nerozvíjí. A proto člověk žije jako rozumné zvíře. A odsud i chamtivost, nenávisť, závist, ... a smrt.

Ž: Ano, a všechno skutečné, čisté, božské se vůbec nerozvíjí. I když ono by se v první řadě mělo rozvíjet. Jednoduše odmítat to, co z tebe dělá mrtvého a převádět sílu své pozornosti a žít uvnitř tím, co z tebe dělá živého. Dokud jsem toto nepochopila v praxi, žít bylo těžké - žít vědomím. Protože vědomí – to je spousta pochybností, všemožných jeho obměn, algoritmů.

Ale život rozvíjející se Osobnosti – to je úplně něco jiného. Osobnost vnímá jakoukoliv situaci celostně, objemně. Osobnost nepochybuje, ona ví. A je ohromný rozdíl mezi takovým vnímáním. Osobnost vnímá celostně a objemně vztah mezi příčinou a následkem, dokonce i to, co jí předkládá vědomí. Je to úplně jiný život. Velmi se liší od biologického života. Vědomí, ono samo vytváří příčinu a sklízí následek. To jemu je vlastní rozdrobenost, rozdělení, spousta chaosu. Ale je to jen potok zpracované informace, která se předává Osobnosti už předem připravená.

Proto, abychom pochopili sebe jako Ducha, je nejlepší rozvíjet ho v sobě, a ne čekat, že se to stane samo. Nic se nestane, pokud ty sám nevyvineš úsilí.

T: Přesně tak. Chtěla jsem ještě říct, že vědomí mate člověka (různými vztahy, připoutává jeho pozornost ke každodenní rutině), jednoduše mu nedává možnost vzpamatovat se. A co skrývá před Osobností? To, že člověk je ve skutečnosti Duch. Skrývá to, že pro vědomí je Osobnost pouhý zdroj výživy a že tento neustálý shon je jednoduše zbytečný, jestliže tě nakonec čeká smrt.

IM: Naprosto správně. Takže, v této praktice „Kdo jsem?“ vědomě rozvíjíme toho, kdo je tím, komu prvotní vědomí všechno vypráví (co vidíme, slyšíme, hmatáme, veškeré naše vnímání trojrozměrnosti). A druhotné vědomí je právě to, které se dále rozvíjí. Jestliže prvotní vědomí vážně v rozvoji, tedy zastavuje svůj rozvoj na úrovni zhruba 5-6 let (častěji dokonce i méně), takže vědomí zůstává jako u primátů, druhotné vědomí se však rozvíjí dál. S pomocí druhotného vědomí my analyzujeme, přemýšlíme...

T: Ano, analyzujeme druhotným vědomím. Paradox! A myslíme si, že toto jsme my.

IM: No, toto se nám jen zdá, že analyzujeme, přemýšlíme. Znovu, vraťme se. My jsme Osobnost. **Osobnost nemá vztah k trojrozměrnému světu.** Řekněme, nachází se o hodně výš podle své dimenzionální hierarchie. Osobnost je přímo spojená s prvotním vědomím, není však

spojená s druhotným vědomím. Druhotné vědomí je právě to, o čem si ze zvyku myslíme, že jsme my... Přichází myšlenky, obrazy, probíhají naše výpočetní procesy, logika a mnoho dalšího. Všechny tyto obrázky, veškerá tato informace, která k nám přichází - to vše jde přes druhotné vědomí k prvotnímu vědomí, a pak to prvotní vědomí předkládá Osobnosti. Toto je pro pochopení, co za čím jde a proč.

T: Ano, a hlavní záměna je v identifikaci samého sebe – „vždyť to my myslíme...“

IM: Zde je paradox právě v tom, že my toto všechno vnímáme, že „to my myslíme“ a podobně. Avšak my jsme Osobnost. **Osobnost nemyslí, nemá schopnost myšlenkového procesu v přímém chápání, tedy jak my to vnímáme.** To prvotní vědomí je schopno přemýšlet, uvažovat. Ale znovu, bez druhotného vědomí se všechny myšlenky prakticky točí kolem primitivního stavu, anebo vědomí primáta: myšlenek bude velmi málo, a jenom o tom, co je nutné (většinou s dominancí našich přání).

T: A mnoho emocí primáta.

IM: Ano. A opět je to podmíněno emocionální sférou. Nenávist, nepřátelství, závist - toto vše je v prvotním vědomí. Rovněž i tužby: přání, podněty a vše ostatní. Bezpočet různých přání a zajímavostí vnucuje prvotnímu vědomí právě druhotné vědomí. Je to to, co vnímáme jako sami sebe.

Nejčastěji člověk sebe asociuje právě s druhotným vědomím, dokonce i opomíjí prvotní. Na prvních etapách, když nastoupí na duchovní cestu a skutečně začíná poznávat, pozorovat, tak pozoruje pomocí prvotního vědomí činnost druhotného vědomí. A až pak může najít toho, kdo pozoruje prvotní vědomí, a začít se rozvíjet jako Osobnost. Čím víc se rozvíjí jako Osobnost, tím víc si zvyká na jiný způsob – nikoliv myšlení, ale vnímání. Je to pocitové vnímání. Je to, řekněme, podobné celostnímu chápání procesu bez uvažování (rozmýšlení) a vnucování různých nepotřebných myšlenek: „možná“, nebo „tam někde...“ No, existuje, řekněme, jiné... toto je těžké vysvětlit, paradox. Opravdu je těžké vysvětlit, jak Osobnost vnímá svět. Ona vůbec tento svět nevnímá. No existuje, tak existuje.

T: U lidí, Igore Michajloviči, může vzniknout další otázka od vědomí: „*Jak je možné ne-myslet? Jak tedy přemýšlíme o duchovnu? Vždyť díky tomu, že uvažujeme v myšlenkách, nebo mluvíme s někým, přicházíme k duchovnu*“.

IM: Člověk nikdy nepříjde k duchovnu tím, že o duchovnu přemýšlí. Když člověk přemýšlí o duchovnu, tak jenom přemýšlí o něm. Je jako „Čekatel“ (pozn. překl.: rusky „Ždun“), sedí a přemýšlí. Sedí a čeká, kdy přijde. Ovšem **Osobnost má schopnost pohybu. To znamená, že díky vnitřnímu impulzu, vnitřní aspiraci Osobnosti, je člověk schopen přijít k Duchovnímu Světu. Právě díky této skutečné touze, této snaze Osobnosti. Pro ni neexistuje prostor, neexistuje čas.** Je to jiné.

T: Zde bychom měli ještě upřesnit, protože další otázka bude: „*Co znamená pohybovat se v duchovním?*“ Protože pro obyvatele trojrozměrnosti pojem „pohybovat se“ znamená – musím se přemisťovat v prostoru.

IM: Naprosto správně. Tady znovu narazíme na paradox. V chápání vědomí „pohyb k duchovnu“ znamená překonávat vzdálenost či nějaký prostor, anebo čas, tedy něco se musí

překonávat. **Ale co překonává Osobnost na cestě k Duchovnímu světu? Překážky od vědomí.** Jenom ty. Takže, jakmile se zbaví závislosti na vědomí, osvobodí se z jeho moci a vymaní se z jeho otroctví, Osobnost získává svobodu a tehdy může usilovat o splynutí s Jediným světlem. Tady samozřejmě můžeme použít hodně přívlastků, či asociativních příkladů, avšak všechny budou souviset s trojrozměrným světem obvyklým pro vědomí a žádný z nich nebude správný. Protože je to úplně něco jiného (není to dokonce ani jiná fyzika, je to to, co je daleko nad fyzikou). To znamená, splynout v jedno s Duchovním Světem, stát se jeho částí.

Co je důležité: **dokonce poté, co se Osobnost stane částí Duchovního Světa, její individualita zůstává, a Osobnost se stává skutečně svobodnou.** Pro vědomí je to také těžké pochopit: „Co je to svoboda“, „Co je to stát se bezmezným a přitom si udržet svou individualitu?“ No opět, my mluvíme jazykem asociací, ukazujeme na příkladech to, co je vskutku obtížné předat. Ale řeknu to jednoduše – je lepší to udělat, než o tom jen poslouchat. Je lepší přijít a uvidět. Prostě začít Žít. Pak se všechno srovná na svá místa, stává se srozumitelným, a je to snadné, překrásné a pozoruhodné.

T: Toto je také zajímavé – vždyť slovo má sílu. Vědomí ví o tomto tajemství a jednoduše manipuluje významem slov. Dokonce i vědě je dávno známá skutečnost, že náš mozek, přesněji řečeno naše vědomí, si plete proces předávání informace o realitě pomocí řeči s realitou samotnou. V podstatě je to jeden z algoritmů nepostřehnutelné záměny a zkreslení od vědomí. No, tak funguje vědomí.

A v průběhu rozvoje lidské řeči, anebo, jak nyní chápeme, v průběhu rozvoje funkcí druhotného vědomí, vědomí začíná kódovat zkušenosti do slov. Proto si většinou ani nevšimneme, kdy se slova stávají pro nás víc reálná, než samotná realita. Avšak slova jsou pouhé asociace a symboly, je to pokus předat pocitovou zkušenost v trojrozměrnosti.

Igor Michajlovič zcela správně říká, že je třeba žít duchovní realitou, ve svém nitru... Na východě je jedno skvělé podobenství o tom, jak se učedník zeptal svého učitele, k čemu jsou určená slova. Učitel mu odpověděl, že „Slovo je prst ukazující na Měsíc. Ale když jsi spatřil Měsíc, je třeba zapomenout na prst“.

Ž: Ano, když vším tímto procházíš v praxi, pak vidíš rozdíl, kterého sis dříve ani nevšiml, rozdíl v záměnách klíčových pojmů. Například, když na praktice hlubokými pocity cítíš realitu Duchovního světa, chápeš, že ve skutečnosti vnímáš toto nekonečné štěstí, cítíš ho. Chápeš, že tam nejsou přání, protože tam je všechno... Tam je radost nekonečné Lásky a mnoho možností... Ale je to celostní, objemné chápání, které se kardinálně liší od chápání vědomím.

Hrubě řečeno, co chápe vědomí pod pojmem „mít všechno, mít hodně možností?“ Pro něj je to mít střechu nad hlavou, dům, byt, rodinné pohodlí, auto, a možná i nějakou tu korunku na jídlo a oblečení. Nekonečná přání „mít všechno“, tedy všechno materiální, všechno, co je v trojrozměrnosti, co je mrtvý prach.

Nyní ale chápeš, že potřeba „mít všechno“, „mít mnoho možností“ a „žít v radosti nekonečné Lásky“ ve skutečnosti vychází z Osobnosti, z její touhy začít Žít. Z její touhy začít skutečně Žít. Avšak vědomí vždy zkresluje toto chápání a odvádí tvou pozornost jednoduše na mrtvé.

Dřív jsi třeba slyšel, že Duchovní svět je jakési světlo. A představoval sis to ve svém vědomí, jak jsi jen mohl, na základě všech filmů, cizích obrazů, vyprávění, vše co slyšely tvé pozemské uši a viděly tvé pozemské oči. Vždyť co je to světlo v představách tvého vědomí? Je to jasné sluneční světlo, které proniká skrze temnotu mraků, anebo prostě sluneční světlo, které vystřídá noční tmu. Avšak nyní chápeš, cítíš, víš, že tam, v Duchovním světě, je to úplně jiné: tam je světlo, ve kterém se stíny nevytváří, tam je světlo, tam není temnota. Není to to, co si představuje tvé vědomí jako světlo, které oslepuje, bije do očí. Ne, je to něco úplně jiného...

Anebo jako dřív – přečetl jsi v knize a pak jsi vyprávěl ostatním, že „Duchovní svět je nekonečná radost, naplněná životem, a že je to klid“. Sám jsi však nechápal, jak se může snoubit šťastná radost s klidem zároveň. Protože v chápání tvého vědomí je radost emoce a klid je odpočinek, snění, anebo spánek, anebo jednoduše když tělo sedí na židli a nic nedělá. Čili jsou to jako dva odlišné stavy vědomí. Ale jenom v praxi jsi pochopil, co bylo myšleno pod těmito pojmy. Protože tam, v Duchovním světě, radost je skutečně živá, tam je živá čilost, tam je naplněný, neustále nový a neopakovatelný život v nekonečnosti. A zároveň stabilita a klid. Je to úplně něco jiného než to, co si představuje tvé vědomí v trojrozměrnosti.

VIDEOTEXT

Osobnost

nepochybuje, ale ví.

T: Igore Michajloviči, jedno z důležitých témat rozhovoru je pochopení, kdo jsi ty, jako Osobnost. Protože dnes mnozí ani netuší, že když přemýšlí nebo mluví „o sobě“, ve většině případů člověk ve skutečnosti jednoduše ozvučuje problémy a lež svého druhotného vědomí. No, také dojmy z filmu, který mu promítá prvotní vědomí.

Mohl byste více podrobně upřesnit, co jsou a jak na sebe vzájemně působí prvotní a druhotné vědomí člověka, a zvláště, co je to druhotné vědomí?

IM: Druhotné vědomí je jako antipod Osobnosti, není to nic jiného než tentýž odraz, už jsme o tom mluvili. Když se osmého dne vtěluje Duše, člověk se stává člověkem, v něm se objevuje Osobnost. A jako antipod Osobnosti se objevuje druhotné vědomí. Je to opravdu velmi silný umělý intelekt. Proč umělý? Už jsme o tom hovořili, protože celý systém je uměle vytvořen. A jak prvotní, tak i druhotné vědomí, nejsou nic jiného než části systému. Druhotné vědomí je těsně spojeno (prakticky přímo) s tím, čemu lidé říkají „Absolutno“, nebo „Vyšší rozum“, anebo jak my kvůli pohodlí říkáme „systém“ (můžeme to nazývat různě, v náboženství mu říkají

„d'ábel“). Samotné vědomí, jeho šablony, dřív nazývali i „džiny“, i „běsy“ a podobně. Existoval třeba takový výraz: „vtělil se běs“. Proč by se měl vtělovat, vždyť tam už dávno žije.

Kritice a všemu ostatnímu podrobuje právě druhotné vědomí. To je to, čemu říkáme intelekt, a co aktivně rozvíjíme v mateřské školce, ve škole, na univerzitě. Toto je i rozvoj druhotného vědomí. A čím aktivněji se rozvíjí, tím více nástrojů má. Neznamená to však, že ho není třeba rozvíjet. Naopak, mělo by se rozvíjet co nejvíce. Ale je třeba rozumět tomu, co to je.

Prvotní vědomí je spojené jak s tělem, tak i s Osobností. Avšak druhotné vědomí je spojeno pouze s prvotním vědomím. A tady vzniká zajímavý moment, že každé z těchto vědomí se považuje za „Já“. Mezi těmito vědomími, ač to zní paradoxně, dochází k boji. A zároveň obě vědomí jsou v opozici (každé zvlášť a zároveň obojí dohromady) vůči Osobnosti. Bojují o sílu pozornosti, o tu vitální „šťávu“ (řečeno jazykem hmoty), kterou má Osobnost, o její energii. Je to jako v přirovnání – aby žárovka svítila, musíme dodat proud, vypneme elektřinu – žárovka zhasne. **Dokud naše Osobnost dává pozornost tomu, co nám vědomí nabídlo, vědomí je aktivní.**

Když jsme zaujatí nějakou prací, přemýšlíme, jsme na něco soustředění, anebo prostě vedeme aktivní rozhovor, či hrajeme šachy, uvažujeme, pracuje právě naše druhotné vědomí. To je tam, kde je třeba zpracovávat mnoho informací a podobně. A my si vždy myslíme, že to jsme my.

Ale pokud popřemýšlíme a začneme pozorovat, **jak přicházejí myšlenky**... A myšlenky právě přicházejí **většinou do druhotného vědomí** – všechny tyto míhající se obrázky, toto všechno se tam promítá. **Ale zároveň se dělá projekce na prvotní vědomí, tedy uvnitř nás** (řekněme, v naší konstrukci) **je pozoruje prvotní vědomí. Naše Osobnost je přímo nepozoruje. Naše Osobnost je pozoruje přes prvotní vědomí. A právě Osobnost dává tu sílu, tu pozornost (nazveme tuto sílu pozorností), směřuje tuto pozornost na to, aby se zachytila za tuto myšlenku či nikoliv, aktivovala ji či nikoliv.**

Ale paradox je ještě v tom, že prvotní vědomí se také považuje za „Já“. To je to malé dítě, které je v každém člověku. Dokonce i ve starém akademiku se skrývá malé dítě. Psychologové, neurofyziologové to moc dobře vědí. O politolozích ani nemluvím. Podívejte, všechny systémy jsou vypracovány pro dítě, pro malé dítě ve věku šesti let. Pak to funguje. Proč? Protože toto všechno je nasměrováno na prvotní vědomí.

T: Ano, na vědomí, které se zastavilo na dětské úrovni. A právě teď, Igore Michajloviči, jste odpověděl na ještě jednu, do tohoto okamžiku nezodpovězenou otázku psychologů. Vždyť se dívají na dualitu člověka ze svého materiálního úhlu pohledu. A co pozorují, nad čím si lámou hlavu? Že člověk má několik „Já“, že dokonce nejstarší, nejchytřejší člověk má v sobě malé děcko.

Ž: Vzpomněla jsem si, jak jste nám, Igore Michajloviči, vyprávěl o tom, že dříve se lidé, kteří se duchovně rozvíjeli, stávali ve stáří moudřejší, klidnější, vyrovnanější, protože měli za sebou velké zkušenosti z duchovní praxe, zkušenosti zkrocení svého vědomí. To znamená, že už pevně drželi své vědomí na uzdě. Dívali se na svět jako zralá Osobnost (je to míněno v duchovním smyslu, samozřejmě). Uvnitř nich byl mír a klid, naplnění života Duchovním Světem. Žili naplněností a rozmanitostí duchovního života. A také ve světském životě, v trojrozměrnosti, se jejich vnitřní stav odrážel ve vnější činnosti. Na ně se obracely nové generace pro jejich

hlubokou moudrost. Tito moudří lidé se starali o to, aby ve společnosti vládl stejný mír a klid, jaký měli v sobě, aby lidé netrpěli žádnou materiální nouzí. Čili zároveň s ostatními vytvářeli podmínky pro prevenci, pro ochranu společnosti proti aktivnímu vlivu samotného systému. Starali se, aby ani vlásek nespádl z dětské hlavy, aby ani jedno dětské břicho nehladovělo. To je samozřejmě nesrovnatelné s tím, co se dnes děje ve společnosti, v níž jsou klíče od duchovních znalostí ztracené. Všechno je přesně naopak.

T: Ano, bohužel. A na čem jsou postaveny různé techniky manipulace vědomím člověka? Dnes, bohužel, je to velmi populární téma, které vstoupilo i do každodenního života obyčejného člověka: jak ovlivnit, jak tajně řídit, manipulovat vědomím jiných lidí, jak ovládat dav. A na čem je toto všechno postaveno? Právě na ovlivňování tohoto dítěte, které je v každém člověku, tedy **na nerozvinutém prvotním vědomí**. Pokud se podíváme globálně – co se děje v samotném člověku, v jeho okolí, v mikrokolektivu? To stejné, co v makro. Čili na této manipulaci a na takovémto ovlivňování stojí všechna náboženství, politické organizace a kněžské organizace... Všechno se objasňuje jako dítěti, tedy dítěti ve věku 5-6 let.

IM: Samozřejmě...

T: A nikdo neví, proč je to právě tak a ne jinak.

IM: Proč? Protože prvotní vědomí ve skutečnosti má moc nad druhotným či novým vědomím. Ono má nad ním moc.

T: A když se Osobnost duchovně rozvíjí? Jak se má z toho všeho osvobodit?

IM: Jak funguje Osobnost? Osobnost díky určitým zákonům je v přímém kontaktu s prvotním vědomím. Ovšem druhotné vědomí (lidské) diktuje primátu, čili prvotnímu vědomí, poroučí mu, ukazuje obrázky. Prvotní vědomí potom toto všechno předkládá Osobnosti...

Avšak když člověk dosáhne určitého stupně svobody při práci na sobě, začíná sám poroučet a říkat co má vědomí primáta dělat. A takovým způsobem plně kontroluje své vědomí. Takže můžeme zvítězit nad ďáblem? Nejenže můžeme, ale i musíme. A v první řadě je třeba zvítězit nad ním v sobě. U všech není možné zvítězit. U všech – to je věc každého. A opět jsme se vrátili k tomu, u čeho jsme začali. Tím, že jsi zvítězil v sobě, jsi změnil svůj svět. Toto je velmi důležité. Když je takových lidí hodně, společnost se změní. Tehdy se ztrácí celková moc, mám na mysli moc Satana, no, a **společnost se osvobozuje**. To je sen každé normální společnosti. Tak by to mělo být.

VIDEOTEXT

Můžeme zvítězit nad ďáblem?

Nejenže můžeme, ale musíme.

A v první řadě

je třeba zvítězit nad ním v sobě.

U všech není možné zvítězit.

U všech – to je věc každého.

05:42:42 - 06:20:30

IM: Nejednou jsme hovořili o tom, že vědomí, jako součást systému, vždy vnucuje, ono je aktivní, ono nutí, naléhá, láká. A Duchovní Svět, ten prostě je. Stačí se člověku zklidnit, odvrátit se od myšlenek a on už chápe, že může své myšlenky pozorovat. A ten, kdo pozoruje – to je právě Osobnost.

A když začíná z pozice tohoto pozorovatele, jako Osobnost vkládat sílu své pozornosti do Duchovního Světa, tedy do pocitového vnímání toho, co je za hranicí trojrozměrnosti, ještě lépe začíná vidět, jak se ho myšlenky snaží ovládat a jak s ním manipulují.

Ale když člověk už opravdu dostatečně dobře pozná a pochopí, že jeho vědomí to není on, tak samozřejmě pak vědomí ztrácí nad ním moc. A zde člověk už může vybírat a konat. Neznamena to, že život se mění ve vnějším, jen se stává plnější, zajímavější. Člověk se tímto způsobem zbavuje takových věcí, jako jsou „deprese“, „psychologické problémy“, apod. Vždyť toto vše patří systému.

Jednoduchý příklad. Jak může člověk mít depresi? Deprese je jednou z takových forem egoistické sebelásky, řekl bych dokonce zdvojnásobené, kdy *„celý svět je špatný, jediný já jsem ten hodný, nikdo mi nerozumí a já ani nic nechci“*. Ale zároveň *„obrat'te na mě všichni pozornost, na chudinku nešťastnou“*. No, je to jeden ze způsobů manipulace.

Ž: ...přítahování pozornosti systémem.

IM: Samozřejmě, usilování o moc. Jednoduchá otázka, může se Osobnost tímto zabývat? Ne, samozřejmě. Protože **první věc, kterou člověk začíná zažívat, je neustálá přítomnost radosti**. No „radost“, řečeno našimi pozemskými slovy, musíme to s něčím asociovat. Ale ona je nekonečná, bezmezná, to je to, co nazývají štěstím. A právě **dosáhnout štěstí, znamená – získat Život. Toto je smysl lidské existence zde. Pokud člověk prožil svůj život a nezačal Žít, tak je tady zbytečně**. Ale pochopení přece má, Osobnost se nikam „nevytratila“. Osobnost má pochopení, ale je nedostatečně rozvinutá, jak byla dítětem, tak jím i zůstala. A taková nadměrná aktivace, řekl bych, hyper rozvoj vědomí, jednoduše ničí člověka a stává se z něj... dokonce ani

ne otrok, stává se z něj zombie: dělá vše, co mu vědomí diktuje. Je pouhým nástrojem v ruce d'ábla, nic víc...

Ž: Ano, kdo je ovládán vědomím, toho řídí strach, nenávist a pochopení nevyhnutelnosti, ten žije podle šablon...

IM: Samozřejmě. Ale zpočátku, on začíná popírat vše, co je duchovní, nebo manipuluje duchovním ve svůj prospěch.

T: No ano, vytvářejí se sekty a náboženské kultury, a říkají, že „*tak to chce Bůh*“. Ale v podstatě probíhá proces zotročení Osobnosti. A i když lidé míří k Bohu, tak jim systém staví do cesty autority, které se jednoduše obohacují na lidech. Oni zakrývají své pozemské zájmy slovy, že „*tak si to přeje Bůh*“, „*tak to chce Bůh*“ nebo „*Bůh tak řekl*“. A tím manipulují ve svých sobeckých, politických a ekonomických cílech v trojrozměrnosti...

IM: Jak se mohou skrývat za jméno Boha? Nebo „*Bůh chce, odevzdej Mu*“?! Samozřejmě, pokud člověk chce pomoci své náboženské organizaci, je to skvělé. Ale proč říkat, že „*Bůh tak chce*“, pokud ty Boha ani neznáš? K čemu potřebuje Bůh tvé peníze? Jednoduchá otázka. No, není to tak?

Ž: ...Když je Jeho podstata zcela jiná.

IM: Samozřejmě... Bůh nemá zájem o trojrozměrnost, vůbec o materiální svět, natož v trojrozměrnosti. Ale někteří budou pobouřeni: „*Jak?! My jsme se zde přece narodili, to znamená, že jsme se zde narodili z vůle Boží*“. Ale pokud si myslíš, že ses zde narodil z vůle Boží, tak se modli ke svému tatínkovi a mamince. To znamená, že oni jsou tvým bohem. Vysvětlují: pokud jsi přišel do tohoto světa a přišel v chápání vědomí „*z vůle Boží*“, tak věz, že jsi přišel do tohoto světa díky přáním a snahám tvého tatínka a maminky. A od prvního dne počítí se stáváš oduchovnělým (obdařeným Duchem), ale nikoliv oduševnělým (obdařeným Duší). Oduševnělým se stáváš osmý den po narození a právě díky tomu získáváš šanci stát se věčnou Bytostí. Vyvolenými se nerodí, vyvolenými se stávají, a to je třeba si zasloužit svou prací na duchovní cestě.

Ž: To je, jak se říká „k obrazu a podobě“, to je rozdělení: co je „tělo, vědomí, rozum“ a co je „dech Života“, o kterém jste mluvil.

IM: Naprosto správně, ale co je ve skutečnosti ta neviditelná část, která sem byla přinesena Anděly z Vůle Boží. No, má se na mysli, duše, Osobnost a možnost začátku Života. A opravdu je to spravedlivé. To je nejvyšší spravedlnost a nejvyšší stupeň svobody člověka. Může si vybrat, komu bude sloužit: může zvolit smrt ve službě Satana a iluzi významnosti a může se stát Andělem, to znamená nesmrtelnou Bytostí, rovným mezi rovnými, nedílnou součástí světa Boha. Vždyť je to zajímavé a je to čestné.

T: Osobnost to je Duch, který má svobodu volby. Pro mnoho lidí, kteří se poprvé setkávají se Znalostmi, bude tato následující informace, že ten, který se přemísťuje v prostoru, pohybuje se, ten, kdo vykonává nějakou činnost, například řídí auto, jí, přemýšlí, to není sám člověk - není to on jako Osobnost.

IM: Proto, abychom našli sebe sama, stačí se uklidnit. Už jsme o tom hovořili. A pozorovat „své“ myšlenky, „své“ činy, v uvozovkách „své“. A tehdy právě uvidíme, jak přicházejí myšlenky, procítíme tyto myšlenky, jejich příchod. A procítíme, jak „*nechci na to myslet*“, ale myšlenka se vtírá, „*nechci o tom mluvit*“, ale mluvím. A zde ten, kdo „*já nechci*“ – to je právě Osobnost. Z tohoto malinkého háčku začíná seznamování se sebou samým. Paradoxem je, že Osobnost v zrcadle neuvidíš. V zrcadle neuvidíme nic jiného, než dočasně existující materiální skořápku.

T: Ano. Dobře, když to člověk chápe a uvědomuje si. Ale když jsou duchovní Znalosti ve společnosti ztraceny, tak systém se snaží člověka už od samého dětství zotročit, novou Osobnost prostřednictvím prvotního vědomí. Vnucuje, že jakoby odraz v zrcadle - to jsi ty: to znamená, ty jsi tělo, ty jsi vědomí, všechny myšlenky jsou tvoje, čili ty vidíš sám sebe. Takže dává takové programy materiální identifikace, aby Osobnost soustředila celou svou životní pozornost ne na své duchovní sebezdokonalování, ale na lživé „Já“ od vědomí v trojrozměrnosti, tam, kde je moc a konzumace systému.

Mnoho mladých rodičů se domnívá, že dítě, kojeneček, ještě nemá vztah k tomuto světu. Tedy on se ještě nenaučil lhát, ještě neumí projevovat emoce, které se pak šablonami zakořeňují v pozdějším věku...

IM: Ale to je do té doby, dokud nemá alespoň trochu rozvinuté vědomí. Jakmile se začne rozvíjet u dítěte druhotné vědomí, první, co pozorujeme, je egoistický projev, manipulativní jednání. To znamená, že dítě začíná žít pozemským životem. První, co udělá, že se přizpůsobí. Začíná manipulovat. Ještě ani neumí mluvit, ale už ví, že když zapláče, bude tak, jak ono chce. No není to tak? Když se nudí, začne trucovat, vezmou ho do náruče, tedy věnují mu pozornost. A tím to všechno začíná.

T: Ano, v podstatě u kojence jsou založeny mechanismy skryté manipulace dospělými. To je dětský pláč, který zní na takové frekvenci, že u těch, kteří to slyší, vyvolává diskomfort a pobízí dospělé k akci, k uspokojení vzniklých potřeb dítěte, v převážné míře potřeb jeho prvotního vědomí, jeho těla v trojrozměrnosti. No a dále, jak dítě roste, jaké stavy můžeme u něj pozorovat? Úžas nad něčím v trojrozměrnosti, či velmi emocionální, veselý nebo naopak deprimovaný, sklíčený stav. A u rodičů především stav povýšený, „super správný“, či znepokojený, podrážděný. A intonace? Obviňující, shovívavá, kritická, přerušovací. Takže v podstatě výchova probíhá druhotným vědomím (dominující vědomí rodičů) prvotního vědomí (dominujícího vědomí dítěte). Ale kdyby se dospělí rozvíjeli duchovně, tak by tam bylo více zejména skutečných hlubokých pocitů a Lásky, nehledě na provokace rozvíjejícího se vědomí dítěte. Paralelně by se rozvíjela i Osobnost. Čili rodiče by byli dobrým názorným duchovním příkladem pro své děti. Prospívalo by to jak rodičům, tak i dětem.

Máte naprostou pravdu v tom, že systém v podstatě od samotného dětství učí děti upoutávat na sebe pozornost. To je spojeno s rozvojem prvotního a druhotného vědomí. Takže systém, začínaje od dětství člověka, připravuje pro sebe otroka...

Ž: No ano a učí dítě, že hlas v jeho hlavě, že tyto programy-herci vědomí – to všechno je on: to je jeho hlas, jeho myšlenky, jeho fantazie... Vzpomněla jsem si na moment, kdy jste nám, Igore Michajloviči, vyprávěl, že *u dětí po prvotním vzestupu začíná intenzivní rozvoj druhotného vědomí.*

IM: Zcela správně.

Ž: To lze sledovat u dětí ve věku 3-7 let, kdy se u nich začíná projevovat bouřlivá představivost, obrazy, obrázky, „chtění“, chamtivost. To znamená, když probíhá intenzivní rozvoj druhotného vědomí.

IM: Samozřejmě. A dále vidíme: děti rostou, jedna rodina, děti – s věkovým rozdílem jednoho roku, například jeden - egoista, druhý – dobrý (nadevše ho milují). Kdo za to může? To je zajímavá otázka. „*Takovým se dítě narodilo.*“ Neřekneš, že mají odlišnou výchovu, mají absolutně stejnou výchovu. Mají vynikající rodiče. Od malička je vychovávali s vyššími morálními hodnotami v lidském chápání, etickými normami a člověk vyrostl a stal se narkomanem nebo darebákem. Často se to stává. A proč se to stává? „*Je to vliv ulice nebo ještě někoho?*“ Ale ne. To je vše součástí rozvoje vědomí. A vše začíná v okamžiku, kdy se začíná rozvíjet druhotné vědomí.

T: Ještě jsem k tomu chtěla dodat, že když se rozvíjí druhotné vědomí, systém od dětství učí dítě upoutat na sebe pozornost. A když jste nám o tom poprvé řekl, bylo velmi snadné na principu tohoto klíče znalostí, číst vědecké práce o studiu psychologie dětí a vůbec chápat více, než se tam píše, chápat skutečný důvod toho, či onoho chování dítěte. Bylo jednoduché samostatně si odpovědět dokonce na ty otázky, které si kladou vědci.

Například o paradoxnosti dětských rozhovorů. Na rozdíl od dospělých je pro dítě slovo blízké činnosti. Když například dvě děti mluví, je to jako dvojí monolog: každé z nich se tvrdošíjně snaží zaujmout druhé svou myšlenkou nebo svou činností, ale přitom se nesnaží být uslyšeno. Dítě mluví jako samo se sebou, jakoby přemýšlelo nahlas.

IM: Naprosto správně.

T: ... A domnívá se, že všichni ostatní vnímají svět přesně tak, jak ho vnímá ono. Dítě tohoto věku vede neustálý monolog. Nezajímá ho pozice společníka, ani jeho myšlenky. Ve skutečnosti se dítě nestará, aby bylo uslyšeno a pochopeno. Klíčová charakteristika jeho myšlení v tomto stádiu - to je výrazný egocentrismus. Pro ně je společník pouze podnět! Pro dítě je důležitý pouze tento viditelný zájem společníka.

Ž: Ano, ano.

T: ... Jednoduše řečeno – „ukrást“ pozornost, je to hon za pozorností. Častá situace, kdy si dospělí o něčem povídají, dítě se postaví doprostřed a začne něco žádat, nebo něco vyprávět, trucovat, a tím právě na sebe obrací pozornost všech dospělých.

IM: Systém nejprve učí získávat pozornost, potom tím manipulovat, následně to zavádí do trvalého jednání a formuje do určitého systému. No a samozřejmě, jako důsledek následného rozvoje druhotného vědomí, dítě už může aktivně vymýšlet všelijaké situace, představovat si objekty, které doopravdy neexistují a vydávat to za skutečnost. Ale faktem je, že pro dítě jsou často tyto výmysly stejnou realitou, jako pro nás to, co nás obklopuje. Toto je však jen práce jeho vědomí.

T: Ano, zajímavý je také moment reakce na kritiku. Druhotné vědomí na kritiku jiného vědomí spouští mechanismy obrany...

IM: Naprosto správně.

T: ...vyhodnocuje probíhající jako hrozbu.

IM: Systém se už od dětství snaží navyknout člověka na jeho „Já“. Na „Já“ jako střed jeho egoizmu, „Já“ jako pýchu. Proto vnucuje takové mikrosouboje, čili zápolení ve sporech a podobně.

T: To znamená taková zápolení ve sporu, v nichž malinký človíček se vši vážností a s vložením síly pozornosti podniká pokusy ujasnit si: kdo, on nebo jeho společník, má větší schopnost vnutit svou myšlenku druhému. A co to znamená pro děti? Ještě jednou ukázat, kdo nad kým dominuje. Takové chování u dětí je podobné chování opiček. Nákladný, vyčerpávající proces pro člověka a super ziskový pro systém Živočišného rozumu. To je to, kam utíká cenná lidská pozornost.

IM: Ano, to je pravda. A jako důsledek, později ve vědomí dospělého člověka, probíhají neustále souboje za dominanci jeho ega v materiálním světě.

T: A co samozřejmě zvolí člověk po takové přípravě? Bude bránit mýtickou „pravdu“ od iluze systému a odsuzovat ve svém vědomí vše duchovní, protože s tím nebyl v dětství seznámen.

Ž: No, ano.

T: Takový člověk si neuvědomuje, že je Osobnost.

IM: Pro něj pojem "Osobnost" znamená něco zcela jiného, tak, jak to vysvětluje systém: jeho vědomí, jeho egoizmus, jeho pýcha vnucená mu z dětství, týmž jeho vědomím. Tímto způsobem systém hromadně produkuje pro sebe otroky.

Jasně, že se druhotné vědomí musí rozvíjet kvůli komunikaci a přežití v současných podmínkách v trojrozměrnosti. Ale opět platí, bez dominance duchovních základů ve společnosti v každodenním životě (příčemž činy a nejen slovy), dítě vyrůstá v egoistu. A systém ho učí využívat své vědomí, řekněme to tak, pro získání osobních výhod a pro dominanci nad ostatními. Takže od samého začátku lhaní sobě samému.

Ž: No, ano, systém nás od dětství učí lhát dokonce sobě samému.

T: No, a jako následek co se děje v takovém případě? Potom je třeba vyvíjet kolosální úsilí, aby se to dalo vůbec odnaučit a změnit. A stává se pochopitelné, proč lidé dělají jedny a ty samé chyby. Protože prvotnímu vědomí se moc nechce odnaučovat a měnit se, a druhotné vědomí se tím spíše nemění.

IM: Musíme pochopit, že prvotní vědomí je součástí systému, stejně jako druhotné vědomí. A systém nechce ztrácet moc nad Osobností.

Ž: Je to tak. Ale co je zajímavé, že u dětí se někdy projeví i duchovní moudrost, navzdory veškerému tlaku systému. První roky života dítěte se prvotní vědomí rozvíjí intenzivněji a dominuje nad druhotným vědomím (druhotné, jak jsme se zmínili dříve, se začíná aktivně rozvíjet po prvotním vzestupu). V tomto věku dítě ve větší míře disponuje duchovní svobodou, jelikož Osobnost není tak spoutána šablonami. Proto se občas projeví tato moudrost. Děti v

tomto věku jsou blíže k vnímání hlubokými pocity, k procítění Pravdy, k Pravdě, kterou dnes bohužel nedostávají od dospělých...

T: No, ano i zde chybí praxe. Co ony dostávají v lepším případě od rodičů? Teorii, vysvětlování druhotným vědomím nějakých momentů toho, nebo jiného náboženství, které vyznávají jejich rodiče. Anebo postuláty jejich ateistických názorů. A co může druhotné vědomí říct dítěti o Bohu? Že „*Bůh, to je strejda s bradkou, který sedí někde tam v oblacích*“. No a dítě přenáší hledání toho, co je založeno v jeho nitru, na hledání ve vnějším. A hledá pak celý svůj život, kde že je tam, *ve vnějším*, cesta domů. Právě odtud se rozvíjí kořeny všech pochybností a v konečném výsledku rozčarování z iluzorních obrazů trojrozměrnosti.

Například, když vezmeme křesťanství. V religiózních interpretacích Bible, v tématu práce na sobě, je zmíněna fráze z Matoušova evangelia, že „pokud se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do Království Nebeského“. Frázi „*obrátit se k Bohu*“, vykládají jako změnu způsobu života, ale opět se toto chápe na úrovni myšlení v trojrozměrnosti. Ano, tam se zdůrazňuje, že obracet se je třeba „celým srdcem“. V některých výkladech je uvedeno, že slovo „srdce“ to je alegorie a znamená v Bibli většinou podstatu lidské Osobnosti, soustředění duše a ducha (soustředění – to je zaměření síly pozornosti). Říká se, že hlavní věc lidského života je zapsána v „našich srdcích“ a že „především srdce přijímá *duchovní rozhodnutí* o vztahu k Bohu“. Jak vidíme, všechno je, pouze byly zaměněny klíče pochopení a člověk bez praxe neví, co je ve skutečnosti jeho duše, co je Duch, co je on jako Osobnost – Osobnost, jejíž skutečný život nemá žádný vztah k iluzorní trojrozměrnosti.

Ž: Ale když znáš tyto Znalosti, vidíš i zrno, které bylo vloženo do těchto slov. Tentýž výraz „budte jako děti“, právě zde bylo myšleno, že Osobnost je o něco více svobodná od tlaku vědomí... a blízká k pocitovému vnímání.

IM: Je to skutečně tak. Dítě je opravdu blíže k Bohu. Proč? Vědomí se rozvíjí, ale méně aktivně a Osobnost je svobodnější, není tak závislá na vědomí. Proto někdy děti říkají takové moudrosti, které jsou typické starci, který má blízko ke smrti. Proč také bývají staří lidé více otevření, i když ne všichni. Bývají zlí, uzavření do sebe. Například, celý život byl vynikajícím člověkem, ale ve stáří se stává ustaraným, protože chápe, že smysl života není v tom, aby postavil dům, porodil dítě, nebo v něčem podobném. Prožil život, nic už před sebou, a hlavní nepochopil. A co je hlavní? **A ukazuje se, že hlavní je právě začít Žít.** Honil se celý život a zbytečně.

A život proběhne, už jsme se v pořadu o tom zmiňovali, jako jeden den. Tak jak pro tebe včerejší den (obrazně říkám, pro lidi), tak proběhne i celý život. On se stane včerejším dnem doslova dnes. V tom je ten problém – iluze času. Zdá se, že dlouho, „*vždyt' před tebou jsou ještě roky*“... A žít je třeba tak, aby každý den, každý okamžik jsi byl připraven odejít, ale pro tebe to musí být odměna. Ale ty nemůžeš uspíšet tento proces, člověk na to nemá právo.

Ž: A všechno je tak jednoduché: **pokud ses rozhodl Žít, pak začni Žít právě teď.** Odložíš to na okamžik - vědomí to určitě využije.

IM: Existuje takový pojem (zde se ho dotýkáme), jako „služba světu Boha“. A hned na úvod - co to vlastně je služba Bohu?

T: Ano, mnozí to dnes chápou pouze ze spotřebitelské pozice... Žijí uvnitř vědomím, nikoli duchem, žijí trojrozměrností.

IM: ...Ano, to znamená, sedí, opakují modlitbu a také to, čím jsme rozhovor začínali – žijí pod diktátem vědomí. A s pomocí vědomí jen drmolí, anebo předčítají seznam svých přání Pánu Bohu a mezi ně vkládají pochvalné ódy Jemu. No, víš, obracejí se jako na pozemské rodiče, jsou zvyklí na své rodiče: „chci autíčko“ nebo "panenku", nebo něco dalšího.

Ž: ... Pro získání vlastní výhody.

IM: Naprosto správně.

Ž: Čili spotřebitelský postoj vůči Bohu.

IM: Nejhorší věc, která může být.

Ž: Takže celkově, nejenže je to zkreslený pojem služby...

IM: ... A podívej, co je zde nejzajímavější: mnozí říkají, že "když jsi onemocněl, pomodli se a uzdravíš se". Pomodlil ses, ano, a uzdravil ses. Ovšem o co jsi prosil? O hmotné. A teď budeme vycházet z banálního chápání rozdělení na satana a Boha, na dvě složky: modlil ses vědomím "k bohu" a tvé tělo se zotavilo. Takže, který bůh ti poslal uzdravení po modlitbě? Copak Bůh, který je Věčný? To ne. A vždyť právě tvé zdraví, jako i tvé tělo a tvé vědomí, jsou v moci Satana. To on ti může vzít, anebo dát zdraví.

Pán Bůh ti nevezme zdraví, a už vůbec ti nepošle nemoci. Na co? Jenomže opět vstupuje vědomí a říká: „*Vždyť jsi dítě Boží, jsi stvořen podle Jeho obrazu a k Jeho podobě. A On tě neustále každý den sleduje*“. No, nic jiného nemá na práci. „*Je to přece Bůh. On je Všemohoucí. Má spoustu očí, sleduje všechny... A také spoustu uší. Poslouchá, na co myslíš, o čem mluvíš*“. Ale to, na co myslíš a o čem mluvíš, ví přece kdo? Opět ten stejný, kterého nazývají Satan. A proč ví, na co myslíš? Protože to jsou jeho programy. Je to jeho svět a také jím byly psány tyto programy, vložené do tvého vědomí, jako do počítače.

T: Ano, všechno v systému je mrtvé: prostě není Život, jsou jen iluze a hry vědomí. Jedni herci ve vědomí hrají roli dobrodinců, jiní - žadatelů. Ale kde jsou v tomto samotní lidé? Kde je v nich Život?

VIDEOTEXT

Pokud ses rozhodl Žít,
pak začni Žít právě teď.

T: Díváš se na celé to tmářství ve světě a... je to prostě lidská hloupost pod diktátem vědomí.

IM: Před nějakou dobou jsem narazil na rukopis katedrály, ve kterém se chytří muži pokoušeli spočítat množství Andělů v Nekonečném, Bezmezném Světě. Paradox. Smrtné vědomí několika lidí se snažilo spočítat nekonečné a neomezené množství Andělů. No, stále se nacházím pod tímto dojmem. V čem je smysl toho všeho? Jakou mánií velikášství má vědomí?! *A proč člověk, který je ovládaný vědomím, se srovnává s Bohem nebo se považuje za Jemu rovného?* Takoví lidé mají jenom požadavky k Duchovnímu Světu, jen samé požadavky, ale odevzdání žádné.

T: Jen seznam.

IM: No, nejčastěji ještě vzniká strach, tedy strach vědomí, že On existuje. Když je Osobnost aktivní, člověk to cítí. Vzniká strach, strach ze smrti. A člověk se snaží alespoň dosáhnout Klidu, aby se vyhnul utrpení. Snaží se nějak smířit s náboženstvími, se zástupci náboženství, ale opět jsou to hry vědomí. No, co naděláš, svět je takový.

T: To znamená, že vědomí člověka klame. *Ve skutečnosti je vědomí jen prostředník mezi Osobností a trojrozměrným světem. Ale nikdy nemůže být prostředníkem mezi Osobností a Duchovním Světem.* Protože mrtvé ví jenom o mrtvém.

IM: Rozhodně. Právě to dělá člověka duálním. Na jedné straně připoutaným k trojrozměrnosti, k hmotnému světu. A na druhé straně má člověk také Duchovní podstatu, patřící Duchovnímu Světu, která napomáhá tomu, aby se člověk stal tím, koho například v náboženství nazývají Andělem, tedy *nesmrtelnou* a *duchovní* Bytostí. A ještě všimněte si, *beztělesnou* a to je také neméně důležité.

Ž: Ano.

IM: Po smrti člověka, řekněme takto, ani jedno vědomí nemůže vstoupit do Duchovního Světa. Vědomí vůbec nevnímá Duchovní Svět. A právě ti lidé, kteří na sobě seriózně pracují a mají zkušenost (ne víru, zdůrazňuji, ale zkušenost s kontaktem s Duchovním Světem), dokonce na úrovni vědomí mají pochopení, že se něco děje. Avšak správně popsat slovy to, co cítí, tedy to, jak Osobnost vnímá Duchovní Svět, je v trojrozměrnosti krajně obtížné. Je to opět „štěstí“, všechny tyto obvyklé epitety, vyjadřující něco co je překrásné a nekonečné. Ale podrobněji to popsat nemůžeme. I když na úrovni Osobnosti to tito lidé velmi dobře chápou, vědí, jsou šťastní, radostní, ale popsat to nemohou.

T: Hovořili jsme o dualitě a je zajímavé, že v mnoha náboženstvích, zejména v pravoslaví, se setkáváme s takovými pojmy jako „vnitřní a vnější člověk“. V principu o vnějším člověku je všechno jasné, všichni ho ztotožňují s tělem. Avšak vnitřní člověk, ten který... Třeba vím ze své zkušenosti, že kdybych nepřišla do kontaktu se Znalostmi, kdyby nebylo pocitové zkušenosti, pochopení toho, že Osobnost je Duch a pouze tak je možné komunikovat s Bohem, s největší pravděpodobností bych pod vnitřním člověkem chápala to, co není ozvučeno, prostě uvnitř nějaké myšlenky v hlavě...

IM: Naprosto správně.

T: V podstatě práce prvotního a druhotného vědomí.

IM: Čili chápaloby opět to prvotní vědomí, vědomí primáta, které kontroluje nové (druhotné) vědomí.

T: Samozřejmě, anebo pýcha od vědomí primáta, či myšlenky od druhotného vědomí. Vždyť většinou právě druhotné vědomí rozehrává celé scény se svými herci: jak by mělo v trojrozměrnosti probíhat tvé hledání Boha a z pohledu vědomí vypadat tvá duchovní cesta. A tyto myšlenky – to nejsi ty, je to lež systému. Hlavní je, udělat si zde jasno a pochopit, kdo jsi ve skutečnosti.

IM: Správně. Druhotné vědomí je opravdu velmi aktivní a z větší části je to to, za koho se sami považujeme. A stačí, řekněme, prostě se uklidnit a pozorovat, jak k nám přicházejí myšlenky. Zavřít oči, uvolnit se a pozorovat, kdo nám tyto myšlenky dává. Na začátku slyšíme spory, vidíme, že se něco děje, vznikají nějaké obrázky, tedy pokračuje běžný život. Otázka: **kdo pozoruje tyto obrázky, které se projevují?** Tím je právě prvotní vědomí.

V okamžiku usínání, když ještě nespíme, avšak činnost vědomí stále pokračuje, právě v tento moment můžeme pozorovat činnost druhotného vědomí. A díky takovému pozorování můžeme poznat, že máme dvě „Já“, není to ale skutečné „Já“.

Ale když jsme se naučili pozorovat tento proces, můžeme se současně učit cítit, tedy vnímat Duchovní Svět hlubokými pocity – jedná se o pocitové vnímání Duchovního Světa. Když člověk rozvíjí duchovní vidění, tak, jak jsme říkali, pevný stůl nebo pevný pohár, přestává být pevný a mít takový tvar. Iluze mizí. A my už to všechno vidíme jako nějaké shluky, banálně, se strukturou pole, ale do šesté dimenze. A Duše, ta se nachází za hranicemi šesté dimenze. No a všechno, co s ní souvisí – je rovněž, řekněme, na rozhraní. Do sedmé dimenze Osobnost odchází vědomě, když se spojí s Duší. Řekl bych, že je na okraji, je velmi, velmi blízko k Duchovnímu Světu. Ale pokud my již identifikujeme sebe, znamená to, že se osvobozujeme od iluze hmoty, od samotného systému, od těchto vědomí (můžeme je pozorovat, můžeme je kontrolovat), tehdy právě vzniká, řekněme to tak, ne pouhé pochopení, ale zkušenost. A Osobnost se začíná rozvíjet, přičemž rychle a aktivně. „Co znamená rozvíjet se?“ – položí si mnozí tuto otázku. Proto to trochu vysvětlím. Ve skutečnosti se lidská Osobnost prakticky nerozvíjí v současném světě...

T: Ano, v moderním světě je příliš mnoho rozptýlení od vědomí. Lidé si dokonce ani nedávají za cíl osvobodit se z moci vědomí a vytvořit lepší podmínky pro duchovní dozrávání dalších generací.

IM: Naprosto správně. Řekněte mi, kdo se zabývá rozvojem Osobnosti svého dítěte v duchovním smyslu? Ty fotky z různých náboženských publikací, rozhovory o Bohu, to je co? Opět je to jako boty, které si povídají o Bohu.

T: Ano, mladí rodiče učí dítě tomu, čemu učili je samotné. A pokud nemají osobní duchovní zkušenost, pokud sami nerozmnožují duchovní Lásku v sobě, pokud nemají v sobě rozvinuté vnímání Duchovního Světa prostřednictvím hlubokých pocitů, pak to budou pouhé rozhovory a ustavičné poučování z teorie od vědomí, ale bez praxe znásobovat v sobě Lásku Duchem. Samozřejmě, oni by to možná chtěli jinak, kdyby věděli jak. Ale je učili vědomím jen věřit a doufat, ale ne žít tady a teď, tím skutečným, vnitřním.

IM: Opět se vrátíme k čemu: „Věřím nebo nevěřím?“ Víra - to není Znalost. Víra – to je naděje, že se možná něco stane. Osobnost může vnímat Boha, vědomí - nemůže vnímat Boha. Vědomí může buď věřit, nebo nevěřit. Víra jen teoreticky připouští Jeho existenci. Ale *Osobnost vždy bude stát za Bohem, vědomí však - proti Bohu*. A tady právě prvotní vědomí hraje rozhodující roli. Pokud je prvotní vědomí ovládáno systémem, nebo druhotným vědomím, pak Osobnost je odsouzena. **Pokud Osobnost ovládá prvotní vědomí, pak může studovat samotný systém zvenčí.** To je jediný způsob, jak studovat systém bez poškození zdraví a bez újmy svého vědomí, řekněme to takto.

T: Toto je klíčový moment právě pro ty, kteří se pomocí osobní zkušenosti nebo vědecky pokoušejí studovat vědomí. Protože jinak, studovat systém, když jsi v něm...

IM: ...No, zkušenost ukazuje, už jsme o tom hovořili, že nevede k dobrému, když nacházejíc se v systému ho studuješ. My můžeme jenom pozorovat a dostávat tu informaci, kterou nám systém sám dovolí, ale ne více. Jenže to vždy bude výhodné pro něj. Ne pro nás jako Osobnost, ale pro něj (jako pro smrtelnou bytost), na rozdíl od nás (jako potenciálně možné nesmrtelné bytosti). A tady je otázka: „Proč potenciálně možné nesmrtelné?“

Když se Osobnost osvobozuje z otroctví vědomí, z hmoty a poznává Duchovní Svět, přibližuje se, až se stane jednotným celkem s Duší, stává se tím, koho nyní nazývají Andělem. Ve starověkých náboženstvích je nazývali jinak, význam však zůstává stejný. Člověk se stává tím, kým by měl být – nesmrtelnou Bytostí a samozřejmě, po smrti těla, už jako Anděl, on nemůže zemřít. Osvobozuje se jako vyzrálá Bytost (obrazně řečeno, jako motýl z kokonu) a přechází do Duchovního Světa. To neznamená, že někam odlétá nebo něco podobného. To pro naše vědomí je třeba někam letět, nebo se přemísťovat. Duchovní Svět on je Bezmezný, Nekonečný, je všude, jen o něco výš, abych tak řekl.

A vědomí – ono jednoduše mizí, když se Osobnost osvobozuje. To ale není výhodné pro vědomí, které se identifikuje jako „Já“. Není to výhodné ani pro samotný systém. Protože vědomí (promiňte mi takové primitivní srovnání) – je pro systém jako dojící stroj, který se připojuje ke krávkě (Osobnosti) a jejím prostřednictvím získává mléko (síla pozornosti Osobnosti - síla Allatu), jako produkt pro výživu (systému). Vědomí - není ničím jiným, než nástrojem pro existenci samotného systému, Absolutna nebo jak lidé říkají - Vyššího rozumu. Je to zesílený způsob jeho výživy, která mu dává život. Proto má systém zájem na tom, aby se Osobnost během života neosvobodila.

T: Igore Michajloviči, mnozí lidé si pokládají otázku, zajímá je, co je to reinkarnace? Co je převtělení duše?

IM: Převtělení duše neboli tzv. reinkarnace, nastává po smrti fyzického těla. K tomuto jevu dochází v případě, že se Osobnost neosvobodila. Tehdy Osobnost splývá s vědomím, jako jediný celek.

Co je to převtělení duše, pokud budeme hovořit ve zjednodušené podobě? Když se Osobnost nerozvíjela a nedokázala se spojit s Duchovním Světem, řekněme není života schopná, pak se zachovává vědomí, které se identifikuje a i nadále funguje jako tentýž dojící stroj. Avšak spolu s tím, čemu říkáme duše, přechází tak trochu do jiného stavu. Probíhá reinkarnace. A celá tato energeticko-informační struktura, obrazně řečeno, přechází z jedné nádoby (zničeného těla) do

druhé (nového těla, do něhož vstupuje duše a vytváří novou Osobnost a v souvislosti s tím, jako antipód Osobnosti se vytváří nové vědomí). Ale jelikož duše neopustila tento svět (použije se a probíhá reinkarnace), je přirozené, že zůstává i předchozí Osobnost a také ty dvě aktivní vědomí, které potlačují.

A člověk v tomto stavu zažívá to, čemu říkají „pekelná muka“. Prožívá je více na úrovni vědomí než Osobnosti, na úrovni prvotního vědomí. Všimněte si, druhotnému vědomí je zde lehčeji, protože chápe tento stav. Avšak na úrovni prvotního vědomí je právě bolest, utrpení a podobné všechny nepříjemné pocity.

Někdo se může zeptat: „*Jak může být bolest, pokud není tělo?*“ Srovnal bych to s efektem, kdy chybí končetina, například člověk nemá nohu, ale prsty na noze bolí (nazývá se to „fantomová bolest“). Ještě je to podobné... třeba lidé, kteří zažili mrtvici, když se nacházeli v těle, ale nemohli kontaktovat tento svět. Vnímání těla, jako takového, jim chybí, zůstává ovšem jasné uvědomění a pochopení všeho. A právě to je i stav subosobnosti. Čili všechno, co jsi za celý život nahromadil, všechno to aktivní, čím jsi žil, tě bude doprovázet třeba i po mnoho reinkarnací, dokud se nenajde nějaká Osobnost, která se osvobodí, a pak všechny struktury budou zničeny, nebo, hovoříc současným jazykem, dokud nedojde k úplné anihilaci, což znamená, že vše bude zcela vymazáno.

VIDEOTEXT

Osobnost vždy bude stát za Bohem,
vědomí však - proti Bohu.

06:20:30 - 07:06:00

T: Igore Michajloviči, zmínil jste se o otázce celosvětového spiknutí, že existují žrecké struktury, které sní o devátém dni, více než jedno století.

IM: Co je 9. den? Sen systému o 9. dni právě říká, že pokud osmého dne do lidského těla, jako do nádoby, nevstoupí Duše, nádoba zůstane prázdná. 9. dne už nebude moci vstoupit. A systém vytvoří a rozvine v tomto neplnohodnotném člověku to, co systém nazývá „bůh“ - nesmrtelnou,

materiálně projevenou bytost, která se bude svou silou rovnat Bohu (to znamená, že bude moci vytvářet další iluze a udržovat tuto iluzi donekonečna). Neboli řekněme, antibůh.

T: Mnozí lidé, kteří nejsou s touto otázkou obeznámeni, mohou zapochybovat o tom, že v moderním světě existují tajné organizace, které se zabývají projektem „Devátého dne“. Kdo bude mít zájem, mohu dát náповědu: podívejte se, kdo inicioval a sponzoroval ve světě výzkumy ohledně početí člověka ve zkumavce a podporoval vědu tímto směrem?

IM: Dobrá náповěda...

T: ...Kdo o to měl zájem a proč?

IM: Ano... Systém se vždy staví proti Bohu. Nutí lidi, aby považovali samotný systém za Boha.

T: No, tato touha systému skutečně prosvítá skrze jeho otroky, když někteří lidé, přestože chápou veškerou svou nicotnost jako otroka, jasně demonstrují ostatním, touží, sní a chtějí být před jinými lidmi těmi, kteří jsou nazýváni a považováni za bohy. Často vyprávějí ostatním, že v Duchovním světě dosáhli mnohého a prezentují se téměř jako zosobnění samotného Boha v těle. Zkrátka, hybris. Mimochodem, právě tak se ve starověkém Řecku říkalo arogantnímu člověku, člověku, který byl pyšný – hybris.

Ž: Bohužel, tyto hrybisy... přesněji hrybise...hybrise můžeme potkat i dnes.

T: Ano... Koneckonců, to všechno odhaluje tvář systému, který se přes ně projevuje, snahu samotného systému vyrovnat se Bohu. Čili drobné, nicotné, se pokouší stát Velkým Bezhraničným... A pokud použijeme příklady z křesťanství, tak jsou to jako tmáři svatokupectví s touhou vládnout Duchu Svatému.

IM: Tento paradox je stále aktuální. Proč? Protože zkrátka probíhá boj o přežití samotného systému. On sám vytváří takové podmínky pro manipulaci sebou samým.

T: Ale ten den nemůže nastat, že?

IM: No, pokud jde o to, zda může 9. den nastat nebo ne, ještě jednou zopakuji: vše je zde materiální, systém existuje pouze v rámci 6 dimenzí, v 7. dimenzi již neexistuje. A nad šesti dimenzemi je ještě 66 dimenzí, které to nedovolí.

Pro obrazné pochopení na úrovni vědomí uvedu příklad toho, co je tento svět. Představ si květinu, jakoukoli, je to jedno jakou, například, kopretinu. Představila sis kopretinu? A teď představ, že kopretina zmizela a místo ní se objevil ptáček. Představila sis to? Tak tedy pro Duchovní Svět je tento svět jako ta kopretinka, kterou sis představila a okamžitě na ni zapomněla, je tak prchavý a iluzorní. V tom je smysl. Ale pro lidi jako Osobnosti, není tento svět ničím jiným než odrazovým můstkem pro skok do Věčného Života, anebo propastí do dlouhého mučení. Volba zůstává na lidech.

Zde si samozřejmě můžeš vybírat. Ale aby sis mohl vybrat, musíš vědět, co si vybíráš. A proto, abys věděl, je třeba mít zkušenost. A abys měl zkušenost, musíš přece pracovat na sobě. Vědomí říká, že nemusíš nic měnit uvnitř sebe, stačí prostě studovat, znát něco o vnějším v trojrozměrnosti. Někdy vypráví, co je třeba dělat, opakovat nějaké meditace, cvičení nebo ještě něco, nezáleží na tom, co bys dělal. Ale bez hluboké práce na sobě, právě z pozice chápání,

znalostí všech těchto procesů, bez hledání Duchovního Světa uvnitř sebe se nic nestane. Ve vnějším, Duchovní svět nenajdeš. Duchovní svět je možné nalézt pouze v sobě, protože cesta k němu vede skrze člověka. Už jsme o tom nesčetněkrát hovořili v mnoha pořadech, no a před námi o tom hovořili mnozí.

Dokud na to člověk nevynaloží úsilí, nikdy se nedokáže přiblížit Duchovnímu Světu. A nejtěžší a nejjednodušší je to, že člověk musí především pochopit, uvědomit si a vnímat sebe jako Osobnost. Musí nalézt sebe, kým on je. A musí uvidět ty herce ve svém vědomí, kteří ho odvádějí, nutí ho zabývat se čímkoliv a říkají mu: „*Odvrátíš se, co budeš bez nás? Padneš*“. Nepadneš, naopak vzlétneš. Dokud si to člověk neuvědomí a nezačne pracovat na sobě, nenaučí se to nejsložitější a nejjednodušší – být šťastným, být Živým, prostě být, a ne existovat.

VIDEOTEXT

Být šťastným, být Živým

Prostě být, a ne existovat

IM: Když lidé alespoň trošku studují systém, to znamená, že se skutečně začínají zabývat svým duchovním vývojem... Nemám na mysli moderní přístup k pochopení „duchovního vývoje“ – sedět v meditaci nebo modlitbě a čekat, až se něco podaří, ale když člověk vstává a jde, to znamená, začíná na sobě tvrdě pracovat, když začíná skutečně poznávat sebe jako Osobnost, studovat své vědomí (toho nepřítele uvnitř sebe, který ho všemi způsoby odvádí z cesty k Duchovnímu Světu)... Jak se říká: „Dokud nepoznáš nepřítele - nemůžeš ho porazit“.

T: Ano, jak psali ve starověku: význam lidské existence tady je právě zvítězit nad sebou, porazit v sobě lidského nepřítele.

IM: Paradoxně, ale je to tak... Tehdy se stáváš Člověkem, a pak ty dveře, o nichž jsme mluvili, se před tebou otevírají. A když se člověk snaží přiblížit k těmto dveřím a vejít dovnitř, začíná pozorovat. Především zkoumat: „Jak vzniká myšlenka a jak se řídí?“ A první, co pochopí, je, že kam vkládá sílu své pozornosti (nebo jak říkali v zoroastrismu, na co zaměřuje myšlenky, anebo na co se soustřeďuje) takový stav v sobě vytváří. A co je soustředění? To je vložení pozornosti. Tedy můžeme si hrát se slovy, ale podstata toho se nezmění.

T: To znamená, že Osobnost vnímá trojrozměrnost a situace takové, jaké jí je předkládá prvotní vědomí. Obrazně řečeno to je, když například pracuješ v kanceláři, a tvůj bezohledný účetní neustále nakukuje a vyrušuje svými rozhovory, a sám ti v té chvíli podsouvá papíry k podpisu. A

většinou samozřejmě lže o tom, co se ve skutečnosti v podniku děje. Přičemž pokaždé proto, aby od tebe příště dostal co největší finanční odměnu, vykládá situace tak, abys mu uvěřil, že to je jakoby tvůj život, že to vše jsou tvé problémy, a ne to, co si vymyslel ve svůj prospěch.

A v dané alegorii tento bezohledný účetní – to je právě prvotní vědomí, které skrytě pracuje jak pro Osobnost, tak pro druhotné vědomí. Přitom však všude sleduje čistě své vlastní hmotné zájmy. A financování – to je pozornost Osobnosti.

IM: V principu je to tak. Soustředili jsme na něco svou pozornost, to znamená, že jsme vložili sílu své pozornosti - zaplatili jsme za toto představení, které nám hraje naše vědomí. A herci v naší hlavě „ožili“. Začínají vyprávět o tom či onom. Ale může člověk sám ze sebe vydat alespoň jedno slovo? Ne, nemůže. A opět se střetáváme s tím, že pokud člověk sám nemůže vyslovit jediné slovo, pak kdo je tedy člověk? On je vědomí? Ne, on je Osobnost. A skutečně, člověk je Osobnost. Vědomí může mluvit, komunikovat... Když odstraníme naše vědomí (když ho vypneme), nebudeme moci spolu takto verbálně mluvit. Proč? Protože Osobnost, jak jsme již říkali, neinteraguje s trojrozměrným světem, ale interaguje s prvotním vědomím.

T: ... Ano, s prvotním vědomím... A vždyť prvotní vědomí je jako spleť všeho dohromady. Na jedné straně na něj od druhotného vědomí jdou neustálé útoky v podobě rojů dotěrných myšlenek, různé provokace k vybuzení různých emocionálních stavů...

Ž: Ano, a je to dobře pozorovatelné, když pracuješ na sobě. Dokonce i z osobních zkušeností mohu říci, že tato provokativní vlna, která přichází od druhotného vědomí, je sotva znatelná, avšak je citelná.

T: Ano.

Ž: A je cítit, jak se potichoučku zvedá: jak vzniká jakási ostražitost, taková jemná změna nálady na něco ne moc příjemného. Jak vzniká nějaké znepokojení, někdy s nádechem smutku, nějaká sotva vnímatelná nostalgie. Je taková sotva znatelná, ale rozpoznatelná. Přesně víš a už chápeš, že systém začíná právě tobě promítat film. A potom, hned po této provokativní vlně, přijde první impozantní záběr, tj., nějaký klipový obrázek, pak se ozvučí v hlavě (to znamená, že přichází nějaká myšlenka). Ale bez tvé pozornosti, tato myšlenka prostě není živá, je prázdná. A zní, jako by sis na něco náhle vzpomněl anebo „pojd', popřemýšlíme, jen tak...“

T: No, ano, tato „srovnávej–vyrovnávej“ od vědomí.

Ž: Ano. Ale v tomto okamžiku vybíráš právě ty: věnovat jí pozornost nebo ne. No, a dále se situace vyvíjí v závislosti na tvé volbě. Například, přišel již pro tebe známý závan od druhotného vědomí, pak se objevily obrázky od prvotního vědomí, pak myšlenky – urazit se na něco, nebo ne. A pokud této myšlence dáváš pozornost, tedy začínáš zapojovat pýchu, začínáš si s touto myšlenkou buď pohrávat, nebo si ji zcela vážně prohlížet či vychutnávat, to znamená, dávat do ní veškerou svou pozornost, za krátkou dobu se pak cítíš jako by tě zmlátili holemi, protože jsi již uražený na celý svět. Jsi tak smutný, tak frustrovaný, zaplavený seblítostí, nafouknutou pýchou. Čili emoce přetékaají přes okraj a systém se krmí. A pokud ti vědomí nabízí „urazit se či ne“, avšak ty vybíráš: „Ne!“ pro tuto trojrozměrnost, se všemi těmi jejími... i účetními, i hybrisy, a jednoduše se noříš do radosti hlubokých pocitů, pak všechny situace pomínou, jakoby

ani nebyly. A chápeš, že to byly jen provokace systému s jeho iluzemi, nic víc. Nejdůležitější však je, že jsi uhájil svou volbu, uhájil volbu jako Osobnost a nezachoval ses jako otrok vědomí.

IM: Správně to říkáš.

T: Prvotní vědomí – to je z jedné strany roj myšlenek a emočních stavů od druhotného vědomí. A z druhé strany - vše, co souvisí s prací samotného prvotního vědomí: začínaje pýchou a celým komplexem destruktivních pocitů a stavů od Živočišné podstaty, takových jako nenávisť, závist, nevraživost, a konče jeho interakcí prostřednictvím mozku s tělem (a to jsou všemožné pocity těla, jeho nemoci, emoce a vše, co slyší a vidí v omezeném rozsahu trojrozměrnosti) ... No a probíhá takový komplexní útok na Osobnost ze strany vědomí.

Takže co o trojrozměrnosti ví, řekněme takto, „spící“, neprobuzená Osobnost, která se nachází v otroctví vědomí? Pouze to, co jí předkládá prvotní vědomí: veškerou tuto iluzi informace, vymyšlených situací, emocionálních stavů od Živočišné podstaty. V podstatě klam viditelného a slyšitelného.

Například je známo, že 90% informací z trojrozměrného světa prochází přes oči. A vědomí říká Osobnosti, že to jakoby „*ty vidíš svýma vlastníma očima*“. Ale je to přece lež! Protože vědomí to vnímá prostřednictvím těla, prostřednictvím optického systému očí. A co to jsou oči? No, je to takový svým způsobem monopolista, takový monopolní dodavatel vizuálních informací. Takže oči – to nejsou okna do světa, jsou to větrací okénka mozku, který se navíc nachází pod kontrolou prvotního vědomí.

Vždyť všechno, čemu věříme, že „*to jakoby my vidíme*“, je lež. Oči jednoduše vnímají pouze viditelnou část spektra elektromagnetického záření a dokonce ve velmi malém zorném poli. To vše se ještě přeměňuje na elektrické impulsy a už přes mozek postupuje do prvotního vědomí. A teprve potom prvotní vědomí ukazuje Osobnosti omezený obrázek o situaci v trojrozměrnosti. Navíc se svými opravami a rozložením akcentů. To znamená ve své interpretaci, přičemž zvýrazňuje pro samotné vědomí klíčové detaily a vynechává pro něj méně zajímavou informaci.

Ž: A co je pro vědomí méně zajímavé? Zpravidla vše, co nedává tak působivý obrázek pro získání pozornosti, tedy vše, co člověka může osvobodit z otroctví vědomí.

T: Ano, je to jako hra na „Rozbitý telefon“, kdy na jednom konci zazní jedno, ale na výstupu už s takovými zkresleními, že je těžké dokonce pochopit, jak to bylo původně.... To znamená, že prvotní vědomí, stejně jako počítač, prakticky okamžitě řeší celou řadu úkolů, ihned vytváří iluzi a vydává ji za „realitu“. „Realitu“, řekněme tak, v uvozovkách, protože dokonce i pro svět hmoty, pro systém – pro něj je realitou fyzika prvotních energií, je to hon za silami Allatu. A vše ostatní, to je jen tak, iluze, které sám vytvořil, jako pasti na zvěř. Takže nám se jen zdá, že to my vnímáme svět kolem nás, ale Osobnost ve skutečnosti žádná očička nemá.

IM: Osobnost vůbec nedisponuje tímto fenoménem, nemá takové oči, jako...

T: ... Ano, jako má tělo, protože Osobnost - to je Duch.

IM: Naprosto správně.

Ž: Ano, Osobnost má zcela odlišné vnímání... Nyní vzpomínáš: jak jsi žil předtím, když tvou jedinou skutečností bylo vědomí? Byla to přece jakási noční můra, a ty sis myslel, že „*takový je*

život ve skutečnosti“. Žil jsi jako paralyzovaný nemocný s jednokanálovým televizorem, který ve tvé existenci vytvářel iluzi života, ale ne život. Žil jsi tak, jak dnes žijí mnozí lidé. Žil tím, co ti ukazoval tento kanál, ovšem on ukazoval, co chtěl. Žil jsi tímto kanálem vnuceným stavem iluzí věčným melodramem svých krátkých příběhů.

Ale potom, když jsem opravdu seriózně v praxi začala na sobě pracovat, pochopila jsem, že tento kanál není jediný a že mám ve svých rukou celý pult pro ovládání kanálů. No, vědomí samozřejmě i zde vkládalo své komentáře a obracelo mou pozornost jako vždy na prázdné. Prý: „podívej, jak kouzelně přepínáš tlačítka“. Když jsem však poprvé procítila tuto bezmeznou svobodu uvnitř, svobodu kontaktu s Duchovním světem, tak jsem pochopila, že se už nechci dívat na tento televizor systému, kde mnohé je prázdné, kde je vše podle šablon, kde mluví boty. A kdo by chtěl poslouchat mrtvé a prázdné, když v tobě zní skutečný Život, když cítíš jeho plnost, když cítíš bezmeznou radost, když je v tobě štěstí?! Když nejsi jen pasivně depresivní zombie, připoutané k tělu trojrozměrnosti, ale když jsi v nesmírné svobodě, když se sám stáváš spojený se skutečným Životem, s obrovským procesem tvoření v Lásce. Takže vnímání Osobností - to je naprosto odlišné vnímání... A díky němu vnímáš hlubokými pocity tento skutečný Život, tuto objemnou Znalost, ona se však neomezuje ani rámcem času, ani prostoru.

IM: Ano.

T: Vzpomněla jsem si ještě na jednu, podle mě důležitou informaci, o kterou jste se Vy, Igore Michajloviči, svého času s námi podělil, že duchovně rozvinutá Osobnost vnímá informaci o trojrozměrném světě nejen z prvotního vědomí, ale má již možnost vnímat informace i od struktur společného pole vědomí, jakoby obcházíje prvotní vědomí. Čili od těch struktur lidské konstrukce, které přímo souvisí se strukturami mozku, jako jsou amygdala a další. A v knize „AllatRa“ jsou podrobně popsány pod názvem „boční a zadní bytosti člověka“.

IM: Ano, to je pravda.

T: To znamená, že pokud je Osobnost svobodná od moci vědomí, tak prostě celostně zná pravdu, ať by ji jakkoliv klamal a chytračil tento „účetní“ - prvotní vědomí.

Ž: Ano, a co je ještě zajímavé: Osobnost nemá takovou funkci, jako zpracování informací o trojrozměrném světě, kterou má vědomí a jeho dílčí struktury pole. Osobnost má přece mnohem větší možnosti, než celá tato primitivní sada vědomí dohromady. Má *celostní vnímání*. Ona provádí volbu. Tedy hovoříc v jazyce asociací trojrozměrného světa, ona rozhoduje: dát tomu či onomu sílu své pozornosti či ne. A s trojrozměrností u Osobnosti existuje taková (jak jste nám, Igore Michajloviči, tehdy dobře asociativně vysvětlil) „dvoukanálová komunikace v on-line režimu“: na jedné straně - s prvotním vědomím, na druhé straně – se strukturami společného pole vědomí.

IM: Naprosto správně.

T: A další věc, která mne zaujala je, že i kdyby došlo k některým poruchám s neurony v mozku, například v důsledku nemoci nebo úrazu, tedy z nějakého důvodu by bylo částečně narušené spojení mozku a prvotního vědomí... Například, člověk částečně ztratil paměť nebo ztratil schopnost číst, nebo něco jiného, tak mu to v žádném případě nijak nezabraňuje, jako Osobnosti rozvíjet se duchovně a i nadále pokračovat v jeho existenci, dokonce v takovém těle.

Ž: Ano, duchovní rozvoj Osobnosti v praxi – to jsou procesy v režimu „tady a teď“, jsou to jedinečné procesy kontaktu s Duchovním světem, je to tvoření v duchovní Lásce. A nejsou spojeny ani s trojrozměrností, ani s materií jako takovou. Vždyť tam je jiná zkušenost, tam je jiný Život.

Tyto schopnosti „dvoukanálového spojení“ má Osobnost od počátku. Ovšem v případě, že se nachází v otroctví vědomí, jsou málo rozvinuté. Proto prvotní vědomí má možnost neustále klamat Osobnost svými obrázky, výmysly, strachy a pochybnostmi. Dokonce i ti lidé, kteří se zabývají magií (až do 6. dimenze), nerozumí všem mechanismům a důmyslnosti práce systému, který je samotné řídí... V těchto okamžicích jim pýcha zastírá reálnou situaci. Zdá se jim, že jsou „*tak silní, že jsou tak mocní*“. Ale ve skutečnosti nevidí to hlavní, co se děje... Oni prostě nevidí, že čím více v sobě rozvíjejí tyto magické schopnosti, tím více roste jejich slepota ke globálním změnám v nich, tím více se dostávají do pasti systému, a ten je již během života proměňuje na subosobnost, připoutanou silou jejich vlastní pozornosti k dobíjení systému.

IM: Naprosto správně.

T: Igore Michajloviči, mimochodem, otázka o duchovním vidění. Vždyť člověk ve stavu duchovního prozření, vizí jakýchsi budoucích událostí v trojrozměrnosti, nevidí děj jako takový, například takový, jak ho vidí titíž mágové (ti, kteří jsou omezeni šestirozměrností).

IM: To je pravda. Člověk nevidí děj, vidí výsledek.

T: To znamená, že ti, kteří vidí budoucnost, jsou rozděleni do dvou kategorií.

IM: Ano. Velmi vzácný jev - to jsou ti, kteří mají duchovní oči a vidí ucelený obraz. Pro ně, jako pro Osobnosti, je obtížné se zorientovat, kde včera, kde zítra, protože u nich je vždy dnes. A ti, kteří promlouvají od Ahrimana, tedy od ďábla, vidí události, pro ně je to jako deja vu.

T: No, ano, to znamená, že vidí události, ale nechápou podstatu procesu, ani příčinu ani důsledek. Vidí jenom jeden „puzzlík“ události a to pouze to, co jim ukazuje systém, ale nevidí ucelený obraz. Ale v konečném důsledku mají pravdu ti, kteří vidí celostní obraz, ale ne ti, kteří sní vizemi momentů a nevědí, k čemu to všechno povede. A tak celé vědomí je postaveno na opakování šablon, na magii od vědomí...

IM: V zásadě, je to tak. První věc, s níž se lidé setkávají, když získávají první duchovní zkušenost (no, vy jste to zažili, chápete to z duchovní zkušenosti), to jsou takové „milodary“ od systému, které odvádějí.

Ž: No, ano, najednou se u tebe začínají otvírat po maličkostech nějaké magické schopnosti, sami sebou se stávají nějaké nadpřirozené situace a začíná se dít jakási magická čertovina.

T: Ano. Sediš a víš, že právě teď přijde ten a ten člověk, a řekne právě to a to. A to se děje. Nebo najednou, z ničeho nic, vezmeš do ruky telefon a v paměti se ti objeví jméno člověka, kterého jsi dlouho neviděl. A jsi si jist, že ti teď zavolá. A v této chvíli – volání. Ten nejdůležitější děj se odehrává až pak, když to vědomí zdůrazňuje, už otevřelo past a snaží se tě zahnat do zajetí tím, že vyvolává tyto emoce nadšení. A už herci ve tvé hlavě začínají podněcovat tvou pýchu a křičet: „*Bravo! Podívej, jak ses duchovně vyvinul! Nuže, teď si pojďme tyto schopnosti osvojit. Vyber si libovolný objekt nebo akci v trojrozměrnosti a vlož do ní celou svoji pozornost... v tento*

trojrozměrný obraz... “Ovšem pokud jsi střízlivý, co se týče iluzí systému, to znamená, že tvá Osobnost je svobodná, pak chápeš, co se nyní děje. Copak ses duchovně rozvinul? Ne, to ne.

IM: Naprosto správně. Jen ses stal zajímavý pro systém a on ti dává některé své vlastnosti, aby tě odvedl a aby ses zaobíral právě tím, čím bys neměl, tedy tím, co nedává zrození životu, ale naopak ho zabije. To není nic jiného než smrtelný virus.

Ž: Ano, a velké poděkování za to, že jste nás předem varoval před těmito „milodary“ od systému a už jsme věděli, co očekávat. Protože kdyby nebyly tyto znalosti, kdyby nebyla práce na sobě...

T: Ano, skutečně, velké poděkování! Systém tě již od dětství přes nějaké dojmy, získané z filmů, pohádek a dokonce ze světa lidí kolem tebe, kde se otevřeně propaguje magie, připravuje na to, že pokud budeš mít nějaké nadpřirozené schopnosti, pak se budeš odlišovat od ostatních lidí a budeš na ně mít vliv. Takže opět vše v systému vede k tomu, že budeš vládnout a velet. Ale přesněji řečeno, to on bude vládnout a rozkazovat ostatním, využívaje tebe jako zombie.

Vždyť on hází nějaký magický dáreček jako psovi kost a v případě, že člověk není vyzbrojen znalostmi, pochopením co se nyní ve skutečnosti děje, začíná hledat tuto magii po zbytek svého života. Navíc, jeho pycha zapojuje do tohoto procesu i další lidi.

Systém podněcuje: „Jdi a řekni to ostatním, pochlub se svými úspěchy... v trojrozměrnosti“. Přičemž v myšlenkách už ukazuje obrazy těch lidí, kteří to budou obdivovat, dokonce i způsob, jak to budou dělat. Těch, u kterých se vědomě k tobě vzbudí závist a touha jich samotných se to naučit.

Systém nepovede člověka k těm, kteří ho za takové jednání odsoudí. Ne. Všechno má vypočítáno na roky dopředu a dokonce i to, jak se před svými budoucími dětmi, o kterých teď ani nevíš, budeš chlubit, a v podstatě infikovat tímto virem mladé generace. To znamená, že tyto „milodary“ od systému jsou velmi dobře promyšlené: malá investice, a zisk je obrovský.

Ale když to víš, je velmi snadné nepodléhat takovým úskokům systému. Dokonce, i když se něco mimořádného stalo, prostě nekládej do toho sílu své pozornosti, věz, že se jedná pouze o „*pozdrav od systému*“.

Ž: Ano, to je důležitý moment. Prostě se od toho odvrát, nechtěj to. Vkládej pozornost na znásobení duchovní Lásky v sobě, do osobního růstu. V tom je smysl. A to nemá nic společného ani s trojrozměrností, ani s jejími obrazy, protože je to odlišné, je to jiné.

IM: Naprosto správně. Systém se pokouší odvrátit člověka, který nastoupil na duchovní cestu, právě ničím jiným, než magií. Začíná mu dávat různé schopnosti, třeba extrasenzorické nebo jiné. Ne všem lidem se to samozřejmě stává, ale většině ano. Avšak mnozí právě prahnou po těchto schopnostech...

Vezmeme tutéž knihu „AllatRa“. Vědomí mnoha lidí nezaujala jako příležitost k získání Znalostí, ale jako možnost získání magických schopností. K čemu? Opět, aby posílili svou moc v tomto světě především nad svými blízkými. Lidé to chtějí. A když to nedostali, vědomí nebylo spokojeno, protože první věc, kterou říkáme je, že držte se dál od magie. A pokud člověk usiluje o magii, tak to samozřejmě u nás nenajde.

„AllatRa“ - není náboženství, ani sada zákonů nebo něco jiného. „AllatRa“ - to je jen zdroj Znalostí, kde jsou tyto dveře a jak se k nim přiblížit, nic víc, nic méně. A dále už to je lidská volba. Chceš – vstáváš, jdeš, otevíráš, vcházíš a učíš se. Avšak neustále se učíš a něco děláš. Nebudeš dělat - nic se nepodaří.

T: Ano, Igore Michajloviči, Vy jste zcela správně poukázal na to, že všechno začíná prací na sobě a poznáváním svého vědomí. A když v praxi začínáš pozorovat sebe, začínáš chápat, že jsi sebe ani neznal a ani jsi netušil, jak moc ses srostl se svým vědomím, nakolik vše v systému pracuje jen pro dosažení výsledku. Celá tato hra na rozhovory v hlavě je založena na touze ovládat, na skrytých motivech ve snaze o výhru. A pro systém je výhrou síla pozornosti. Ty prostě upřímně pozoruješ hlasy a spory ve svých myšlenkách a chápeš, že někdo ve tvé hlavě ti něco vnucuje, něco ti vypráví, přičemž šablonovitě.

Ted' povím o sobě... Zpočátku, když jsem začala prostě upřímně sama pro sebe to vše pozorovat (tu mnohočetnost myšlenek, o níž jsem dříve vyprávěla), tak zprvu jsem dokonce měla jakýsi strach. Ale opět, ten strach pocházel z vědomí. Navíc, tento strach, tato emoce byla doprovázena myšlenkou: „*Nezačala-li u tebe schizofrenie? Dokonce už slyšíš hlasy v sobě...*“ No, a dále ještě více: čím svědomitěji jsem sledovala všechno, co přicházelo do hlavy a zapisovala si to, tím více mě vědomí lekalo myšlenkami. Přičemž, samozřejmě, sebe jako provokatéra těchto myšlenek vyjímalo, to znamená, že mluvilo v první osobě: „*Jak můžu takto žít? Vždyť ztratím kontakt s tímto světem. Rozvine se u mě schizofrenie. Ostatní lidé se mi budou smát*“. No, pomyslela jsem si: „Aha, když už mě tak straší, znamená to, že jsem určitě na správné cestě a je na čase si to všechno vyjasnit“. A čím se dá překonat jakýkoliv strach? Jak jste nám řekl, Igore Michajloviči, - Znalostí! Považovala jsem to za dobrou příležitost doplnit si svou zásobu praktických zkušeností.

Zaměřila jsem se na lékařskou literaturu a s ohledem na všechny tyto jedinečné Znalosti o Osobnosti, o prvotním, druhotném vědomí, tedy na ty Znalosti, které jste nám, Igore Michajloviči, tehdy řekl, vyjasnila jsem si pro sebe velmi zajímavý moment: že toto pozorování situace s prací svého vědomí – to není jakási polymorfnní psychická porucha spojená s rozpadem procesů myšlení a emočních reakcí, čemu právě říkají schizofrenie. Není to ani disociativní porucha identity, která je spojována s rozdvojením nebo s mnohočetnými „Já“. Vědci stále nemohou najít příčinu tohoto jevu. Ovšem díky Znalostem, které jste nám vyprávěl, vše se stává jasné a zřejmé. Vše, co je popsáno v lékařské literatuře, se týká ve skutečnosti problémů těla, problémů prvotního vědomí. Ačkoliv tam používají termín „osobnost“, ale opět ve smyslu „Já“ z vědomí. A tyto problémy jsou spojeny především s tím, že člověk jako otrok systému, jednoduše srostl s vědomím, bojí se a věří absolutně všemu, co mu nabízí. A první krok, který vede ke vzniku takových patologických stavů, jako je schizofrenie a podobných psychických poruch - je nadměrný egocentrismus, mánie velikášství, touha po moci a samozřejmě touha po nadpřirozenu. To znamená, že skutečná schizofrenie vědomí – to je touha vědomí po magii.

Ž: Ano, je zajímavé, že podle studií, schizofrenie – je relativně vzácné onemocnění, a nejprve se objeví mezi 15 a 25 lety, tedy v době, kdy začne působit aktivněji druhotné vědomí se všemi jeho tužbami po tajné magii.

T: Přesně tak. Přičemž příznaky schizofrenie připomínají projev krize v dospívání. Mimořádně, existují studie, které uvádí, že zvýšení rizika rozvoje schizofrenie je spojené nejen

s anomáliemi v biochemii mozku nebo s poruchami anatomie mozku, ale také s anomálií ve spánkovém laloku, hipokampu a amygdale.

Ž: Ano, a tady je nad čím se zamyslet, zejména pokud to porovnáme s informací z knihy „AllatRa“ o fenoménu amygdaly, jež je zodpovědná za schopnost snímat informaci a o tom, jak to všechno souvisí s fyzickým tělem člověka, s jeho energetickou konstrukcí a s prací bočních Bytostí.

T: Naprosto správně. Ti, kteří četli knihu „AllatRa“, teď mnohé pochopí... Ale překvapila mě ještě jedna věc: proč cítím strach z těchto myšlenek? Vždyť do seznámení s lékařskou literaturou jsem prakticky nic o nemoci nevěděla. Vědomí už z pouhého slova udělalo jím vymyšlené nějaké iluzorní dějství. A zde se objevil skutečný důvod pro tento strach z vědomí: „*Ostatní se mi budou smát*“. A tyto myšlenky od vědomí: „*Co si o mně budou myslet ostatní? Za koho mě budou považovat příbuzní, přátelé, blízcí a známí? Jak budu před nimi vypadat?*“ Stejně myšlenky neustále vznikají v hlavě, a nejen v tomto případě, ale i v jiných případech. Čili vědomí nutí lidi žít spíše proto, aby si o nich ostatní něco mysleli, aby je za někoho považovali. To znamená iluzorně, jen aby vytvořili jakýsi vyumělkovaný obraz v očích lidí...

Ž: Ano, a co se v tuto chvíli děje s těmi, jimž je tento iluzorní obraz adresován? Vždyť vědomí druhého člověka ani nebude přemýšlet tímto směrem, jak se tvé vědomí domnívá: že tě budou obdivovat. Pýcha plodí pýchu! A to vzbudí jen závist a nenávist druhého vědomí. Bude ho potlačovat myšlenkami: „*Ten člověk to schválně udělal anebo řekl právě tobě, aby tě ponižil, aby ukázal tvou bezvýznamnost ve srovnání s ním. Tak já mu teda řeknu to, co se ho určitě dotkne a urazí... No, a ukáže mu. Vytvoří svůj obraz, že „Já nejsem tak špatný oproti němu, jak on si myslí*“.

No, a tato hra se slovy (scrabble) bude pokračovat donekonečna ve čtvercovém poli systému, dokud neskončí život obou. Když však pozoruješ sebe v praxi a chápeš celou tuto, v podstatě vlastní hloupost, tak si prostě položíš otázku: „*Stojí za to krmit systém? Anebo přece jen je třeba se zřítci své pýchy a žít uvnitř Láskou, životem Osobnosti jako Duchu?*“ Vždyť potom je ti úplně jedno, co se ti tam, v trojrozměrnosti, snaží našeptat tvé vědomí.

T: Ano, je to zajímavé... Když upřímně poznáváš sebe, mimo emoce, mimo šablony, přání od vědomí, pak chápeš, že pýcha a strach z vědomí – to je jen první stráž na tvé cestě k Pravdě.

IM: To je první moment, který především vyvolává strach ve vědomí, a začíná lidi odvádět. To je první stráž. Nejhorší věc, na kterou se lidé chytají – to jsou, samozřejmě, tyto schopnosti, magie. To odvádí velmi silně.

A dále, když se člověk trochu rozvinul, stává se to ještě zajímavější. Zde se systém na každém kroku snaží něčím odlákat, zaujmout. Ale to vše se děje, dokud člověk jde ke dveřím. Jakmile dveře otevře – všechny tyto zázraky, odvádění, přestávají. **Systém je ve skutečnosti velmi slabý, protože má moc jen nad lidským tělem a jeho vědomím. Nikdy však nemůže vlastnit to, čemu se říká Osobnost, a tím víc – duši. A už tím víc nijak nemůže ovlivnit Duchovní Svět. To je pravda.**

Ž: Svého času, díky Vaším slovům, Igore Michajloviči, velmi pomohlo pochopení toho, že 70 % pozornosti by mělo být udržováno na Duchovním světě a 30% na životě v hmotném světě:

obsluhovat tělo, plnit nějaké funkce, úkoly, pracovat v trojrozměrnosti. Ale v této fázi to byla opravdu velmi důležitá náповěda, protože byly různé stavy, zapojoval ses emocionálně a tehdy tvá pozornost sklouzávala na nějaké materiální věci.

T: Ano, obyčejné, běžné pro vědomí. To je velmi důležité – vědomě chápat, čemu tady a teď dáváš sílu své pozornosti.

IM: Co se týká přerozdělování síly pozornosti. Síla pozornosti – to jsou tytéž finanční prostředky, zdroje, nebo energie, bez ohledu na to, jak je nazývána. Ovšem ona je skutečně důležitá. Pokud člověk dává tuto sílu pozornosti, kterou má (je to jako životní energie, nazveme to tak, nebo určitý zdroj), většinou tomu, co je jednoznačně dočasné a pak zemře, co se s ním stane?

Ž: Zemře spolu s tím.

IM: Bezpochyby. Ať si říká, kdo co chce, tak se to stane. Ale když člověk dává Živému, tomu, co bude existovat věčně, co se stane?

Ž: On sám se stane Živým.

IM: Správně. To znamená, o co usiluješ, kam kráčíš, tam ty nakonec dorazíš. Správně?

Ž: Ano, a otázka je pouze v tom, co si vybereš právě ty.

IM: Zde je velmi důležité, aby lidé vybírali... Mám na mysli ty, kteří prahnou. Opět platí, dalece ne každý to potřebuje. Ve skutečnosti Osobnost každého člověka, nejednou jsem to říkal, usiluje o Duchovní Svět. V tom je její podstata. Smysl lidské existence zde je především získat pravou duchovní svobodu. To znamená, stát se Duchovní bytostí, získat to, co by měl každý člověk získat. Právě proto je tady.

Ale vzhledem k tomu, že existuje vědomí - existují záměny a podobně, které drží Osobnost člověka v otroctví a člověk jednoduše ani netuší, čeho je schopen a proč je tady. No, řekněme, titíž herci z jeviště mu říkají: „*Ty jako člověk jsi povinný dosáhnout to a to v hmotném světě. To je důležité. Je důležité vytvořit o sobě názor. Je důležité něco poznat*“ a podobně. Takovým způsobem přetahují téměř 100% pozornosti Osobnosti, tedy přetahují na sebe veškeré „financování“.

Člověk namísto budování *Domu Věčného* buduje jakási dočasná stavení z toho, co namokne při prvním dešti - „zámky z písku“, jak říkali dřív, které jakýkoliv příliv zničí a to vše smyje. No, opět platí, je to volba člověka. Člověk má právo vybírat, mýlit se, protože tak to má být, a to je spravedlivé. Kdo mu brání zaposlouchat se do svého nitra? Nikdo.

Ž: Sám podléhá úskokům vědomí.

IM: Ano. Lidé si dokonce přečtou knihu „AllatRa“, opakují: přečtou, nikoliv pochopí, začínají říkat: „*Vědomí mi brání, to a to mi brání, všechno mi brání*“. V tu chvíli však mluví jejich vědomí. To znamená, že jsou ovládáni a manipulováni systémem. Stačí si jenom uvědomit to, co je napsáno v téže knize „AllatRa“ a člověku už nic nebrání. Přes jakékoliv náboženství dojde k Duchovnímu Světu. Není to tak? Je to tak. Je to složité? Ne, to není. Je to možné? Naprosto. V tom je ten smysl.

T: Ano, pokud budeme vycházet z myšlenek, rozhovorů lidí, a také z historické literatury, co vědomí obecně říká lidem o duchovních znalostech, když se s tím člověk střetává. Vědomí říká: „*Není to zajímavé. Ne sebe musíš měnit, ale ostatní. Musíš bojovat proti něčemu, dominovat, jedině tvůj názor je správný*“... Avšak pokud i přesto člověk nastoupí na duchovní cestu (ať už sám nebo v nějaké náboženské organizaci), posouvá se i přes odpor vědomí, a ono mu již začíná říkat: „*Musíš změnit ostatní, ty už víš všechno*“. Do té míry, že mu říká: „*Musíš ve službě zabít jiné svého vlastního druhu ve jménu Boha, zotročovat, dobývat někoho, rozšiřovat svá území*“. Ale když člověk v praxi pracuje na sobě, už si uvědomuje, že jeho nepřítel - to nejsou lidé kolem něj. Nepřítel je v něm samotném, že nepřítelem je jeho vědomí jako součást systému.

IM: Systém je systém: odvěký boj a konfrontace. Ale je to pestré, je to všechno iluzorní, to vše přitahuje pozornost. Jako záblesk světla v temnotě: vzplanul, a člověk chtě-nechtě přitáhl pozornost. Ale toto přece není ta temnota a není to to pravé světlo.

VIDOETEXT

Duchovní rozvoj Osobnosti
v praxi – to je tvoření
v duchovní Lásce.

07:06:00 – 07:56:40

T: Igore Michajloviči, když jste nám poprvé pověděl o prvotním a druhotném vědomí, pochopení tohoto nám velmi pomohlo v každodenní praxi, v práci na sobě, v hlubším porozumění toho, jak funguje mechanismus autogenního tréninku, meditace a celkově, jak se od nich liší duchovní praktika. Ačkoliv jsme se již na začátku pořadu zmínili o těchto nástrojích, nemohl byste nám vysvětlit, jak pracovat s těmito nástroji z pohledu znalostí o prvotním a druhotném vědomí?

IM: Ano, samozřejmě. Má to také význam, když probereme nástroje, které lidé používají k pochopení Duchovního světa. Začneme od toho jednoduchého. Autogenní trénink... Co je to autogenní trénink a jak funguje? Právě autogenní trénink sám o sobě, to je uvědomování si sebe sama, převedení svého „Já“ z druhotného vědomí do prvotního vědomí a práce s prvotním vědomím na úrovni prvotního vědomí. Proto je to důležitý nástroj, který existoval ve všech duchovních praktikách. Nyní ho nazýváme v poněkud transformované, pozměněné formě jako

autogenní trénink, a to díky Schultzovi – to jsme již zmínili. Ale funguje na úrovni prvotního vědomí, přičemž v těle probíhají různé změny a podobně.

Meditace je také práce prvotního vědomí, ale zde již dochází k pozorování vědomí druhotného. Jestliže je autogenní trénink jednodušší, kdy jakoby vypínáme druhotné vědomí, nevěnujeme mu pozornost a pracujeme s pomocí prvotního vědomí se svým tělem, tedy je to pochopitelný proces, jednoduchý a snadný, pak meditace je již složitější praktika. Pracujeme s pomocí prvotního vědomí s druhotným, studujeme systém. Čili nacházejíce se prakticky v systému, ponořujeme se hlouběji, jen zlehka z něj vycházíme a začínáme ho studovat, ale bez toho, aniž bychom si uškodili. Můžeme již poznávat složitější procesy a dokonce dosáhnout úrovně šesté dimenze. To je to, o čem jsme již mluvili – magie a vše ostatní. Všechna vyšší magie zůstává na úrovni šesté dimenze. Systém sám vyjít za šestou dimenzi prostě nemůže. A meditace sama o sobě, ať už je jakákoliv, je pouhou meditací. Je to práce na úrovni prvotního vědomí, aby to bylo jasné. Jak se říká, spásy tím nedosáhneš, ale klidu dosáhnout možné je.

Stav klidu – to je... po smrti, když se člověk stane subosobností, kdy jakoby spí, spící subosobnost - žádné utrpení. Ale stále je to určitý druh smrti, protože sebeidentifikace přetrvává. Je to jako nějaká anabióza. Ale jaký to má smysl, když je možné Žít a Milovat? Proč neexistovat?

Ž: Ano, a použití těchto meditativních technik k dosažení tohoto klidu je jen zbytečná ztráta sil (energie), je to úsilí vynaložené z nevědomosti. V podstatě to je tak, že se vědomí uzavírá samo v sobě. A když se vědomí uzavírá samo v sobě, k čemu dojde? Vždyť podobné plodí podobné.

T: Ano. Uvědomění a pochopení ještě dalo to, o čem již hovořil Igor Michajlovič na začátku pořadu, a sice že duchovní praktika „**je překročení Osobností těch hranic, v nichž může fungovat vědomí**“. A tím je hodně řečeno na pomoc těm, kdo praktikují.

IM: Samozřejmě. Duchovní praktika se již provádí na úrovni Osobnosti. Je to právě to, co rozvíjí Osobnost. Jedná se již o pozorování prvotního vědomí, druhotného vědomí, všech jejich kombinací, projevů, uvědomění si sebe jako součást Duchovního Světa. Je to vnímání Duchovního Světa. No, a konečným cílem je splynout se Světem Duchovním, neboli stát se Jeho součástí. Je to již dozrávání Osobnosti. Vše je jednoduché.

Ž: Ano. Svého času bylo pro mě důležité pochopení v praxi, když jste jednou zmínil, že **Osobnost nepozoruje Duchovní svět, ona jím žije**.

IM: Ano. Osobnost tamten svět nepozoruje, ona jím žije. A rozdíl mezi tím je obrovský. Ona vnímá celým spektrem, tím, které není ve vědomí, není v lidském těle. No, je obtížné to lidem vysvětlit, je lepší to zažít. Říká se: „Co člověk zažívá, když přichází štěstí?“ „Jak co? Přece štěstí.“ „A co je štěstí?“ „Víš, raději to zažij.“

Ž: Ano, štěstí nebývá dočasné. A ty už v praxi chápeš, že mezi žít štěstím a jen dočasně ho zažívat na krátké okamžiky je obrovský rozdíl.

T: To je pravda. V počátečních etapách osvojování si duchovní praktiky se stává i to, že je ti dobře, ale přitom... jako bys nebyl, jak bys zmizel, jakoby byla prázdnota. Ale přitom všem je ti natolik dobře, vnímáš hlubokými pocity, že jsi v kontaktu s něčím novým, radostným, rodným.

IM: Ale otázka zní: nejsi, nebo vědomí zmizelo? Rozumíš? Samozřejmě, že umkli tví herci, divadlo zmizelo a začal život. To neznamena, že ty nejsi, ale nejsou herci nebo jedno z tvých pozemských „Já“. Můžeme to nazývat různě, ale jsou to jen slova.

T: Ano, a je to jednoduše nezapomenutelný pocit svobody, osvobození se od moci vědomí... Igore Michajloviči, ještě je tady jedna otázka, na kterou se lidé ptají v dopisech, a sice na modlitbu. Co je to modlitba, jako duchovní nástroj? A jak můžeme dosáhnout pomocí modlitby splnutí Osobnosti s Duší?

IM: Co je to modlitba? Modlitba vlastně prochází mnoha těmito stádii. Nejčastěji se modlitba provádí podle diktátu druhotného vědomí. Může to mít smysl? Ne. Ale hlubší, vážnější projevení stavů modlitby se provádí na úrovni prvotního vědomí. To je to, co se nazývá meditace. Provedení takové paralely dává pochopení.

Každé náboženství může přivést člověka k Bohu, už jsme o tom hovořili a ne jednou. Neexistují žádná špatná náboženství, jsou lidé, kteří zbloudili. Náboženství nemůže být špatné. Ani svět nemůže být špatný, lidé bývají špatní, protože poslouchají vědomí, které jim vypráví... Vědomí, ale nepředkládá po celý čas jen to špatné. Někdy nabízí i to dobré. Vyber si to dobré a bude dobře. Prostě často pro dosažení přání, takového, které nám vnutilo druhotné vědomí, tak pro jeho dosažení často jednáme špatně. Ale je to přece naše volba, že ano? Opět platí, co si vybíráme, to i dostáváme.

Takže je možné skrze modlitbu dosáhnout splnutí Osobnosti s Duší? Samozřejmě, že je to možné. Existuje nejsložitější a zároveň nejjednodušší modlitba – modlitba Ježíšova. (Pokud se hluboce zamyslíme nad tím, jak probíhá její etapa, a podíváme se, kdo a jakým způsobem popisoval tyto stavy, kdo ji skutečně prováděl a kdo těchto stavů dosahoval... Ve skutečnosti bylo takových lidí velmi málo a pak jen tisíce a tisíce těch, kteří povídali o tom, že něčeho dosáhli). Stejně jako v duchovních praktikách princip je stejný. Zde je opakování Ježíšovy modlitby, touha a Láska k němu, vznikající taková, že... A opět přicházíme k čemu? Přicházíme k Lásce.

Láska skutečná, opravdová, upřímná je Láska k Bohu. Přirozeně, že pokud se začneš snažit, jak již bylo řečeno dříve, „z celého srdce milovat Boha“... A modlitba Ježíšova k tomu vede, právě k oživení vnitřního pocitového vnímání Světa Boha, a to je Láska a Vděčnost k Němu. **Není nic, než Láska a Vděčnost. Všechno ostatní je iluze ve vztahu k Duchovnímu Světu.** A když vzniká tento pocit, to je splývání. Je to složité? Ne, není to složité. Stejně jako duchovní praktiky, jsou složité? Ne, nejsou složité.

A co je složité? Žít vědomím je složité. Ono říká, že to není možné. Proč? Protože pro každé, ať prvotní či druhotné vědomí je vstup do Duchovního Světa uzavřen. Proto vědomí klade odpor. Ono je vždy proti tomu, aby se Osobnost stala tím, koho nazýváme Andělem, protože pro vědomí to znamená smrt.

Člověk má přinejmenším dvě „Já“, i když vědomí může vytvořit takových „Já“ hodně. Je to známo z příkladů různých onemocnění nebo speciálních manipulací s člověkem, kdy je na základě prvotního vědomí možné vytvářet těchto „Já“, kolik chceš, třeba deset.

T: A co pojem „láska“... Velmi často si lidé pletou pozemskou lásku se skutečnou Láskou.

IM: Opět pojem „láska“. Láska je v pozemském pojetí často diktována prvotním vědomím jako potřeba k rozmnožování, tedy kopírování sobě podobných. Systém je v tom také velmi zainteresován. Nebo je diktována druhotným vědomím jako touha ovládat, vlastnit a tak dále. Tehdy láska vypadá skrze prizma z pohledu vědomí barvitěji, ale stejně je přechodná.

Ale opravdová Láska to je Láska pouze k Bohu a Láska ke každému v Duchovním Světě.

Ž: Ano. Láska k Bohu i ke každému, kdo se nachází v Duchovním Světě.

T: Již jsme se zmínili o tom, že systém přes vědomí lidí propaguje, že člověk jakoby nemá svobodu volby, že je údajně otrokem Boha.

Ž: Ano, ale co systém zamlčuje? To, že **svoboda je pouze v duchovnosti a že existuje jiné vnímání Osobnosti, stav, který vychází z kontaktu s Božským, díky hlubokému pocitovému vnímání, díky nesmírné Lásce k Bohu.** A v této Lásce není strach. Strach vnucuje samotný systém, který přes vědomí nutí lidi, aby nemilovali Boha, ale aby se Ho báli. Právě aby se Ho báli jako velikého a všemocného, ale z pohledu systému, z pohledu síly, a nevnímali Ho ve skutečnosti – v majestátu a všemohoucnosti Jeho nekonečné Lásky. Systém nezná realitu Duchovního světa, realitu skutečného Života.

T: Ano, protože údělem systému je vše pomíjivé a smrtelné. A odtud vychází záměna vědomím duchovních základů a chápání. Vždyť i službu Bohu vědomí zaměňuje za úděl otroků... A tady je to zajímavé... protože v minulosti se jako „úděl“ nazývala oblast, které vládl kníže. A v podstatě z toho vychází, že tento trojrozměrný svět je údělem otroků knížete tohoto světa.

IM: Naprosto správná poznámka. Tady je opět záměna pocházející z vědomí, a to velmi krutá, že „všichni ti, kdo slouží Bohu, jsou jeho otroky“.

T: Protože vědomí stojí vždy proti Bohu. Lidé často nechápou, kdy v nich hovoří „botí“ vědomí a kdy je jejich vnitřní upřímná touha po Bohu, touha, která vychází zevnitř. Vždyť pokud máš strach z Boha, pokud se jako otrok obáváš Boha, pak ho nemiluješ a On tě nevidí.

IM: Ano. Záměna, která pochází z vědomí, že všichni ti, kdo slouží Bohu, jsou jeho otroky. To je nesprávné chápání Boha. A do vědomí lidí byl vpuštěn takový jedovatý význam, že se člověk Boha musí bát. A to zabíjí i samotnou touhu Osobnosti po hledání Boha. Proč? Když se nezralé Osobnosti skrze vědomí začne diktovat, že se musí bát Boha...

T: ...ano, pozornost člověka se již soustřeďuje na strach místo Lásky, tj., probíhá odliv síly pozornosti ve prospěch systému. A to vyvolává ještě větší strach místo Lásky.

IM: Naprosto správně. A k Bohu je možné přijít pouze prostřednictvím Lásky, žádná jiná cesta není. Pouze skrze Pravdu, skrze poznání. Poznání může projít pouze skrze Lásku.

T: Ano, a je nutné pěstovat svou lásku každý den. A to je práce. Ale lidé chtějí, aby se člověk najednou z ničeho nic... stal duchovně rozvinutou Osobností.

IM: Pouze ve výjimečných případech mohou být takové dary určitým Osobnostem dány. Jinak člověk musí sám projít touto cestou. Musí si zvolit službu vycházející ze smlouvy, kdy lidé zachtěli v tělech bojovat s d'áblem a zasloužit si Lásku Boží. Takže ne tak, že je Bůh začne milovat, ale nabytím Lásky Boží, stát se tou Láskou.

To nejohavnější, co Ahriman vnesl do náboženství, je strach z Boha. Když se někoho bojíš, nemůžeš ho Milovat, Milovat upřímně, opravdově. Budeš se ho bát. A pokud se bojíš Boha, nikdy k Němu nepřijdeš.

Boha je třeba Milovat. Bůh je Láska. Když jsi naplněn Láskou, jsi s Bohem. Dokonce i pochopení Lásky bylo zaměněno...

Proto nemůže člověk být otrokem Boha. Člověk se stává otrokem d'ábla, když žije hmotným světem a jeho hodnotami. Je to tak. Pak je jeho osud jednoznačně předurčen. To znamená, že otrok má svůj osud předurčen. A pokud to vezmeme z obyčejného, zjednodušeného pohledu, člověk se pak může stát součástí Duchovního Světa, to znamená, že se vrací do své rodiny v lidském chápání. Ale nemůže být otrokem ve své rodině. Jaká by to byla rodina, kdyby v ní byl otrokem? No, vychází to dokonce i z postojů vědomí. Jak můžu milovat svou rodinu, když se ji bojím?

T: Je to tak... Ještě o Boží lásce. Igore Michajloviči, v pořadech jste se již nejednou zmiňoval o tom, že pravá Láska v duchovní historii lidstva byla často asociativně přirovnávána k planoucímu ohni, ohnivě Lásce.

IM: Proč se lidé, kteří skutečně dosáhli duchovního probuzení, bez ohledu na náboženství, které vyznávali, zmiňovali o ohni? A vždy tento oheň popisovali v nevidaných barvách. Říkali „oheň planoucí, ale ne spalující“, nazývali ho „ohněm nejčistším“ a podobně. Toto chápání ohně je to, co dává vznik Životu, a zde jimi byl zmiňován, jako prvotní síla nebo prvotní energie. Asociativně, na úrovni vědomí... Asociativně, protože člověk, který to vše zažil na pocitové úrovni a který se to snaží vysvětlit ostatním, vybírá asociaci určité síly a to, co připomíná. Voda to být nemůže, ta teče. A to, co člověk zažívá a je víc pochopitelné, zvláště v prvních fázích a prožívá to i na fyzické úrovni... vždyť vy sami víte, když dochází k tomuto projevu, naplňování Duchem, co zažívá tělo? Pociťuje tento žár jako oheň, který hoří uvnitř. Ale nespaluje. Je radostný a blahodárný. Je čistý. Je to asociace tohoto prvotního ohně, která je vnímána vědomím... Kdysi byl nazýván silou Allat.

Ž: Ano, je to nezapomenutelná zkušenost z prvního kontaktu s Duchovním světem, kdy poprvé zažíváš to ohromné nadpozemské štěstí, cítíš ten blahodárný žár Lásky, který jsi dříve neznal, Lásky opravdové, nevyčerpatelné. A tato radost tě tak naplňuje, natolik silně, že to cítí dokonce i

tělo. Protože tento žár je takový... skutečný, je upřímný, rozpínající se, je tak objemný. Samotná čistota, je čistější než čistý.

Dále pak, když žiješ Duchovním světem, pak tento žár v takovém silném projevu zmizí, on vchází do hloubi a stává se vaší nedílnou součástí. A tam, v hlubinách, je neustále přítomen, neustále je uvnitř tebe. A nezáleží na tom, jestli je den nebo noc, jsi do něj jakoby zabalen. Znovu se objevuje v jeho plnosti pouze tehdy, když probíhá významné posílení nebo projevení z duchovní strany zde, tedy, když je přítomnost Duchovního Světa.

T: Ano. V praxi bylo také uvědomění, že když žiješ Duchovním Světem, jednoduše mizí pocit osamělosti. Předtím byl nestále přítomen pocit osamělosti vycházející z vědomí, pocit oddělenosti ve fyzickém světě. A to dokonce i tehdy, když jsi v kruhu svých nejbližších lidí. Ale on tu byl vždycky. Jen ses nechal rozptylovat nějakými obrázky vědomí, nějak se tento stav potlačoval. Ale obzvláště zjevné vnímání této osamělosti bylo v prvních fázích praktické práce na sobě. Je to velmi zvláštní pocit – jsi v podstatě mezi lidmi, ale jako kdybys byl sám v poušti.

A až později v praxi přišlo uvědomění, že pocit osamělosti je stav vědomí, že je způsoben jeho funkcí rozdělování, oddělování a že je postaven na emocích prvotního vědomí. Ale ty už si vybíráš něco jiného, protože už znáš to jiné. Znáš radost a plnost Života, života Duchem, života Duchovním Světem, kde jsi jednotný s celým Duchovním světem a duchovním projevením zde.

Ž: Ano, naprosto s tebou souhlasím. A tato radost tě natolik naplňuje, tento stav je tak příjemný, když jsi skutečně Živ a když jím Žiješ. A tak je to silné a překrásné... Dokonce i vědomí vnímá tu allatovskou sílu. Ještě je zajímavé, že v praxi přichází pochopení, proč byl znak Allatu označován jako srpek měsíce právě růžky vzhůru. Vždyť je to jako číše. A když prožiješ tuto nezapomenutelnou první zkušenost kontaktu s Duchovním světem, pak už cítíš, jak probíhá jakoby naplňování číše těsně pod sluneční pletení. Naplňuješ se jako číše a v této číši je oheň blahodárny, jinak ho nenazveš. Vědomí chápe, že „je to tělo, že to není číše“. Ale když zavřeš oči, cítíš něco úplně jiného. A ten pocit... Cítíš tu neviditelnou číši. Chápeš, že to ona vyzařuje ten žár nevyčerpatelné Lásky, pravé Lásky. A tato Láska je tak upřímná... Ty chápeš, že je opravdová. V této Lásce je... Bůh.

Tento cit... číše, půlměsíc, Allat... Jako kdyby byl uvnitř tebe objemný znak, který vyzařuje tu nekonečnou Lásku... Dokonce i vědomí si toho všímá. A ty chápeš, proč je Allat číše, která vyzařuje tuto nekonečnou Lásku. A odtud patrně pochází tento znak – znak Allatu, z praktické duchovní zkušenosti lidí. A nepochybně to není jen obrázek. Teď to chápeš v praxi. Víš, že je to skutečná duchovní zkušenost. Je to zkušenost těch, kteří se po staletí osvobozovali. A zřejmě ho zaznamenali, jako první zkušenost duchovního kontaktu se Světem Nekonečným. Tuto zkušenost si nelze s ničím splést, nikdy na ni nezapomeneš. Je vždycky s tebou.

T: Ano. Nejcennější a nejdůležitější znaky dávné minulosti jsou všude. Znak Allatu (srpek měsíce růžky vzhůru) se nachází prakticky na všech kontinentech na artefaktech, na posvátných předmětech pradávných národů. A v mnoha náboženstvích se mluví o ohni jako o počátku světa, čímž se rozumí božské síly Allatu. To znamená, že vše začíná z něj, z pocitového vnímání vnitřního ohně Lásky člověka k Bohu...

IM: Naprosto správně. A „tento oheň, hořící uvnitř“ je „projevem naplnění Duchem“ – potom ho nazývali různě. Ale přece jen název „Allat“ je správnější. A znak Allatu – srpek měsíce růžky vzhůru byl rozšířen všude.

T: Ano, a existuje zde mnoho příkladů: od skalních maleb, které jsou staré desítky tisíc let (o jejichž původu není nic známo, s výjimkou doby jejich vzniku), po artefakty různých věrouk, kultur, civilizací, světových náboženství, přičemž z nedávné doby – má se na mysli posledních pět tisíciletí. Je jasné, že vědomí samozřejmě mnohé z toho vymazalo, mnohé překroutilo, pozměnilo, řekněme „podle svého uvážení“, přesněji podle uvážení systému a proměnilo to v provádění rituálů. Ale samotný fakt...

VIDEO Č. 10

Video představuje širokou škálu artefaktů se znaky Allat a AllatRa, které jsou kulturním dědictvím různých epoch, věrouk, náboženství a civilizací. Znaky Allat a AllatRa se nacházejí všude: Asie, Afrika, Evropa, Austrálie a Oceánie, Severní a Jižní Amerika.

T: Soudě podle nahromaděných artefaktů, duchovní zkušenosti a praxe to je to, o co usiloval člověk z epochy paleolitu a usiluje o to i člověk moderní doby. A nezáleží na tom, kde se nachází lidské tělo, zda v jeskyni pomalované znaky, které zaznamenávají duchovní zkušenosti minulých generací nebo v chrámu plném knih o náboženských zkušenostech lidí z minulosti. Je důležité, kde člověk skutečně přebýval jako Osobnost, zda v symbolech mrtvé trojrozměrnosti, v naslouchání interpretací vědomí nebo v praxi Života Duchem. Jednoduše řečeno, čím žil – vědomím nebo Duchem.

Je zajímavé, že dříve to měl člověk jednodušší, pokud jde o duchovní poznání, než když začal proces významného zkomplikování pravdivých Znalostí prizmatem vědomí. Uvedu jednoduchý příklad. Asi před sedmi tisíci lety na východě Evropy vzkvétala všem známá civilizace Tripoli-Kukuteni, která v té době postavila největší města. A byla to velmi rozvinutá civilizace, která po tisíce let mírumilovně existovala. Podle nalezených artefaktů této kultury patřily znaky Allat, AllatRa mezi znaky hlavní. Byly umístovány i do ornamentů a vzorů nástěnných maleb, na slavnostní a rituální nádoby, předměty, ozdoby...

IM: Znak Allat sloužil jako připomínka o nabytí Lásky Boží, jak se jí stát... o skutečném ohni, tedy jako o sestupujícím ohni, který sestupuje jako Duch a naplňuje tě, a o tom, čím musíš Žít.

T: Ano, a když studuješ tuto kulturu, chápeš, že taková připomínka byla ve společnosti všude. V domech ho lidé malovali na čestné místo, stavěli na kamna vyzařující teplo, aby se člověk hřál nejen fyzicky, ale i duchovně, tedy neustále v sobě udržoval tento božský oheň, oheň Lásky k Bohu. Znaky AllatRa a Allat byly umístovány na vrcholky a střechy domů. Čili byly všude. Sloužily jako připomínka hlavního cíle v životě člověka – stát se z mrtvého Živým. Soudě podle znaků na artefaktech a zvláštností existence této civilizace, je zřejmé, že zde byly duchovní Znalosti praktikovány.

IM: No, je to přirozené, protože duchovno dominovalo nad materiálním, a ne jak je tomu nyní.

T: Ano. Znak Allat, jak se uvádí v knize „AllatRa“, i v následujících dobách označoval prvotní energii, božské síly. Byl to symbol pro praktikující, pro ty, kteří se obohacovali duchovními zkušenostmi.

Ž: Ano, a byla to taková duchovní připomínka věčného Života tady a teď.

T: Ano. Znak Allat sloužil spíše jako každodenní připomenutí, ale nebyl tím, čím je nyní ikona pro většinu lidí... Je zde opravdu velký rozdíl. Protože dnes ikony pro většinu lidí znamenají připomínku na prosby, na pomoc v trojrozměrném životě, vyprošování u Boha něčeho buď pro sebe, nebo pro své blízké, obrácení se s prosbou na vyšší instanci.

Ž: Ano, bohužel... A to vše je postaveno na emocích z vědomí – na naději, na strachu. Ale dříve byl tentýž znak Allat znakem pro lidi, kteří žili v různých částech světa, jako připomínka na prapůvodní Znalosti, posilování svého vnitřního duchovního ohně, Lásky k Bohu, tedy připomínka na duchovní rozvoj Osobnosti. A v podstatě to byly právě znaky, které předávaly duchovní význam a podstatu znalostí, které chápali lidé v každé části světa. A ne jako symboly trojrozměrnosti, obrazy s rysy tváří, které odpovídají vnějším fenotypovým zvláštnostem místních národů, jako je tomu teď. To znamená, že nedocházelo k rozdělení prapůvodních Znalostí, nedošlo k jejich rozdělení na vlastnictví toho či onoho národa.

T: Ano. A kdy začala Tripolská kultura upadat? Když ji nahradily bojovné kultury, tedy ta pokolení, která již pozbyla Znalosti, a ta, která byla řízena vědomím Živočišného rozumu. Ti, kdo pomocí vědomí jako otroci systému proměnili Znalosti na magii, náboženství, skepticismus ve vědě, ti, kdo vytvářeli sociální hierarchie a rozvíjeli systémy řízení postavené na naději a strachu.

IM: Naprosto správně.

T: A přesto, nehledě na toto vměšování vědomí, lidé si ještě tehdy pamatovali Zdroj, který dává Život. A to je možné pozorovat nejen podle artefaktů a pozůstatků dávných civilizací, které existovaly před Tripolskou kulturou. Lze to pozorovat i podle dozvuků prapůvodních Znalostí, které vytvořily základ učení různých náboženství existujících posledních pět tisíc let, a které jsou již značně přepracovány vědomím.

Například ve filozofii hinduismu a buddhismu dosud existuje takový pojem jako „maya“, který má několik významů. Na jedné straně se na něj pohlíží jako na iluzorní povahu vnímaného světa. A v jiném smyslu byl spojován se světovou silou, která vytváří proměnlivou povahu, ale sama má neměnnost Boha. V podstatě je to charakteristika sil Allatu, těch prvotních energií, z nichž je v tomto světě vše utkané. A má se za to, že když se tato síla použije pro božské účely, pak dává nádhernou transformaci; byla spojována s božskou ženou, tedy s bohyní, jejímž atributem byl znak Allat. No, a když tuto sílu používají démoni, „maya“ se promění v klam. Jak si pamatujeme z knihy „AllatRa“, od pradávna jsou známy i znaky srpku měsíce obrácené do určité strany v závislosti na jejich významu, tedy poukázání na struktury polí konstrukce člověka – boční nebo zadní bytosti.

Nejzajímavější je však připomínka a význam *ochrany* bohyně – je to iluzornost celého vnímaného světa, skrývající pod viditelnou různorodostí svou pravou podstatu – Brahmana, to znamená Jediného, nejvyššího Boha jako jedinou realitu.

Ž: Ano. Obecně platí, že bohyně – Matka s ochranou, jejímž atributem je srpek měsíce se růžky nahoru, tedy znak Allat – je docela rozšířený obraz v kulturách a věroukách různých národů.

T: Naprosto správně. A již existuje pochopení toho, co to znamenalo v dávné minulosti, bez ohledu na to, na kterém konci světa vyznávali lidé tu, či jinou víru. Tak například, bohyně s ochranou nebo ta, která tká plátno, je i ve věroukách Indiánů na Aljašce – je to bohyně Atsintma a ve věroukách starodávných slovanských národů je to bohyně Mokoš a ve věroukách pradávných Arabů je to bohyně Al-Lát a mnoho dalších. Je to i v moderních náboženstvích. V křesťanství existuje takový výraz: „být *pod ochranou* Bohorodičky“.

Ž: Ano, různých věrouk, tedy cest k posvátným dveřím pravého Domova, může být mnoho, ale otevření dveří, to znamená duchovní zkušenost praktického kontaktu, života Duchovním Světem – je pro všechny stejná.

Vždyť když se podíváme z pohledu duchovních zkušeností – co se snažila asociativně předat minulá pokolení budoucím? Právě to, že v praxi, když probíhá soustředění pozornosti na Duchovní svět prostřednictvím hlubokých pocitů, dochází k odchodu do jediné reality – reality Boha.

IM: Je to tak.

T: Když máš praxi v duchovním poznání, pak chápeš jediné zrno pravdy, to zrno, které je začleněno do duchovních učení různých národů. Ale bez praxe je teorie mrtvá...

Správně tu bylo poznamenáno, že je to odchod do reality Boha, tedy na místo blízké duchovní přirozenosti člověka jako Osobnosti, cesta do skutečného Domova. V sanskrtu existuje takový pojem jako „álaja“, který doslovně znamená „domov“, „obydlí“, „prapůvodní“. A jedním z klíčových pojmů v buddhismu je „álaja-džňána“, což je jakási společná „schrána nevyslovitelné a nesdělitelné znalosti Jediného“. U národů na Východě, například v Turecku, slovo „aya“ znamená „svatý“. Arabové mají také zmínku o prapůvodním Domově. V islámské encyklopedii v článku o hlavní svatyni islámu Kaabě se píše o tom, že podle legendy jedno z prvních jmen svatyně bylo al-Bayt al-'Atik, což znamená „pradávný Domov“, „prapůvodní Domov.“ Má se za to, že byla založena Adamem, jako první svatyně na Zemi, který byla určena k uctívání Boha. Odpovídající zmínky jsou i u jiných národů.

Ž: To vše jsou dozvuky po těch, kteří praktikovali, kteří se snažili asociativně předat dalším pokolením praktické duchovní zkušenosti, to, co spojuje Osobnost se skutečným Domovem, tedy s realitou Boha.

T: Ano, ale vědomí si vždy v této otázce dělalo krutý žert. Protože, když čteš teorii a pak procházíš praxí, uvědomíš si, že to vůbec není to, co tím tvé vědomí myslelo.

Vím to podle sebe, že kdybych jenom tak, odděleně, četla všechny tyto definice, jak tomu bylo předtím, mozek by prostě odmítl čemukoliv rozumět. Protože všechno je za staletí lidským vědomím tak zamotané, kdy se za pravdu vydává to, co ve skutečnosti prošlo vědomím a co bylo napsáno člověkem, v němž dominovalo vědomí. A to je cítit. Ale teď je již jiná situace. A všechny znalosti z různých náboženství se stávají jednoduchými a jasnými díky univerzálnímu klíči k duchovním Znalostem, o němž jste nám řekl, Igore Michajloviči. Pokolikáté se již přesvědčuji o tom, že vše od Duchovního světa je jednoduché a jasné. A vše, co pochází z vědomí, že je složité a zamotané a nafouknuté do vyumělkovaných filozofických pojmů, až k nepoznání. Ale díky těm univerzálním klíčům, které jste dal, je možné mezi slupkami času v každém náboženství najít pravé zrno.

IM: Pravda je vždy jednoduchá a vždy mluví sama za sebe. To jsou zajímavé okamžiky. Běžně se velmi mnoho mluví, zejména ve znakovém písmu o duchovnu, o spojení Osobnosti s Duchovním světem. Ale ty znalosti jsou však k dnešnímu dni ztraceny a některé jsou vůbec vykládány úplně naopak. Ale co naděláš, vědomí je vědomí.

T: Igore Michajloviči, zmiňovali jsme nyní Bohorodičku, která je dnes pro mnoho lidí po celém světě průvodce božských sil Allat. A není náhoda, že byla od starověku zobrazována se znakem Allat, s ochranou. Dnes se k ní velmi mnoho lidí obrací v modlitbách, jako k rychlé pomoci v oblasti duchovních záležitostí. Ale je poměrně často kvůli inkulturaci spojována s pozemskými obrazy, s tělesnými obrazy, s obrazy, které jsou přijatelné pro ten, či jiný národ. Ale ve skutečnosti je to obrovská Boží síla...

IM: Ano, často je Bohorodička vnímána a lidem se asociuje s hmotným obrazem. Avšak opět platí – vše, co je svaté, je Duch. A Bohorodička je Největší Duch. Proč? Existuje mnoho zvěstí, ale řekněme to tak... **Co je to Láska? Láska to je Bohorodička!**

Na to téma jsou velmi zajímavé legendy o sestřích Allat... Myslím si, že ten, kdo chce, najde si to sám. Nestojí to za to zde rozebírat, abychom nezpůsobili napětí ve vědomí určitých lidí. Pro ty, kdo Duchem vnímají, by to bylo samozřejmě zajímavé. Ale bohužel, mnozí lidé, kteří se považují za opravdové věřící, žijí více vědomím pod diktátem toho, kdo toto vědomí ovládá. Proto v současném světě, bohužel, mnohé ani říci nemůžeme. A to je pravda.

T: Bohorodička je Duch, a jsou lidé, kteří cítí v sobě potřebu Mariánského sloužení.

IM: Když se dotýkáme obecných otázek služby... Služba bývá různá. Ale nejčastěji lidé usilují o službu z vědomí v naději na získání magických schopností na cestě služby. To často nabádá lidi k tomu, aby říkali: „*Chci sloužit, jsem připraven.*“

Opravdová služba to je právě příklad, příklad Marie jako ztělesnění Čistoty a Lásky a naprostého odevzdání sebe Duchovnímu Světu, přinesení těchto hodnot a jejich šíření v hmotném světě nezávisle na přání vědomí, které tomu každou sekundu klade odpor. Je to složitá otázka a ve veřejném vysílání ji pokládat, zejména službu Marie... No, proč?

T: Pro ty, kteří cítí.

IM: Kdo cítí, ten pochopí. A ostatní... posílit v nich démona.

Ž: Ale jsou lidé, kteří upřímně chtějí přijít k Bohu... Je jasné, že už bylo dáno mnoho. Ale nyní je taková doba – období Křížovaty... Takové události ... Taková temnota vědomí pokrývá svět, že je těžké si toho nevšimnout... Ale to nejdůležitější, z toho, co se nyní děje – je to, že jde taková velká podpora z Duchovního světa a tak silné vnitřní Volání, které je obtížné neslyšet. A mnoho pocitů tě naplňuje zevnitř, protože ty to Volání slyšíš. A toto Volání je adresováno každé Osobnosti jako k Duchu. Ono probouzí Život, Život skutečný, to vše, co je pro člověka nejcennější a nejdůležitější.

Ale mnozí stále živoří v otroctví pod nadvládou vědomí. Přestože již bylo velmi mnoho dáno a řečeno bylo velmi mnoho, i Znalosti byly dány. Ale teď je vše na takové hraně a osud každého člověka závisí jen na jeho osobní volbě...

IM: Bůh miluje každého, kdo miluje Jeho. A kdo Ho nemiluje, toho On prostě nezná. A to je pravda. Chceš být s Bohem nebo chceš, aby tě On miloval – miluj Jeho. Je to jednoduché.

T: Ve skutečnosti je vše jednoduché. To znamená, že nezáleží na tom, jakou má člověk minulost, kdo to je, jak zvnějšku vypadá... Člověk se nemusí bát ničeho, protože Láska – to je...

IM: Láska není strach. Pokud se bojíš kohokoliv, Ahrimana nebo Boha – nic se ti nepodaří. Strach pochází z vědomí, žije v něm. A tělo křičí, když umírá a Duše zpívá, jestliže si to zasloužila. A vědomí musí křičet, protože pro něj to jsou poslední okamžiky existence, když se Osobnost osvobozuje. To je normální.

Ž: Ano, vědomí nedává pochopení Boha. Když je víra, ale nejsou znalosti, není pochopení – co to pak znamená? Samotný fakt: „*Věřím, ale nevím. Věřím v Toho, koho neznám, v naději na to, že dostanu něco hmotného pro sebe.*“ A přesto lidé žádají vše hmotné. Vždyť to je princip práce systému. Tak, miluješ Boha nebo materiální statky?

Ale tady vzniká ještě jedna otázka: ty věříš nebo víš? Ty věříš, že po smrti těla budeš vzkříšen v ráji? Ale pokud věříš, pak doufáš. Ale pokud doufáš, pak pochybuješ. A pokud pochybuješ, pak je v tobě strach a ne Láska.

Ovšem pokud v tobě je Láska, pak v tobě už je Život. V tobě nejsou pochybnosti, není strach, protože už máš Znalosti a zkušenosti, už máš Život. Už žiješ tady a teď. V tobě jsou Znalosti a Láska Duchovního světa. V tom je smysl, že si neděláš naděje, že po smrti budeš odměněn, ale začínáš Žít tady. **Začneš Žít – budeš Žít. Nezačneš Žít – Žít nebudeš.**

T: Ano, a jak se píše v Bibli: „Vše, co člověk zaseje, to sklídí. Ten, kdo seje pro své tělo, z těla sklídí pomíjivost, ale ten, kdo seje Duchu z Ducha, sklídí život věčný.“

Ž: Ano, a v tom je hloubka pochopení řečeného, – „to, co zaseješ, pak sklídíš“. Vždyť pokud jen doufáš, že oseješ pole a pak když přijde čas sklizně, přijdeš na pole a vidíš, že je prázdné. Nebude tam nic, než bodláky tvých nadějí. A aby bylo možné sklízet, musí se nejprve zasít, tedy nedoufat, ale jednat.

Tvé naděje bez reálného činu jsou prázdné. Víra – to jsou naděje a strachy. A zkušenosti – to je Život. Živému – živé, mrtvému – mrtvé. Nesmíme snít a doufat, ale musíme Žít. Zaseješ Lásku – získáš Lásku. Protože... Bůh opravdu miluje každého, ale pouze toho, kdo miluje Jeho.

T: V tom je smysl. Lidé často jednají z vědomí, ze zvyku, na základě své minulosti. Ale Lásky – to je něco úplně jiného... To je Život tady a teď mimo šablony systému.

IM: Zvyk je šablona vědomí. Když žiješ vědomím, budeš činit podle zvyků. Když žiješ Láskou, jsi osvobozen od zvyků, jsi osvobozen od všeho. Co je zvyk? Zvyk je ve vědomí a vědomí je součástí systému. Vše je jednoduché.

T: Ve skutečnosti je vše jednoduché. A ještě, neměl by ses zabývat tolik svými šablonami, protože to je vědomí, a ono může... promítat myšlenky i o minulosti i o budoucnosti... No a ty prostě jen... tady a teď... miluj... a to je vše.

IM: Minulost, budoucnost jsou jen ve vědomí, ale ono nemá přítomnost. A Osobnost nemá ani včera, ani zítra. Osobnost, která žije Duchovním Světem v lásce Boží, ta má teď. A teď - ono je nekonečné. Z „teď“ se nemůže stát „včera“ nebo „zítra“. Ono je přece teď a ono je věčné. Ale vědomí: „*Včera jsem to měl udělat tak a zítra to udělám jinak*“, ono nemá teď.

T: Ano, je hloupé zanedbávat přítomnost ve prospěch budoucnosti.

IM: V budoucnosti není přítomnost.

VIDEO

Začneš Žít – budeš Žít.

Nezačneš Žít – Žít nebudeš.

IM: Svět je různorodý, ale systém má jen málo šablon. A opravdu „systém útočí“, co to tedy znamená? Přicházejí myšlenky, přicházejí různá rozptýlení (doslova jedny a ty samé), jsou přece šablonovité, je to tak? Ale praktické příklady – to je zajímavé...

T: Ano, naprosto správně. Když se lidé dělí o své zkušenosti – to je bezpochyby obohacuje jistými pochopeními na nynější etapě duchovní cesty. To dává příležitost dozvědět se více o úskocích vědomí, zdokonalit vlastní bdělost. Protože tím se učíš tady a teď v praxi poznávat svou pravou povahu, učíš se cítit jiné lidi, oddělovat zrno od plev, oddělovat pravdu, pocházející z hlubokých pocitů, od lží svého vědomí. A proto je jakákoliv zkušenost jen ku prospěchu, je praktickou příležitostí pochopit, co je tvé vědomí, kdo jsi, kde je iluze a obrazy, které tvé vědomí vymýšlí, a kde je pravda bez masek systému. A co se vůbec globálně děje ve světě, když není viděno přes prizma vědomí, ale celistvě vnímáno z pozice Ducha.

IM: A toto chápání svobody je úplně prvním krokem. Fakticky, první uvědomění, že je člověk skutečně svobodný ve své volbě – to je první krůček k Duchovnímu Světu. To je také důležité.

T: Ovšem...

IM: A navíc, využijí příležitost, že nejsem sám, kdo se nachází u tebe ve studiu, a můžeme se zeptat i ostatních přátel na to, s čím se oni potýkají. A to je komunikace s lidmi – s čím se lidé potýkají. To je zajímavé.

T: Ano, připomeneme našim divákům, nebo spíše našim posluchačům, že u našeho stolu se stále nacházejí naši hosté – Volod'a a Andrej. Je pravda, že se stali více zainteresovanými posluchači, než účastníky rozhovoru. Ale chtěla bych, abyste se vy, Volod'o, Andreji, pokud možno, podělili základními momenty osobní zkušenosti. S čím jste se museli v praxi potýkat, co pochopit, co si uvědomit, jak při práci v kolektivu, tak především při práci na sobě? A celkově, vycházejíce z vaší osobní zkušenosti, co duchovně obohacuje člověka a co podle vašeho názoru brání člověku jít duchovní cestou?

V: No, v zásadě nic nebrání. Jediná věc ... že člověk, podle mě, musí získat znalosti k tomu, aby pochopil, co je duchovní cesta, co to je tento svět a vůbec, co zde děláme, proč jsme se tu objevili. A pak již člověk začíná jít. Buď jde duchovní cestou, nebo dělá, že jde duchovní cestou. Záleží na tom, co člověk pro sebe přijal, jaký si vytyčil cíl. Pokud vidí svůj cíl, znamená to, že jde. Ale cestou se může chytit na úskoky vědomí. Přesněji řečeno, bývají různé situace: někdo může v sobě spatřit nějakou tu pýchu, nebo naopak si neuvědomit tento moment, někdo... No, bývají různé situace... Jít duchovní cestou – to je cílený pohyb. Pokud člověk skutečně pochopil, přijal znalosti a nejenže pochopil, ale skutečně je prožil nebo tím začíná žít – tehdy v podstatě jde odpovědně, klidně, pevně, nenechá se rozptýlit různými nástrahami vědomí a ostatním. Tak to vidím.

T: Možná, že se Andrej podělí zkušenostmi...

A: No takových zkušeností k dnešnímu dni, díky Bohu, se nashromáždilo hodně. Jednou z takových překážek je ztráta cíle. To znamená, když člověk v určité chvíli kvůli tomu, že, řekněme, nedostatečně pracuje na sobě, dovoluje svému vědomí dominovat. A vědomí v ten moment zaměňuje cíl. Tedy ve skutečnosti vědomí má mnoho přání, například vydělat peníze, udělat kariéru, nevím, založit rodinu... Někdo se chce stát slavným sportovcem, někdo – slavným vědcem...

IM: Vědomí má jedno přání – jíst a tato přání vnucuje Osobnosti.

A: To je způsob – způsob jíst. Jeden ze způsobu...

IM: ... manipulace.

A: Ano, manipulace. Ale člověk, sem přece přišel s jedním cílem – stát se Nesmrtelným.

IM: Získat Život.

A: Ano získat Život. Bývají často takové okamžiky, kdy toto chápání, ono... se jakoby zastírá, mizí. A v určitém okamžiku je člověk zmitán. Je jako loď, která ztratila navigaci. To znamená, vyplula na moře a kam plout dále – neví: kompas nefunguje (víte, co se stane, když se pod

kompas podloží magnet, tak ten se točí různými směry). Zdá se, že loď je, i plachty jsou napnuté, ale s lodí to hází po moři sem a tam a dokud se znovu neobnoví pochopení toho, jaký je cíl, samozřejmě, stávají se různé věci...

IM: Co chce říct Andrej? Přeložím, aby bylo pochopení... Ve skutečnosti mnozí lidé, jakmile jednou zažijí zkušenost pocitového vnímání, jako po předchozím pořadu s tebou (*pozn. redakce: jedná se o pořad „ŽIVOT“ na ALLATRA TV <https://allatra.tv/video/zhizn>*), oni zažili, pocítili. A objevuje se touha přijít k Bohu. Začínají chápat a cítit, že je to Pravda, že existuje Svět větší, než tento a je něco, co je za hranicí našeho chápání. A tento proces touhy je zpravidla krátký, jelikož vědomí to „zatlouká“ a člověk ztrácí cíl. Lidé třeba chodí například do svých chrámů, do svých kostelů a podobně. Chodí... a zapomínají, proč tam chodí. Chodí si tam pohovořit, chodí tam proto, aby zajímavě strávili čas, ale zapomínají, proč tam přišli. Zapomínají, že tam jdou kvůli kontaktu s Bohem.

T: To znamená, nechávají se unést na cestě těmito nabídkami...

IM: Vědomí odvádí, je to od rozumu... Tímto způsobem se ztrácí pochopení.

A: Ano... A jeden z nástrojů, pomocí kterého vědomí, řekněme, přesměrovává Osobnost, směr jejího pohybu – to je lenost. Když se člověk v určitém okamžiku přestane duchovně rozvíjet, v něčem poleví, přestane kontrolovat myšlenky, to znamená, připouští si nějaká přání, šablony, tak vědomí nabírá na síle. Dochází k vážné konfrontaci.

IM: Přetahování lana.

A: Ano. Tak, jak Igor Michajlovič vyprávěl o tom, že vědomí jí, ano, zde skutečně vystává otázka: kdo bude, promiňte tento výraz, jíst? To znamená, bude jíst vědomí a zcela ovládat Osobnost, nebo přece jen Osobnost, posílena silami Allatu, bude držet vědomí na pevném řetězu. A lenost je také jedním z nástrojů vědomí, když je člověk líný rozebírat a chápat, jak pracuje vědomí. Jednoduchý příklad, který se dnes často opakuje je, když lidé přicházejí a říkají: „Mám takové myšlenky, že to nestihnu, nezvládnou“. A jednoduché doporučení je – vezmi zápisník a zapisuj, co ti říká vědomí. Je to přece velmi jednoduchý nástroj, když slyšíš tyto myšlenky, píšeš: „Moje vědomí říká...“, a píšeš přesně to, co cituje. Tak vědomí říká: „Nemůžu se dostat k Bohu“... No, podle mne, je vše jasné.

IM: Ale ono přece nelže...

A: Ano...

IM: Ono se nemůže dostat k Bohu. Jenže to vnucuje i Osobnosti, která se tam může dostat.

A: Ano. A zde je nedůležitější moment, jak správně říká Igor Michajlovič, že ono, řekněme, „z nemocné hlavy překládá na zdravou“. To znamená, že v tomto okamžiku říká Osobnosti, že „já – to jsi ty a tobě se to nedaří“, tedy jakoby mně. Ale pokud víš, že to prostě běží citování myšlenek od vědomí...

T: Ano, že to říká a hlásá vědomí a jemu se to nikdy nepodaří.

A: Ano. To znamená, že můžeme hovořit o pochybnostech, můžeme hovořit o nejistotě, můžeme říkat, že není zkušenost. Ale to vše, pochází od vědomí. Proč? Lidé říkají: „Není zkušenost“. A

kdo brání získat zkušenost? Lenost. A kdo v člověku vyvolává lenost? Vědomí. To znamená, že vědomí, pokud mu člověk začne naslouchat, tak skutečně, řekněme, povede člověka někam jinam.

A jak se říká, nikdo člověka nadržuje za ruku. Ve skutečnosti ho nic nadržuje. Je plně svobodný ve své volbě. Ale k tomu, aby udělal správnou volbu, je třeba skutečně znát, mezi čím a čím vybírat...

V: Ve skutečnosti je to tak jednoduché, tak přirozené. Lidé přestávají poslouchat hlas ve své hlavě, začínají přemýšlet o tom, jak pomoci druhému. Jak se říká, pokud cítíš, že je ti špatně, najdi toho, komu je hůř a pomoz mu – tobě samému se uleví.

IM: Dříve se používal poněkud jiný způsob – prostřednictvím disciplíny, vzájemného respektu. Příkladně základní – pochopení, aspoň na úrovni vědomí – pochopení, ale i dodržování tohoto. To znamená, že vědomí, jako hlas v hlavě (ti samí „herci“), se snaží něco vnutit... Odmítet ho. Vědomí říká jedno a ty – ne, druhé. A pocíťování tohoto druhého, také vedlo zejména k pocitovému vnímání toho, co je v nich společné. A touto cestou lidé také poznávali. Je to ve všech náboženstvích, jen cesty jsou poněkud odlišné.

V: Ano, vše začíná sebedisciplínou. Potom to vše... když jsou lidé v kolektivu, chápou tak, že pokud každý dělá svou část, tak zkrátka vše, vede v kolektivu k dobrému.

IM: Zde je klíčový moment: vše začíná především ze sebedisciplíny. O tom se mluvilo vždy a v každé době, ať vezmeme kohokoliv (kdo skutečně pracoval, šel cestou, a nevyprávěl o tom, a nechtěl se na každém rohu) – vše začíná pouze ze sebedisciplíny, pouze člověk sám může přijít do Duchovního Světa se skutečně hořící touhou... A co je nejzajímavější, přerušili jsme Andreje, což není čestné.

A: Vše je v pořádku, prostě já... tak zajímavě, také... takový živý moment. Jednoduše ho ozvučím, nevím, vystříhnete nebo nevystříhnete tyto záběry z filmu... Velmi zajímavé... Na pocitové úrovni jsem si uvědomil, že říkám správné věci, ale není to ta vlna... To je zajímavé, to znamená, já jakoby říkám správné věci, odhaluji šablony vědomí, ale cítím, že ono jaksi, hle... a přechází na druhou vlnu, a... jaksi... no, je to vše zajímavé. Je společný proud, a to co říkám v tomto proudu, ono jakoby...

IM: To skutečně není k pořádku, Andreji.

A: Rozumím. Ne, no ... můžeme ovšem, dále... Prostě, aby to nepřekáželo, no totiž, víte, ono proudí a ... hle...

IM: Pochopil jsem, ale to sem nepatří.

V: Skutečně, vědomí nechápe... Nemůže pochopit. Je nastaveno pouze na získávání znalostí trojrozměrného světa. To je vše. A to, co leží za hranicemi trojrozměrnosti, vědomí není schopno pochopit. A ještě další věc, když člověk začíná, snaží se porozumět, co to je duchovnost, tak pro člověka to může být kultura, mohou to být nějaké tradice. Ve skutečnosti, aby pochopil, co je to Duch, co je to materie, aby je rozdělil a pochopil, co to je, co jsou hluboké pocity...

Duchovnost – to je přece především pochopení, že existuje svět materiální a existuje Duchovní Svět (Svět hlubokých pocitů), to, co je člověk schopen pochopit, procítit a konec konců, stát se

obyvatelem toho světa. Ve skutečnosti to není složité. Je třeba jen *uplatnit své vlastní pochopení* a skutečnou trpělivost, vytrvalost. Tehdy člověk vše chápe. To vše je přirozené.

T: No, Volod'o, souhlasíš, „*uplatnit vlastní pochopení*“ - častokrát vědomí, zejména toto používá v myslích lidí a vytváří zmatek. A ty znáš tyto příklady. Duchovnost – to je Život Duchem tady a teď. A vědomí, jako odpůrce všeho duchovního, se vždycky nepozorovaně pokouší přidat nějaké jeho vlastní chápání k duchovním Znalostem. Igor Michajlovič kdysi zmínil jeden východní výrok: „Člověk buď přijímá Pravdu takovou, jaká je a mění sebe v souladu s Ní, anebo mění Pravdu v zájmu svých nízkých vášní a činí z ní lež“. A ve výsledku lidé překrucují Znalosti.

V: Ano, velmi často se to stává. A celkově, ze zkušeností ... nejpřirozenější stav člověka – to je stav štěstí. Není pohodlné žít v nějakých všedních každodenních sporech, konfliktech, no, je to nehezké, *nekomfortní*. A co je nejpřirozenější – to jsou normální lidské vztahy: dobré, hezké sousedské vztahy. To je pochopení toho, že druhý člověk – je stejný jako já. Má stejnou duši jako já. Vlastně, nemáme co dělit. To je pochopení toho, že celý svět – je jednotný, jednotný v Duchu. A materie, vědomí – rozděluje.

T: Volod'o, můžeš být konkrétnější, na osobních příkladech duchovního rozvoje, z pohledu praxe: když vím, co vybírám, konečně... to už není teorie, kterou jsem přečetl v knihách, to už není teorie, kterou jsem nasbíral na setkáních, kterou jsem vyslechl v záznamech pořadů. Poděl se, prosím, o svou praktickou zkušenost...

V: Zpočátku pro mne bylo klíčovým pravděpodobně právě to, že jsem viděl příklad před sebou. To je první, protože jsem viděl, jak lidé mohou ovládat sami sebe, zvládat různé situace. Byly i příklady toho, jak může člověk jednat v životě. Jedny příklady, druhé příklady. Začal jsem se sám sebe ptát: „A jak já můžu reagovat?“ To znamená v konkrétní situaci. A první bylo to, že jsem začal pozorovat – proč zrovna reaguji na lidi takto?

Měl jsem jeden živý příklad... Patologicky nesnáším opilé. No a jednou tak jedu autobusem, autobus byl více méně plný. Vchází do něj podnapilý člověk. První pocit byl – nepřijetí. A tento člověk se usmál a začal recitovat básně. Pro mne to byl šok: dělal takové věci, recitoval je s takovým procítěním, to bylo ohromující. Pochopil jsem, že bych měl myslet zcela jinak, no aspoň reagovat na tohoto člověka. Protože jsem v něm uviděl „skutečného člověka“, ne takového, jakého jsem si myslel, že je. Ukazuje se, že je ve mně někdo, kdo přemýšlí špatně, přemýšlí ovšem zcela nesprávně. Neposuzuje člověka takového, jakým skutečně je, vidí před sebou pouze obrázek. Takto recitoval, předpokládám, asi dvacet minut, a nepřestával, dokud jsme jeli autobusem. Bylo to s citem, byla to poema. A já jsem si pomyslel: „Počkej... no já tohle zatím neumím, nemám natolik rozvinutý intelekt. Jak je vidět, je v člověku něco hlubokého, to, co se ho dotýká a on to může předat. Otázka: proč já tak reaguji a nevidím skutečný obraz?“

Začal jsem hledat... No vlastně jsem hledal v různých směrech: v náboženství, všude. A pak jsem se začal věnovat východním bojovým uměním. Setkal jsem se s lidmi, kteří se umí ovládat. Tímto začalo mé pochopení, kam směřovat, a jak s tím pracovat. Potom naše dialogy o různých motivech chování, o tom, jak je možné reagovat, co je „člověk“ obecně, z čeho se skládá a proč tak reaguje, co to je vědomí... To se pro mě stalo výchozím bodem k tomu, co je potřeba se naučit. Šel jsem, začal jsem se přehrabávat v knihovnách, seznamovat se s jógou, s psychologií.

Pak jsem vše začal prověřovat na sobě. Protože... no, tady je život: když se v životě používají znalosti, tehdy chápeš, že to funguje, je to skutečné, s tím se může pracovat.

Těch „hrábí, na které jsem stoupal“, bylo velmi mnoho. Totéž základní nepochopení své povahy. Chyb bylo skutečně velmi mnoho. Když jsem svého času na sobě nevypozoroval moment závidi a zachtělo se nějakého materiálního blahobytu, přirozeně, že jsem se dostal do situace, kdy jsem musel... realizovat to, co... Jak se říká, dopustil jsem se všech chyb, které byly možné.

Jakákoliv situace – to je zkušenost. Je třeba pochopit sám sebe. Vlastně, bylo to moje první uvědomění, že je třeba přijmout za sebe odpovědnost, za svůj život a za svůj duchovní rozvoj. Začal jsem pracovat s meditacemi, s duchovními praktikami. A tehdy jsem pochopil, kde můžu najít tento stav klidu, tento stav nějakého vnitřního štěstí, ve kterém nic jiného není potřeba. Není třeba usilovat něčeho dosáhnout, to už je. Je vnitřní stav klidu. Je vnitřní stav nějakého duševního vzletu. Právě to jsem našel v praktikách.

Vše, dále jsem s tím jednoduše začal pracovat. To se stalo mým vnitřním stavem. Postupně... byly ještě pády, byly vzestupy, ale to se už stalo tou hvězdou, která ukazovala cestu, nitkou, za kterou jsem se chytil, vzpomněl si, že „ano, to je“. Získal jsem nějakou zkušenost. To mi umožnilo studovat tuto nauku více do hloubky. To je vlastně to, co mě osobně pomohlo.

A když jsem uviděl, že toho lze dosahovat samostatně, - tak prosím, ukázalo se, že to není složité. Stačí vložit do toho nějaký vnitřní záměr (ne touhu, ale spíše záměr) a pak celkem v klidu s tím pracovat. A dále, když se takové chvíle objevily v životě, už se mohly celkem klidně řešit. A ze stavu klidu už je vidět, odkud přichází situace, kam jsem vložil pozornost, proč se situace právě tak vyvinula, kde se spustila některá má šablona. A vše se začalo řešit normálně, to znamená, že situace se začaly urovnávat. A začaly být vidět i vztahy s lidmi: kde začínají a jak nejlépe si rozumět, jak nejlépe spolupracovat. Vztahy s lidmi se začaly urovnávat. A to je vše. To se stalo začátkem, takříkajíc, mého rozvoje na této cestě.

T: Dobře, děkuji. Andreji, a u tebe? Poděl se, prosím, o své praktické zkušenosti.

A: Ano, skutečně mám takovou zkušenost. Když jsem se setkal se znalostmi, pochopil jsem, že jsem o své duální povaze nevěděl. Nechápal jsem, že ve mně existují dvě podstaty, které, řekněme, bojují o mou pozornost. A právě tento okamžik se stal klíčovým. Začal jsem studovat podstatu jednu i druhou, tedy Živočišnou podstatu a Duchovní podstatu, nebo řekněme, dobré síly ve mně a zlé síly ve mně. Co ve mně pobízí k aktivaci těchto sil? To znamená, jak fungují, proč se někdy zlobím a někdy se nezlobím.

T: A můžeš, prosím, na některých osobních příkladech, zkušenostech, které budou užitečné i druhým lidem?

A: Teď právě sedím a snažím si vzpomenout. Zdá se, že toho bylo spousta, ale to, co se teď objevuje... No, budu mluvit tak, jak to je ... Ze všeho nejvíc, co mně podnítilo na tuto cestu, byla touha Žít. Když už jsem začal vážně pracovat na sobě, tak ty momenty, které se staly v mém životě, řekněme, v neviditelném světě, tyto situace mi daly pochopení a jasnost, že lidský život se na jedné straně zdá být jednoduchý, ale na druhé straně - velmi složitý a velmi cenný. Proč? Protože v něm je třeba být velice svědomitý. Jeden nesprávný krok může mít nezvratné důsledky.

První chyba (také jsem měl takovou chybu) – v hlavě vznikají myšlenky, že aby ses duchovně vyvíjel, musíš opustit práci, musíš opustit společenský způsob života, v němž žiješ, musíš odjet někam tam do hor nebo jako poustevník odejít do lesa a tam se zabývat duchovním rozvojem. To je obrovská chyba, se kterou jsem se také setkal. Proč? Protože tyto myšlenky přicházejí z vědomí. Naopak se snaží člověka odstranit z prostředí, v němž bude nejužitečnější a jeho rozvoj bude nejúčinnější. Vždyť podívejte se, v lese nejsou lidé, s nimiž, řekněme, se necítíme komfortně a my nemůžeme zjistit - proč vlastně nekomfortně? Koneckonců lidé jsou pro nás zrcadly, že? Tedy jestliže mě někdo v určitém okamžiku rozčiluje, tak je to především ve mně, to jsou nějaké nepropracované věci ve mně. V lese taková zrcadla neuvidím.

A už při provádění praktik jsem si uvědomil, že tento svět je agresivně naladěn k lidem, kteří to dělají, a i k lidem obecně. Tento svět chce lidi rozdělit, aby byli v rozporu. A nedávno nastala taková zajímavá situace ... Přijel jsem jednou po noční meditaci, mluvím s přáteli a cítím, že mám takový stav uvnitř ... jakože mi dali něco cenného, ale jakoby to ještě nebylo ve mně, ale vedle mě. A začínají se dít zajímavé situace. Setkávám se s prvním člověkem a ten se mě hned zeptá na takovou otázku, tedy ani ne otázku, ale řekněme, dává mi určitý pokyn k jednání v takové poměrně agresivní, emocionální formě. Myslím si: „Klid!“ A sám sebe se ptám: „Co se to děje? Proč je ten člověk vůči mně, tak agresivní?“ A on mi říká, podívej, měl bys udělat to a tamto... A já si myslím: „No, nějaký takový zajímavý dialog, dokonce ani ne dialog, spíše jakýsi monolog“. A odpovídám tomuto člověku: „Ano-ano...“, a sám odcházím a chápu, že uvnitř mě začíná docházet k jakémusi, ne úplně dobrému chvění. A chápu, že to cenné, co jsem dostal, může ode mne odejít.

Další etapa. Odcházím a chápu, že bych teď neměl mluvit s tímto člověkem, nesmím v žádném případě v sobě propustit emoce. To znamená, v žádném případě se nerozčilovat, že mluví se mnou tak emocionálně... Tak odcházím, odcházím. Ale tu příběhne úplně jiný člověk, dívá se mi do očí a ptá se: „Jsi v pořádku?“ Stojím a říkám: „Ano... V pořádku...“. Vzduchuji se od něj a myslím si: „Tak, musím odjet“, protože chápu, že jsem úplně na hraně... A na jedné straně jakoby všechno chápu, ale cítím, že mohu prohrát a proto jsem se nechtěl předvádět a hrát si na hrdinu. To mimochodem, je jedna ze šablon, že „já všechno zvládnou, jsem šikula“... Chápu, že je lepší odjet. Nasednu do auta, odjíždím z místa a tu zvoní telefon: rozvoz vody. Říkají mi: „Objednal jste vodu...“ Já říkám: „Já jsem neobjednával vodu“... Prostě, tak v klidu říkám...

V: Zapojil se systém.

A: Ano... Já říkám: „Já jsem neobjednával vodu“. A hned mi přišla myšlenka - kdo objednal tu vodu. Volám člověku a říkám: „Poslouchej, objednával jsi vodu?“ A on říká: „Ano, objednal jsem vodu“. A v té chvíli už jsem z toho místa odjel, tak mu říkám: „Chápeš, že už tam není nikdo, kdo by ji převzal? Ty jsi kde?“ Odpovídá: „Jsem na semináři“. A tu na vnitřní úrovni chápu, že mi do rukou, je to ovšem jen hypoteticky, jakoby dávají „nabitou pistoli“ a říkají: „Můžeš teď, tomuto člověku povědět všechno...“

V: Nabídli nějaké to rozčilení, rozzlobit se...

A: Ano. Můžeš mu nyní říci, že, „jak takhle mohl, objednal vodu a sám odjel, nikoho neupozornil“ a podobně. A já chápu, že systém mi do rukou dal „zbraň“ a musím jen „zmačknout spoušť“. A chápu, že celá tato síla se teď prostě vynaloží na tohoto člověka. Samotný chápu, že to nesmím udělat, tedy nesmím reagovat emocionálně. Říkám: „Ano? Dobře,

zařídíme to nějak. Nic se neděje, zvládneme to“... A už mi volají z rozvozu vody a já se jim začínám omlouvat. Říkám: „Kluci, promiňte, prosím, zapomněli jsme a odjeli“. Zdá se, že mám pravdu, že? A zdá se, že se tato situace netýká přímo mě a podle logiky vědomí mám všechny argumenty, abych tomu člověku vyhuboval, i lidem vysvětlil, že jsem neobjednával vodu a vůbec, proč mi volají. Já jsem ale požádal o prominutí: „Promiňte, - říkám, - tady je telefon na člověka, který to má na starosti. Prosím, promluvte si s ním, on vše zařídí“.

A cítím, jak v určitém okamžiku to blaho, které bylo kolem mě, jakože... vstoupilo do mne. To znamená, že celou tu dobu, několik hodin, probíhala hra o tuto vnitřní sílu, utratím ji za pýchu nebo ne? Vždyť je to v podstatě pýcha. V jakém smyslu pýcha? Člověk se mnou emocionálně mluví. A co já mám dělat? Zareagovat či ne, odpovědět stejně, říct mu: „Promiň, proč takhle se mnou mluvíš?“, anebo prostě tiše odejít, nic neříct? A to jsou situace, které nás učí. Jsou to malinké lekce, díky nimž pochopíš, co vlastně je tato vnitřní síla a jak to vše funguje, jak v těchto okamžicích působí systém, jakými způsoby. On však téměř vždy, mačká na tlačítko pýchy.

Tedy v určitém okamžiku jsem si začal uvědomovat cennost sil Allatu, nezbytných pro duchovní růst Osobnosti. Člověk je schopen cítit vstup sil do něj, je mu dána taková schopnost. A právě mnohaletá zkušenost kontaktu se Znalostí a zkušenost určitých stupňů duchovní svobody umožňuje udělat tuto volbu. Tudíž já chápu, že pokud se teď zachovám podle šablon vědomí, tak ztratím tu sílu, která mi pomůže být nad vědomím, anebo řekněme, být...

V: ... více živým.

A: ... ano, více živým. A tento stav a uvědomění si toho, co znamená být Živým a co znamená být v otroctví vědomí, tedy být mrtvý, je právě tím stimulem, který dovoluje učinit rozhodnutí. Tedy zhruba řečeno, mně se nabízí obhajovat ego vědomí pomocí mé životní síly. Ale já, s tím nesouhlasím.

T: No, to je samozřejmě skvělé. Ale tady je otázka v něčem jiném, protože v tomto případě právě spouštěcím mechanismem byla myšlenka od druhotného vědomí, že „to se mnou neprojednali“. Když se účastníš těchto iluzorních her vědomí, tohoto boje mezi prvotním a druhotným vědomím, „boje o korunu“, bohužel, jako Osobnost nevidíš, co se ve skutečnosti děje... V této situaci je vše mnohem jednodušší. Vědomí - ano, rádo dělá z komára velblouda, rádo nafoukne situaci, z ničeho udělá jakousi emocionální událost. Ovšem ve skutečnosti, v tomto případě zaznělo o mnoho více šablon vědomí, než vyvozených závěrů.

V: Znovu platí, je to přece vnitřní svoboda, pochopení toho, že si mohu vybrat to, či ono, zvolit určitý způsob jednání. Pak to velmi pomáhá. A to je především znalost a zkušenost, když s tím začínáš pracovat. Takové věci se velmi často stávají. Vždy je nějaký okamžik, kdy činíme volbu. Ten je vždycky. Jenom člověk často nezpozoruje tento okamžik a jedná podle šablony.

Pochopení toho, že se můžeme v jakékoli situaci včas zastavit, včas učinit nějaké adekvátní rozhodnutí, nám dává možnost vycházet s každým člověkem, normálně vyřešit jakoukoli situaci, dokonce i konfliktní.

A: K tématu toho, co říká Igor Michajlovič... Právě lenost a nedostatek znalosti systému přivádí k tomu, že si lidé začínají přát to, co si přát nelze. Systém, ten nespí a působí prostřednictvím

blízkých. Chtěl jsem totiž říct, že jedním ze způsobů, kdy se narušují nějaké vztahy s lidmi, první věc, která je zapotřebí - v žádném případě neobviňovat člověka. A není důležité, máš-li pravdu, nemáš-li pravdu, je třeba alespoň ve svých myšlenkách ho požádat o odpuštění. Vždyť co s ním děláme v našich myšlenkách pomocí vědomí? Argumentujeme a dokazujeme svou pravdu, že někdo pravdu nemá, ale my ji prý máme, anebo se urážíme... To je, především, zvyk a nedostatek zkušeností.

V: Zkušeností a pozorností... Pochopení sebe samého.

A: Při práci na sobě jsem kdysi přijal pravidlo, že nemluví s nikým v mé hlavě. To víte, často se stává, když se člověku přihodí nějaká situace, možná konflikt, možná něco jiného a my v hlavě mluvíme s tímto člověkem, něco mu dokazujeme. Nebo se nám stalo něco hezkého a my v hlavě už něco modelujeme, jak přicházíme k někomu a vyprávíme mu. To by se v žádném případě nemělo dělat. Protože, promiňte, v naší hlavě vstoupíme do dialogu s našim vědomím. Naše vědomí to velmi zajímá. Proč? Protože tyto dialogy s vědomím často probíhají v emocionální sféře. Emoce je průvodce Živočišné podstaty v člověku. Svou sílu, která je nezbytná pro duchovní rozvoj, přesměrováváme a odevzdáváme vědomí. To znamená, že tímto způsobem živíme vědomí, posilujeme toho, kdo nás potom i zotročí...

Časté případy, běžné v počáteční fázi vykonávání praktik, kdy přichází takové myšlenky: „Mně se nedaří duchovní praktika“. To vědomí teď mluví samo o sobě. Ale, vždyť je to tak. Avšak vědomí dělá záměnu, říká to jakoby od Osobnosti. To znamená, že pokud člověk zapomíná, že neumí přemýšlet a hlas v jeho hlavě nepatří k němu, pak to všechno bere jako své vlastní a začíná vkládat do těchto slov sílu své pozornosti.

Abychom to pochopili, nejprve musíme začít, promiňte, banálně studovat své vědomí, to znamená, prostě ho pozorovat. K tomu v podstatě potřebujeme jen zápisník a pero. K dnešnímu dni už chápeme, že lidská Osobnost - neumí myslet a neumí prožívat emoce. Osobnost pouze cítí, to znamená, že Osobnost se nemůže ani zlobit, ani se urážet, ani závidět. Ona - cítí. Když vezmeme tuto skutečnost na vědomí, pak je s tím velmi snadné pracovat. Zápisník, pero a prostě zapisujeme ty myšlenky, které pozorujeme ve své hlavě.

Naše vědomí velmi rádo předpokládá. Řekněme jednoduchý příklad. Komunikujeme s člověkem, on se nějak divně podíval a někomu ve mně se zdálo, že se na mě urazil. A vědomí, co mi říká: „On se na tebe urazil, protože ...“ a začíná vymýšlet proč a z jakého důvodu. Beru si zápisník a píšu: „Vědomí mi říká, že se člověk na mě urazil, protože...“ Přijdu k tomuto člověku a říkám: „Promiň, prosím, mám tu takovou situaci. Řekni mi, prosím, je to tak?“ On vypráví naprosto opačné věci, že se mnou to nemá vůbec nic společného, a že to on si řeší něco svého...Ale v té chvíli, řekněme, jsem ztratil bdělost a dovolil jsem svému vědomí vznášet tyto předpoklady. A takových situací se k dnešnímu dni nahromadila spousta.

V: A přece jsi to vzal a prověřil.

A: Ano, určitě se to musí prověřit. Tedy proč je nutná katarze a proč je třeba komunikovat a vyprávět to, co se děje uvnitř? Protože tak budeme moci zjistit pravdu. Vědomí si rádo domyslí, kdo si co myslí, kdo co dělá a neustále jakoby předkládá člověku (Osobnosti) tyto teorie. A kvůli tomu, že to začne člověk poslouchat, v jeho životě začíná vznikat velká spousta problémů, protože se řídí domněnkami a předpoklady.

Při katarzi dochází k velmi zajímavým věcem. Proč? Přichází úleva. Tedy první k čemu dojde je to, že zaprvé tento hlas v hlavě zmlkne a najednou přestane dialog, okamžitě. Situace se řeší v klidu a přichází nové pochopení. Přichází pochopení toho, že je tu ještě vliv na tohoto člověka. Fakticky tyto rozhovory, dialogy v hlavě, častokrát probíhají, řekněme, nejenom u mě, ale také u toho, s kým je provádíš ve svých myšlenkách. Proč? Protože pokud mezi lidmi existuje nějaká skrytá neshoda nebo lidé neodhalují to, co jim říká Živočišná podstata, dostávají se do tohoto uzavřeného kruhu a nástrah vědomí. To znamená, že systém vnucuje jedny a tytéž myšlenky zaměřené na vzájemné rozdělení. Vždyť nejdůležitějším úkolem systému je rozdělit lidi. A on rozděluje pomocí myšlenek, to znamená, že v myšlenkách nás staví proti sobě navzájem. Abychom tomu zabránili, je třeba jednoduše se sjednotit navzdory všemu, ať by to bylo cokoli. A aby toto sjednocení bylo co nejjednodušší, duševní a snadné, je nutné odhalovat myšlenky Živočišné podstaty uvnitř sebe.

V: Také v článcích a v knihách je napsáno - moc systému tkví v tajném působení, v tom, že on není vidět.

A: Ano. A když jsem si všiml tohoto dialogu v hlavě nebo nějakého momentu přání uvnitř sebe - něco někomu povyprávět, prostě jsem to zastavoval. Prostě jsem si říkal: „Stop. Konec, nekomunikuji“. Nebo je ještě jeden velmi dobrý způsob (to je samozřejmě jeden z nejlepších způsobů), pokud je to váš známý, zavolat člověku a říct: „Víš, právě s tebou mluvím ve své hlavě a říkám ti toto a toto“, anebo „Teď se s tebou v hlavě dohaduji ohledně této otázky“.

V: Tyto hádky začínají především uvnitř a pak se to vylévá ven. Ale pokud jsi nedovolil, aby se tento konflikt rozjel ani ve tvé hlavě, ani zevně – vše se v klidu vyřeší, nejsou žádné konflikty.

A: Rád bych zmínil jeden z takových příkladů, mimochodem, dost zábavných. Máme mnoho národnostní hnutí, jsou v něm lidé různých národností. Tak tedy, stala se jedná zábavná příhoda. Mám známého – představitele kavkazských národů. Přátelíme se spolu, komunikujeme při společných aktivitách. A v určitém okamžiku, jsem si v sobě všiml podivné reakce na jeho jednání. Tedy najednou mě začal rozčilovat, někomu ve mně se nelíbí, jak se chová, jak něco říká... A chápu, že by to nemělo být. Setkávám se s ním a říkám: „Poslouchej, promiň, prosím, můžeš na minutku? Chci si jen promluvit. Chápeš, mému zvířátku se nelíbí, že ty to takto děláš. Nechápu, proč se to děje, nevím...“.

Podívá se na mě s široce otevřenýma očima a říká: „Víš, už tři dny mi Živočišná podstata říká, že ty nemáš rád představitele kavkazské národnosti“. Dokážete si to představit?! Já jsem takové myšlenky ani neměl! Tedy ono mi z pozice mých šablon, mé pýchy toto vypráví, a jemu říká, že z nějakého důvodu jsem se začal k němu chovat jaksi nehezky kvůli tomu, že je představitelem jiné národnosti.

Když jsme si o tom promluvili, samozřejmě jsme se tomu zasmáli. Říkám: „Promiň mi, prosím, možná dělám něco špatně. Nechci se s tebou ani přít, ani hádat. Chci, abychom byli přátelé. Chápu, že je to systém, který nás chce rozdělit, chce nás rozhádat a všechno ostatní...“.

Takto jsme si promluvili, a potom se ani myšlenky nestáčely směrem k nějakým urážkám, a nejenže k urážkám, nebyly dokonce žádné vzájemné výčitky. A proč? Protože v tu chvíli jsem si uvědomil, že když jsem přišel a požádal o odpuštění (tedy zdálo by se, za co), systém neočekával takový obrat událostí. To znamená, že si myslel, že naopak, opět se projeví pýcha, možná i

nějaká ta mužská rivalita. Systém si rád s tímto pohrává (alfa dominance u mužů, a stejně i u žen, tedy takovéto věci). Byl tu však tento otevřený dialog a upřímné přání nepřítakávat systému, tedy upřímné přání nepodporovat ho. Víckrát se systém, alespoň v danou chvíli, už ani nepokoušel podsouvat tyto myšlenky. Tedy došlo k takovéto jednotě...

08:34:48 - 09:20:40

V: Mechanismus nezabral, takže nemá smysl používat ten stejný mechanismus, když nefunguje. Jakmile jsme si toho všimli - konec, systém se neživí, člověk nedává pozornost. Buď vyřešil situaci s humorem, nebo našel s člověkem společnou řeč a vyřešili to. Vše. To znamená, nepodařilo se... Jednou a dost, systém ustoupil.

Když se zapojuje vědomí, sem tam začíná nadhazovat hodnocení: „Tento je divný, a tamten to dělá špatně. A ten je úplný hlupák...“ nebo něco dalšího. Potichu, jemně, vtíravě se plíží, jako slizký had. A takto postupně odvádí tímto směrem.

Člověk je zahrán do kouta a začíná se bát: „Co se stalo? Proč není radost?“ Začíná hledání viníků. A tato sněhová hrouda člověka zavaluje. Ale uvnitř je přece – Osobnost, uvnitř má duši, uvnitř má pocity a ony se nikam neztratily. Je třeba si jen dát jasný pokyn: „Tak, stop. Mám pocity. Nikam nezmizely. Já mířím do Duchovního světa. Radost je tu vždycky“. Tedy dát si jasný povel: „Konec. Neposlouchám hlas ve své hlavě. Nikoho nehodnotím, o nic neusiluji, kromě toho, že mám jediný vektor – duchovní vektor“. A konec, vědomí ustoupí, uvolní své sevření. Dokud je lidské tělo naživu, dokud jsme zde, vše můžeme změnit.

Jeden z ukazatelů toho, že se člověk skutečně posouvá po duchovní cestě – je stav klidu, stav vnitřní svobody. Jako první se urovnávají vztahy se všemi lidmi, protože ty už nechceš dominovat. Chápeš, co je to vědomí, přestáváš manipulovat lidmi. A samozřejmě chápeš, když dejme tomu, k tobě míří nějaká manipulace, ale ona mě prostě nezajímá. Jednoduše obcházím tento ostrý úhel a konflikt se urovnává. Konec, nějak se to všechno v dobrém vyřeší.

A: V této souvislosti je také velmi zajímavý příklad. Jednou na setkáních jsme se s účastníky skupiny dohodli popracovat se šablonou manipulace. Domluvili jsme se, že nikdo, ani ve své rodině, nebude dávat rady jinému člověku, pokud se on nezeptá. A všechno, co může člověk udělat sám, tak bude dělat sám, nebude prosit někoho jiného o pomoc. Vztahy se zásadně změnilly...

T: A co podle vašeho názoru podporuje sjednocení lidí na základě vaší osobní zkušenosti?

V: Podle mého názoru to, co napomáhá sjednocení lidí, je především to, když se lidé setkávají a mají nějaké společné zájmy. Zájem poznávat, zájem udělat něco společně, nějaký dobrý skutek ve prospěch jiných lidí, pomoci někomu. Když přichází tento stav klidu, stav, v němž můžeme komfortně komunikovat navzájem, také to dává pocit jednoty. Lidé by jednoduše neměli poslouchat své vědomí.

A: Situace, pohleďte, je fraktální. Tak, jak se nás vědomí snaží rozdělit v myšlenkách, stejně tak se nás snaží rozdělit již nikoliv v hlavě, ale v komunikaci, v kolektivech. Jakým způsobem?

Podle stejného schématu: rozděluj a panuj. Tedy častokrát lidé, kteří propagují takové ideje, jako „jdi tam, tam nechod“, s těmi komunikuj a s těmi nekomunikuj“, - oni jednoduše naslouchají svému vědomí, které stanovuje tytéž programy k rozdělení. Pokud se dokonce někomu něco nelíbí anebo někomu něco nevyhovuje... A komu nevyhovuje? Vždycky je něco, co vědomí nebude vyhovovat. To znamená, že místo toho, aby přišli a projednali nějaké sporné momenty a skutečně odhalili myšlenky od vědomí, lidé je často poslouchají a šíří tyto ideje mezi lidmi.

No, řekněme, že duchovně se rozvíjejícímu člověku to neublíží. Proč? Protože pochopí, že je to práce systému. Jednoduše, stejně jako systém pracuje u něj uvnitř a snaží se ho rozdělit s jinými lidmi, stejně tak, systém pracuje i v kolektivech a snaží se rozdělit již skupiny lidí, kteří jdou stejným směrem. Stejně tak k dnešnímu dni systém rozdělil, sami to víte, i náboženství, i vše ostatní. Tedy, když bylo zaseto jedno zrna znalostí, a nyní, řekněme, vyklíčilo jakoby „v různých směrech“, ačkoliv je to všechno jedno a to samé.

Takto přesně rozdělují... Vždyť touha po moci a opět tajné moci, vede k tomu, že lidé propagují tyto ideje, zaměřené na rozdělení. Proto tady není nic překvapujícího, je to přirozený proces, jsou to přirozené zákony systému. Pouze jediná věc – pro duchovně se rozvíjející lidi to není přijatelné. To znamená, že duchovně se rozvíjející člověk by naopak měl usilovat o jednotu, o sjednocení, o lásku, o bratrství. Koneckonců, nemáme co rozdělovat.

Ptali jste se, co lidi sjednocuje? Toto je můj názor, řekněme, z mé osobní zkušenosti... Lidi sjednocuje jeden velmi důležitý moment – to je touha přežít. Přežít nejen v materiálním pojetí, ale duchovně přežít. Chápete, střetli jsme se s nejmocnějším nepřítelem, který lidstvo má – to je systém Živočišného rozumu. A zvítězit nad tímto systémem můžeme pouze, když se sjednotíme.

Často se stejný zákon využívá, řekněme, i mocnými tohoto světa, kteří podněcují lidi proti sobě. Proč? Vycházejí z idejí vnějšího nepřítele, směřují určitou skupinu lidí k tomu, že existuje vnější nepřítel a toto lidi spojuje. To je dobrá vlastnost, když se lidé spojí proti nějaké agresi a nebezpečí. Ale ve skutečnosti, ne tento agresor, ne toto nebezpečí. To znamená, že nebezpečí ve skutečnosti, jak se ukazuje...

V: ... uvnitř každého člověka.

A: Naprosto správně, je neviditelné. To znamená, že ukazují nepravého nepřítele. Ukazují, že nepřítel je jakoby v jiném člověku, v tomto individuu. Ale ve skutečnosti – nepřítel je uvnitř nás, je to vědomí. A globálně, nepřítel – to je systém. Jestliže se lidé sjednotí ve snaze přežít a poznat Duchovní svět, no, promiňte, koneckonců to znamená získat nesmrtelnost, nic víc, nic míň. A v kolektivu je snazší to dělat. Je to desetinásobná síla.

Vždyť je to prostě proces, studování téhož systému. My tady spolu sedíme, je nás několik lidí a každý má svou zkušenost. Podělili jsme se – obohatili jsme se o zkušenosti. Už nemusíme každý procházet nějakou situací. Opět platí, když provádíme duchovní praktiky v kolektivu, cítíme naplnění. Je rozdíl, když děláš sám a když se tím zabýváš v kolektivu. Je to obrovský rozdíl.

Právě toto je k dnešnímu dni velmi důležité. Pokud lidé skutečně pochopí, uvědomí si, jaký je jejich cíl, bude pro ně velmi snadné se sjednotit. Tehdy opravdu, jak je to napsáno v knihách, že když člověk studuje systém, chápe jeho zákony, chápe, že existuje nesmrtelnost, chápe, že tento svět je iluze, život v tomto světě se pro něj stává prostě zajímavou, poutavou hrou a on už, jak se

říká, ve svobodě míří ke svobodě. Tedy on se v klidu rozvíjí, má zájem, všechno mu přináší potěšení, radost. Nemá žádné problémy, žádné nepřátele.

T: A jak se změnil váš život po seznámení se Znalostmi AllatRa?

V: Úplně to mění celý život. Žít je mnohem zajímavější a pohodlnější, když chápeš, kam jdeš a proč? A celkové pochopení podstaty procesů, které probíhají kolem, pochopení jiných lidí. Když pochopíš člověka i z pozice získaných znalostí, tak už chápeš, proč se člověk tak chová, co se v něm teď projevuje. Je mnohem jednodušší mu odpustit, pochopit, komunikovat tak, aby mu bylo líp. To znamená, vyhnout se konfliktům, pochopit vše, co se vůbec děje. Poznat svůj vnitřní stav. Existuje takový výraz: „Žít v Duchu“. A to právě znamená žít v radosti, žít ve štěstí, ve vzájemných vztazích s ostatními lidmi. Takto žít je mnohem zajímavější. Nemohu si vůbec představit, jak bych mohl žít v konfliktech, v nějakých hádkách. No, jaký to je život? Nepodobá se normálnímu lidskému. Normální lidský život – to je, když všichni společně něco děláme, nějak spolupracujeme, nakonec chápeme – je Duchovní svět, je toto hluboké poznání štěstí, skutečný život. A toto právě je to, co člověk získává a co já osobně jsem pro sebe pochopil a přijal takový život jako přirozený.

Chápu, že... no, tento život hmotného těla skončí, ono prostě zůstane a já půjdu dál. To vše dává životu cíl. Obvykle, když se v životě podíváme, nějak u lidí jsou vyhaslé oči, zejména u starších lidí. To je strach z toho, že nevědí, co bude dál...

Když víš, že život, ten skončí... Bojí se takový člověk, který nemá cíl. Jaký je to život, když on ví, že vše skončí?! Dívá se do zrcadla a má strach, že se mění. Objevují se vrásky, objevuje se jakási fyzická únava. Už nemůže dělat to, co dělal dříve. Začíná se celkově bát toho, co se s ním děje.

Strach ze smrti překrývá vše, dokonce i ty roky, nebo měsíce života, které člověku zůstaly. Chápe, že se život těla blíží ke konci, ale má strach, protože neví, co bude dál. Avšak když studuješ sebe, a poznáváš nauku ALLATRA, pochopíš, že život nekončí. Život právě začíná, když tělo přestane existovat. Tento Život je třeba najít tady.

A: Neexistují žádné hranice poznání. Když provádíš duchovní praktiky a řekněme, se ti podaří odpoutat od těla, ty cítíš co to je, když nejsi připoután k tělu. A pak se vracíš zpět, jako do obleku, který tlačí, svírá, dusí a k té neviditelné desce nad hlavou, nazývané „vědomí“, tak nemáš z přechodu strach. Protože ty chápeš, že tam nic z toho není. Tedy tam nejsou tyto nekonečné problémy s tělem, nekonečné konfrontace s vědomím a tak dále.

V: Tam je svoboda.

A: Ano. Přejdeš se do lepšího. Ale zase, je třeba nad tím pracovat. Je třeba získat osobní zkušenost, jinak pro člověka to budou pouhá slova... O sobě řeknu, že život se mi změnil, mění se, a jak to chápu, to ještě není hranice. Protože opravdu ten způsob života, který byl před Znalostmi AllatRa, když jsem se s nimi setkal, a to jaký je teď – to je... Ono se všechno skládá, jak řekl Volod'a, vše kolem cíle. Pohyb směrem k cíli - je jako pohyb lokomotivy. Pohybuje se k cíli a soustřeďuje všechny životní okolnosti, vše k tomuto cíli. Proč? Protože ve skutečnosti nic nebrání duchovnímu rozvoji.

Jedinečnost knihy „AllatRa“ je pro mě v tom, že tato kniha, pokud je možné to takto říct, ona nemá konec. To znamená, že je to nekonečná kniha, je do ní vloženo mnoho znalostí. A navíc, co mě osobně přitahuje, je tam založená velmi dobrá a hluboká energetika, víte, jak se říká, mezi řádky. Tedy to, co je tam vloženo mezi řádky vybízí, aby se můj vnitřní svět co nejvíc otevíral. A kdysi už jsem to říkal, že jedním ze způsobů, jak být v duchu a udržovat takový stav, řekněme, vznešený duchovní – je čtení knihy „AllatRa“. To znamená, že nejenže se obohacuješ znalostmi pro vědomí, tedy nějaká fakta a tak dále, ale navíc se velmi dobře naladíš na tu vlnu, která je tam vložena na neviditelné úrovni. V principu, tato vlna je i v pořadech s účastí Igora Michajloviče Danilova, i v knihách Anastasie Novych.

Ale co je nejdůležitější, „AllatRa“ je pro mě klíčem k Životu, je to klíč, s pomocí kterého se z obyčejné smrtelné bytosti může stát člověk skutečně nesmrtelným. Tam jsou všechny klíče. A řeknu vám to takto, k dnešnímu dni už jsem ztratil přehled, kolikrát jsem ji přečetl. Tedy, asi již více, jak dvacetkrát, a já čtu - a pokaždé nové. Vždyť, jak řekl Igor Michajlovič v jednom z pořadů, že „záleží, jakýma očima se díváš a jakýma ušima posloucháš“. Doslova k dnešnímu dni přišlo pochopení, že v této knize je důležité každé písmenko. Tedy doslova každé to zdůraznění, napsané tři tečky otevírají nezměrnou hloubku, jakési chápání beze slov toho, co za tím stojí. To je samozřejmě obdivuhodné. A já vám řeknu, že dnes již bez toho nemohu být. Jako třeba živíme tělo, tak to je to, co živí ducha. A živit ducha přece, jak již chápeme k dnešnímu dni, je mnohem důležitější, než živění těla.

V: Osobní zkušenost je nejcennější. Rozvoj Osobnosti nastává pouze tehdy, když se Osobnost do toho aktivně zapojuje, když je... A Osobnost roste a vyvíjí se pouze tehdy, když dostává pocitovou zkušenost, tedy člověk se rodí duchovně.

A: Rád bych dodal, řeknu o sobě... Ve skutečnosti je třeba ještě hodně na sobě pracovat a pýcha ještě není mrtvá. Ale už, řekněme, je to velmi, velmi zajímavé. Jestliže dřív byla nějaká ta nepochopení, kolísání, tak nyní se to jenom obrušuje, získává se zkušenost. Tedy je to skutečně zajímavé. Přichází pochopení... a opět, mluvili jsme spolu ohledně Allatu. Pro mě se to stalo v jeden moment velmi hlubokým pochopením.

Bohužel naše společnost je taková, je zvyklá si vážit hmotných hodnot, ale není zvyklá vážit si duchovních hodnot. Duchovními se nemyslí nějaká umělecká díla, ikony, chrámy a nějaké rituální stavby, myslí se tím duchovnost, tyto síly, které skutečně dávají Osobnosti svobodu. Koneckonců, ve skutečnosti jsme tady s vámi, abychom se naučili správně řídit svou pozornost a směřovat síly Allatu tam, kam by se měly, tedy na své duchovní osvobození. A systém, ten právě dělá vše, abychom utráceli tuto sílu na všechno vnější. A člověk stojí na této hraně, tedy on se učí. Opět platí, má zkušenosti s pocitovými stavy. Když je v duchu, a když není v duchu - jsou to dva různé stavy. Když jsi v duchu, vědomí mlčí a ty cítíš a chápeš, že kromě Lásky v tomto světě neexistuje nic. A když v tobě dominuje vědomí, tak bohužel vidíš, promiňte, jen samou špínu. Takové kontrasty poskytují pochopení toho, co je co a jak s tím pracovat, proč se to děje, na jakých etapách... A tak nějak... potichu-pomalou to jde.

T: Děkuji. Také bychom se chtěly podělit zkušeností z utváření a formování našeho ženského kolektivu.

Ž: Ano, ovšem, jestli stručně, tak... máme čistě ženský kolektiv. Zpočátku, zatímco se skupina formovala, je jasné, že byly různé situace. Přicházely ovšem s otevřeným srdcem, ale každá s

vlastní touhou. Ukázalo se, že touhu poznávat společně duchovní, si vědomí různých lidí interpretovalo různými způsoby. Protože někdo se chtěl naučit nějakým nadpřirozeným schopnostem, někdo chtěl magii, pro někoho bylo důležité dosažení některých svých cílů a realizace přání v trojrozměrnosti. No, a někdo se prostě nemohl rozloučit se svou pýchou.

I když samozřejmě byla škoda, že jsme se musely s nimi rozloučit, vždyť mnohé z nich měly dobrý potenciál. Ale ve skupině musí být harmonie. Teorie je teorie. Ale pokud všichni v praxi usilují o jedno a totéž - o duchovní práci na sobě, žít ve svém nitru Duchovním Světem, pak i skupina bude jako jediná bytost. A co je nejdůležitější, výsledky každého - to je posílení potenciálu posouvání skupiny jako celku. Stále však doufáme, že u děvčat, se kterými jsme se rozloučily, bude vše v pořádku, že samostatně dosáhnou svého, a že nakonec budou schopny přenést se přes iluze svého vědomí.

A když už byla zformována skupina stejně smýšlejících lidí, v nichž převládala čestnost, otevřenost a samozřejmě skutečná touha v praxi poznávat duchovní cestu, pak proces rozvoje skupiny šel velmi rychle. Úplně jinak se dařily praktiky. Vznikla kolektivní zkušenost a začaly se objevovat naprosto jiné otázky spojené s osobním praktickým duchovním rozvojem. A již na tyto konkrétní otázky Igor Michajlovič dal konkrétní odpovědi. A mnoho z toho, co jsme se tehdy dozvěděly, bylo řečeno v dnešním rozhovoru. A to je pro lidi velmi důležité, protože je to dobrá duchovní pomoc.

T: Ano, a už na této etapě chápeš chyby, chápeš důvody, proč jsi předtím uvízl na některých etapách. A samozřejmě, nejdůležitějším důvodem bylo to, že jsi dřív ve skutečnosti tímto nežil, že jsi náležitě nepracoval na sobě, nepoužíval jsi v praxi to všechno, co bylo řečeno, to všechno, co jsi přečetl, vyslechl v pořadech s účastí Igora Michajloviče. Dokonce chápeš, na jaké hloupé otázky ses tehdy chtěl ptát Igora Michajloviče, otázky z vědomí. Ale tehdy se ti zdály důležité, smysluplné, přesněji ne tobě, ale tvému vědomí. Ale neznal jsi ještě Ducha v sobě. Nyní však chápeš, že samozřejmě na otázky vycházející z vědomí nikdo nebude dávat duchovní odpovědi. Jak jsme se samy přesvědčily v praxi: jaká je otázka, taková bude i odpověď, od koho je otázka Igoru Michajloviči položena, tomu on i odpoví.

IM: Naprosto správně.

Ž: Ano, nyní ty prostě pracuješ na sobě, prostě jednáš z hlubokých pocitů. Neřešíš otázky z rozumu, z vědomí, jako předtím. Jednoduše hledáš jednotu, která přichází proto, že ty se nacházíš v neustálém dialogu s Bohem a v tom, že se to ve skutečnosti děje každý den. Nehledáš pro to schválně vymezenou dobu, nebo nějaké úseky, kdy „pracuješ na sobě“ a kdy „nepracuješ na sobě“, nebo „teď se tím zabývám, pak už se tím nezabývám“. Ne. Je to jednou přijaté rozhodnutí, jenomže je to zralé, hluboké, vnitřní rozhodnutí. V tomto rozhodnutí zůstáváš věrný sobě, zůstáváš věrným Bohu. Znamená to, že nezrazuješ sebe, ty sloužíš Bohu, ty sloužíš Duchovnímu světu tady a teď.

T: Naprosto správně. A není to tak, že dnes sloužíš a zítra nesloužíš. Co z toho vyplývá? To není volba.

Ž: Ano. Nyní skutečně rozumíš příčinám a chybám minulosti ve srovnání se současností. Mnohé z nás dříve chodily i na setkání k Volod'ovi, i na setkání k Andrejovi, a také k jiným lidem. Ale pokaždé, to byl vzestup, bylo nějaké teoretické pochopení, byly nějaké první praktické pokusy.

Ale pak, přicházel jakýsi moment přešlapování na místě. Toto přešlapování někdy trvalo roky. Tedy, ty ses jaksi snažil, držel ses za tyto skupiny, za vedoucí, jako za záchraný kruh, ale cítil jsi, že není žádný pokrok, že došlo k určitému zastavení.

T: Ano. Přecházel jsi z jedné skupiny do druhé ve snaze dostat se z této slepé uličky, v něco jsi doufal, doufal jsi však, že ti ve vnějším někdo pomůže.

Ž: Ale teprve nyní chápeš, proč se to v praxi dělo. A tato situace se ve skutečnosti ve světě fraktálně opakuje, v různých organizacích, ve skupinách, zkrátka tam, kde se lidé snaží kolektivně jít duchovní cestou, kde překážkou na cestě je vědomí, jak říkal Igor Michajlovič. Proto považujeme za nutné podrobněji to probrat, nechť na jednotlivých příkladech, na příkladech našich dobrých přátel, našich společníků, tady, Volodi a Andreje. Co je vidět, co je teď cítit, na jaké etapě došlo u nich k zastavení, a tudíž došlo k zastavení i u lidí, jdoucích za nimi, aby i pro ně, i pro mnohé jiné lidi, byla tato zkušenost pomocí.

Volod'a vypráví hodně teoretického. A pro ty, kteří začínají cestu, je to důležité, je to zajímavé. Opravdu je potřeba mít hodně trpělivosti odpovídat na všechny tyto mnohočetné otázky nováčků, otázky z vědomí: „Kdo jsem já? Proč se mi nedaří meditace? A já mám takovou situaci v životě nebo ve vzájemných vztazích s blízkými, co mám dělat?“, nebo „Mě nechápou“, nebo „Jak být šťastný?“, no a mnoho dalších. Proto odvaze Volodi se musí vzdát hold. Všechny vyslechne, trpělivě odpovídá na otázky lidského vědomí. A jako počáteční, jako předběžná etapa - je to dobré. Ale potom nechápeš, proč uběhne rok, uběhne druhý a ty jsi tak nějak, kde jsi byl, tam jsi i zůstal. Cítíš, že první poryv byl, ale není další růst. Slyšíš stejné příklady, jaké jsi slyšel dříve. Slyšíš tu stejnou teorii, kterou jsi slyšel dříve. Ale nějak nechápeš, co děláš špatně, v čem je problém? Proč stojíš na místě? Proč není pohyb vpřed?

Volod'a jako vedoucí vypráví hodně teoretického. Ale čím ve skutečnosti žije? My to přece říkáme nikoliv proto, že se to týká Volodi, ale proto, že se tento problém týká mnohých lidí... Takže, co se týká zejména praktické zkušenosti, tak právě mnozí lidé se zastavují na snaze dosáhnout stavu klidu, na stavu komfortu, na urovnání vzájemných vztahů s lidmi, tedy na snaze pomocí klidu vyřešit smírem konfliktní situaci v trojrozměrnosti. A o tom oni vyprávějí jiným lidem. Vždyť když odpovídáš na otázky jiného člověka, tak v prvé řadě pronášíš právě to, co v sobě chápeš, co se tebe dotýká, jak bys to chtěl vyřešit v sobě. To znamená, že tito lidé se spokojují s iluzí života. Proto mnohé jejich příklady se ničím neliší od rozhovorů u stolu. Je to, jako kdyby se příbuzní sešli u stolu a každý si vzpomněl na něco poučného ze svého života v trojrozměrnosti: kým jsi byl dříve, jak jsi řešil konflikty a jaké hrdinské činy jsi vykonával v trojrozměrnosti. A v duchovním, a to je velmi cítit, je pouze přání být takovým, teoretický záměr vědomí a vsugerování sobě samému, že jdeš duchovní cestou, že se rozvíjíš.

Ale v podstatě je to etapa zaseknutí se mezi autogenním tréninkem a meditací. Je to život vědomím, jsou to pochybnosti a strach uvnitř. A proto i přání – dosáhnout v meditaci alespoň klidu a vyrovnanosti. Je to trvalá sugesce, stejně jako při autogenním tréninku, jak dnes říkal Volod'a, že: „Je třeba si dát jasný pokyn, stop, konec, mám pocity. Nikam se neztratily. Jdu do Duchovního světa. Nikoho nehodnotím, o nic neusiluji, kromě mého jediného směru – směru k duchovnímu“. Vždyť je to obyčejná autosugesce. A jako začáteční etapa zkrocení svého vědomí, etapa autogenního tréninku, je to dobré. Ale bohužel se mnoho lidí na tom zastaví. A vědomí pokračuje i nadále v promítání filmu, proto si lidé často myslí, že se zabývají

duchovnem. Ale ve skutečnosti, jsou to jen pokusy, jak se zbavit vnitřních strachů, které jim vnucuje jejich vědomí. Proto se bojí jít o krok dále, protože se aktivuje jejich vědomí, které se staví proti všemu duchovnímu v člověku.

Jsou to pouze naděje na život duchovní realitou, na život duchovní radostí, ale ne samotný Život. To je přesouvání odpovědnosti na toho, kdo se jeví příkladem pro tebe, zodpovědnosti za to, že se spásíš. „Ale spása – to je každého osobní věc“, - jak kdysi řekl Igor Michajlovič.

Proto tito lidé mluví teoreticky i o životě v dialogu s Bohem, i o životě pocitovým vnímáním, i o životě Duchem, i o tom, že „to je normální, to je přirozené“, že je třeba „vrátit se do tohoto stavu“, že „že se nemá ztrácet“. Ale v praxi je to ještě chápání od vědomí, toto chápání ještě žije v trojrozměrnosti.

To je etapa, kdy člověk, pomocí změněného stavu vědomí, jednoduše usiluje o dosažení toho klidu, o němž Igor Michajlovič řekl, když „nejsi ani tam, ani tady“. A co překáží posunout se dál? Strach. Strach vědomí ztratit něco v trojrozměrnosti, strach ze smrti, strach ztratit jakýsi obraz pocházející z vědomí, vymyšlený samotnými lidmi, vypadat nějak divně před jinými, před blízkými lidmi, bát se mínění... mínění jejich vědomí. To znamená strach z vnějšího, když řeč je o vnitřním. Ale zde sám řešíš, co je pro tebe potřebnější: vnější shodování se s obrazy trojrozměrnosti, hry s maskami systému **nebo skutečně Život s touto vnitřní svobodou, svobodou od strachu a iluzí, Život v praxi, Život Duchem.**

U Andreje je jiná situace. A tato situace je rovněž typická pro mnohé lidi. Zde je cítit praktická zkušenost práce na sobě, proto je hodně pochopitelných praktických příkladů, takových, které je zajímavé poslechnout, poznamenat si pro svou praxi. Ale co se často vyskytuje v Andrejových vysvětleních? To, že slyšíme o neustálém boji, o konfrontaci Živočišné podstaty, o „doplnění silami Allatu“, „boji za sílu Allatu“, o tom, že tyto síly jsou nezbytné k duchovnímu růstu Osobnosti, že je člověk schopen cítit jejich vstup. To vše je správné, to je pochopení cennosti sil Allatu. Ale je to jen určitá etapa, ta etapa, kdy se člověk dotkl neviditelného světa, tedy s touto celou... magií vědomí. A na této etapě u vědomí probíhá, jak řekl Igor Michajlovič, „hon za silami Allatu“. Je to etapa zaseknutí mezi meditací a duchovní praktikou. Je to jen jedna z etap, kdy člověk uvízne v tomto boji se svou Živočišnou podstatou. A potýká se s tím mnoho lidí.

Je to jen jeden z triků vědomí: *hromadění sil a neustálý boj*. A když člověk bojuje, tak v něm není pravá Láska. Veškerou svou pozornost jednoduše vkládá do tohoto boje, nikoliv do znásobení své duchovní Lásky. I když ve skutečnosti je vše jednoduché. Když žiješ ve znásobení Boží Lásky, to znamená v bdělosti, tak tam není žádný vyčerpávající boj. Vždyť tuto **Boží Lásku v sobě znásobuješ, ponořujíc se do vnitřního Zdroje – Zdroje, který máš v sobě, skutečný, nekonečný. Nehledáš ve vnějším to, co máš uvnitř.**

Ale co je skvělé, že Andrej hovoří upřímně, tak jak to je, co se s ním děje, s jakými potížemi se setkává. Nebojí se mínění jiných lidí, před všemi shazuje ze sebe masku vědomí, masku systému. On samozřejmě žije stále vnějším, ale již se snaží žít i vnitřními procesy. A to je velmi cenné. Proč je to cenné? Protože, například, představte si, že teď kněz, bez ohledu na to, z jaké náboženské organizace, prostě by šel k lidem a čestně řekl svým věřícím: „Promiňte mi, prosím, ale já nevím, já pochybuji. Nevím, zda je Bůh nebo není Bůh. Ale pevně doufám, věřím tomu, že je. Zatím ještě nevím, jak žít Duchem, žít v Pravdě, ve svobodě, v Lásce Boží. Moji démoni mi překážejí to pochopit. Jednoduše mám strach. Naučil jsem se teorii, ale nemám duchovní praxi.

Ale já se snažím, já chci... Tak pojďme, zkusíme to spolu, pomodlíme se, provedeme rituály, které prováděli naši otcové a dědové v naději, že se dostanou do ráje, možná se i nám cosi podaří...“ Co si myslíte, co by řeklo vědomí věřících o takovém knězi? To je důvod, proč kněží nosí masky „duchovní vševědounosti“.

A tento problém je velmi rozsáhlý. Protože mnozí kněží různých náboženství, kteří skutečně míří k Bohu, právě uvíznou v takovém vyčerpávajícím boji s vlastními démony. Jen si pomyslete: *miliony kněží, za kterými stojí miliardy věřících*. A takto žijí lidé: jedni se mučí v pochybnostech pod maskami obrazů, druzí – se těší lživými nadějemi, přesouvají zodpovědnost na někoho a věří těmto prázdným obrazům.

Existuje ještě jedna z léček vědomí, na kterou se velmi ochotně chytají lidé. To je to, co jsme pochopili ve fázi formování našeho kolektivu, když některá naše děvčata navštívila člověka, který sám uvízl v extrasenzorice, to znamená, že ho uchvátila touha po tajné moci nad lidmi pomocí magie, což některé i zlákal. Ale tam je pouze teorie a iluze, je to pouze přání vypadat, avšak nebyt, jsou tam prostě osobní strachy z vědomí, nic víc.

T: Ano. Mimochodem, Igore Michajloviči, byli bychom velmi vděční, kdybyste, o něco později, řekl podrobněji o zhoubnosti magie. Jednoduše lidé toho ještě v těchto otázkách spoustu nechápou, oni nechápou, co ve skutečnosti provádějí.

IM: Samozřejmě...

Ž: Ano, to je důležité... Ještě bych chtěla podotknout, že v době našich přebíhání a hledání mezi skupinami jsme nejednou byli svědky, jak v různých skupinách lidé mezi sebou jednoduše vybírali, kdo dnes povede skupinu. Jedni se báli překročit svůj strach, báli se přenést, možná také přes svou lenost, nebo se jednoduše báli vzít na sebe odpovědnost. A druzí naopak. Ale co bilo do očí, že nevybírali ty, kterým se zejména dařily praktiky, ne ty, kteří se měli čím podělit – právě svou čerstvě získanou praktickou zkušeností, vybírali však zejména ty, kteří se znali s Volod'ou, nebo ještě s někým. Prioritu měli především ti, kteří se osobně znali s Igorem Michajlovičem.

T: Ano, ale jak nám svého času řekl Igor Michajlovič, že „vedle mne bývá hodně lidí, ale to o ničem nevypovídá. Nevytvářejte si autority a nevykreslujte si obrazy, protože za vás nikdo vaši cestu neprojde“.

IM: Zcela správně.

Ž: Ano. Skutečně se mnozí lidé spoléhají na obrazy svého vědomí a vědomí v tuto dobu si užívá z tajných přání a pýchy. A člověk v tuto dobu nežije duchovním, pouze se tím zabývá. Proto utíká čas a lidé nemají výsledky, protože stejně jako předtím žijí pod diktátem vědomí. Proto v nich žije strach a pochybnosti, nepochopení Duchovního světa v praxi a to je velmi citelné. Dokonce, i když vezmeme nám známé příklady. Kolikrát by lidé neopakovali rozumem to, co řekl Igor Michajlovič, někteří dokonce vydávají tyto znalosti za svou vlastní zkušenost, stejně je to cítit, že nehovoří od Ducha, ale z vědomí, vyprávějí o tom, čím sami ve skutečnosti nežijí. V tuto chvíli lidé, kteří je poslouchají, pokud v nich rovněž dominuje vědomí, vytvářejí z nich obrazy těch, kým oni v podstatě nejsou. Ale to bude do té doby, pokud lidé se nenaučí cítit pravdu.

Je velký rozdíl, když člověk promlouvá od Ducha a když předává dokonce i důležitou informaci, ale od svého vědomí. Když zní slova z vědomí, tak se zdá, že člověk říká důležité věci, posloucháš a zdá se, že člověk dává užitečné rady, ale chápeš, že jsou jaksi povrchní, teoretické. Tedy obsah zajímavý, slova mluvčího jsou správná, avšak jsou prázdná a obyčejná, není v nich síla. Ale když se promlouvá od Ducha, lidé to hned cítí, cítí tento rozdíl, cítí, že v těchto slovech je síla. Proč je to tak?

Tak, jak říkal Igor Michajlovič, když vědomí začíná dostávat sílu od Ducha, tak slovo má váhu. A zde vzniká zcela jiná otázka, co dominuje v člověku, který poslouchá toto slovo? Vždyť pokud je otrokem vědomí, pokud v něm dominuje Živočišná podstata, tak v něm, samozřejmě, se zvedá celé toto negativum Živočišné podstaty z vědomí a zároveň se objevuje touha disponovat stejnou silou slova. To znamená, začíná hon za silami Allatu. Vědomí se začíná zmitat v otázkách: „No, jaké je zde kouzlo? Kde je tu magie?“ Vždyť nic jiného vědomí nechápe. Ovšem všechno toto jeho zmitání probíhá v rámci trojrozměrnosti. To znamená, že hledá: „Možná je to zabarvení, možná je to takt, možná nějaká frekvence, no a možná nějaký jiný vliv?“

Ale když v člověku, coby posluchači, dominuje Duchovní podstata, tak Duch komunikuje s Duchem. Probíhá neviditelná duchovní pomoc těm, kteří skutečně touží být ve spojení s Duchovním světem, touží Žít Duchem. Nezaobírají se tím, jak to bude probíhat, protože jsou v tomto okamžiku uchváteni samotným procesem, tím, co oči nevidí a uši neslyší. Jsou uchváteni duchovní Láskou, tím, „co připravil Bůh pro ty, kteří Ho milují“.

T: Ano, není třeba vytvářet obrazy v trojrozměrnosti. Protože obrazy stimulují buď lidskou pýchu a aktivují veškerou tu negativitu vědomí, závist, nenávist, zlost, hodnocení, srovnávání. Nebo lidé zbožňují tento trojrozměrný obraz a vědomí již vytváří falešné naděje, formuje z něj falešnou oporu z iluzí, oporu v obraz. Přisuzuje mu ty vlastnosti, které odjakživa ten, či onen člověk neměl. A jaké myšlenky předhazuje vědomí člověku, že: "Pokud bude tento člověk ke mně blahosklonný, tak mne spasí a má duchovnost vedle něj bude na vyšší úrovni než u ostatních“. Tedy lživá naděje a pýcha, no nic víc.

A pokud je člověk otrokem vědomí, pak mu vědomí jednoduše promítá iluzorní film z obrazů, které samotné vymýšlí. Člověk žije těmito obrazy. Vědomí vytváří obrazy jiných lidí a přisuzuje jim takové vlastnosti, které on sám nemá. Vědomí vytváří obrazy, nutí se jim klanět, *právě obrazům, ne lidem*, zatahuje do této bažiny bytí, z které se budou těžko dostávat a to ještě jen, pokud budou mít štěstí. To vědomí potřebuje nějakou hierarchii, nějaké povyšování jednoho nad druhým. A právě vědomí diktuje člověku, aby přeložil odpovědnost za svůj duchovní rozvoj na někoho jiného.

Sám Igor Michajlovič ukázal velmi dobrý příklad v praxi, příklad toho, jak je třeba rozbít obrazy, které vytváří vědomí, když v pořadu „Jednota“ řekl: „Jsem obyčejný člověk, jen masér. Jakápak svatozář?! Kromě mozolů na ruce, nic jiného není.“

A víte, mé vědomí to tehdy také udivilo. Ale nyní již přišlo pochopení, že to bylo řečeno proto, aby lidské vědomí jednoduše nevytvářelo obrazy, aby nevytvářelo zlámané berle, lživé naděje u lidí. Lidé se musí sami duchovně rozvíjet, ne nadějemi živit vědomí, ale rozvíjet v sobě hluboké pocity skutečné Lásky ve Světě Věčném, Nekonečném, a ne hledat nějaké dočasné opory v iluzorní a konečné trojrozměrnosti.

Ž: Ano. Kdysi Igor Michajlovič poskytl vážné pochopení: „Ne vědomím, ne obrazem, ne oblečením, a ani ne slovy vnímejte člověka. Učte se cítit, Duchovní svět nelže. I kdyby někdo mluvil sebekrásněji a rozumněji, ty však cítíš, jak to ve skutečnosti je. Zodpovědně přistupujte ke svému životu.“

IM: Naprosto správně.

Video č. 11

Pobyt člověka v podzemním metru, jako asociace s životem člověka v trojrozměrném materiálním světě. Při pobytu v něm by člověk neměl zapomínat, že doba přebývání v materiálním světě – to je dočasný jev. Hlavní je, čím ses obohatil, jak jsi duchovně vyrostl v podmínkách trojrozměrného, uzavřeného prostoru, kde k orientaci na duchovní cestě slouží pouze ukazatelé. Volba zůstává na člověku.

Nadpisy na různých místech podzemního metra ve směru pohybu člověka.

„Tady a teď.“ „Co nevidí lidé?“ „Znak ALLATRA.“ „Materie je druhotná.“ „Prostě Miluj.“ „Nové znalosti ve zprávě „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA.“ „Pravda pro všechny jedna.“ „Kdo jsi?“ „Pamatuj. Systém – lhář. Trojrozměrnost – iluze.“ „Žij pravdou Duchovního Světa.“ „AllatRa. Dobro plodí Dobro!“ „Kniha AllatRa.“ „Duchovní Láska – základ Věčného Života.“ „Láska žije v tobě.“ Záběry z pořadu „Vědomí a Osobnost. Od předem mrtvého k věčně Živému“, Igor Michajlovič Danilov říká: „Když Osobnost poznává to, co má poznat, tak se osvobozuje od těchto iluzí...“ „Výstup za hranice systému.“ „Skutečná svoboda je uvnitř tebe.“ „Žij Duchem. Je to jednoduché.“ Záběry z videa písničky Allatruška: „Dobro je tady a teď, podívej se...“ „Spolu sjednocujeme svět“. „Skutečné štěstí: Milovat, být Vděčný, Žít Duchem. DOBRO.“ „Není možné poznat systém, nacházejíc se uvnitř něj.“ „Poznej sebe a pochopíš, kdo ve skutečnosti jsi. Anastasie Novych.“ „Prostě nesluž systému. Žij.“ „Duchovní svět je reálný.“ „Trojrozměrný svět – iluze.“ „Nečekej. Jdi vpřed.“

„Buď čestný aspoň sám před sebou.“ „V Lásce není strach.“ „Studuj, jak pracuje tvoje vědomí.“ „Nebud' otrokem systému.“ „Důležité! Vědomí – součást systému.“ „Svobodu získáváš prací.“ „Žij vnitřními hlubokými pocity.“ „Myšlenka – část materiálního světa.“ „Zanech pochybností.“ „Draží přátelé! Nacházíte se ve veřejném dopravním prostředku. Pojďme projevovat Lidskost, laskavý, pozorný postoj vůči sobě navzájem. Dobro plodí Dobro!“ „Vyměň své pomlouvání za pochvaly, místo závidi se upřímně zaraduj z úspěchů jiného člověka, místo povrchních zlých hodnocení raději jdi a udělej pro jiného nějaký DOBRÝ SKUTEK, jen tak, mlčky, nezištně. Anastasie Novych.“

Fragment z pořadu „Život“, Igor Michajlovič říká: „Popsat tamten svět pomocí těchto nástrojů (slov a podobně) je velmi složité. Mnohem jednodušší je dát člověku procítnout. Ale to je možné pouze tehdy, když on to chce.“ „Východ je vždy.“ „Kdo jsi? Člověk – to je mnohem víc než tělo, myšlenky, emoce.“ „Jak zvítězit nad sebou. Praxe a zkušenost z duchovní historie.“ „Poznáváme systém zvnějšku. Prvotní a druhotné vědomí. Zkušenost a praxe.“ „Jak se Osobnost osvobodí z otroctví vědomí.“ „Život Osobnosti za hranicemi trojrozměrnosti.“ „Jak Osobnost žije Duchovním Světem.“

„AllatRa - kniha, které mění svět! První fotografie duše člověka. Co se stane s člověkem po smrti jeho fyzického těla? Jak najít vnitřní oporu a být odolný vůči útrapám okolního světa? Jak kontrolovat negativní myšlenky a emoce. Zvítězit nad sebou!“

„Globální partnerská dohoda ALLATRA.

HODNOTA ŽIVOTA ve SVOBODĚ VOLBY. Pouze náležité OVLÁDÁNÍ SEBE SAMA, DUCHOVNÍ A MORÁLNÍ SEBEZDOKONALOVÁNÍ přivede lidi k JEDNOTĚ, TVOŘENÍ a získání DUCHOVNÍHO DĚDICTVÍ.

1. HODNOTA ŽIVOTA
2. SVOBODA VOLBY
3. OVLÁDÁNÍ SEBE SAMA
4. DUCHOVNÍ A MORÁLNÍ SEBEZDOKONALOVÁNÍ
5. JEDNOTA
6. TVOŘENÍ
7. DUCHOVNÍ DĚDICTVÍ

„Vše dobré začíná z čistoty v první řadě vlastních myšlenek. Anastasie Novych.“ „Dobro je tam, kde jsi Ty“ „ALLATRA SCIENCE.“ „Jak se říká, když máš v rukách univerzální klíče (znalosti o základních elementárních částicích), tak můžeš odemknout jakékoliv dveře (mikro- a makrosvěta)“. PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“.

„Volbu děláš sám: Žít nebo existovat.“

09:20:40 - 10:01:06

T: Igore Michajloviči, abychom usnadnili člověku pochopení sebe samého, pochopení jeho stavů: jak vnímá sebe vědomí, a jak vnímá sebe Osobnost?

IM: Lidské vědomí vždy vnímá sebe, jako omezené „Já“, jako něco odděleného. No, jak člověk sebe vnímá – „Já“? Já, moje já... A to je vše. A ono je takové zapouzdřené, uzavřené. A když Osobnost vnímá sama sebe, tak se vnímá jako nekonečnost a jako součást celku. To je také zajímavý moment.

T: Člověk chce být duchovní. Snaží se o to...

IM: Ve skutečnosti každý člověk prahne po Duchovním Světě. Toto je vnitřní touha. Ale častokrát vědomí blokuje, zastírá, udává chybné orientační body a cestu. A takovým způsobem dokazuje Osobnosti, že Duchovní Svět neexistuje. Ono, jak se říká, stébélkem slámy zakrývá před očima les. Odvádí veškerou pozornost: „Podívej! Soustřed' se na stébélko slámy, sleduj stébélko slámy“. A za tímto stébélkem slámy, když ho držíš před tváří a jen na něj zaměříš svůj pohled, nevidíš obklopující tě les. A tak pracuje vědomí. Zakrývá iluzi své trojrozměrné existence bezmezností a mnohostranností nekonečného Božího Světa.

T: A jak přesunout centrum pozornosti, jak se probudit z této iluze?

IM: Pozoruj vědomí, pochopíš, že nejsi vědomí. Vkládej sílu pozornosti tam, kde je teplo, příjemně a radostně. Hledej tuto radost uvnitř, vždyť ona je. A neustálým zdrojem této radosti v člověku, v lidské konstrukci, není nic jiného než Duše.

Je to jako stát v mrazu před široce otevřenými dveřmi do místnosti, kde je velmi teplo. Cítíš toto teplo, vycházející z místnosti. Je tam radostně, v té místnosti je veselo, jasné světlo a velmi teplo. A ty se nacházíš v temnotě a mrazu. No, není možné si to splést.

T: V každém případě dojdeš...

IM: Pokud budeš chtít.

T: To znamená, že Osobnost má pouze duchovní zkušenosti a praxi. Je schopna, díky svému jedinečnému vnímání, globálně chápat prapůvodní pravdu, rozlišovat dobré a špatné, konat volbu. A to se výrazně liší od umělé práce vědomí, od nepřetržité analýzy rozumu, kdy vědomí dělá z komára velblouda...

IM: Lidské vědomí se zabývá neustálou analýzou. Vezme komára a, přistupujíc z různých stran, dělá z něj velblouda. Zároveň však studuje velblouda ohmatávajíc ho se zavázanýma očima. Osobnost to nedělá. Osobnost má celostní vnímání. Prostě ví, co je velbloud, no a ví, co je to komár. Toto je objemné poznání, ono však není přístupné vědomí. A tady je jednoduchý fenomén, je popsán tolika lidmi v lidských dějinách, těmi, kteří dosáhli tohoto poznání: i když člověk ví, je pro něj velmi obtížné to všechno vyjádřit slovy. Proč? Protože vědomí odmítá dokonce odít tuto Znalost do elementární slovní zásoby, kterou člověk má.

Ještě malinká nuance: vědomí nikdy nevnímá člověka jako Osobnost. Bude vždy vzdorovat a vždy bude na ni tlačit. Osobnost – to je pocitové vnímání (a je naprosto odlišné od vnímání sebe sama prostřednictvím vědomí).

Když se člověk vnímá osobnostně, to znamená, že když se stává svobodnou Osobností, první věcí, se kterou přestane, je lhát sám sobě a vymýšlet různé příběhy. On si nehraje s vědomím.

T: Igore Michajloviči, tady je další otázka, s níž se často setkáváme: co je skutečná jednota a co je sjednocení v lidské společnosti? Jednou jste říkal, že to, co lidé v moderním světě nazývají sjednocení, je v podstatě smíření.

IM: Lidé často mluví o potřebě sjednocení a podobně. Ale skutečná jednota v tomto světě bez duchovního rozvoje je nemožná. Proč? Protože vědomí rozděluje. První věc, kterou dělá, je to, že člověka zapouzdřuje a vyčleňuje pro sebe samotného. To vše probíhá na úrovni vědomí, vnímání Osobnosti toho, co člověku vypráví vědomí, že: „*Jsi jeden. Ty, ty a ty*“.

A sjednocení – to je jednota zájmů, řekněme takto, určitého okruhu lidí, ale ne více. Ale **pravá jednota může být pouze na duchovní úrovni**. Osobnost, když dosahuje vnímání Duchovního světa, už cítí lidi, kteří stejně jako ona vnímají Ten Svět. A právě tam probíhá toto sjednocení.

Proč? Protože **Osobnost v tomto světě nic nepotřebuje. Nemá žádné materiální zájmy**. A u vědomí je jich vždy plno. A ať by to převraceli jakkoliv, a ať by cokoliv říkali, zájmy jsou vždycky. Vezmeme třeba populisty, ano? No, člověk jakoby usiluje o to, aby všichni lidé žili

dobře, vypráví všem, že o to usiluje, bojuje za jejich práva. Ale ve skutečnosti, na co myslí, kvůli čemu trpí, za co bojuje? Zde působí několik faktorů: buď vlastní obohacení, nebo popularizace sebe sama. Jen proto, aby si mysleli o něm jen to dobré, aby ho obdivovali, takže banální uspokojování egoizmu, nic víc. Není to tak? Je to tak. A Osobnost to potřebuje? Ne, nepotřebuje. Proč? Protože v tomto světě, dokonce ani nevíme... No, upřímně řečeno, ruku na srdce, jestliže žiješ v devítipatrovém domě, tak sotva znáš všechny sousedy, kteří s tebou společně bydlí ve stejném vchodu. A **Osobnost vnímá všechny v nekonečnu, když je tam.** A v tom je paradox: **tam nejsou cizí, tam jsou všichni sví, tam je rodina. Tam je všechno blízké a drahé.**

Ž: Ano.

T: Když začíná skutečný pocit, začíná ...

Ž: ... taková Blahodat'...

T: ... ano, ohromná Boží síla.

IM: Samozřejmě, blahodat' nastává, když přichází pocíťování, právě pocitové vnímání. A vědomí vždy rozděluje a odděluje lidi. Přiděluje někomu to, co ten v podstatě ani nemá. Proč? Opět platí, boj o moc, o dominanci. A tady fakticky, začíná vznikat nenávisť. Samozřejmě, jakmile je nenávisť, tak přichází odmítnutí, odsouzení nebo závist. **Osobnosti nemůže být vlastní ani závist, ani odsouzení, nic takového.** A opět, říká se, že Bůh nemůže odsuzovat. On buď vnímá nebo nevnímá. Černé a bílé. Přijatelné nebo nepřijatelné. Živé nebo mrtvé. Vše je jednoduché.

T: Igore Michajloviči, ještě otázka o náboženstvích. Je velké množství lidí, jejichž vědomí jim předkládá, že sjednocení v nižších vrstvách je možné pouze tehdy, když se všechna náboženství na úrovni horní společenské vrstvy spojí. Je to možné?

IM: Jde o to, jak jsme již o tom hovořili, že sjednocení náboženství je ve skutečnosti nemožné. Vše, co převažuje v náboženstvích, to není Duch, ale především vědomí – to je to, co řídí všechna náboženství. Proč? Může se to zdát paradoxní, ale je to *organizace*. A organizace obhajují své osobní zájmy a tam přece probíhá boj o moc. Ti, kteří bojují o moc, jsou ochotni se sjednotit s kýmkoliv, pokud ti se jim podřídí. A tak přemýšlí každý. Ale ve skutečnosti, to není možné.

Jiná otázka je, je-li možné sjednocení lidí ve službě Hospodinu, opravdové službě Duchovnímu Světu? Nejen, že možné, ono je to nutné. To je otázka přežití lidského rodu. Je to nutné, nebo není to nutné, o tom ani nemůžeme diskutovat. Ale je to možné, či nemožné? Samozřejmě, že je to možné. Ale to je volba lidí. Jsou-li schopni v sobě překonat Satana, oddělit se od vnitřní špíny, od pomluv a nastoupit Duchovní cestu, cestu Pravdy? Systém to samozřejmě nechce. Ale lidské Osobnosti, lidské duše – ty to chtějí. Je to možné? Je, pokud budou chtít. A náboženství – ne, ty nemohou. A stejně tak, jak se může všechnen byznys ve světě sjednotit? No, jestliže nějaký diktátor přijde a zabere veškerý byznys pro sebe, tak se samozřejmě sjednotí. Stejně tak, i náboženství.

T: Jak ukazuje praxe, sjednocení lidí ve skutečné službě Duchovnímu světu již probíhá. A ta obrovská vlna praktického zájmu lidí z různých zemí, vlna zájmu o tyto Znalosti, předávaných

knihou „AllatRa“ a prostřednictvím pořadů s Vaší účastí, vlna, která se nyní šíří po celém světě, právě toto potvrzuje. Přičemž jediné Zrno Pravdy je styčným bodem nejen pro lidi různých národností, různého společenského postavení, ale také mnichy, kněze různých náboženství a vyznání – lidé, kteří si kdysi pro sebe zvolili cestu skutečné služby Hospodinu.

IM: Znalosti uvedené v knize „AllatRa“ spojují lidi. A skutečně k dnešnímu dni, nejen velmi mnoho kněží, ale i mnichů z různých náboženství, tajně před svými nadřízenými, ať se to zdá jakkoliv paradoxní, praktikují a poznávají a velmi mnoho z nich dosáhlo dobrých výsledků. Ale jelikož se nacházejí v systému, v organizaci, nemohou o tom otevřeně mluvit.

Ve skutečnosti, jaký je rozdíl, kterou cestou míříš k Bohu? Hlavní je, abys přišel. A duchovně rozvinutí lidé... Koneckonců, ne všichni vstupují do náboženských struktur jen pro to, aby vyhověli své lenosti a uspokojovali máni velikášství. Ve skutečnosti mnoho lidí hledá Boha, pobízí je právě Duchovní složka. A když uvidí Pravdu, nechť ji uvidí kdekoliv a v čemkoliv, chytí se za ni.

Proto dnes, skutečně po celém světě, začíná již obrovský pohyb, prozatím však skrytý. Ale mezi duchovními a mnichy, kteří se zabývají poznáním sama sebe s pomocí týchž znalostí uvedených v „AllatRa“, to však bude skryto jen do určité doby. Díky bohu, je již mnoho těch, se kterými se dá pohovořit neotevíraje ústa, což je velmi cenné...

T: ... v jazyce hlubokých pocitů, který je srozumitelný beze slov.

IM: Ano. Kdysi ovšem byl jeden jazyk a bylo to jednodušší. A opět, to potvrzují tytéž znaky. Tady jsme mluvili o Allatu, o témž znaku AllatRa.

T: No, ano, to jsou nejstarší znaky, které lidé nacházejí po celém světě, prakticky na všech kontinentech.

IM: Vypovídá to o tom, že byl jediný jazyk a lidé rozuměli jeden druhému, oni věděli. A nakonec, když se lidé zabývají duchovním rozvojem, tak přicházejí k tomu, že si začínají navzájem rozumět v tom jediném jazyce, díky němuž lze komunikovat s Duchovním Světem. A jiný jazyk není. Je to jazyk pocitů, je upřímný. Proto není hlavní jazyk ten, kterým mluví systém nebo naše vědomí. Mnohem důležitější je vnitřní jazyk. Ale opět, abys jím mohl komunikovat, je třeba se nejprve naučit komunikovat s Duchovním Světem.

T: Igore Michajloviči, mnoho lidí vyjadřuje přání být v duchovním kolektivu, rozvíjet se spolu se stejně smýšlejícími lidmi...

IM: Samozřejmě, všichni lidé chtějí být v duchovně rozvinutém kolektivu, mezi lidmi, kteří žijí duchovním. Ale pokud chceš být v takovém kolektivu, pak nejprve začni pracovat na sobě. Staň se duchovně svobodným člověkem. Postupně se změní i kolektiv. Protože síla buď odtrhne služebníky Satana, anebo vytrhne lidskou duši z jeho mrzkých spárů. Takže, ty jsi jako magnet: *buď přitáhneš podobné, nebo odpudíš protichůdné. Ale tvůj kolektiv se zformuje takovým, jakým má být, pokud ty sám na sobě pracuješ.*

T: Lidé, jakmile začínají studovat a poznávat sami sebe hlubokými pocity, zaznamenají také odpor vědomí, když v určitém okamžiku nepozorovaně dojde k přepnutí z hlubokého pocitového vnímání na vědomí.

IM: Člověk ztrácí pocitové vnímání a přepíná na vědomí tehdy, když je jeho most úzký. A tyto výkyvy, přitahování pozornosti – on dává cennou hodnotu smrtelnému. *Nechť bychom dělali cokoliv, ale co může být důležitější než Život, důležitější, než Bůh? No, co je u Ahrimana nebo d'ábla tak důležité, co je důležitější, než co je u Boha, než být s Bohem?! Nic. Chápeš, nacházíme se v trojrozměrnosti, to je svět d'ábla. Vědomí je nástrojem d'ábla. Ale naše Duše - to jsou dveře do Duchovního Světa a Osobnost – to je světlo, vycházející skrze tyto dveře. A my, jako to světlo, vyzařované skrze Duši, co nám může nabídnout temnota takového, abychom my, jakož toto světlo, zavřeli dveře, vzdali se své skutečné podstaty, Boha, Božího světa a šli bloudit v temnotě? Vysvětli mi to. Nic. Různé barvy? Vždyť jsou iluzorní. Co jiného? Nic. Proto všechno můžeme dělat nepřerušujíc toto spojení s Duchovním Světem. A nejenže můžeme, je třeba takto dělat. Co může být důležitější?*

T: Tady je jedna z hlavních otázek těch, kteří se rozhodli, že budou následovat duchovní cestu: jak během dne skutečně žít, jak Žít Osobností?

IM: Opravdu, mnoho lidí se ptá, jak během dne žít Osobností a ne vědomím? Vše je jednoduché. Přebývejte v Duchu. Buďte s Duchem neoddělitelní. A budete vždy žít Osobností a s Duchovním Světem. Nebo jednodušeji řečeno, vy budete Žít. Prostě Žijte.

VIDEOTEXT

Přebývejte v Duchu.

Buďte neoddělitelní s Duchem.

IM: Lidé, kteří se snaží něco pochopit vědomím, přesněji prostřednictvím vědomí studovat, jak pracuje vědomí, čelí té obtížnosti, že zkoumají mozek, a že vědomí je jakoby schované v tomto mozku. Ale mozek, jak jsme již řekli, je materiální struktura, ale vědomí se nejeví materií jako takovou.

T: No, ano, a jak je vidět, dále než k pochopení trojrozměrnosti a viditelné materie to nepokročilo. Prostě dochází k jakémusi strnutí... strnutí od vědomí. Jsou omezení a věda se bojí překročit tento Rubikon. Dnes stále více vědců dospívá k pochopení, že vědomí je nemateriální a není v mozku. Ale samotné slovo „nemateriální“, dnes zní jako cejch slova „nevědecké“. Vědci se proto bojí překročit tuto hranici, za níž, jak si myslí, začíná metafyzika a nadpřirozené.

IM: Pro lepší pochopení v současném světě by možná stálo za to, obrátit se na kvantovou mechaniku – to je jediná věc, která dnes alespoň nějak vysvětluje to, že je něco nadpřirozeného, řekl bych takto. Věda, bohužel, dosud nedosáhla pochopení, že existuje něco za hranicí materie. Ale v každém případě se kvantová mechanika už k tomu přibližuje a dává experimentálně potvrzené vysvětlení toho, že něco existuje i za hranicemi obvyklé fyziky.

Když hovoříme o kvantové mechanice, pak možná stojí za to, začít trochu s historií kvantové mechaniky: co je kvantová mechanika, jak vznikla a s jakými obtížemi se střetla. No, v zásadě,

jak vznikla, o tom se lidé mohou dozvědět z jakékoliv učebnice, k dnešnímu dni je o tom napsáno hodně. Zde bych se chtěl dotknout těch momentů, které jsou k dnešnímu dni lidem, alespoň trochu známy, právě toho, co hraničí s pochopením a nepochopením.

Když mluvíme o kvantové mechanice, je třeba zdůraznit, že veškerá hmota od galaxií, až po slzu na tváři dítěte, podléhá zákonům kvantové mechaniky, protože veškerá hmota se skládá z nejmenších částic. Pokud půjdeme hlouběji do světa hmoty, hlouběji za atomovou, dále za subatomovou hranici, uvidíme, že tam jsou ... nejmenší částičky. Nejednou jsme již o tom hovořili, že veškerá hmota se skládá z nejmenších částiček, prakticky nedělitelných, tak, jak se dnes domnívá, ale ve skutečnosti ony jsou dělitelné. Pokusíme se to trochu vysvětlit.

Tyto částičky tvoří každý atom tohoto světa. Zákony, řídící tyto částice na kvantové úrovni, se zásadně liší od zákonů, na které jsou zvyklí lidé v běžném životě. To znamená, že hozený nahoru kámen, padá dolů a tak dále. No a různé interakce, které probíhají dokonce i na mikro úrovni, jsou víceméně prozkoumány.

Vezměme například kvantovou provázanost. Kvantová provázanost sama o sobě předpokládá, že dvě částice se mohou navzájem provázat, pokud se nachází blízko sebe. To znamená, že se současně objevily, jsou umístěny blízko sebe a mají mezi sebou určitou vazbu. V tomto případě se jejich vlastnosti vzájemně propojují. To znamená, že pokud tyto částice rozdělíme a pošleme je například do různých stran Vesmíru, ony i nadále budou neoddělitelně propojeny a budou i nadále navzájem interagovat, přičemž bez jakékoliv ztráty času. Mezi nimi nebude žádné energetické spojení, které by bylo možné pozorovat, mám na mysli ...

T: ... to znamená spojení, které by bylo možné zaznamenat.

IM: Ano. Budou přesto mezi sebou propojeny a jejich spiny, tedy rotace, zůstanou od sebe navzájem odlišné. A když se například spin jedné částice otočí doleva, pak druhý - bude vpravo. Změníme spin, to znamená otáčení jedné částice, automaticky se to okamžitě odrazí na jiné částici, bez ohledu na to, jak daleko jsou od sebe. Přičemž, stane se to okamžitě, bez ztráty času, i přes obrovské vzdálenosti mezi nimi, což porušuje všechny fyzikální zákony, kterými moderní fyzika operuje. Proto podobnou vazbu mezi provázanými částicemi, například Albert Einstein nazval nadpřirozenou a samozřejmě ihned ji začal popírat.

Ale dánský fyzik Niels Bohr se svými společníky naopak tvrdil, že toto podivuhodné vzájemné propojení existuje. Avšak nehledě na své prohlášení, nemohl experimentálně prokázat jeho existenci. Bylo to spíše teoretické získávání zkušeností. Ale, dokonce i teoreticky, tuto vazbu Bohr vysvětlil velmi originálním způsobem – na příkladu dvou rotujících kol. No, aby to bylo pochopitelnější, vysvětlíme jeho příklad. Vezměme například dvě kola, která jsou vybarvena pruhy v různých barvách (červená a modrá) s fixní šipkou. Bohr vysvětlil, že pokud odnesou tato kola na různé konce Vesmíru a roztočí je, tak když při zastavení kola na jednom bude červená barva, na druhém okamžitě padne modrá. Podobná prohlášení Bohra, o takovém okamžitém propojení provázaných částic, však mařily teorii, která proslavila Einsteina, na což ten reagoval krajně bolestivě. A pro vyvrácení teorie Bohra předložil svou vlastní, naprosto materiální, vylučující veškeré kouzlo, teorii jakoby o nějakém vzájemném propojení provázaných částic.

Einstein jejich vazbu vysvětlil na jednom páru rukavic, uvedl nejvíce banální a jednoduchý příklad. Vysvětloval, že když vezmeme a vložíme rukavice do dvou krabic, například do dvou

bedniček. Nevíme, která rukavice leží, ve které krabice. Jedna krabice zůstává u nás a druhou, například, posíláme na druhý konec světa. Při otevření krabice vidíme, že máme například pravou rukavici. Proto automaticky v krabici, kterou jsme poslali na druhý konec světa, se bude nalézat levá rukavice. No, vysvětlil to dobře. Zapomněl však zmínit, že *kvantová fyzika také předpokládá přítomnost dalšího momentu: rukavice, která se bude nacházet daleko od nás, musí být ještě obrácená naruby (nejen levá, ale také obrácená naruby). A když vezmeme tu, kterou máme my a začneme jí obracet naruby, tak ve stejné chvíli druhá rukavice se začne také obracet naruby (na tamtom konci světa)*. To by však zničilo ucelený materiální model samotného Einsteina, který vytvořil a tak snadno vše vysvětlil. Proto o tom mlčel.

T: Ano, Pýcha v lidech ještě není mrtvá.

IM: Toto jeho široce propagované vysvětlení v zásadě plně uspokojilo společnost lidí, zajímajících se o fyziku, a také fyziky, kteří s ním souhlasili. Ale skutečné vědce-fyziky absolutně neuspokojila rukavicová teorie Einsteina, která ukazovala pouze na to, že provázané částice byly od počátku odlišné, nic jiného, jelikož nevysvětlovala jejich spojení, o čemž vlastně jak Einstein, tak i jeho skupina úmyslně mlčeli, neboť to také nemohli vše vyvrátit.

T: Zamlčeli, což znamená, přece jen něco věděli...

IM: Teoreticky, samozřejmě, chápali, že tomu tak je, toto by však opět přivádělo k tomu, že existuje nějaké jiné spojení a to by zpochybnilo Einsteinova slova. A kdyby přiznali, že toto spojení existuje, tak by to zpochybnilo jeho teorii, která byla předložena no, můžeme říci, jako protíváha teorie éteru. A jelikož by něco takového existovalo, znamenalo by to, že existuje také éter. Pokud existuje éter, pak existuje i volná energie a to znamená, že Tesla měl pravdu. A pokud Tesla měl pravdu, pak u lidí vznikne otázka: „Pročpak, promiňte, kupujeme uhlovodíky a nezískáváme elektřinu zdarma, které je kolem hodně?“ No, a proto bylo toto téma po mnoho let uzavřeno. Ale to neuspokojilo zvědavou mysl jiných vědců, kteří pokračovali v práci a pokoušeli se vyvracet téhož Einsteina, který říkal, že *zatímco neexistují žádné experimentální důkazy takového spojení – znamená to, že takové spojení vůbec neexistuje. Existuje pouze ve fantazii těch, kteří to tvrdí* a narážel tím na Bohra. Dokonce po Einsteinově smrti jeho následovníci i nadále tvrdili, že dokud neexistuje experiment – není možné to dokázat.

Nejzajímavější je, že svého času se objevil irský fyzik jménem John Bell, který vlastně byl teoretickým fyzikem, avšak jemu se podařilo dokázat, pomocí hluboké matematické analýzy, samotnou možnost experimentálních důkazů. To znamená, že s vybudováním stroje, který by vytvářel mnoho párů provázaných částic, by bylo možné prokázat toto vzájemné propojení. A to už nebyla filozofie, ale skutečný experiment, který by mohl být proveden, a tak jednou a navždy zastavit tento filozofický spor. Tento irský fyzik byl málo znám, ale byla vydána na toto téma jeho kniha.

Stalo se, že jeden aspirant jménem John Clauser, který se snažil pochopit kvantovou mechaniku, náhodou narazil na práci Johna Bella. Rozhodl se postavit takový stroj, vyřešit si nejprve pro sebe, *existuje-li vzájemná vazba, či neexistuje, a co to je kvantová mechanika: skutečná věda nebo jen fantazie, lživá věda*.

Clauser postavil takový stroj a experimentálně dokázal, že Bohr měl naprostou pravdu a Einstein se mýlil: nadpřirozené spojení mezi dvěma provázanými částicemi skutečně existuje. Navzdory

svému objevu John Clauser, stejně jako mnoho dalších moderních fyziků, kteří studují kvantovou mechaniku, nedokázal pochopit, co je to za spojení a proč provázané částice, bez ohledu na vzdálenosti, na které jsou rozmístěny, okamžitě reagují na změny v jedné nebo druhé částici, to znamená bez ztráty času.

T: Ano, a skutečně, odpověď na tuto otázku, na níž se vědci pokoušejí odpovědět téměř 100 let, by byla samozřejmě vážným průlomem jak pro moderní fyziku... Nyní je ve vědě taková situace, jak říkal s humorem akademik Landau, který svého času byl studentem Nielse Bohra, že: „Všechno je celkem vzato jasné, ale mohou se vyskytnout záludné otázky, na něž může odpovědět pouze Bohr.“

IM: A tady přecházíme k nejzajímavějšímu. Ve skutečnosti je vše jednoduché, dokonce i velmi jednoduché. Například na jaře 2015 v MSH „ALLATRA“ byla vydána zpráva „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“. V této zprávě, ve formě teorie, byla vysvětlena stavba Vesmíru od prvopočátečních cihlíček univerzu, které se vlastně ve zprávě nazývají částičky Po, až po ezoosmickou mřížku určující prostor celého Vesmíru a sestávající se z buněk. Tyto buňky se skládají z tak zvaných esoosmických membrán. No, v principu, kdyby se někdo z našich diváků chtěl podrobně seznámit s touto zprávou, mohou to snadno udělat, protože je volně dostupná na internetu a sami budou schopni zjistit, co jsou částičky Po, co jsou ezoosmické membrány a všechno ostatní. Zkrátka, lidé si o tom mohou přečíst na internetu a pochopit.

Ale vracejíc se zpět ke kvantové mechanice řeknu jen krátce, co ji spojuje se zprávou - to je to, že *všechny tyto nadpřirozené vazby mezi provázanými částicemi jsou způsobené funkcí ezoosmické membrány. Právě tato membrána rozděluje svět viditelný od neviditelného, to znamená, odděluje a spojuje nižší dimenze s vyššími, čas od bezčasovosti, Nekonečno od bodu.*

T: Takže pochopení toho, co je esoosmická membrána a jak funguje, je v podstatě klíčem, který otevírá dveře do zcela nové epochy pro vědu.

IM: K dnešnímu dni, díky Bohu, při komunikaci se znamenitými fyziky naší doby, jsem potěšen skutečností, že oni už mají pochopení, že tento hmotný svět se nachází v šesti dimenzích. To je důležitý moment. Proč? Protože ve skutečnosti celý hmotný svět se nachází v šesti dimenzích.

Náš každodenní rutinní život - to je třetí dimenze. Ale vše, co si dokážeme představit našim vědomím – to se vměstnává jenom do šestirozměrného. Vědomí a veškerá magie, která se děje, děje se právě na úrovni šesté dimenze. V sedmé dimenzi už toto není, i když svět je i nadále materiální.

A tady je to zajímavé, nejednou už jsme o tom hovořili, ale myslím si, že stojí za to, ještě jednou to opakovat. Ve skutečnosti se celý hmotný svět skládá ze 72 dimenzí. Ale *materiální svět, kde je rozšířena moc systému* (vždyť systém sám sebe považuje za Boha a staví se proti Bohu), je omezen šesti dimenzemi. Ostatní dimenze právě zadržují a kontrolují, aby moc systému nepřekročila hranice šesti dimenzí. Řekněme, stejně jako v jakékoliv dobré laboratoři, neexistuje jen jeden, ale mnoho systémů, které chrání před nežádoucími následky a vytvářejí podmínky pro bezpečnost experimentů. Stejně tak i ve vztahu k systému Živočišného rozumu vcelku. Lidstvo, existující v tomto systému, to je Šance, je to zrození Života. A zrození života se vždy děje za určitých extrémních podmínek... A opět platí, vše začíná bojem nebo konfrontací.

T: To znamená, že je důležité pochopit, že systém funguje pouze do šesté dimenze. V sedmé dimenzi už nekomanduje. Ovšem zbývajících 66 dimenzí...

IM: ... Zbývajících 66 dimenzí jsou nadstavby, které kontrolují těch několik dimenzí, ve kterých existuje samotný systém. A celá tato kontrola je prováděna přes esoosmickou membránu, absolutní kontrola - to je 66 dimenzí, které se nacházejí nad šestou.

Pro pochopení bych rád upřesnil, že v samotné esoosmické membráně neexistuje pojem času. *Ve vyšších dimenzích, přiblížených k Duchovnímu světu, stejně jako v Duchovním Světě, neexistuje vůbec pojem čas. Tam je vždy ted'. Avšak v trojrozměrném světě, v naší obvyklé dimenzi, „ted“ neexistuje. Zatímco jsem vyslovil toto slovo „ted“, všichni spolu, i já, a i ti, kteří se se mnou účastní tohoto rozhovoru, i naši diváci, jsme překonali obrovskou vzdálenost v prostoru. To znamená, že my, jako hmotné objekty, přes hmotný svět, přes tyto esoosmické membrány, přes tyto buňky v esoosmické mřížce, jsme překonali obrovskou vzdálenost. A u nás neexistují taková čísla, označující počet buněk, nimiž prošla každá částice našeho těla a zároveň každá částice Po našeho vědomí. Stojí za to o tom popřemýšlet. Ale ve vyšších dimenzích, a už tím více v Duchovním Světě, za hranicemi eososmické mřížky, tam to není, tam je vždy ted'. Pojem vzdálenosti máme jen zde, u nás. Tam je to relativní, tam je to nekonečné. Ale zároveň je možné být vždy tam, kde jsi a kde tě potřebují.* Lidské vědomí toto nepochopí, protože Tam existují jiné zákony a na lidstvo ještě čeká doba, kdy pochopí alespoň první základy těchto zákonů.

T: Skutečně, když poznáváš sebe, tak poznáváš skutečný Svět, reálný Svět - Duchovní Svět a ne počítačovou simulaci od vědomí tohoto hologramu trojrozměrného světa.

IM: Ano. Chtěl bych říct, že ve zprávě v zásadě není popsáno nic nového pro lidstvo. Všechno nové je dobře zapomenuté staré. Vše, co je popsáno ve zprávě „PRAPŮVODNÍ FYZIKA ALLATRA“, bylo lidstvu známo již před 12 tisíci lety. Jako potvrzení tohoto mohu říci, že se dodnes dochovaly tabulky, které odrážejí složité interakce elementárních částic, jako třeba elektrony, protony, neutrony a tak dále. Přičemž právě tak, jak je to popsáno ve zprávě. A pro potvrzení, že se nejedná o prázdnou teorii, by se ti, které to zaujalo, měli s ní seznámit a nespíchat hned naslouchat svému vědomí, které okamžitě začne kritizovat, měli by si to trochu prostudovat. Čas, strávený na to, stojí za to.

T: Před 12 tisíci lety – to je působivá doba.

IM: Mnozí mohou namítat: „*Jak to před 12 tisíci lety? Koneckonců podle současných doktrín se lidstvo zrodilo asi před 10 až 12 tisíci lety*“. Ale chci říci, že svět je mnohem starší a složitější, než o tom vyprávějí jeho vědci modernímu lidstvu. Zkrátka, kdo bude mít zájem, sám si udělá jasno v těchto problémech a přečte si zprávu. *Moderní věda, netvrdím, že je v embryonálním stavu svého vývoje, ne, samozřejmě, ale to, že je v nitroděložním - to je jisté.*

A až po zrození vědy sáhající za trojrozměrný svět, začne její skutečný plnohodnotný vývoj, pokud ovšem do té doby lidstvo nezničí samo sebe kvůli nadměrné pýše a absenci duchovnosti, vnucené Osobnosti systémem, pomocí svého zotročujícího nástroje – vědomí. Ovšem to už je volba samotných lidí.

T: Ano ... Igore Michajloviči a tyto znalosti, týkající se fyziky, ony se dávají pro pochopení Duchovního Světa?

IM: Znalosti, které se týkají fyziky, jiných věd nebo dalšího, neřekl bych, že jsou dávány k pochopení Duchovního Světa, to ne. Ony jen přivádí člověka k tomu, aby pochopil, že je něco jiného, existuje jiné, odlišné. Že za tím, něco stojí. Jako tatáž kvantová mechanika, která umožňuje pochopit, že svět není omezen pouze na trojrozměrnost. A ty zákony, jimiž jsme si zvykli žít, mám na mysli fyzikální zákony, to je jen projevená část, která je prozkoumána v této trojrozměrnosti. Ale prozkoumaná kým? Opět platí – vědomím, pomocí některých přístrojů, nástrojů, které jsou v této trojrozměrnosti.

Ale prostudovat vyšší dimenze, přinejmenším pátou, šestou dimenzi, žádnými přístroji není možné. Proč? Protože neexistují takové přístroje. Měly by být tam, nacházet se tam. Pro lepší pochopení této otázky, raději vysvětlím. Sedíš například v prvním patře mnohopatrové budovy v těsně uzavřeném pokoji a držíš v ruce zrcadlo. Všechno, co můžeš uvidět, je tvůj odraz nebo něco dalšího, například, odraz stěn, které jsou v této místnosti. Ale v tomto zrcadle nemůžeš uvidět to, co se nachází o patro výš. Takže, toto je celý ten nástroj, jimž člověk operuje, nacházejíc se v daném patře, v dané místnosti.

T: Mnoho lidí, bohužel, podceňují roli fyziky ...

IM: Dokud se člověk nachází v tomto světě, musí jíst. No, banálně, potřebuje oblečení, potřebuje jídlo. A fyzika, o níž se hovořilo, a která je uvedena ve zprávě, vydané v MSH „ALLATRA“, poskytne při svém vývoji možnost neničit přírodu. Umožní člověku věnovat více času Duchovnímu Světu a nestarat se o živobytí. Proč? Protože právě fyzika vede k pochopení, znalostem a možnosti operovat s prvopočátečními cihličkami, které vytvoří atomy, vytvoří molekuly, z nichž bude možno snadno vyrobit vše, co potřebuješ, promiň, od bot, až po každodenní chléb. Chápeš, banálně, od domu až po auto. A člověk nepotřebuje utrácet spoustu času na práci nebo na něco jiného.

To je však nepřijatelné v moderním světovém řádu, absolutně nepřijatelné. Proč? Protože člověk musí být řízen a pod kontrolou – systém to vše šablonovitě vnucuje. Vždy vytváří určité lidi, kteří jsou, řekněme, nadměru zodpovědní, kteří přebírají na sebe funkci řídit ostatní lidi pro blaho týchž lidí: oni lépe vědí, jsou schopni to lépe udělat a zajišťují život ostatním lidem. V takovém případě by každý měl pracovat, vydělávat peníze. A peníze – to je jakýsi systém připoutání člověka k tomuto hmotnému životu. Nemáš peníze - nemáš čím zaplatit za světlo, za plyn. Ve tvém pokoji bude zima, bude tma. Ale opět, dokonce i koupit nějaký pokoj pro bydlení – potřebuješ na to peníze. Chceš-li jít ven, musíš se obléknout - potřebuješ peníze. Abys nezemřel hladu - potřebuješ peníze. A tady máš odpověď. Takže co? Takže musíš jít vydělávat. Dostáváš se do určitých podmínek existence. Celá společnost je takto uspořádána. A vytvářejí se určitá pravidla hry. Co je práce(*pozn. překl.:rusky, „rabota“*)? Znáte kořen tohoto slova?

T: Otrok (*pozn. překl.: rusky „rab“*).

IM: A to je odpověď. To znamená, že člověk je připoután, je nucen koexistovat s ostatními lidmi ve společnosti a žít podle určitých pravidel, která vylučují vše, co se nazývá duchovním. Maximálně co ti dají – to je náboženství a vědu. No, bav se, rozptyluj se. To je odpověď. Vše je to velmi jednoduché.

Ale když člověk dostane například možnost získat vše, co potřebuje, aniž by opustil místnost, anebo se přemístí kamkoliv bez jakýchkoli nákladů, včetně ztráty času, pak nepotřebuje prostředky. Jak řídit takového člověka? Pokud bude člověk s takovými možnostmi pod kontrolou vědomí - je to strašné. Ale opět platí, vědomí je proti tomu, aby tyto Znalosti vstupovaly do světa. Ale vysvětlím, s vývojem těchto Znalostí, vezmeme například tutéž kvantovou mechaniku, lidé poznají, že existuje nadpřirozené spojení. Pokud existuje nadpřirozené spojení, znamená to, že existuje i jiný Svět - Svět za hranicí tohoto světa. Znamená to, že je dobré a že je špatné. Lidé si začínají uvědomovat, že je to jako ovoce poznání dobra a zla. Rozumíš? Vycházejíce totiž z biblické legendy, lidé žili a znali jen dobro, ale pak okusili toto ovoce a poznali, co je zlo. A nyní tyto Znalosti jsou jako kapičky rosy, které pomáhají hledajícím poznat (opět platí, pouze hledajícím), že existuje nejen zlo, ale také dobro. Že existuje nejen smrt, ale existuje také Život. Existuje nejen ďábel, ale je i Bůh. A že nikoliv tímto světem je člověk ve své existenci omezen.

T: ... jako Osobnost.

IM: Jako Osobnost, samozřejmě, v první řadě, a ne jako otrok systému. Pokud je člověk vzdálen od Duchovního Světa, pak komunikuje se systémem, dokonce bych řekl, že je prostě otrokem systému. Pouze když pozná sebe jako Osobnost, dokáže se člověk naučit kontrolovat své vědomí právě z pozice Duchovního pozorovatele, z pozice Osobnosti. A pouze tehdy přestane být otrokem vědomí (jako částí systému) a mluvíc jazykem náboženství, přestáváme být otrokem ďábla.

T: Přestane sloužit systému a stane se svobodnou Osobností.

IM: Ano. Pro Osobnost neexistují překážky v poznání Pravdy.

VIDEOTEXT

Pro Osobnost neexistují překážky
v poznání Pravdy.

10:01:06 -10: 38: 09

T: To je velmi zajímavá a důležitá informace. A ty chápeš, jak na to vše bude šablonovitě reagovat vědomí lidí. Vždyť co obvykle dělá vědomí? Reaguje šablonovitě, návalem kritiky a emocionálního pobouření na všechno, co je pro něj nové, co není pro něj samotné výhodné, jen aby se neztratila jeho moc nad člověkem. Navíc je velmi agresivní ve vztahu ke všemu Duchovnímu. A tak dokonce, i když lidé uslyší tyto Znalosti, jejich vědomí je bude atakovat.

IM: ...Vědomí vždy kritizuje, zvláště pokud je něco spojeno s pravými Znalostmi... Když vědomí slyší něco o skutečně Duchovním, vždycky se staví na zadní.

T: No, ano, pokud budeme vycházet z pozice vědomí, tak co může vykřikovat toto jeho Ego-Já: „Satane, jen nedopuť, aby vědomí ztratilo moc nad Osobností!“ No, neřekneš tady „*Nedopuť, Bože*“, protože se to nehodí k systému. On přece, řečeno jazykem náboženství, patří Satanovi, tedy smrtelnému.

IM: Ano. Proč? Protože pro vědomí je toto nepochopitelné, nikdy to nebude schopno pochopit. A to, o čem teď mluvím, v mnohých vyvolá prostě bouři ve vědomí, odmítnutí, až do té míry, že budou chtít vypnout pořad. Ale zároveň, jelikož je zde zmínka o tom, co se nachází za hranicí pochopení vědomí, systém mnohé přiměje opakovaně poslouchat, dokonce i když budou na vědomí. Proč? Protože samotný systém má vždy zájem poznat něco nového, aby získal nějakou moc. No, vždycky se snaží stát se Bohem, a proto se nachází v neustálém rozvíjení sebe sama. Ale on se domnívá, mám na mysli systém, že někdy se bude moci vyvinout nějakým způsobem, že se vyrovná...

T: Ale vše je v systému omezené.

IM: Samozřejmě, vše je v systému omezené. Znovu zopakují, dokonce i to, co teď vyprávím, může způsobit bouři rozhořčení, pobouření ve vědomí mnoha lidí, kteří se nyní ve skutečnosti nacházejí v otroctví systému. Toto je třeba chápat.

A dokonce lidé, kteří jsou vzdáleni od chápání toho, o čem vyprávím, mohou podrobit má slova kritice, no to je ještě jemně řečeno, i když se jich to jakoby netýká, poslechli si to jen náhodou. Ale zároveň, to v nich může vyvolat celou bouři rozhořčení. A proč? Ovšem, pokud nad tím popřemýšlejí, a *kdo je v nich rozhořčen a proč?* Pokud si myslí, že je to nezajímá, že jsou samostatní, všemu rozumí a vědí, pročpak jsou tím tak pobouřeni? Proč se nerozhořčují kvůli jiným věcem, které se dějí v tomto světě? Proč nejsou rozhořčeni tím, že se lidé navzájem zabíjejí, podvádí? Proč nejsou rozhořčeni tím, že na světě je zlo? Jednoduchá otázka. A když mluvíš o dobru – tak to znamená, že „je to pro tebe výhodné“. A kdo to říká ve vědomí lidí? Sami o tom přemýšlejí, nebo jim o tom vypráví systém? Opět platí, banální šablonovitá nastavení od systému. A vše směřuje k čemu? Zpět k takovému zúženému chápání různých věcí. A okamžitě se s něčím provádí paralely.

T: No, ano, jak je vidět, systém vytrhl z rozhovoru fragment a našel v paměti, více či méně podobné. A nejde o to, že jeho obsah je jiný. Hlavním pro něj je - rychle to podstrčit a prohlásit to za výsledek. A jelikož systém je "Dům Lží", jak říkali lidé v dávných dobách, není pro něj důležité, že výsledek je lživý a podstrčený. Jedním slovem - umělá inteligence ráčí chytračit. Dobře, když je operátor zkušený a okamžitě odhalí tyto chyby ve svém počítači, sám pochopí, co se děje. Ale, zpravidla lidé si ani nevšímají, kdy systém vkládá nevkladatelné - banální vnímání světa šablonami vědomí.

IM: Banální šablonovité myšlení.

T: Ano, systém sám zotročuje, a proto člověk, v němž dominuje vědomí, vidí ve všech svých konkurentech právě ty, kteří ho zotročují. Prostě se tomu divíš, když potkáš některé lidi, kteří dokonce nechápou, co říkají, kdo v nich diktuje, jak reagují na tutéž knihu „AllatRa“, na hnutí

„ALLATRA“, na dobro, které vkládají do života lidé v různých zemích světa. Ovšem chápeš, jak vědomí z ničeho nic vydává takové rozhořčení, jak se bojí ztratit moc nad tímto člověkem.

IM: Ale, to se rozhořčuje vědomí. Opět platí, u koho se rozhořčuje? V týchž otrocích systému. System je lživý, vždy klame. A v první řadě klame samotného člověka – Osobnost. On ho prostě vykořisťuje. Ale problém je, že lidé nechápou, že to, kým si myslí, že jsou, - oni se tím nejeví. To nejsou oni. Vědomí je nástroj, ale není to člověk.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

T: Vy jste teď, Igore Michajloviči, řekl, že vědomí je nástroj a vzpomněla jsem si, jak jeden člověk, když si povídal o Znalostech, přesněji... jeho vědomí šlo do takového extrému: „Jelikož mně vědomí překáží, jelikož mě tak klame, takže konec, nebudu ho rozvíjet“...

IM: No, a takto se přibližuje svým vědomím opicím. To znamená, mít málo rozvinuté vědomí, být v současnosti dezorientován a dělat to, co ti nařizují ostatní. Být slabomyslný, řekněme takto. Je to sen mnoha vládců: mít hloupou, nechápající, nevědomou společnost.

Vědomí je především nástroj. Pokud ti dám například tupý nůž a poprosím tě oškrábat brambory, bude se ti s ním škrábat dobře? Nebude, potřebuješ ostrý nůž. Každý nástroj by měl být co nejvíce prověřený a celý, dobře opravený. A vědomí je nástroj, ono musí být vyvinuté. Čím širší jsou tvé obzory, tím více chápeš, tím více je v tobě založeno, abys pochopil tuto trojrozměrnost. Otázkou je, kdo řídí tvé vědomí? Je jasné, že ho vždy bude řídit systém, je to jeho část.

Ale opět, druhotné vědomí (nebo nové vědomí), ovládá se těžko, ale ovládá se. V případě potřeby jej však lze snadno ignorovat. A prvotní vědomí – se dá lehce vycvičit. Pokud se rozvíjíš jako Osobnost, potom rozvinuté, dobře vycvičené vědomí – je pro tebe jen pomoc, to není na škodu. To neznamená, že ono bude vychytralejší, mazanější. Věř, jak bys nerozvíjel své vědomí, nebude moci se rozvinout na úroveň, do které je rozvinut samotný systém, ono je pouze částí tohoto systému. Systém, který má zkušenost, řekněme, miliardy let, ten už viděl všelicos. Proto dobře rozvinuté vědomí usnadňuje pochopení tohoto světa, zlepšuje komunikaci s jinými lidmi. Zkrátka, pokud nejsi lenoch, tak je to jen pomoc.

T: Ano. Bylo to těžké, když jsi o tom nevěděl. A nyní je situace taková, že Znalosti jsou, ale mnoho lidí ještě nemá praktické zkušenosti s prací na sobě, proto není skutečná přeměna sebe a společnosti.

IM: A tady je zajímavý moment – transformace společnosti. Každý chce změnit společnost. **Společnost se však změní pouze tehdy, když lidé začnou měnit sami sebe.** To je důležitý moment. Není třeba se snažit přetvářet společnost, pokud ses sám nezměnil.

T: Ano, je to tak. Ale jak se zdá, lidem chybí chápání smyslu života. To znamená, že systém předkládá nějaké hodnoty (kariéra nebo rodina, nebo nějaké hledání potěšení ve vnějším) a nabízí lidem, aby uvěřili, že právě toto je život, že je to tvůj osud, tvůj životní cíl, že právě pro to jsi přišel do tohoto světa.

IM: Skutečně v našem každodenním, řekněme, trojrozměrném životě, rodina, vzájemné vztahy ve společnosti, kariéra – to vše právě utváří život člověka. Jiná věc je, jak k tomu přistupovat a z jaké strany se na to dívat. Lidský život je příliš krátký. A člověk v něm musí všechno stihnout: i rodinu založit a zajistit ji a zároveň odsud plyne, že musí i nějakou tu kariéru udělat, raději, když bude úspěšná, aby bylo všeho dostatek - to vše je nezbytné. Elementárně nezbytné pro přežití v současných podmínkách.

Otázkou je, co převládá v člověku, jaký je hlavní cíl jeho existence, smysl jeho života? Vědomí nám začíná říkat, že smysl našeho života je v pokračování našeho rodu. A čím se tedy lišíme od jakéhokoliv zvířete?

Koneckonců, pokud se v principu podíváme na hlavní cíl a úkol každého zvířete – to je prodloužení rodu. No, rozmnožil ses, prodloužil sis svůj rod a osobně pro tebe, jaký to má smysl? Proč se lidé ve stáří chlubí, že udělali hodně ve svém životě (práce plus rodina, vnoučata a všechno ostatní), ale v jejich očích – smutek? Protože každý chápe, že přece jen to nejdůležitější udělat nestihl. A život – ten je velmi krátký, nejednou jsme o tom hovořili i v pořadech, i tak, že život proletí velmi rychle, jako jeden okamžik. Ve skutečnosti, jakýkoli časový úsek, který by sis pro sebe stanovila, uběhne velmi rychle: týden, rok. Je to velmi rychle tekoucí substance.

Smyslem života člověka je připojit se k Duchovnímu Světu. To u mnohých může vyvolat takové pobouření. Ale opět, je zde nuance – pobouření v čem? Ve vědomí. Proč při slově Bůh, duchovnost a podobně, to u drtivé většiny lidí vyvolává vnitřní odmítnutí vědomím? A i když to hodně mrzí, dokonce, i u kněží. Zatímco je v rouchu a provádí nějakou bohoslužbu, naladil se a je to – všem vypráví o Bohu. Ale když zůstává, jak se říká, sám s Bohem, tak dokonce samotná myšlenka a podobně – a s ním, to až zacloumá. Uvnitř se to vše děje: uvnitř, nikoliv v duchovním smyslu, ale ve smyslu – ve vědomí, v emocích a všem ostatním, protože vědomí každého člověka je prakticky z 99 % naladěno proti všemu duchovnímu. To je fakt, to je pravda.

Ale máme, řekněme, určité zvyky, nějaká pravidla hry ve společnosti, jako celku – to že máme náboženství, a musíme je respektovat, máme Boha, i jeho musíme respektovat, je třeba respektovat volbu druhých lidí, víru druhých lidí. A díky Bohu, že toto existuje. Ale i to, je opodstatněno určitými důvody, které dnes nebudeme probírat, nebudeme začínat s těmito otázkami, protože u některých, opět platí – v jejich vědomí, to nevyvolá nic jiného než agresi.

Proč se to děje? Protože vědomí každého člověka, ještě jednou opakuji, je proti všemu duchovnímu. To je jeho funkce, to je třeba chápat a vědět a v principu to brát, jako přirozený jev. A v každém náboženství o tom hovořili ti lidé, kteří opravdu šli k Bohu. Nehráli si a

nepřístupovali k Bohu, jako k nějakému vykonavateli jejich přání: „*Pane, dej mi to, dej mi tamto... Pokud mi dáš, tak jsi dobrý Bůh a já v tebe věřím*“.

T: Ano, vědomí má plno stereotypních tužeb, s jejichž pomocí vědomí, právě zotročuje člověka v takových... myšlenkách-stavech, ve stavech "chci" nebo "chybí mi", nebo ve stavu boje o moc, o převahu jen tvého názoru...

IM: Pochopení toho, co je moc, je velmi důležité. Mnohým lidem vědomí říká: „*A vždyť ty nebojuješ o moc. No, jakoupak ty máš moc? Ty máš prostě takovou práci, ty o to neusiluješ, neděláš kariéru. Ty se naopak snažíš vyhnout moci. Ty se o moc nezajímáš.*“ Tento člověk o sobě smýšlí, nebo spíše jeho vědomí mu tak říká, že on je tak dobrý a neusiluje o moc a zároveň začíná diktatura v rodině, ke svým dětem, ke svým druhým polovičkám, mezi přáteli. Vždyť probíhá neustálý boj o moc. Moc – tím se nerozumí řídit národy nebo řídit nějakou organizaci, anebo něco jiného. Zde slovo „moc“ znamená potlačování jednoho hmotného objektu jiným, nebo pokus o podmanění si někoho. A to se děje neustále a všude.

T: To je velmi zajímavý moment, že pokud v lidech převládá diktát vědomí...

IM: ... opět platí, oni se mohou spojit podle zájmů. Ale bylo by skvělé, kdyby lidé skutečně začali žít alespoň podle zákonů Svědomí a Cti. Aby byli jednotní alespoň v tom, aby se přestali hádat, válčit, navzájem se zabíjet, ubližovat jeden druhému. Toto je už vítězství, obrovské vítězství nad systémem, nad jeho nastavenými programy. Je to možné? Zcela možné. Vytvořit, jak jsme říkali, laskavý, šťastný svět, ve kterém člověk může dosahovat duchovní osvobození. Vytvořit pro to podmínky. Je to v moci lidí? Je to v jejich moci. Je to možné udělat? Je to nutné udělat. Bylo by úžasné, kdyby na celém světě existovala skutečná svoboda bez zla a bez rozporů. První věcí, kterou je třeba začít, je čestnost, čestnost před sebou samým.

T: Ano, koneckonců je to vlastně jen práce na sobě a musíš udělat vše, co je ve tvých silách, aby se ve společnosti vytvořily takové podmínky.

IM: Není možné lidi přinutit, je to volba lidí, je to svoboda lidí. Dokonce, i když celý svět, pochop, všichni lidé na celém světě se stanou svobodnými a budou se snažit ovlivnit jednoho člověka, který se chce stát subosobností, on se stejně subosobností stane. Proč? Protože, to je svoboda jeho volby. A to je ta pravá demokracie, protože každý si vybírá to, k čemu tíhne.

Každá Osobnost prahne, je to její přirozený pud sebezáchovy... Osobnost cítí, že existuje Svět Bezmezný – Svět Duchovní, ona cítí i síly, i všechny projevy. Ale vědomí to popírá, vědomí lidem brání v tom, aby to pochopili. Ale opět, překáží-li někdo člověku, vkládat sílu své pozornosti do svého duchovního vývoje, anebo do smrtelného materiálu? Nikdo mu nepřekáží. Jenom on sám si vybírá. Svoboda volby. A jestliže systém odvádí, vždyť je to přece volba člověka jako Osobnosti: dívat se nebo nedívat na tyto herce svého vědomí.

Poslední bitva u člověka probíhá od narození do jeho smrti. Výsledek bitvy, tohoto Armageddonu, člověk sklízí potom, když mu přestane bít srdce. A to je pravda. Smysl je v tom, že pokud je tělo naživu a srdce bije – ty musíš začít Žít. Potom, co srdce přestane bít, ty už sklízíš výsledek. Potom už není možné něco napravit. A nikdo tě neodmodlí a nikdo nespasí. A je to pravda.

T: Ano, tady je další okamžik, pro pochopení... A může-li vůbec lidstvo v globálním měřítku porazit systém jako nepřítele, v chápání kategoriemi vědomí, například – když se všichni lidé na planetě spojí?

IM: Lidstvo nemůže porazit systém, protože celý systém sahá daleko za hranice lidstva, v jehož rámci ho chápeme, no, u toho začneme. Systém není ohraničen určitým počtem lidí na určité planetě. Je mnohem rozsáhlejší a rozšiřuje se na celý hmotný Vesmír, mluvíme-li jazykem fyziky, až do šesté dimenze – to je to, co je systém. Ovšem, můžete si dělat iluze a snažit se systém porazit. Ale nejlepší je porazit ho uvnitř sebe, přestat být jeho otrokem. To je hlavní cíl.

Například, i kdyby se všichni lidé spojili dohromady, no a opět, jestliže jejich sjednocení bude na úrovni vědomí, tak jen posílí samotný systém, nic víc. Avšak pokud se lidé duchovně otevřou, budou se rozvíjet a jejich sjednocení bude na duchovním, pocitovém vnímání se Světem Bezmezným a Nekonečným, pak se celá moc systému stane úplně malinká, tak malinká, jak jenom může být.

T: Jak se říkalo ve starověku, že všechno se sbíhá k částečce Po. Igore Michajloviči, kdysi jste nám vyprávěl zajímavou věc, abychom pochopili, že ve skutečnosti samotný systém nemá žádný obraz, protože systém sám o sobě - to jsou stacionární částečky Po, pokud mluvíme jazykem fyziky ALLATRA. *Systém pouze vyvolává vznik obrazů, ale samotný systém – je nic.*

IM: Všechno co je konečné - je bezvýznamné, je nic.

VIDEOTEXT

Od předem mrtvého k věčně Živému.

T: Igore Michajloviči, už jsme se nejednou zmiňovali v pořadu o škodlivosti magie. No, podíváme-li se na současný svět, vidíme, že lidé nedostatečně chápou, co je to magie od systému a co provádí jejich vědomí v každodenním životě. Povyprávím krátce o tom, co si dřív mé vědomí myslelo, když jsem slyšela o tomto tématu. Že magie, ona se mě určitě netýká: nejsem žádný extrasensorik, ani velký věštec, žádný mág, který provádí nějaký rituál, ani baba-jaga, která v kotli vaří žáby a lítá na koštěti. Protože pro mé vědomí je magie – kouzelník z pohádky nebo fákír z cirkusu, šaman z filmu. Jsou to jakési obrazy, kouzla, které jsem viděla ve filmech nebo četla v pohádkách v dětství, když se něco zjevuje z ničeho. Ale, veškerá tato magie se vůbec netýkala mého života. Zkrátka, chápala jsem to tak, že magie – to jsou všechno pohádky, zatímco zde - "skutečný život". Tak chybně přemýšlí mnozí. Igore Michajloviči, řekněte nám prosím, co je magie od vědomí v každodenním životě člověka?

IM: Tak, co se týká magie... Magii používají lidé v každodenním životě velmi často a lidé si toho ani nevšímají. Když člověk proklíná někoho, když ho nenávidí a přeje mu něco zlého - to je již součástí magie. Je třeba to vědět a rozumět tomu. Když člověk, za účelem komunikace s Bohem, jde do nějakého chrámu a prosí o zdraví svého těla, někoho z rodiny, či jemu blízkých lidí - to je rovněž magie. Když člověk prosí o bohatství nebo vyřešení nějakých problémů v materiálním světě - to je také magie. Vše, co se týká splnění nějakých lidských přání v trojrozměrnosti, opět takových, která se týkají materiálního (a zdraví - to je také součástí materie, je to část materiálního těla) - to vše je magie. To je třeba chápat. Bohužel, začalo to ještě v dávných dobách od kněží, kteří to vše vnucovali lidem, jelikož věděli, že lidé uctívají vyšší síly. Oni naháněli lidem strach. A opět - čím je zastrašovali? Strašili je Bohem. No, je to normální? Bůh - to je... **Bůh - to je Láska**, jinak se to nedá ani říci. Nelze najít slova v žádném jazyce současného světa, která by opsala, co je to Bůh, pouze „Láska“. Toto je správné chápání. Ale toto pravé chápání, s pomocí všech lidských slov, může být opsáno pouze jako **nejvyšší a nejčistší Láska, tedy skutečná Láska**. Jiná Láska ve skutečnosti nemůže být, už jsme o tom diskutovali a ne jednou.

Proto jak se ukazuje, že ať už lidé, chtějí nebo nechtějí, přichází do styku s magií. Když člověk plánuje, řekněme, nějakou schůzku na zítra. No, rozumějme, ty plánuješ, víš podstatu možného rozhovoru - nastuduj si téma, připravuj se, trénuj své vědomí, připrav jej na možné odpovědi. To je jedna strana. No, ale když si člověk začíná v hlavě promítat... Ale otázka - promítat v hlavě? Ve vědomí. Tito herci na scéně mu začínají rozehrávat role a člověk vidí, jak komunikuje s druhým člověkem už následující den. Plánuje a už se snaží ovlivňovat svého oponenta, aby dosáhl požadovaného výsledku pro sebe. Copak to není magie? Magie.

Člověk utrací ty životní síly, které by měly směřovat k pocitovému vnímání, ke kontaktu s Duchovním Světem, člověk utrací na hmotné bohatství, na splnění vlastních přání. Pak říkají: "Je to dobrý člověk a co, že je tak všechno špatné?". Nebo řekněme jednodušeji, po smrti fyzického těla se člověk začíná kát, vědomí se třese, a Osobnost je zmatená - vždyť on byl dobrý, nikomu nic neudělal... Jenom prožil celý svůj život v magii, on nevkládá tam, kam měl, a tak nikam nedošel. Po celou dobu chodil v kruhu, ačkoli mohl patřit nejenom k jakémukoliv náboženství, ale se i zabývat hledáním vysokých duchovních cílů. Snažil se jich dosáhnout, a opět s pomocí čeho? S pomocí svého vědomí. Vědomí je dobrý nástroj, nezbytný nástroj, ale nástroj, řekněme, se svým charakterem.

To znamená, potřebuješ něco vyřešit - tak ať ono řeší, to jsi ty, kdo to financuje, to ty tomu dáváš pozornost. Ale když ti začíná nabízet nějaké magické vlastnosti, vtahuje tě do svých různých her, no, neměl bys to dělat. Mnoho lidí to nechápe, nevšimnou si, jak se stanou součástí hry, účastníky „divadelních show“ a opět platí, čeho ve skutečnosti? Magických představení.

...No a opět - vědomí vypráví, že magie - to je provádění nějakých rituálů: musí se tlouci na buben, házet do kotle s vařící se tekutinou nějakou tu bylinku, žáby, nejlépe živé - a tehdy to bude nějaký magický rituál a člověk něco dostane, anebo získá. To jsou rituály. Rituály pomáhají se prostě soustředit: není důležité, co házíš do kotle, a zda máš kotel, či ne, důležité je, aby sis to přál.

Samotný proces přání, to už není nic jiného než magický děj. Zvláště, když si lidé, již představují hotový výsledek, řekněme, zítřejšího setkání. Může se vykonat nějaká šamanština, zabubnovat

na buben, bylinky do kotle hodit nebo něco podobného, a také je možno si prostě jen představit hotový výsledek: jak se setkáš zítra s člověkem, co ti on řekne, co mu řekneš ty, jak budeš v rozhovoru argumentovat a potom jej takto lehce přesvědčíš. Tedy, hry vědomí. Lidé to nechápou, že v daný moment tvé vědomí kontaktuje vědomí toho druhého, i když si toho člověk ani nevšimne. A vaše vědomí, již přijímají určité řešení. Přijímají zpravidla to řešení, které potřebuje systém, řeknu tak jemně. Výsledek, však je vždy předurčen. Pokud toto ovšem neděláš, systém pak nezaručuje výsledek ani tvému vědomí, ani vědomí oponenta. Připravil sis materiály, které potřebuješ, naučil ses, přišel na schůzku a dál buď, jak buď. Ty sis nepřehrával scénář, nezabýval ses magií, jsi v tomto případě svobodný a máš zde mnohem větší šanci vyhrát spor. A toto není magie, to je pravda. Proč? Protože systém není připraven na tvé jednání.

Ž: Ano. Vzpomínám si, jak jste nám vyprávěl, a to nám velmi pomohlo v pochopení toho, že magie je touha někoho ovlivnit.

IM: Ano.

Ž: Magie – to jsou sny a přání, to je touha mít vliv na někoho v budoucnosti nebo přání změnit něco v minulosti, přepsat svou minulost: „Kdyby toto řekl, odpověděl bych mu takto...“. No, je třeba udělat – jdi a udělej to. Chceš říct – řekni. A nechceš – zapomeň na to! Avšak v žádném případě nehraj hry s vědomím, tyto jeho hry „alternativní existence“. Vždyť odevzdáváš skutečnou sílu a na oplátku systém jen hýčká tvou pýchu.

T: Ano. Proč vstupovat do tohoto myšlenkového abstraktního dialogu s někým, přehrávat si tyto rozhovory v myšlenkách dva nebo tři dny před tím, než se s tímto člověkem setkáš? Proč si představovat, že něco ovládáš? Vždyť toto je magie. Lidé velmi mnoho přemýšlejí o prázdném, fantazírují, vedou v myšlenkách rozhovory s jinými lidmi, vedou spory, dokazují. Přičemž vedou spory o tom, co se stalo před dlouhou dobou, přemýšlejí o událostech z minulosti nebo o událostech budoucnosti. Ale toto právě je magie od vědomí, když věnuješ pozornost trojrozměrnosti, tomu, co v konečném důsledku – jako když kapka obrousí kámen.

Tato magie se liší od tvůrčího plánování. Například, když potřebuješ jednoduše připravit jídlo, naplánuješ si, co budeš vařit – to je obyčejné plánování, obyčejné stanovení priorit, jako rozvrh pracovního dne. Ale pokud si představuješ, jak tě budou obdivovat, jak tě budou chválit za připravené jídlo – to už je přání uspokojit svou pýchu, to už je magie od vědomí, vizualizace. To znamená, pokud potřebuješ připravit jídlo, tak připrav, jednej tímto směrem, ale nepředstavuj si to.

Ž: Magie – to je, když nemůžeš získat emoci, to, co si přeješ, tak vědomí začíná v myšlenkách promítat alternativní realitu. Avšak objednával sis tento film? Vždyť co probíhá? Vyvoláváš obrazy a dáváš jim sílu pozornosti, tedy duvádíš do děje. Ale, smůla, jsou to iluze a ty plýtváš skutečný život na systém. Výsledkem je, že systém si tak prodlužuje život a ty získáváš pro sebe smrt.

T: Ano, bohužel... A pokud tvé vědomí nemá co dělat, tak ať raději něco studuje...

Ž: Ano, ale vůbec, je lepší věnovat svůj čas na duchovní rozvoj. Posilovat v sobě kontakt s Duchovním světem, vždyť to je bezmezná štěstí, vnitřní nekonečná Boží láska. Mnohem lepší je být šťastným, než nešťastným. Lepší je být Živým, než mrtvým.

T: Naprosto správně. Takže otázka není v plánování jako takovém, ale v tom, že ty neživíš ohledně tohoto žádné iluze. No, naplánoval jsi, připravil se a tam, jak bude, tak bude. Zkrátka jdeš k cíli. Ať jdeš pro chleba, nebo na pracovní jednání, dá se říct, je to pro tebe stejné, rozhodneš se podle situace. A veškerá tvá důležitost a serióznost, ta už je v něčem jiném. Ona je v tom, co probíhá na pocitovém vnímání Duchovního Světa. A už na trojrozměrnost neutrácíš takové ohromné množství síly své pozornosti, ale jen v nezbytné míře, v úsporném režimu.

Ž: Ano, když se lidé k něčemu připravují, často říkají: „Dá-li Bůh“. Ale to není správně...

IM: To není správně, Bůh se tím skutečně nezabývá. Prostě lidem je pohodlné, přesněji, pro jejich vědomí je pohodlné vše svalit na vyššího a silnějšího. Takže: „Bůh dal, Bůh poslal, Bůh ještě něco...“. Avšak, jakého Boha mají na mysli? Boha, který je ve Věčnosti nebo boha, který se nachází v systému, dočasně existujícím? Bůh dočasný nebo Bůh Skutečný? Zde je to třeba také rozlišovat.

Lidé často používají slova, nechápajíc jejich podstatu, a to je rovněž svým způsobem magie. Slovo má sílu. Některé náboženské spisy začínají: „Na začátku bylo slovo...“ To není jen tak. To se netýká jenom křesťanství, i v předkřesťanských náboženstvích to tak bylo, že na počátku bylo slovo. **Slovo, to je začátek mnoha procesů.** Proč? Protože to **je ozvučení tvého vnitřního přání, to je jeho vyslovení nahlas. Samo o sobě, už to je aktivace určitých procesů.** Reakce člověka na obvyklá slova: negativní slovo, tobě řečené, vyvolává v tobě určitou reakci nebo laskavé slovo vyvolává druhou reakci a tak podobně. Veškerá psychologie, například, na čem je postavena? Na slově. Náboženství, na čem je postaveno? Na slově. To znamená – slovo je slovo.

Slovo, ať už ho vezmeš jakkoli, je to nástroj trojrozměrnosti, nástroj tohoto světa. Myšlenka – rovněž je nástrojem materiálního světa. A pocitové vnímání, nebo přímý kontakt, vždyť ten je naprosto jiný, odlišný jak od slova, tak od myšlenky. Proto jej vědomí nevnímá. A proto mnozí lidé, kteří žijí vědomím a jsou pod absolutní kontrolou vědomí, k nim nedochází jednoduchá Pravda. Oni vnímají vše, co je možné: magii, rituály...Vše vnímají, to vše je jim jasné, je to možné logicky vysvětlit. Ovšem samotný fakt – reálnost a existence Boha – objasnit nemohou. Snaží se věřit, dělají, že věří, mnozí dělají, že slouží Bohu a druhé tomuto učí. No, pojďte se na ně podívat bez masek – a vše se dá na svá místa.

T: Ano...Skutečně, dobrá otázka, a jak odlišit lidi, kteří žijí Duchovním světem, od obyčejného člověka? Vždyť lidé často hledají kdejaké důkazy, avšak v trojrozměrnosti...

Ž: No, oni se cítí, tito lidé se skutečně cítí. Lidé nechápou, že mrtvému – mrtvé a živému – živé. Když se lidé naučí cítit pravdu, takové otázky nebudou vznikat.

IM: Ano, obecně, chtělo by se lidem doporučit, a to dokonce i na úrovni vědomí, jenom ze zvědavosti: není to zajímavé – existuje-li Svět Duchovní nebo ne? Zda je možné existovat bez myšlenek, mám na mysli bez obvyklého obrazu myšlení, ale na úrovni pocitového vnímání? Zda je možné kontrolovat vědomí? Copak to není zajímavé? Zkrátka to zkusit.

T: Ano, jak jste řekl, Igore Michajloviči, na začátku pořadu, prostě kvůli experimentu – zkusit pozorovat sám sebe: jak přicházejí myšlenky, zapisovat je, zkusit je kontrolovat, zkusit zastavit tento myšlenkový potok, nebo je zkusit ovládat. Potom je velmi snadné přijít k pochopení, že

toto všechno – to není tvoje, a že to nejsi ty. Je třeba zkusit žít jiným vnímáním – vnímáním hlubokými pocity.

Na této cestě stojí pouze jedna šablona od vědomí – je to šablona pochybností, dochází až k tomu, že vědomí lidem říká: „mně se to nepovede“, „nejsem dost chytrý“, nebo „jsem moc mladý“ nebo naopak „jsem moc starý“...

IM: Duše nemá věk a Osobnost také ne. Stáří zde nehraje roli. Pochopit Duchovní Svět může i stařec, dítě, kdokoli, když bude chtít. Ale přání vzniká právě od Osobnosti, od úsilí, ne od rozumu. Pokud se snažíš z rozumu, nic se ti nepovede. Vědomí nikdy nesměruje k Bohu, to je také paradox. Vždy usiluje o magii, o tajné znalosti, o ty síly, které se skrývají za trojrozměrným světem, aby se dostalo k tomu, co napomáhá k manipulaci jinou materií.

T: Pro člověka jako pro Osobnost to znamená přešlapovat na místě, zbytečně promarnit svůj život. Velmi mnoho lidí právě uvízne v těchto pochybnostech...

IM: ...ve svých myšlenkách a podobně, no a bojují sami se sebou, s myšlenkami. Někteří stojí a čekají, až jim na zlatém podnose někdo přijde a přinese. Přitom oni chtějí, skutečně upřímně chtějí, avšak nedělají nic, nepracují na sobě, protože jsou líní, něco je ruší a podobně. A mnozí talentovaní lidé, kteří se skutečně snažili, kteří šli, suverénně šli, ovšem pak se odklonili na cestu magie (nebo extrasenzoriky), jinak to ani nelze nazvat. Když se s tím lidé setkají ve skutečnosti, dělá to na ně dojem. Ale, na koho to dělá dojem? Na vědomí to dělá dojem. A jen pohleďte, kde jsou nyní? Tam právě i zůstali. Dává to smysl?

T: Takže zpočátku je člověk pobízen tím dobrem, touhou od Osobnosti...

IM: Tím dobrem, určitě. Ale systémem, vždy to dobré předělá na pro něj výhodné. To je pravda.

T: Ano, vezměme si jednoduchý příklad. Často lidé, když získají nějakou tu první zkušenost s meditací, se snaží pomoci, ale v jejich pochopení, pomoci bližnímu. Například, nasměrovat na jeho stranu „paprsky lásky“ nebo něco podobného. A potom si všimnou, že „ano, skutečně tomu bližnímu se ulevilo, cítí se lépe“...

IM: No, to je banální fyzika, skutečně to tak je. Dává část svého života druhému člověku, přesměrovává. A ten také – vezme to a opět to přehodí kam? Na vědomí. To znamená – první dal vědomí a druhý také dal vědomí. Užitek z toho nemá ani první, ani druhý. Je to nepřipustné, je to magie.

T: Ano, a je jasné, že ve výsledku to skončí tím, že ...

IM: ...Dozví se. Řeknu takto, existuje takový termín „subosobnost“, zmínili jsme se o něm. Nebo jak v křesťanství to nazývají „peklem“. Ničím dobrým to nekončí. Chceš-li pomoci – pomoz. Onemocněl člověk – odveď jej k doktorovi. Je člověku smutno – podpoř jej, pohovoř s ním, objasni. Podpořit je třeba.

VIDEOTEXT

Duše nemá věk a Osobnost také ne.

10:38:09 - 11:13:26

T: Chtěla bych se krátce dotknout tématu změněných stavů vědomí... K dnešnímu dni je ve světě nahromaděno velké množství klinických a experimentálních materiálů o změněných stavech vědomí. A už je jasné, že člověk denně žije a přebývá v různých stavech vědomí.

Například takové změněné stavy vědomí, které jsou pro vědomí výhodné, jsou stav bdělosti, stav spánku, reakce hněvu, stav paniky, stav snění, také hysterické stavy, stavy způsobené užíváním alkoholu a narkotik, hypnotické stavy. To jsou ty stavy vědomí, se kterými se lidé nejčastěji setkávají v trojrozměrnosti.

Existují ale i změněné stavy vědomí, které provázejí duchovní otevření – to jsou meditace, modlitební stavy, duchovní praktiky. Celkem vzato, existují změněné stavy vědomí prospěšné pro člověka, pro rozvoj jeho Osobnosti, ale jsou také stavy výhodné pro vědomí, přinášející dokonce člověku škodu. K čemu dochází ve stavech výhodných pro vědomí? K aktivnímu vlivu na Osobnost, což ji zbavuje možnosti sebeidentifikace. Například, jestliže je člověk pod vlivem hněvu, nemůže se pak identifikovat jako Osobnost, nachází se jednoduše v moci vědomí.

Ž: Ano, a rozdíly jsou zřejmé. Změněné stavy, které jsou výhodné pro vědomí, jsou pocíťovány jako diskrétní. Jsou od sebe odděleny a pro každý takový stav je možno určit jemu přílehlý. Co se má na mysli? To, odkud začínají, jejich příznaky, a to, v co nakonec přecházejí. A takto systém plánuje, vše je v něm šablonovité, podle schématu, který vede k předem stanoveným výsledkům.

Ale v duchovní praxi... tam je všechno jinak. Přejít z hlubokého změněného stavu vědomí na pocitové vnímání probíhá hladce, rovnoměrně, uhasíná a postupně ztrácí se. Tedy, dokud nedojde k úplnému odtržení Osobnosti od vědomí a jejímu přechodu a ponoření do pocitového vnímání. A tam už není žádný vliv vědomí. Pocitové vnímání se radikálně liší od hlubokého změněného stavu vědomí.

Při vnímání hlubokými pocity probíhá jednosměrný nepřetržitý proces života tady a teď. Jsou to, takříkajíc, po sobě jdoucí stavy, které jsou nepředvídatelné, jsou živé, stabilní a zároveň neustále nové, jako různé stavy mnohotvárné nekonečné Boží Lásky, které vyvolávají jak vytržení, tak blaženost, avšak nikoliv na úrovni vědomí, ale na úrovni hlubokých pocitů. Ale to je jen jedna z charakteristik vnímání Duchovního světa hlubokými pocity.

T: Víte, podělím se tím, jak dříve mé vědomí šablonovitě reagovalo na frázi „změněný stav vědomí.“ Dokonce samotný termín vyvolával jakousi obavu, vyvolával strach z nevědomosti, protože pro vědomí to znamenalo buď nějakou patologii, nebo opuštění zóny komfortu, jednoduše mělo strach změnit se. Ovšem, když jsem si přečetla knihu „AllatRa“ a setkala jsem se se Znalostmi, zmizel tento strach a dokonce naopak, objevila se touha změnit se, důkladně jít duchovním směrem. Nyní, když vidíš odhalování systému, tak prostě globálně vidíš a chápeš, co

se teď děje jak v člověku, tak ve společnosti, a proč věda chodí kolem této otázky jako kolem horké kaše. No, protože své důrazy v ní právě kladlo vědomí, nikoliv svobodná Osobnost.

Ovšem z pozice prapůvodních Znalostí zkoumáš tyto vědecké práce již se zcela jiným chápáním. A víte, je to podivuhodné, protože vidíš, jak vědomí v každé další práci hájí své postoje, zveličuje jejich význam a rovněž snižuje význam těch stavů, které vedou k duchovnímu osvícení, jelikož vědomí je přece nechápe. Tak například soustřeďuje pozornost na to, že stav bdění a s ním spojené stavy – to jsou prý „normální stavy vědomí“ a zde ovšem, systém je v plné zbroji. A například jiné stavy vědomí, zrovna ty stavy vědomí, které vedou k duchovnímu osvícení – tak ty vědomí považuje za jakési „individuální“, „pochybné“ a obecně je přirovnává ke svému psychiatrickému materiálnímu pohledu jako „projevu psychózy“ nebo k „psychické samoregulaci“, k „růstu sebehodnocení a sebevědomí“. Studuje „náboženskou extázi“, „mystický zážitek“ především jako příležitost mít na někoho vliv, ovládat dav.

Ale pokud se podíváme z širšího pohledu, z pozice různých kultur a tradic národů světa, vidíme, že situace po tisíciletí byla úplně jiná. Mnoho dávných národů, stejně i východních civilizací, a mnoho jiných národů (jak se domnívá vědomí některých vědců - „primitivních národů“), věřilo a věří, že prakticky **každý dospělý člověk musí umět vcházet do duchovního transu**. Každý to ovšem nazývá jinak, ale smysl – **v toto duchovní splynutí, umět vstoupit do duchovního spojení, do kontaktu s Bohem. A tomu se přikládala velká důležitost, ohromná hodnota, že cílem lidské existence je „znát pravdu“, vědět, „jak se stát Osvíceným“, vědět, „jak získat Život“**. A ten, kdo to nebyl schopen udělat, byl ve společnosti považován, řečeno současným jazykem, za psychologického mrzáka... Byl považován za méněcenného...

A všichni měli nějaké své vypracované jak jednoduché, tak i složité techniky pro stimulaci, pro vcházení do změněných stavů vědomí, a poznávali sami sebe prostřednictvím týchž modlitebních stavů, prostřednictvím osvojení si duchovních praktik. Zkrátka, vlastní cestička ke společné duchovní cestě, vedoucí ke konečnému cíli – stát se v dočasné existenci Živým. Samozřejmě, je jasné, že vědomí zde zapracovalo a vneslo svá zkresení a záměny. Avšak je alespoň jasné, o co usilovali lidé ve svých komunitách, jaký byl jejich společný cíl.

A co vidíme dnes? To, jak systém prosazuje do civilizace své programy, a dělá vše pro to, aby ses ty jako Osobnost stal mrtvým. Vždyť dnes se za „normální“ stavy vědomí považují zrovna ty diskrétní stavy, které drží člověka na uzdě šablon vědomí, které uspokojují biologické, psychologické a sociální funkce člověka. A za jakým cílem se studují změněné stavy vědomí? Vyléčit nemoci těla, zbavit se konfliktu, vnitřního napětí nebo prostudovat hlubinný obsah své psychiky, fungovat ve společnosti adekvátně a konstruktivně. A zde je léčka v tom, že „adekvátně a konstruktivně“ z pohledu vědomí jako součásti systému... Vědci se dlouhé roky zabývali studiem čeho? Hypnózy (to, co v podstatě potlačuje Osobnost), zkoumají problémy spánku a snů (tedy to, do čeho vědomí rovněž může zasáhnout), zkoumají se možnosti znečitlivění těla prostřednictvím změněných stavů vědomí. A vše se ukazuje jakoby pro humánní účely, ale pokud se podíváme do hloubky...

Vědomí zajímají jen ty aspekty, které ztročují Osobnost, které z ní dělají jeho otroka. Dokonce i ty změněné stavy vědomí, které člověk používá na etapách duchovní cesty, dokonce i tam vědomí dělá své záměny. Podívejte se, na čem se zacyklí pochopení člověka v týchž vědeckých pracích: říká, že pokud půjdeš po duchovní cestě, cestou meditačního, duchovního transu, nic

tam nenajdeš kromě halucinací, kromě *oneiroidních* stavů vědomí, které se vyznačují kombinováním obrazů trojrozměrného světa a fantastických představ, nebo elementární náboženské extáze, mystické zážitky, spjaté s fantaziemi, to znamená lživými stavy, zaměňujícími realitu. Jistě, že částečně je to pravda, záměna se skrývá jako vždycky v podstatě. Protože právě samotné vědomí nahrazuje Pravdu za iluzi svým buď agresivním, nebo jemným působením prostřednictvím svých stavů.

Ž: Je to velmi pocit'ováno.

T: Například v pocitovém vnímání nejsou žádné obrazy, tam probíhají procesy, nacházející se mimo funkci vědomí. Proto vědomí omezuje dokonce i samotné chápání této otázky: pro něj nejvyšší vnímání – to je rozšířený stav vědomí, to je stav klidu a komfortu, je to falešné vnímání prostřednictvím halucinace vědomí (což je jeho záměna pocitového vnímání), když lidé v náboženském transu vnímají, například, představitele Duchovního Světa v trojrozměrném obraze a dokonce s nimi komunikují. To je však jen iluze od vědomí, kterou ono zaměňuje skutečné pocitové vnímání Duchovního Světa Osobností. Děje se to proto, že samotné vědomí vytváří tyto trojrozměrné obrazy a nahrazuje realitu Duchovního Světa za komunikaci se sebou samým.

IM: Hlásají od vědomí, naprosto správně. Již jsme o tom diskutovali v jiných pořadech, že k lidem, kteří si začínají zahrávat s magií, přicházejí vidění, různí svatí, jakoby představitelé z Duchovního Světa. Ale znovu, přicházejí v obrazech. Co znamená v obrazech? Tak, jako my pozemskými očima vidíme stejné, jako jsme my, nebo sebe v odrazu v zrcadle – tak i oni vidí tyto představitele. Jednodušeji řečeno, je to iluze a další klam, omyl.

T: Ano, a duchovní praktika – to je osvobození se od tohoto falešného vnímání vědomí, to je výstup Osobnosti za hranice fungování vědomí. Lidé se však často zastavují ve fázi komfortu, ve fázi mysticismu, tedy ve fázi přechodu od změněného stavu vědomí k pocitovému stavu.

IM: Je tu zajímavý moment. Skutečně, pocitové vnímání na etapě jeho poznání odkrývá lidem to, o čem sní vědomí. Ale první, úplně první příznaky se začínají objevovat zrovna tehdy, když člověk dosahuje hlubokých stavů změněného stavu vědomí. Tedy začíná to, co dnes nazývají extrasensorykou nebo metafyzikou, magií a podobně. Proč říkají, že se člověk v žádném případě nesmí tohoto chytat? Protože na této úrovni pak zůstaneš.

T: Ano, veškerá tato magie vědomí je přece podobná hypnóze, tomuto vměšování se zvenčí. Jak se říká, v psychologii existuje termín „hypnóza autostrády“ nebo „řízení v režimu bez pozornosti“, kdy je člověk dlouho za volantem, jede autem po dálnici a dochází u něj k oslabení citlivosti smyslů a deficitu pohybu. No, hypoteticky řečeno, při duchovní cestě, dá se říci, probíhá podobně, kdy člověk ztrácí bdělost, oslabí pozornost, kdy je okouzlený touto iluzí systému a dochází u něj k oslabení pocitového vnímání a právě k tomuto deficitu pohybu vpřed, vlastní práci na sobě. Proto je velmi důležité vědět o těchto léčkách vědomí – léčky při změněných stavech vědomí: jak jemné, ty, které jsou prospěšné pro vědomí, při nichž dochází k záměně Pravdy, tak i hrubé, ty, které přinášejí konkrétní škodu, jako je alkoholismus, drogová závislost, kde probíhá boj dvou vědomí.

VIDEO č. 12

Video o povaze vzniku konfliktu uvnitř člověka (boj mezi prvotním a druhotným vědomím), které vede k alkoholismu a drogové závislosti.

Tituly: „ALKOHOLISMUS, NARKOTIKA – CESTA MRTVOLY“.

IM: Opět, nutno podotknout, že alkoholismus, užívání narkotik a vše ostatní – od koho to vlastně je? Od vědomí. Přičemž toto vnucování alkoholismu a drogové závislosti přichází, paradoxně, od prvotního vědomí. Snaží se setřást vlivu druhotného vědomí, snaží se uniknout z moci druhotného vědomí. Je to boj se systémem uvnitř systému. A zde prvotní vědomí zakouší... Když se pod vlivem alkoholu nebo narkotik trochu oslabuje aktivita druhotného vědomí, prvotní vědomí se začíná cítit hrdinou. Opět platí, mánie velikášství, povýšenost, vše je možné...

No, banální vědomí primáta. Cítí se na vrcholu tohoto světa. A tento stav, právě tento stav ho nutí znovu a znovu užívat alkohol nebo narkotika – svoboda od vědomí, svoboda vědomí od vědomí. Paradox. Přirozeně, že se člověk stává ještě více závislým na systému.

Člověk, který aspoň cítí Duchovní Svět, aspoň trošku se dotýká a aspoň trošku ví, zdůrazňuji, nevěří, ale má zkušenost, ví o existenci Duchovního Světa, nikdy nebude užívat ani alkohol ani narkotika, protože to zesiluje, aktivuje prvotní vědomí, které začíná aktivněji potlačovat a působit na Osobnost.

Proč vytvářet sám sobě překážky? Je to stejné, jak kdybys chtěl běžet sto metrů, ale před tím tam naházíš ze staveniště různé nepotřebné věci, a pak běžíš, zakopáváš, padáš, bolí tě to a je to nepříjemné. Pokud chceš zrána běhat – běhej po rovném. Proč si zaneřádit běžeckou dráhu odpadky?

T: Igore Michajloviči, chtěla bych ještě trochu odkrýt téma hypnózy ve světle znalostí o prvotním a druhotném vědomí z pohledu chápání skrytých záměn.

IM: Podstata hypnózy právě spočívá v bezprostředním působení na prvotní vědomí zvenčí. Prvotní vědomí přece nevnímá svět jako takový, vnímá ho přes druhotné vědomí. Druhotné vědomí ho může, řekněme, klamat. Ale prvotní vědomí vnímá reakce těla. Druhotné vědomí vnímá reakce těla prostřednictvím prvotního vědomí, to je takový řetězec, aby to bylo jasné. Ovšem práce mozku – to je odraz, to už je, řekněme, materiální projev práce vědomí. V prvé řadě práce prvotního vědomí. Ono je také spojeno s materiálním světem. Ale Osobnost je spojena pouze s prvotním vědomím. Ve skutečnosti je to vše jednoduché, pokud vezmeme pero a nakreslíme, vše se staví na svá místa.

T: To znamená, že pro Osobnost je to ještě větší útisk, když se vměšuje navíc vědomí téhož hypnotizéra... To znamená, že nejenže zakouší toto působení od svého prvotního a druhotného vědomí, ale zde se ještě vměšuje třetí síla od systému – to je vědomí hypnotizéra, které vytváří dodatečné obrazy, ovlivňuje a má programovatelné působení.

IM: To je pravda. Ale zde je malá nuance. Když při působení pomocí hypnózy nebo magie (je jedno čeho), dochází k přímému působení na prvotní vědomí, tak zde probíhá záměna. Člověku lze vsugerovat, že je slavný zpěvák: bude zpívat a bude se cítit jako populární zpěvák, odpovídat na otázky a podobně. Ovšem vidíme, že byl, řekněme, Vasilij Petrovič a i zůstal Vasilijem Petrovičem. On představuje nějakého slavného zpěváka, ale navenek se nezměnil, i když je přesvědčen, že je slavným zpěvákem. Proč?

Protože prvotní vědomí, znovu opakuji, má slabý intelekt. Ale může využívat databázi, tedy ty zkušenosti, které se ukládají a získávají s pomocí druhotného vědomí (je to také zajímavý moment), nebo to, čemu říkáme Zadní bytost. To není nic jiného, než úschova v bance, je to tam, kde je uložena paměť. A mozek k tomu nemá žádný vztah, bohužel nebo bohudík.

Co je to magie? Magie se právě provádí... Odhalím tajemství, když probíhá rozvoj člověka na úrovni prvotního vědomí, když se rozvíjí toto prvotní „Já“ a studuje se samotný systém, tak člověk může skutečně poznat různé magické metody, to, čemu říkáme extrasensorika a vše ostatní. Děje se to právě kvůli aktivitě prvotního vědomí. Je schopné velmi aktivně pracovat dokonce na úrovni šesté dimenze, to znamená měnit různé projevy, vidět plány systému, slyšet a podobně. Druhotné vědomí je ovšem ohraničené. Může se divit, vytvářet velké emoce, vzestupy, spouštět vlnu, která zaplavuje prvotní vědomí, a to se odráží na našem těle.

T: Ano, myslím, že pro mnohé to bude skutečně pomoc. Vždyť fenomén hypnózy do dnešních dnů se považuje za nevyřešenou záhadu pro badatele. Ale nyní je jednoduše jasná samotná podstata tohoto jevu a vůbec zhoubnosti jeho působení na člověka jako Osobnost.

Vždyť dnes mnoho lidí ví, že hypnóza se používá pro lékařské účely. No, možná v mimořádně obtížných, nějakých terapeutických případech to může být oprávněné. Ale celkově, s tímto seznamem – kde se nyní používá hypnosuggestivní psychoterapie a kdo to zejména dělá... zde již, ovšem, vyvstává otázka, co je důležitější pro člověka, jeho tělo nebo Osobnost? Vždyť v podstatě lidé se častokrát obracejí k různým hypnotizérům tehdy, když sami jsou líní se změnit, jednoduše zapracovat nad zdravím svého těla a nad jeho škodlivými zlozvyky. Ale oni chtějí magii. Čím za to potom zaplatí, ovšem, nikdo z nich se nad tím nezamýšlí. A ne náhodou dokonce i za starých časů o hypnóze psali jako o jevu „ničícím lidský duch“, že je to „vědomá služba zlu“, a dříve, mimochodem ještě i v minulých stoletích ji nazývali „živočišným magnetismem“. V křesťanství se připisovala k druhu čarování a přirovnávala se k černé magii. Nyní, po takových podrobných vysvětleních se domnívám, že lidé budou mít větší pochopení, proč se nesmí používat magie.

IM: No samozřejmě, že se magické metody nesmí používat, nesmí se vyhledávat a přát si magii, protože v člověku si může přát magii pouze vědomí. Pokud sníš po moci, pokud sníš po magii, zvláště po tajné moci, pokud se snažíš v sobě rozvinout nějaké mimořádné schopnosti, zabýváš se tím – tak žiješ vědomím, to znamená, nesprávně utrácíš svůj čas. Ano, lidé rozvíjejí u sebe tyto schopnosti, ale co to je v konečném důsledku? Smrt. Je to stav subosobnosti, staletá muka. A smysl tohoto dějství, těchto schopností? Tak v čem je smysl? Vždy opět existují určité techniky... no nemluvme o umělých technikách...

A velmi často se lidé setkávají s jevem - „převtělení duše“, kdy dítě z ničeho nic začíná vyprávět, že žilo tehdy a tam a tak podobně. A při ověření toho, co dítě vypráví, se ukazuje, že je to skutečně tak. Ono poznává své příbuzné, vypráví o příčině své smrti. To je právě aktivní

subosobnost, která potlačuje Osobnost a začíná místo ní prožívat život. Takže je jednoznačné, že i nová Osobnost je odsouzena na reinkarnaci, na stav subnosobnosti. To bývá časté, bohužel. Ale je to podmíněno určitými situacemi, předčasnou smrtí nebo opět platí - magií. Člověk se zabýval magií, byl silným mágem. Ano, může při převtělení potlačit prvotní vědomí nové Osobnosti a nakonec se dočasně stát pánem, avšak na úrovni, zdůrazňuji, svého prvotního vědomí tím, že potlačí prvotní vědomí a aktivitu nové Osobnosti. No, a smysl? Jak Osobnost, tak i vědomí půjdou na reinkarnaci spolu s ním, a opět se všichni stanou subosobností. Ale tyto schopnosti, se ve skutečnosti dlouho neudrží. A on prožije neplnohodnotný život, jelikož na úrovni prvotního vědomí prožít plnohodnotný život není možné.

T: To je jako iluze...

IM: Všechno je iluze. A obecně život, lze srovnat se supermarketem, v němž u východu stoprocentně stojí pokladna. Čím zaplatíš? A život je velmi krátký. Protože čas – to je iluze, kterou nám vnucuje vědomí. Ono nám přece říká, že je ještě hodně času, že je velmi dlouhý. Ale podívej se zpátky. Kde je včerejšek? On se už nikdy nevrátí. Čas letí velmi rychle a nenávratně. Pokud nesměruješ k Životu nyní, nebudeš směřovat ani zítra. V tom je smysl. A pozitíí pro tebe prostě není, v tom je ta potíž. No, každý vybírá to, co se mu líbí a co chce a k čemu tíhne. A v tom právě spočívá vyšší svoboda člověka. To je to právo, které mu je dáno – právo volby. Podle mého, je to nejspravedlivější, co může být. Dokonce právo na učinění chyb. Právo na smrt, právo na Život. Toto je dáno člověku.

T: Ano. Je to prostě jakási lidská hloupost ... Pýcha a neznalost vedou k tomu, že lidé konají zlo, čehož aktivně využívá systém pro své vlastní účely. No, vezměme si třeba tytéž magické jevy... Je to jasné, jestliže existují magické jevy v principu, znamená to, že jsou pro něco potřebné - globálně, ve formátu přežití civilizace jako celku. Už jsme hovořili například, o těch opravdových svatých...

IM: ... Máš na mysli, že jsou i ti, kteří, řekněme, slouží Duchovnímu Světu. To jsou ti, které nazývali pravými svatými, kteří sloužili především Duchovnímu Světu a mohli do jisté míry ovlivňovat určité události. Jsou takoví, ovšem, jsou, nepochybně. Ale otázka je v tom, že takoví lidé slouží Duchovnímu Světu výhradně v zájmech Boha. Nikoliv v zájmech jednotlivých individuí, a už tím spíše ne ve vlastních zájmech.

T: ... to znamená, že ne v pozemských, ne v sobeckých zájmech.

IM: Ano, ne v pozemských zájmech svého vědomí. Jejich myšlenky, přání a skutky nemohou být sobecké. Neboť jsou podmíněny, opět platí, činností Andělů v tomto světě, kteří jsou uzavřeni v tělech. Jsou zde pouze dočasně.

VIDEO

Nelze vyhledávat a přát si magii,
protože v člověku si může přát magii

pouze vědomí.

T: Ano, a to se opravdu výrazně liší od těch, kteří byli po celou dobu nazýváni falešnými proroky, kteří se skrývali za duchovním, ale ve skutečnosti, na základě svých sobeckých pohnutek, sloužili vědomí.

IM: Všimněte si, znovu se dotýkáme těchto falešných proroků, falešných učitelů, řekněme to tak. První věc, kterou slibují lidem, - to je dokonalé fyzické zdraví, že nebudeš nemocný, získáš sílu. A vezmeme takový termín – „*duchovně silný*“. Chápeš, to znamená „*silní lidé*“, „*duchovně silní*“ - všude důraz na sílu.

T: Ano, přání něco ovládat ...

IM: Ovládat...ovládat nějakou moc a snaha o dominanci.

T: Ano, systém mnohé slibuje, dává nepatrně a bere více. Tedy dává člověku...

IM: Iluzi...

T: ... iluzi toho, že...

IM: Iluzi síly. Ale když člověk získá skutečnou sílu, duchovní sílu (a když opravdu včerejší, obyčejný člověk dnes může hodně, to, co žádný mág nikdy nedostane), má aspoň malé přání použít tuto sílu pro sebe, nebo pro pozemské? Ne.

T: Pro duchovní – to je Život, no a pro pozemské – to je jed.

IM: Samozřejmě. A kdo chce okusit jed, když je živý? To je smysl. Ale systém to vše přece zaměňuje. Opět platí, on to zrcadlí, slibuje kouzlo, nějaké nadpřirozené schopnosti, ale ve skutečnosti vytváří iluze. A člověk ztrácí čas na to, aby získal další iluzi. A co obdrží na oplátku? Iluzi.

Ž: No, ano, a tak je třeba se zamyslet, na co lidé utrácejí svůj život?

IM: Ztrácejí čas, aby četli cizí myšlenky.

T: A k čemu? A co s tím budeš dělat?

IM: ... Ve vlastních se vyznej. Vždyť cizí myšlenky slyšíš neustále od rána do večera - vědomí ti vypráví. Ony - nejsou tvoje. Pokud o tom pochybuješ, dobře, proveď: zastav myšlenku, nebo změň je ve směru potřebném pro tebe. A opět, potřebným směrem komu: tobě jako Osobnosti, nebo tvému vědomí (tomu, kdo tebou manipuluje)?

Ž: Ano, od svého vědomí nechceš slyšet myšlenky. Vždyť nepřítel žije uvnitř každého – to je jeho vědomí. Ten, který vidí nepřítele ve vnějším, ten ho nevidí uvnitř sebe. A pokud vybíráš, pokud přijímáš jeho programy...

IM: ... Pokud vkládáš sílu své pozornosti na realizaci těch myšlenek, přání a tužeb, které ti vnucuje vědomí – no, to už je tvoje volba.

Ž: No, ano, proto je pro systém výhodné, aby člověk nevěděl o pravé podstatě vědomí, o jeho spojení se systémem. Protože člověk se potom...

IM: ... vymaňuje z jeho moci. Vždyť komu se líbí, aby byl ovládán a ponoukán? Nikomu.

Všimněte si, lidé velmi rádi poučují. Většinou rádi poučují ti, kteří ani nevědí, co učí, kteří nemají vlastní zkušenost. A oni se pak odvolávají na cokoliv, snaží se dokázat ostatním, že je to jejich zkušenost a podobně, a přitom ji sami nechápou. Dokonce ani nevědí to, o čem mluví, ale zároveň žádají po druhých, aby to tak bylo.

T: Ano, takoví lidé, u kterých ještě dominuje vědomí, jsou hned vidět. Jedním z příznaků práce systému v jejich hlavách — to je šablona "skrývání zdroje", tedy toho, odkud čerpali tyto Znalosti a také svůj vlastní výklad při předávání Znalostí, jejich zkreslení.

IM: Opět, lidé se vždy pokoušejí, řekněme, vydávat za své proto, aby udělali dojem na ty, kteří je poslouchají a podobně. A zde stojí banální egoismus, touha po manipulaci, touha po moci – vše od systému. To jsou lidé, ovládnutí rozumem.

T: No, ano, a motivují to tím, že lidé nejsou údajně připraveni slyšet o zdroji. Vždyť systém uzamyká Znalosti, blokuje je tím, že „řeknu vám o tom trochu později... možná...“

IM: Vědomí, už jsme to probírali, se vždy staví proti všemu duchovnímu. A v daném případě člověk, který jakoby předává Znalosti, mluví o nich, ale mluví přes vědomí. A samozřejmě, že je chycen. Vypovídá to o tom, že člověk nemá opravdovou duchovní zkušenost. Chtěl by tuto zkušenost mít, ale ještě více chce, aby si druzí mysleli, že má tuto zkušenost. Ale to probíhá do té doby, dokud se člověk vnitřně neotevřel. Většinou lidé vybírají falešné proroky. Proč? Jejich postoje jsou jednodušší a příjemnější pro vědomí. Tedy vědomí je prostě neodmítá.

T: „Není třeba v sobě nic měnit,“ říkají ...

IM: Naprosto správně. Tedy opět platí, mluví o získávání – o tom, co získáš. A zde už to vše vždy hraničí s magií. Co slibují lidem? Že ty dostaneš to, ty dostaneš tamto a podobně.

T: No, ano, říkají: „Následuj mě a poslouvej, co říkám... A tobě bude dáno, získáš v trojrozměrnosti nebo v těle“... Avšak sdělují jen programy vědomí.

IM: A kdokoliv ze skutečných proroků, kteří přicházeli – proroci a jiní nositelé, oni vždy vystupují od Toho, Kdo je poslal a Kdo jim to dal.

T: Ano, a jejich život, život pravých proroků, on sám o sobě už je příkladem.

IM: Naprosto správně. Ale jejich život je pro vědomí nepochopitelný. Proto lidé, kteří žijí a věří více vědomí, a víra – to je co? Komu patří víra? Vědomí. Pouze osobní zkušenost, duchovní zkušenost...

Ž: Znalosti o vnitřním...

IM: Znalosti, samozřejmě... Poskytují skutečnou svobodu. A život začíná hned a okamžitě. Pokud to cítíš, pokud po tom prahneš, tak jednoduše odmítáš nepotřebné. Je to jak říkal jeden sochař, když se ho zeptali: „*Jak jste dokázal z tohoto kamene udělat tak krásnou sochu?*“ Odpověděl: „*Ta tam byla vždycky, jen jsem odstranil to nepotřebné, co bylo navíc*“. Stejně je to zde. Člověk v sobě jednoduše odstraňuje nepotřebné a ponechává Anděla. Je to prosté.

Když však do toho zasahují aktivní průvodci systému, tedy lidé, kteří se nesnaží o duchovní rozvoj, ale usilují o využití znalostí o cestě ve svůj prospěch... No, v zásadě, oni vždy byli, a proto se vytvářely různé náboženské směry a to všude a podobně... A oni vždy usilují o moc, vždy je v nich vnitřní nenávist a spousta, spousta přání.

T: Ano, a takový člověk, žijící vědomím, jednoduše zkopíruje obraz, připodobňuje se, ale sám vnitřně nežije Znalostmi.

IM: Čemu se připodobňuje? Opět, přirovnává se k tomu, co vidí v trojrozměrnosti. Vždyť necítí a nechápe, co se nachází za trojrozměrností. Ale aktivně vypráví, využívá ostatní. Sobeckost, pýcha, pohodlí, touha něčeho dosáhnout, pochopit a využít potom těchto Znalostí především ve svůj prospěch. Ale co se děje ve skutečnosti? Systém vnucuje a oni, jako otroci, poslušně plní to, co jim jejich vědomí přikazuje.

A když se takový vůdce objevuje, vždy ve svém zájmu buduje jakási svá impéria, jde navzdory všemu a podobně.

T: A nejzajímavější je, že lidé, když naslouchají takovým vůdcům, chápou přece, že je zde něco špatně, ale mlčí, protože vidí, že i ostatní mlčí. A proč se to děje? No, protože pro systém je to pohodlné a výhodné...

IM: Protože takoví představitelé systému vždy dělají vše možné pro to, aby co nejvíce lidí odvedli z duchovní cesty. I když mluví o duchovní cestě, říkají: „*Budeš mít moc, budeš to a tamto, budeš sloužit*.“ Ale ve skutečnosti to dobře víte a chápete, že pokud se člověk honí za extrasensorikou (což není nic jiného, než magie), tak má pouze jedinou cestu – k subosobnosti. Protože ať chce, nebo ne, bude využívat tyto síly buď pro sebe, nebo pro svého vůdce. Tedy v zájmech koho? Smrtného člověka neboli části systému. A když člověk slouží Satanu, tak nemá co dělat v ráji. Jak se říká, pro koho pracuješ, s tím i zůstaneš.

VIDEO

Od předem mrtvého k věčně Živému.

11:13:30 - 11:56:12

T: A lidé, kteří nastoupí na cestu opravdové služby?

IM: A lidé, kteří nastoupí na cestu opravdové služby, nikdy nepoužívají tyto síly pro sebe. K čemu by to potřebovali pro sebe? Pokud potřebují chléb, půjdou a vydělají si na chléb. Potřebují oblečení – vydělají si na oblečení. V trojrozměrnosti je naše tělo tentýž stroj, který musí pracovat a obsluhovat sám sebe. Oni zde prostě slouží určenou dobu ve prospěch Duchovního Světa. Ale vždy, vše dělají jen pro Duchovní Svět, a ne pro sebe. A pro sebe osobně, v trojrozměrném světě, pracují a vydělávají jako obyčejní lidé. Neusilují o přebytek, o nějakou nestřídmost. Vždyť vy to znáte, že? Není to tak dávno, co jsi chtěl hodně, ale pak to prostě ztrácí smysl. Skutečně to ztrácí smysl.

Ž: No, ano, mění se způsob života, mění se i to, co bylo dříve cenné. Hledal jsi prostě nějaký smysl ve vnějších okolnostech. Teď už však chápeš, že tehdy byl tvůj život jen prázdnou existencí v labyrintu systému.

IM: Samozřejmě.

Ž: Když už však začala praxe, začala zodpovědná vnitřní práce na sobě, když jsem se dotkla Duchovního Světa, který odkryl Skutečnost, vnímání hlubokými pocity, Život v plnosti duchovní Lásky... A kdy opravdu...

IM: Když se život stal Životem, všechno mrtvé a dočasné se stává nezajímavým a nesmyslným. Aby to však mohli pochopit lidé, musí po tom především toužit. Skutečně toužit.

Ž: Ano, skutečná touha a skutečná volba. Nakonec přišlo hlavní pochopení, že Bůh je skutečnou realitou a Svět jeho Lásky je nekonečný.

IM: Ano. Mám jeden jednoduchý příklad. Řeknu to takto - lidé, kteří se zabývají „službou“ pod rouškou něčeho božského a ve skutečnosti však slouží ďáblu (svým přáním, svému vědomí) – oni slouží mnoha lidem, které považují za autority. To znamená, že pro ně existují autority. Avšak duchovně svobodní lidé, kteří získávají Život, pro ně existuje pouze jediná autorita - Duchovní Svět, Bůh. A vše ostatní to je...

Ž: ... ono prostě neexistuje...

IM: ... nebo jen dočasně. A vše, co je dočasné, tak je dočasné. Vše pomíjí, kromě Duchovního Světa. Bůh je věčný.

VIDEOTEXT

Vše pomíjí, kromě Duchovního Světa.
Bůh je věčný.

IM: Duchovní Svět – ten je vždy Skutečný. Jiný ani nemůže být. Všechno, co vychází z Duchovního Světa, je vždy pravdivé, to je jednoznačné. Ale tato Pravda je v trojrozměrnosti a trojrozměrnost – to je svět iluzí. Díky tomu, že se odráží, že se zrcadlí, se to vždy zkresluje.

T: Ano, kvůli iluzím, a tomuto zakřivení vědomí s úpravami od systému. Názorným příkladem je, už jsme o tom mluvili, že každý, kdo slouží svému vědomí, bere znalosti o Pravé Cestě, vypráví o nich, jenže přitom podle uvážení svého vědomí rozmisťuje čárky ve svém vlastním pořadí. A tak ti, kteří ho poslouchají, vzplanou, protože cítí, že jsou v tom znalosti, ale pak, aniž by si toho všimli, se vydají špatným směrem.

A celkově, když studuješ systém, žasneš, jak ten vše mění, jak nahrazuje, jak v agresivní formě vnucuje člověku, aby obhajoval nějaké šablonovité zápletky od vědomí, řekněme, takové mystické ateistické vnímání samotného systému.

IM: Je to ukázkový moment toho, jak funguje systém. Tedy ďábel od svého adepta vždy požaduje, aby potrestal člověka odlišného názoru, urazil ho, hanil ho, zabil, odstranil a vždy vybízí lidi trestat za nespravedlnost. Avšak duchovně svobodný člověk, když vidí, že člověk zbloudil, může ho jen uvnitř politovat...

T: Soucítit...

IM: ... soucítit, ano, politovat za nesprávně zvolenou cestu, a to je vše. Proč trestat někoho, kdo se sám potrestal mnohem hůř, než ho můžeš potrestat ty? Co může být horší, než stav subosobnosti? Co může být bolestivější? Na tomto světě, ať je člověk jakkoliv mučen, jednou to pomine. No, rok, dva, pět - jak dlouho bys ho mučil, to vše pomine, vše skončí. Avšak století utrpení - to je vážnější. Proto je samozřejmě škoda - škoda ztracených možností, promarněné šance. Je to ale volba. A je to spravedlivé. Člověk sám rozhoduje koho poslouchat, co dělat, jak jednat. On však uvnitř chápe a ví, že to není správné - v tom je ten smysl! Copak Osobnost nevidí, že jsou před ní herci? Vidí. Copak necítí, že pod rouškou pravdivých slov ji právě ztročují? Cítí.

T: Ano, a tady by si měl člověk položit otázku: „Pro koho realizuji tento program a proč to dělám, jestliže si přitom sám vytvářím problém?“ No, je to jen přání od vědomí - je to touha po moci, touha být jako všichni, opět platí - dominovat nad někým, něco znamenat v tomto světě...

IM: Všimněte si - v tomto světě něco znamenat. Vraťme se opět k člověku, který získal duchovní svobodu - má touhu něco znamenat v tomto světě?

T: Právě naopak, je lepší být neviditelný pro systém, ale být viditelný z Duchovní strany pro Duchovní Svět.

IM: Správně... To znamená, jen když se to týká služby.

Ž: No, ano.

T: Osobnost cítí, jak se zachovat správně. No a systém logicky odůvodňuje, proč to správné není. Systém je lhář. A jen ve svém nitru můžeš rozlišit Pravdu od Lži, pouze na úrovni hlubokého pocitového vnímání.

IM: Představ si, cesta tři kroky dlouhá - a dveře do ráje. Ale tato cesta je pokryta trny. Musíš ji projít pozemskými nohama. A ty máš dostatek síly, abys udělal tři kroky, dále už nohy nepotřebuješ. Člověk však šetříc nohy utrácí celý svůj život na to, aby nemusel dělat tyto tři kroky, obchází přes daleké, daleké hory a pokouší se vejít z druhé strany. Ale problém je, že tato cesta je tak dlouhá, že ani čtvrtinu neprojdeš za celý život. Proč? Je nám líto nohou. Jsou přece pozemské, jakože jsou tvoje. Dokud je člověk vnímá jako vlastní nohy, bude je litovat. Jestliže si člověk uvědomí, že jsou jako kola u auta a dříve nebo později budou opotřebovány, tak vždy udělá tyto tři kroky. Když člověk cítí Duchovní Svět, není možné ho oklamat. Pak mu žádný lhář nenavypráví pohádky, no, i kdyby navyprávěl, neuvěří v ně.

T: Igore Michajloviči, bylo by ještě dobré osvětlit následující otázku: Existuje nějaký rozdíl mezi intuitivním vnímáním světa a hlubokými pocity? Pod pojmem „intuitivní vnímání“ se rozumí to, čemu lidé říkají - „podvědomé“.

IM: Je to zajímavá otázka. Proč? Protože lidé to často pletou. Rozdíl je obrovský. Intuitivní vnímání světa obvykle probíhá na úrovni prvotního vědomí. A nejčastěji to probíhá... může to opravdu probíhat i s časovým posunem, i s větším chápáním, jsou to však nápovědy od systému.

Ale když člověk vnímá z pozice Osobnosti, to znamená hlubokými pocity, tak vnímá celostní obraz. Nevnímá ho fragmentárně, jako na úrovni intuitivního vnímání.

Třeba člověk jde a chápe, že teď, právě za tamtím rohem, se setká s člověkem, kterého dlouho neviděl – a to se skutečně stane. Mnoho lidí se setkává s tímto jevem a je těžké ho vysvětlit, jedině s pomocí nějaké intuice, nějaké magie či předvídání, nebo ještě něčeho. A je to magie, která ve skutečnosti pochází od systému. To znamená, že systém někdy podsouvá lidem takové, řekněme, magické projevy, aby si člověk myslel, že ovládá nějakou magickou sílu a utrácel svou životní energii na rozvíjení těchto schopností v sobě, nebo jednodušeji řečeno na to, aby si hlouběji vykopal hrob.

Ale když je člověk prostřednictvím hlubokých pocitů v kontaktu s Duchovním Světem, a sebe si uvědomuje jako Osobnost svobodnou od vědomí, a v daný okamžik k němu přichází pochopení, že teď za rohem potká člověka, tak za prvé - bude dobře a celistvě chápat, co je to za člověka, proč a na co ho systém poslal. Někteří mohou parírovat: „*Proč zrovna systém? A proč by ho například nemohl poslat Duchovní svět?*“ Zde těm, kteří hledají odpovědi s pomocí vědomí, na tuto otázku odpovím takto – jsou-li to dva lidé s rozvinutou Osobností, se zralou Osobností, která se, mluvíc v lidském jazyce, pomocí hlubokých pocitů neustále nachází v kontaktu s Duchovním Světem, tak oni o tom budou vědět už dlouho dopředu. Už to nebude novinka, že se tam za rohem potkají, protože oni se přece kontaktují navzájem.

To jen v tomto světě je všechno rozděleno, znovu to opakuji. A náhodné setkání, o němž ti údajně napovědělo „tvé podvědomí“ (opět v uvozovkách – „tvé podvědomí“), že tam potkáš, vypadá magicky. Avšak z pozice rozvinuté Osobnosti... A rozvinutá Osobnost – to je Osobnost, která je v neustálém kontaktu s Duchovním Světem, to jest, když člověk již Žije, když ještě během života těla, nacházejíc se v těle, je již nesmrtelná bytost, nebo ten koho v náboženství nazývají Andělem. No, v různých náboženstvích nazývají různě. Toto chápání je nám blíž v současném světě - chápání toho, co je to Anděl. Když je člověk již Andělem, nacházejíc se v tomto světě, tak nepotřebuje magii, aby věděl, kde se nachází druhý Anděl. Myslím, že tak to bude jasnější. Protože zde je všechno rozděleno a Tam je všechno propojeno.

VIDEOTEXT

Rozvinutá Osobnost – to je Osobnost,
která se nachází v neustálém kontaktu
s Duchovním Světem

T: Ale jsou i lidé, kteří mají spontánní extrasenzorické schopnosti. Často však nemají znalosti a pochopení, na co skutečně utrácení své síly a do čeho vkládají pozornost. Protože jim vědomí zpravidla zužuje bod vnímání do zóny jejich osobního lokálního konfliktu v trojrozměrnosti.

IM: Opět se dotýkáme tématu magie nebo toho, čemu říkají extrasenzorika (jakkoli bychom tomu říkali, magie zůstane magií – je to použití duchovních sil pro ovlivňování hmotného světa). Existují opravdu lidé, u nichž se extrasenzorické schopnosti otevírají spontánně a oni je častokrát začínají prostě využívat. Někteří dokonce ani nic pro sebe nechtějí, oni jakoby pomáhají lidem. Avšak použití magických sil v materiálním světě ne pro službu Duchovnímu Světu, vždy končí stejným způsobem. Je třeba to vědět a chápat.

Vždyť jakýkoliv člověk, který má dokonce tento dar..., a mnoho lidí si tím prošlo, víme to z historie, oni tyto síly nepoužívali. Ovládali je, ale nepoužívali je, chápe, k čemu to vede - je to zasahování do trojrozměrnosti.

A mnozí touží... Systém vždy podněcuje lidi na cestu magie, opět, tajného působení, síly no a všeho ostatního, všech těchto pozemských tužeb. Lidé, které samotný systém pobízí k ovládní magie, slouží svému vědomí. To je právě cesta lži. Vždyť jakýkoli projev magie v trojrozměrnosti není nic jiného, než intenzivní, vnucující projev iluze.

T: No, ano, magie je jako past pro pozornost, jako past na myši se sýrem zdarma.

IM: Naprosto správně. Proč to systém vše odhaluje a proč to vše dovoluje? Pouze proto, aby v tobě vyvolal jakékoliv emoce, pocit pýchy nebo hněv na člověka, který tě teď posuzuje a podobně. Ale když tomu nepodlehneš, tak to všechno projde okolo, a ty dobře pochopíš, že to je jen vědomí. Když to chápeš a víš, ani se ti tomu nechce věnovat pozornost.

T: Ano, provokace vědomí začínají v podstatě z přání vyvolaného emocionálním vzestupem, obvykle na základě pýchy, jen co se svou pozorností za něco zachytíš, což znamená - vybrat bod, k němuž se přiloží konání...

IM: Když jsi připravena otevřít se pro vědomí, pro systém - systém tě napadne, jinak ani být nemůže. On vždy činí určitý nátlak. Jakmile ses oslabil, tak tam, kde ses oslabil, tedy se to vtláčilo. Vědomí, které je součástí celého systému, právě začíná v tobě jednohlasně přitakávat, to znamená - vyvolávat v tobě odvetnou emoční reakci, abys přenesl sílu pozornosti a utratil ji na to prázdné a dočasné. A takto se i opouští cesta vedoucí k Duchovnímu Světu.

T: Proč se pokaždé najdou lidé, kteří se tak snaží ovládat magii? Nehledě na skutečnost, že v lidské společnosti, z generace na generaci, tak či onak, přes to nebo jiné náboženství se předávaly informace o nebezpečí, o zlobnosti magie. Samozřejmě je vidět, jak se systém snaží časem vymazat prapůvodní znalosti a lidé už ve své většině nechápou, proč se to nesmí dělat. Ale celkově si alespoň pamatují varování jejich dědů a otců.

IM: Touha lidí po magii, leží hluboko ve vědomí, v samotném systému. Systém se vždy snaží poznat více, než čím disponuje. Proto jedna z etap, dokonce bych to nenazval etapou, ale Strážce, přes kterého lidé procházejí (ne všichni, ale většina) na duchovní cestě - to jsou právě tyto paranormální schopnosti, kterých si člověk nečekaně v sobě začne všimnout. Co dělají mnozí? Začínají je používat. Zaujme je to. A co se děje? Namísto toho, aby udělali tři kroky ke dveřím, otevřeným do Duchovního Světa, odcházejí daleko, daleko na opačnou stranu.

Ž: Ano, a když máš tuto osobní zkušenost, řekla bych, že to není nejpříjemnější zkušenost - střetnutí s tímto Strážcem, tak chápeš nakolik je všechno, co teď říkáte, důležité, nakolik je to významné a pravdivé. A že se v tom skrývá mnohem víc, než slyšíš. Tento Strážce, tato prvotní etapa procházení tímto jevem, začátek spontánního projevu magických schopností - ty ho nejen cítíš. Je to... když jdeš, vidíš a rozumíš tomu, co lidé kolem tebe chtějí, o čem mluví a zároveň o čem přemýšlejí - veškerou špínu a absurditu tohoto a vidíš i to, co udělají v příštím okamžiku. Cítíš, že jim to vnucuje vědomí a i to, co se v tomto okamžiku děje s jejich Osobností. Vždyť Osobnost těchto lidí je přece jako dítě, zatlačené do kouta, kterému prostě promítají film a ono věří této lži systému.

Je to nepohodlné, je to nepříjemné. A první věc, kterou cítíš v sobě, když se tyto schopnosti otevrou, je odmítnutí a neochota vůbec poslouchat vědomí, protože chápeš, že to je nějaká iluze a nesmysl, které se šablonovitě vnucují pro manipulaci. A chápeš, že když mnozí lidé touží po magii, ve skutečnosti vůbec nechápou, po čem touží, čemu se upsali a jak strašný rozsudek si sami vynesli.

Je to nepříjemné, je to špína, kterou bys raději ani neviděl a raději ani neměl takovou zkušenost. Protože pokud soustředíš na to svou pozornost, okamžitě pocítíš, jak se na tebe začne zvyšovat tlak systému a systém tě okamžitě začne zavalovat. Je to jako tlačící informační masa, přetížená jako... je přetížená prázdnotou. A tento stav je až nesnesitelný, jaksi nepříjemně pálí...

IM: Toto lze porovnat s písečnou bouří. Kdo byl v pouštích během písečné bouře, ten to pochopí. Podle asociací je to analogické, kdy nejde ani dýchat, pálí to, je to nepříjemné a vůbec, chce se ti někam schovat. Lidé procházejí těmito stavy, no a co je dobrého v těchto schopnostech, opravdu?

Ž: Nic. Prostě se to cítí jako mrtvé a... zavání to smrtí...

IM: Naprosto správně. Ale znovu, pokud se podíváme do hloubky na tuto otázku, je jasné, že někteří lidé, nacházející se ve Službě, ovládají určité síly, které jim umožňují toto vměšování. Ale copak oni to dělají sami? Ne. Duchem Svatým konají. I když mnoho extrasenzoriků říká, že „podle vůle Boží, Duchem Svatým“. Ale ve skutečnosti, opak je pravdou. Tedy oni tyto síly zrcadlí, používají je pro mrtvé, pro elementární potřeby.

Může-li však duchovně svobodný člověk používat tyto síly ve svůj vlastní prospěch nebo v zájmu jiné osoby? To nemůže. Zástupci Duchovního Světa mohou zasáhnout, oni však zasahují nikoli podle své vůle. Právě to je vůle Toho, Kdo to realizuje skrze ně. Duchovně svobodný člověk nikdy nebude používat tyto síly osobně pro sebe, ani pro jiného člověka, ani pro svou organizaci, ani pro nic jiného. Ne. To se může týkat pouze Duchovního Světa, Jeho zájmů v tomto světě, nic víc.

Je zde velmi tenká hranice: vědomí lidem bude říkat, že vlastně ne pro sebe se snažíš ovládnout extrasenzorické schopnosti nebo využít je, ale snažíš se pro Duchovní Svět a podobně. A co je ti nabízeno udělat? Vždycky se přece nabízí: ovlivnit určitou osobu, ovlivnit určitou situaci. Za jakým účelem? Co zlepšit? A vždy všechno směřuje k materiálnímu bodu. A všechno, co směřuje k materiálnímu bodu – na zájmy jakékoliv Osobnosti, ať už na sebe, či na svého autoritativního učitele, nebo na nějakou organizaci, na něco jiného – to není nic jiného než magie.

Když však tyto síly používají ti, kteří slouží Duchovnímu Světu, tak je používají pouze pro globální účely, nic víc. Nejsou v tom zájmy žádných osob, žádných organizací, ani nic jiného. To znamená, že rozdíl je obrovský. To se týká zájmů Duchovního Světa. Jedná se o velmi vzácné jevy, ale ony jsou.

T: Mnoho lidí ani nerozumí, co to jsou globální cíle. Pro mnohé to znamená nanejvýš zastavit válku v trojrozměrnosti. A mnozí sní, nebo spíše jejich vědomí jim vytváří obrazy sebe jako hrdiny a předhodí myšlenku, že „kdybych měl takovou magickou moc, tak bych to udělal“. Znovu platí – je to šablonovité myšlení, jež člověk jednoduše zkopíroval z filmotéky společnosti, z televize, načerpal z médií.

IM: Pro zastavení války se mohou použít nástroje trojrozměrnosti. Řekněme, že k ovlivnění volby jiných lidí v té či oné otázce se nepoužívá síla. Existuje svoboda volby, včetně toho, co se týká války nebo něčeho jiného. Máte jazyk, tak tedy mluvejte, komunikujte. Vše je jednoduché. Bohové nezačínají války – ale lidé a lidé by je měli ukončit.

A když jde o otázku mnohem globálnější - otázky, které se týkají přežití celého lidstva, zde právě mohou být neurčité zásahy zvenčí, řekněme to tak, od Duchovního Světa. To se však týká pouze všeho lidstva jako celku a jeho další existence, ale v žádném případě se to netýká menších věcí. Ačkoli vědomí, i tady může vyprávět: „*Vždyť sedíš v meditaci a snažíš se tak ovlivnit svět, aby se oni stali lepšími*“. Ty sám se staň lepším, svobodnějším, protože začít je nutné především

u sebe. Když se ty sám staneš takovým, jakým chceš, aby byli všichni ostatní lidé, pak i je tomu budeš učit.

T: Ano, je třeba pracovat na sobě.

IM: Samozřejmě, že nad sebou, nad sousedem nemá smysl. Nebude to mít význam. Soused se může i osvobodit, ale tobě to nijak nepomůže.

VIDEOTEXT

Je třeba pracovat na sobě.

T: Ano, v našem trojrozměrném životě považujeme za důležité všelicos: nějaké úspěchy, tužby. Ale to všechno v trojrozměrnosti. Jednoduše plýtváme (síly) na iluzi, na pomíjivé. Copak je to pro nás důležité? Není. To je důležité pro vědomí. Ale vědomí - to nejsme my. Nám se jen zdá, že vědomí to jsme my. A v tom je podstata. Právě v tom je magie od vědomí, kdy vědomí zaměňuje chápání v samém základu. Je to jako v hypnóze: tu jsi obyčejný člověk a tady už slavný zpěvák. Takže magie od vědomí - to jsou nerealizované v trojrozměrnosti přání z pýchy, je to touha být významný, dosažení velikášství v trojrozměrnosti. Jsou to jen touhy vědomí. A kde jsi ty, jako Člověk? Koneckonců každá Osobnost je velká od prvopočátku, protože je potenciálně živá.

IM: Ano, proto Znalosti jsou vždy jednoduché. Pravdivé, čisté Znalosti jsou vždy jednoduché. Jsou přístupné, jsou otevřené, ale vědomí je vnímá s nelibostí. Proč? Protože ho lekají. A vědomí začíná dělat všechno, aby je člověk zapomněl. Nejednou jsme to říkali, že po obdržení určité duchovní zkušenosti, uběhne den nebo dva a člověk zapomene to, co pochopil. Proč se to děje? Vědomí, jako Strážce, dělá vše pro to, aby si zachovalo svou moc nad Osobností. V tom je smysl. A vždy drobí a komplikuje.

T: Ano, vědomí velmi silně zastírá pravé Duchovní Znalosti. Koneckonců ve skutečnosti ony v tobě odhalují systém, jednoduše strhávají masku, odkrývají její pravou podstatu. Samozřejmě, že pro samotný systém to není výhodné: ztratit kontrolu nad lidmi, které vykořisťoval po mnoho let, které vychovával ve spárech svých šablon, systémových „ohrad“ pro chytání pozornosti, na háčky emocionálních stavů a výmyslů z rozumu.

Ž: Ano, vědomí okamžitě zastírá duchovní znalosti, nepamatuje si... pokud mu to samozřejmě, důrazně nepřipomeneme.

T: Ano, ale nějaký nesmysl, nějaký úryvek z filmu, který jsi viděl před deseti lety, nebo příběh z mýdlové opery, při níž jsi spousty hodin naprázdno proseděl před televizí pohoupává se na háčku systémových intrik – tak tady prosím, herci okamžitě reprodukují ve tvé hlavě vše v jasných barvách emocí a intimních detailů. A proč? Pro systém je výhodné držet tě na řetězu obrazů trojrozměrnosti, čímž tě nutí vkládat sílu tvé pozornosti v jeho vyživení. A hlavní je, že ty sis to sám vybral.

Ž: Ano, a to je zajímavé srovnání, protože lidé sledují seriály od systému po mnoho hodin a někdy dokonce po celá léta. Hodinami vedou nesmyslné rozhovory po telefonu, ztrácí spoustu času na urovnání vztahů, kdo nad kým dominuje, celé dny mluví v myšlenkách s druhými lidmi, něco jim dokazují... To znamená - kolik času utrácí na to, aby se stali mrtvými? A kolik času utrácí na to, aby se stali Živými?

Je zajímavé, že tento jedinečný pořad už nějakou tu hodinu trvá. Ale až do konce ho zhlédnou jen ti lidé, kteří jsou skutečně neochvějní ve svém rozhodnutí stát se Živými... A takoví lidé nejenže se ho dodávají až do konce, ale oni se k němu budou opakovaně vracet. A při každém novém „závitu“ budou růst v praxi ve své vnitřní uvědomělosti, ve vnímání hlubokými pocity a jejich Duch se bude upevňovat a stávat se silnější.

IM: Naprosto správně. Člověk jde duchovní cestou rozvoje, něco dokonce i chápe, začíná cítit určitý stupeň svobody. A v jednom okamžiku ho něco zaujme - a vědomí všechno předělá podle sebe. A člověk namísto budování své budoucnosti ve Světě Duchovním, Nekonečném, začne stavět dočasné zámky, teritorium pro jeho pohodlí. Začíná budovat to, kde může projevit svou moc. A proč? Jednoduchá otázka. Vědomí tak chce. V tomto okamžiku si člověk ani neuvědomuje, čím za to zaplatí. Užívá si života teď, žije však iluzemi. I v tom je smysl. Strážce je právě proto Strážce, aby propouštěl jen ty, kteří si to zasloužili. Ale, zase se dostáváme k čemu? K volbě lidí. Lidé sami zachtěli ztížit si existenci. A tak si ji ztížili. A zkomplikovali to natolik, že je nyní velmi obtížné se vytrhnout z okovů vlastního vědomí. No, na druhé straně, čím těžší byla bitva, tím důstojnější vítězství. I to je správné.

VIDEO №13

IM: Co je to magie? To je, když místo využití své šance získat Věčný Život, stát se součástí Duchovního Světa, použiješ tuto sílu na dočasné, prázdné a nepotřebné. Magie je používána lidmi velmi často v každodenním životě a lidé si toho nevšimají. Když člověk proklíná někoho, když ho nenávidí a přeje mu zlo - to je už součástí magie. To je třeba vědět a chápat. Když člověk přijde do nějakého chrámu, aby se obrátil k Bohu, a prosí o zdraví svého těla nebo zdraví drahých a blízkých jemu lidí - to je také magie. Když člověk žádá bohatství nebo řešení nějakého problému v hmotném světě - to je také magie. Všechno, co se týká plnění nějakých lidských přání v trojrozměrnosti, tykajících se opět všeho materiálního - to všechno je magie.

Člověk utrací ty životní síly, které je třeba zaměřit na pocitové vnímání, na kontakt s Duchovním Světem, člověk utrací na materiální blaha, na plnění vlastních přání.

Vědomí je dobrý nástroj, nezbytný nástroj, ale nástroj, řekněme, se svou vlastní povahou. Dám jednoduchý příklad. V Indii používají slony. Mnozí vědí z filmů, jak tahají klády na svých klech a podobně. Je třeba však chápat, že slon má sebeidentifikaci, má dobře vyvinuté vědomí a dobře vyvinutou paměť. A v jakýkoli moment, jako medvěd, může projevit agresí a napadnout. I když od dětství byl vychováván jako dobrý a poslušný. Stejně tak i lidské vědomí, je jako ten slon, či ten medvěd. Na jedné straně poslušné, vykonává příkazy, ale vždy může zaútočit. Proto je nutné to chápat, vědět, a řekněme (existuje takový výraz), „držet vodítka napnuté“.

Samotný proces přání - to už není nic jiného než magické dějství. Zvláště, když si lidé již představují hotový výsledek, řekněme, téhož zítřejšího setkání. To jsou hry vědomí. Lidé nechápou, že v tom okamžiku tvé vědomí se kontaktuje s jeho vědomím, i když si člověk toho ani nevšimne. A vaše vědomí už dělají určitá rozhodnutí. Zpravidla to rozhodnutí, které potřebuje systém. Výsledek je však vždy předurčen. Ale když jsi nepřehrával scénář, neprováděl jsi magii - v tomto případě jsi svobodný. Tady jsou šance na výhru ve sporu mnohem větší. A to není magie. To je pravda. Proč? Protože systém není připraven na to, co ty uděláš.

Vědomí je jako Strážce. Dělá vše proto, aby si udrželo svou moc nad Osobností. V tom je ten smysl. Vždycky rozděluje, komplikuje. Jakmile najde v člověku slabost... Člověk jde duchovní cestou rozvoje a začíná cítit tento stupeň svobody. A v jednom okamžiku ho něco zaujme - a tady vědomí začne všechno předělávat, vše předělávat podle sebe. A člověk namísto budování své budoucnosti ve Světě Duchovním, Nekonečném, začne stavět dočasné zámky, *teritorium* pro

své pohodlí. Začíná budovat to, kde může projevit svou moc. A proč? Jednoduchá otázka. Vědomí tak chce. V tomto okamžiku si člověk ani neuvědomuje, čím za to zaplatí. Teď si užívá života, žije však iluzemi. Strážce je Strážce proto, aby propouštěl jen ty, kteří si to zaslouží. Ale zase se dostáváme k čemu? K volbě lidí. Lidé si sami chtěli ztížit existenci. A tak si ji ztížili. Na druhé straně, čím těžší je bitva, tím důstojnější vítězství.

VIDEOTEXT

Čím těžší je

bitva,

tím důstojnější je

VÍTĚZSTVÍ

Ž: Z pozice Duchovního světa jsou všichni lidé jednotní, jsou si blíží, než ti nejbližší příbuzní. Ale z pozice vědomí jsou všichni lidé rozdělení, jsou k sobě nepřátelští, dokonce i nejbližší příbuzní. Dokud se člověk nezbaví diktatury vědomí, tak nenajde smíření a svobodu ve svém nitru. Neboť každý, kdo rozděluje, slouží ďáblu a ďábel je jediný nepřítel lidstva.

Tento pořad změní budoucnost. Neboť tuto Pravdu hledají všichni, kteří překonávají Smrt ve jménu Života, kteří odhalují lež ve jménu Pravdy, kteří touží po spáse v Duchu, kteří míří k Bohu pro bezmeznou Lásku, a kteří Ho nesmírně milují. Duchovní Vůle mění všechno, ať už to systém naplánoval jakkoli. Kdo je v Duchu, ten je s Duchem. Kdo je s Duchem, ten je s Bohem.

Kniha „AllatRa“ dala silný impulz, ona dala pohyb. Mnozí lidé ve světě objevili pro sebe Znalosti, které byly ukryty po staletí. A mnozí díky „AllatRa“ čerpali Ducha, tajně poznávali cestu, vedoucí k Bohu. Ale strach a rozpor stále ještě panoval v jejich hlavách. Strach a rozpor z rozumu, kvůli lžím systému.

Velké poděkování patří Igoru Michajloviči za tuto reálnou možnost dotknout se Duchovního Světa v praxi, odhalit v sobě to, co je již předem mrtvé, najít a rozvíjet se ve věčně Živém. Neboť Znalosti, předané v tomto živém rozhovoru, změní svět. To je nevyhnutelné. Tyto Znalosti mnohé osvobodí z okovů systému. Mnozí odhodí masky, spadnou pouta a okovy jejich vědomí. Mnozí ve své mysli odhalí „tvář“ systému, nebude se kam schovat ďáblu v lidských hlavách. Neboť jeho maska spadla, a on je odhalen. A každý, kdo sám sebe poznává, může uvidět jeho myšlenky, jeho působení ve své hlavě, oddělit v sobě dočasné od Věčného, mrtvé od Živého. A najít sebe skutečného a získat věčné štěstí. Neboť Znalosti, které jsou dnes dány, oddělily černé od bílého, a nikdy už nebude šedé.

Mnozí poznají podstatu a otevře se jim Pravda. A budou toto slovo předávat dál. Neboť Duch svobody v nekonečné Boží Láске bude v nich o mnoho silnější, než podlézání vědomím služebníků Satanových. Přestože systém bude vzdorovat Pravdě pomocí svých otroků, bude to marné, neboť člověk už bude vědět, že každý, rouhající se Pravdě, je smrtelný otrok Satana.

S každým dalším dnem bude v lidech růst pochopení. Mnozí lidé se pozvednou v Duchu Pravdy a prohloubí svá poznání. Mnozí se spojí s Duchovním Světem ještě za svého života. A to změní budoucnost a plány systému se zhroutí. Ať už si systém buduje jakékoliv plány, lidé svou volbou

změní vše. Ten, kdo je svobodný v Duchu, je svobodný i ve slově, neboť žije v Bohu, a ne v otroctví Satana.

To, co je řečeno, se roznese po světě a změní jej. Miliardy hledajících se připojí k milionům těch, kteří již poznali podstatu. Lidé pochopí podstatu, odhalí systém. Pochopí, že skutečným nepřítelem není ten druhý člověk, skutečným nepřítelem je systém. Neboť d'ábel rozděluje a Duch sjednocuje. Změní to chápání lidí po celém světě. Díky tomu svět lidí bude otevřený a to spojí národy do jedné velké rodiny a zavládne mezi nimi svoboda Ducha. Je to konec nadvlády d'ábla nad lidmi a začátek duchovní budoucnosti lidstva. Je to konec temnot vědomí.

Lidé se sjednotí ve jménu duchovní svobody, Lásky a Pravdy. A to skutečně povede k míru v celém světě, jakkoliv by se tomu systém bránil. Rozplyne se tma a na vrcholu světa zazáří znak. Znak, který lidem vrátil Pravdu. Znak, který zahání temnotu vědomí. Znak, který symbolizuje jednotu člověka s Bohem. A tehdy se lidé dozvědí, že nepřítel člověka je poražen. Duch jednoty Duchovního Světa bude vládnout v každém, kdo ho získal. A lidé najdou v sobě mír, mír v Bohu. Každý se stane svědkem nového chápání. A to změní vše.

Lidé budou muset projít ještě mnohým. Ale to už není podstatné. Pokud žiješ v Boží Lásce, iluze systému nemá nad tebou moc, neboť Bůh žije v tobě.